CARTEA A PATRA DIN CAPTIVANTA SERIE

STAR WARS®

X-WING

RĂZBOIUL BACTA

MICHAEL A. STACKPOLE

MICHAEL A. STACKPOLE

STAR WARS

SERIA X-INTERCEPTOR
RĂZBOIUL BACTA

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Michael A. Stackpole
[X-interceptor] – 04 – Bacta War
1997

Michael A. Stackpole

Michael Austin Stackpole (născut la 27 noiembrie 1957) este un autor american de science-fiction şi fantasy, cunoscut mai ales pentru cărţile sale *Star Wars* şi *BattleTech*. S-a născut în Wausau, Wisconsin, dar a crescut în Vermont. Este licenţiat în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer de jocuri pentru diverse companii de jocuri şi a scris zeci de articole de revistă cu distribuţie limitată în cadrul industriei.

În prezent locuieşte în Scottsdale, Arizona.

DRAMATIS PERSONAE

ESCADRILA VAGABOND
Comandantul Wedge Antilles – bărbat uman de pe Corellia
Căpitanul Tycho Celchu – bărbat uman de pe Alderaan
Căpitanul Aril Nunb – femelă Sullustană de pe Sullust
Locotenentul Corran Horn – bărbat uman de pe Corellia
Ooryl Qrygg – mascul Gand de pe Gand
Nawara Ven – mascul Twi'lek de pe Ryloth
Rhysati Ynr – femeie umană de pe Bespin
Gavin Darklighter – bărbat uman de pe Tatooine
Riv Shiel – mascul Shistavanen de pe Uvena III
Asyr Sei'lar – femelă Bothană de pe Bothawui
Inyri Forge – femeie umană de pe Kessel
Iella Wessiri – femeie umană de pe Corellia
Winter – femeie umană de pe Alderaan
Elscol Loro – femeie umană de pe Cilpar
Zraii – mascul Verpin de pe Roche G42
M-3PO – droid de protocol şi reglementări
Whistler – astromecul R2-D2 al lui Corran
Mynock – astromecul R5-D2 al lui Wedge

ARMATA ALIANȚEI
Amiralul Ackbar – mascul Mon Calamari de pe Mon Calamari
Căpitanul Pash Cracken – bărbat uman de pe Contruum

SERVICIILE SECRETE ALE ALIANȚEI
Generalul Airen Cracken – bărbat uman de pe Contruum

ECHIPAJUL NAVEI *PULSAR SKATE*
Mirax Terrik – femeie umană de pe Corellia
Liat Tsayv – mascul Sullustan de pe Sullust

FORȚELE IMPERIALE
Ysanne Isard – Director al SII – femeie umană de pe Coruscant
Fliry Vorru – bărbat uman de pe Corellia
Erisi Dlarit – femeie umană de pe Thyferra

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cumva, întunericul nopții amplifică şuieratul sabiei de lumină, permițându-i să umple încăperea. Lumina argintie a lamei îngheță mobila şi dădu naştere unor umbre impenetrabile. Lama se mişcă înainte şi înapoi, determinând umbrele să se clatine şi să se deplaseze ca şi cum ar fi fugit de lumină.

La fel cum fug criminalii de lumină.

Corran Horn privi lama, observând că fasciculul de energie argintie nu era nici aspru, nici dureros pentru ochii lui. Răsuci leneş lama într-un număr de bucle infinit, apoi, cu o mişcare a încheieturii mâinii drepte, o ridică într-o gardă care îl proteja de la frunte până la brâu. *Fiind o relicvă a unei epoci trecute, sabia încă mai poate să evoce imagini şi sentimente.*

Apăsă de două ori butonul negru de sub degetul mare şi lama se stinse, cufundând din nou camera în întuneric. Sabia de lumină evocă într-adevăr imagini şi sentimente în el, dar Corran se îndoia că erau câtuşi de puțin imaginile şi sentimentele avute în mod obişnuit de majoritatea celorlalți de pe Coruscant. Pentru toată lumea, inclusiv pentru Corran, Luke Skywalker era un erou şi era considerat moştenitor al tradiției Jedi. Eforturile sale de reconstruire a Ordinului Jedi erau aplaudate din plin de către toți şi nimeni – cu excepția celor care se temeau de revenirea legii şi ordinii în galaxie – nu-i dorea lui Luke altceva decât cel mai mare succes în misiunea sa eroică.

La fel ca şi mine. Corran se încruntă. *Totuşi, decizia mea a fost luată.*

Simțise cea mai mare onoare să fie rugat de Luke Skywalker să părăsească *Escadrila Vagabond* şi să se antreneze să devină Jedi. Luke îi spusese că bunicul său, Nejaa Halcyon, fusese un Maestru Jedi care murise în timpul Războiului Clonelor. Sabia pe care Corran o descoperise în Muzeul Galactic îi aparținuse lui Nejaa şi îi fusese oferită lui Corran ca o moştenire de drept.

Aceasta este moştenirea mea de Cavaler Jedi.

Dar era o moştenire de care el auzise doar de la Skywalker. Nu se îndoia că Jediul spunea adevărul, dar nu era tot adevărul.

Cel puțin nu tot adevărul cu care am crescut eu.

De-a lungul vieții sale, Corran Horn ajunsese să creadă că bunicul său fusese Rostek Horn, un membru valoros şi foarte bine plasat în cadrul Forțelor de Securitate Corelliene. Tatăl său, Hal Horn, fusese şi el membru CorSec. Când sosise momentul ca Corran să-şi aleagă o carieră, nu avusese de fapt de ales. Continuase

tradiția Horn de a servi în cadrul CorSec. Bunicul său recunoscuse întotdeauna că a cunoscut un Jedi care murise în timpul Războiului Clonelor, dar acestui lucru nu i se acordase mai multă importanță, decât faptul că se întâlnise o dată cu Mofful Imperial Fliry Vorru sau că vizitase Centrul Imperial, aşa cum fusese cunoscut Coruscantul sub conducerea Imperiului. Pentru Corran nu era o mare surpriză faptul că Rostek Horn şi tatăl său minimalizaseră legăturile lor cu Nejaa Halcyon. Halcyon murise în vremea Războiului Clonelor, iar Rostek o consolase pe văduva lui Halcyon, apropiindu-se şi căsătorindu-se cu ea. De asemenea, îl adoptase pe fiul lui Halcyon, Valin, care crescuse sub numele de Hal Horn. Când Împăratul începuse exterminarea Ordinului Jedi, Rostek se folosise de poziția sa în CorSec pentru a distruge orice urmă a familiei Halcyon, protejându-şi soția şi fiul adoptat de anchetele autorităților Imperiale.

Deoarece manifestarea oricărui interes față de Cavalerii Jedi ar fi putut atrage atenția, iar familia mea ar fi fost foarte vulnerabilă dacă i-ar fi descoperit secretul, probabil de asta am auzit mai puțin despre Cavalerii Jedi decât majoritatea celorlalți copii de vârsta mea. Dacă nu ar fi fost diferite holodrame care îi prezentau pe Cavalerii Jedi ca fiind răufăcători şi amintirile ulterioare ale bunicului său despre Războiul Clonelor, Corran ar fi ştiut foarte puține informații despre Jedi sau chiar nimic. La fel ca majoritatea celorlalți copii, îi găsea vag romantici şi mult prea sinîştri, dar erau îndepărtați şi misterioşi, în timp ce ceea ce făceau tatăl şi bunicul său era direct şi incitant.

Ridică o mână şi strânse medalionul Jedi de aur pe care îl purta la gât. Fusese o amintire pe care o purtase tatăl său şi pe care Corran o moştenise după moartea lui. Îl luase drept un fel de talisman norocos, fără să-şi dea seama că tatăl său îl păstrase pentru că purta imaginea propriului său tată, Nejaa Halcyon. *Purtarea lui a fost modul tatălui meu de a-şi onora tatăl şi de a sfida Imperiul. De asemenea, l-am purtat şi eu pentru a-l onora, fără să-mi dau seama că făceam mult mai mult prin acest gest.*

Explicația lui Skywalker despre relația sa cu Nejaa Halcyon îi deschidea noi perspective şi oportunități. Prin alăturarea sa în cadrul Forțelor de Securitate Corelliene, alesese să-şi dedice viața unei misiuni care era complementară cu misiunea Cavalerilor Jedi: să facă galaxia sigură pentru ceilalți. Aşa cum îi explicase Luke, devenind un Jedi, Corran putea face ceea ce făcuse întotdeauna, dar la o scară mai mare. Acea idee, acea oportunitate, era seducătoare şi, în mod clar, toți colegii săi de escadrilă se aşteptaseră ca el să o accepte.

Corran zâmbi. *Am crezut că Borsk Fey'lya o să moară când am refuzat oferta. În multe privințe, mi-aş fi dorit să o fi făcut.*

Clătină din cap, dându-şi seama că acel gând era nedemn de el însuşi şi chiar irosit pe Borsk Fey'lya. Corran era sigur că, la un anumit nivel, Consilierul Bothan credea că el – nu Corran – avea dreptate şi că acțiunile sale erau vitale pentru sprijinirea Noii Republici. Recrearea Ordinului Jedi ar fi ajutat la asigurarea unei forțe de coeziune care să unească Republica şi să o înveşmânteze în mantia nostalgică a Vechii Republici. La fel cum faptul de a avea diverşi membri ai unor lumi plasați în *Escadrila Vagabond* contribuise la unirea Republicii, faptul de a avea un Corellian care să devină un nou Jedi ar fi putut influența Diktatul să trateze Noua Republică într-un mod mai ospitalier.

Skywalker îi ceruse să se alăture Ordinului Jedi, iar Fey'lya presupusese că o

va face, dar asta pentru că niciunul dintre ei nu ştia sau nu-şi dădea seama că obligațiile şi promisiunile sale personale exercitau mai multă influență asupra lui decât orice cauză galactică. Deşi Corran îşi dădea seama că făcând cel mai mare bine pentru cel mai mare număr de ființe era probabil mai bine pentru toată lumea pe termen lung, avea datorii pe termen scurt pe care dorea să le achite, iar timpul era esențial pentru a face acest lucru. Urmaşii Imperiului îl capturaseră, îl torturaseră şi îl întemnițaseră la *Lusankya*, despre care mai târziu şi-a dat seama că era de fapt un Super Distrugător îngropat sub suprafața Coruscantului. Evadase de acolo – o performanță niciodată reuşită până atunci – dar reuşise să scape doar cu ajutorul altor prizonieri. Le jurase că se va întoarce şi îi va elibera şi intenționa să-şi țină promisiunea. Faptul că erau întemnițați în burta Super Distrugătorului care orbita acum în jurul Thyferrei făcuse ca această sarcină să fie şi mai dificilă, dar şansele mici de reuşită nu îl opriseră niciodată. *Sunt Corellian. La ce-mi folosesc şansele?*

Dorința lui de a-i salva crescuse odată cu o descoperire întâmplătoare care îl stânjenise puternic atunci când o făcuse. Pe *Lusankya*, prizonierii Rebeli fuseseră conduşi de un bărbat mai în vârstă care îşi spunea simplu *Jan*. De când evadase, Corran văzuse la holoviziune un documentar despre eroii Alianței Rebelilor. Primul şi cel mai important dintre ei fusese Generalul care condusese apărarea de pe Yavin 4 şi plănuise distrugerea primei Stele a Morții, Jan Dodonna. Documentarul spunea că fusese ucis în timpul evacuării lui Yavin 4, dar Corran nu avea nicio îndoială că Dodonna era prizonier pe *Lusankya*.

Dacă nu l-aş fi crezut mort, poate l-aş fi recunoscut şi eu. Ce prost am fost.

Celebritatea lui Dodonna nu avea nimic de-a face cu dorința lui Corran de a-l salva. Jan, ca şi Urlor Sette şi alții, îl ajutaseră să evadeze. Îşi riscaseră viețile pentru a-i da o şansă să scape. A lăsa astfel de oameni curajoşi să fie prizonierii cuiva ca Ysanne Isard nu numai că nu le răsplătea curajul, dar îi *recompensa* lăsându-i în mare pericol de moarte sau, mai rău, de transformare în agent Imperial sub acoperire, sub conducerea lui Isard.

— Nu reuşeşti să dormi?

Corran se întoarse şi îi zâmbi femeii cu părul şi ochii negri care stătea în uşa dormitorului.

— Nu prea, Mirax. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu m-ai trezit. Absența ta m-a trezit.

Ea purta o robă albastru închis, legată la brâu cu o eşarfă galben pal. Mirax ridică o mână pentru a ascunde un căscat, apoi arătă spre cilindrul de argint din mâna lui dreaptă.

— Îți regreți decizia?

— Care dintre ele? Refuzul de a mă alătura Cavalerilor Jedi sau – îi zâmbi – faptul că sunt cu tine?

Ea ridică o sprânceană.

— Mă gândeam la decizia despre Jedi. Dacă ai rezerve cu privire la cealaltă decizie, pot să reînvăț cum să dorm de una singură.

El râse, iar ea i se alătură.

— Nu regret niciuna dintre ele. Poate că tatăl tău şi tatăl meu au fost duşmani de moarte, dar nu-mi pot imagina să am un prieten mai bun decât tine.

— Sau iubită.

— Mai ales iubită.

Mirax ridică din umeri.

— Toți bărbații care tocmai au ieşit din închisoare spun asta.

Corran se încruntă pentru o clipă.

— Îmi imaginez că ai dreptate, dar nu vreau să ştiu cum ai obținut această informație.

Mirax clipi din ochi.

— Ştii, cred că nici eu nu vreau să ştiu.

Corran râse, apoi traversă camera şi o cuprinse într-o îmbrățişare caldă.

— După evadarea mea, Tycho mi-a împărtăşit regretele sale cu privire la moartea ta. Mi-a povestit cum Lordul Zsinj a întins o ambuscadă convoiului la Alderaan şi l-a distrus, inclusiv *Pulsar Skate*. Totul în interiorul meu s-a prăbuşit. Pierderea ta a smuls din mine structura emoțională.

— Acum ştii cum m-am simțit eu când am crezut că ai fost ucis aici, pe Coruscant. Ea îi sărută urechea stângă, apoi îşi aşeză bărbia pe umărul lui. Nu mi-am dat seama cât de mult ai devenit parte din viața mea până când ai dispărut. Gaura pe care *Lusankya* a creat-o făcându-şi drum liber prin Coruscant nu e nimic în comparație cu golul pe care îl aveam eu în mine. Nu era vorba de dorința de a muri, ci de faptul că ştiam că interiorul meu era mort şi mă întrebam când o să ajungă la fel şi restul din mine.

— Eu am avut mai mult noroc decât tine. Când a avut ocazia, Generalul Cracken m-a tras deoparte şi mi-a povestit cum ai plecat într-o misiune secretă la Borleias pentru a livra *ryllul kor*, bacta şi un *verachen* Vratix. Ambuscada lui Zsinj a acoperit în mod convenabil dispariția ta, astfel încât Thyferranii nu au ştiut ce puneați la cale pe Borleias cu bacta lor.

— Da, nu le-ar fi plăcut dacă s-ar fi aflat că folosim fabrica *Alderaan Biotics* de acolo pentru a produce *rylca* şi, în cele din urmă, o cantitate suficientă de bacta pentru a le afecta monopolul. Mirax se cutremură. Aş fi preferat ca planul inițial să funcționeze, pentru că, oricât de mult nu aş fi vrut să fiu înjurată şi vânată pentru că am furat bacta din convoi, mai degrabă aş fi îndurat asta decât să fie ucişi toți ceilalți.

— Nu puteai face nimic în privința asta.

— Şi nici tu nu poți face nimic în legătură cu colegii tăi prizonieri care au fost luați de Isard când a evadat cu *Lusankya*. Mirax se dădu înapoi cu o jumătate de pas şi îl ținu pe Corran la distanță de un braț. Îți dai seama de asta, nu-i aşa?

— Dacă îmi dau seama, da. Să accept, nu. Să tolerez, în niciun caz. Corran îşi îngustă ochii verzi, dar o urmă de zâmbet trase de colțurile gurii sale. Ştii, dacă vei continua să rămâi cu mine, vei intra într-o mulțime de probleme.

— Probleme? Mirax clipi din ochii ei căprui. Ce vrei să spui, Locotenente Horn?

— Ei bine, am provocat demisia în masă a celei mai renumite escadrile de nave de luptă din Noua Republică şi am jurat că vom elibera Thyferra din ghearele lui Ysanne Isard. Până acum, în acest scop, avem o escadrilă de piloți, X-interceptorul meu şi, dacă eşti cu adevărat alături de noi, cargobotul tău.

Mirax zâmbi.

— Împotriva a trei Distrugătoare Imperiale şi a unui Super Distrugător, ca să nu mai vorbim de orice fel de forțe militare Thyferrane care ni s-ar putea opune.

Corran încuviință din cap.

— Corect.

Zâmbetul lui Mirax se lărgi.

— Bine, deci trecem la partea cu problemele.

— Mirax, fii serioasă.

— Dar chiar sunt. Uiți, dragule, că un X-interceptor şi un cargobot au fost cele care au distrus prima Stea a Morții.

— Asta e un pic diferit.

— Nu chiar. Ea se întinse şi îi atinse fruntea cu un deget. Tu şi cu mine, Wedge şi Tycho şi toți ceilalți ştim ce este nevoie pentru a învinge Imperiul. Nu este o chestiune de echipament, ci de a avea inima de a folosi acel echipament. Imperiul a fost înfrânt pentru că, pentru binele galaxiei, trebuia să fie înfrânt. Rebelilor nu li s-a dat de ales şi, din acest motiv, s-au forțat mai mult decât au făcut-o Imperialii. Noi ştim că putem învinge şi că trebuie să învingem, iar oamenii lui Isard nu ştiu nimic din toate astea.

— Toate astea sunt bune şi frumoase, Mirax, şi sunt de acord, dar asta este o inițiativă de proporții. Echipamentul de care vom avea nevoie pentru a reuşi este copleşitor.

— De acord. Nu cred că va fi uşor, dar se poate face.

— Ştiu. Corran îşi masă ochii cu mâna stângă. Sunt prea multe variabile şi prea puține date disponibile pentru a începe să le atribuim valori.

— Şi cu trei ore înainte de răsărit nu este momentul în care ar trebui să te confrunți cu astfel de lucruri. Oricât de inteligent ai fi, Corran Horn, nu este o oră la care să faci cea mai bună treabă a ta.

Corran ridică o sprânceană.

— Parcă îmi amintesc că aseară cântai o altă melodie.

— În acel moment nu erai preocupat cu Ysanne Isard, ci cu mine.

— Ah, şi asta face diferența?

— Din punctul meu de vedere, sigur. Ea îi luă sabia din mână şi o aşeză pe dulap. Şi cred că, dacă eşti dispus să lucrezi cu mine, pot să-ți împărtăşesc această perspectivă.

El o sărută pe vârful nasului.

— Ar fi plăcerea mea.

— Asta, Locotenente Horn, este doar jumătate din obiectiv.

— Iartă-mă. Urmând-o spre pat, păşi peste trena mătăsoasă pe care halatul ei o forma pe podea. Ştii, tocmai am ieşit din închisoare.

— Pentru asta nu te voi ierta, dar poate că îți voi face o concesie pentru bună purtare, îi zâmbi ea.

Capitolul 2

Wedge Antilles se simţea în mod clar inconfortabil fără uniformă.

De fapt, eu mă simt inconfortabil în afara serviciului.

În timpul misiunii secrete de pe Coruscant, nu se aflase prea aproape de uniforma Alianţei, ba chiar purtase uniforme Imperiale de câteva ori, dar asta nu-l deranjase. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult ca parte a Alianţei Rebelilor şi acum alesese să o părăsească. Nu exista nicio îndoială în mintea lui că decizia de a pleca fusese cea corectă. Înţelegea pe deplin de ce Noua Republică nu putea să atace Thyferra şi să o aducă pe Ysanne Isard în faţa justiţiei. Din moment ce fusese instalată în funcţia de şef de stat printr-o revoluţie internă – spre deosebire de o invazie – ocuparea funcţiei era un caz de autodeterminare, nu de agresiune Imperială. Dacă Noua Republică respingea această idee, o mulţime de alte state-naţiuni s-ar fi gândit mult înainte să se alăture Noii Republici sau ar lua în considerare posibilitatea să plece din ea.

Wedge se forţă să zâmbească şi îşi ridică privirea spre bărbatul cu părul şaten deschis şi ochi albaştri strălucitori care stătea în faţa lui la masă.

— Am muşcat mai mult decât putem mesteca?

Tycho Celchu ridică din umeri.

— Este o îmbucătură mare, dar cu ceva mai mulţi dinţi, am putea fi capabili să o mestecăm. Există câteva veşti bune pe tot acest front, să ştii. Avem cele cincisprezece milioane de credite pe care Ysanne Isard le-a plasat în conturi pentru a-mi înscena totul. Acei bani sunt ai mei, ceea ce înseamnă că sunt ai noştri. Avem cele cinci Z-95 Headhunter care au fost folosite pentru eliberarea Coruscantului.

— Dar nu sunt capabile să se deplaseze în hiperspaţiu.

— Adevărat, dar nu asta va fi valoarea lor pentru noi. Tycho începu să zâmbească. Z-95-urile fac parte din istorie. Sunt de colecţie. Am primit deja oferte de la muzee şi parcuri de distracţii pentru a le cumpăra. Probabil că putem obţine un milion cinci sute de mii pentru fiecare dintre ele – Academia Militară Bothană îl vrea atât de mult pe cel pe care l-a pilotat Asyr încât nici măcar nu încearcă să ascundă dorinţa pentru el.

Wedge rămase cu gura căscată.

— Asta ne-ar aduce o sumă destul de mare.

— Ar trebui să ne acopere multe dintre nevoi.

— Cu condiţia să găsim locuri de unde putem cumpăra arme care sunt restricţionate sau ilegale pe majoritatea planetelor civilizate.

Tycho încuviinţă din cap.

— Winter şi Mirax lucrează la această problemă. Winter, din activitatea ei de localizare a depozitelor de aprovizionare Imperiale pe care să le jefuim, ştie unde există chestii pe care le putem cumpăra, împrumuta sau fura. Mirax este destul de sigură că poate localiza surse pentru aproape orice altceva de care avem nevoie. Şi primim donaţii de materiale.

Wedge zâmbi şi se uită prin micul birou în care stăteau el şi Tycho. După demisie, fuseseră forţaţi să părăsească sediul central al *Escadrilei Vagabond*. Diverşi

cetățeni veniseră şi le oferiseră foştilor membri *Vagabond* apartamente şi birouri. Fuseseră sărbătoriți, celebrați şi lăudați ca şi cum ar fi fost singurii din galaxie care mai aveau în ei spiritul Rebel care învinsese Imperiul.

— Crezi că cei din Consiliul Provizoriu au ordonat imobilizarea la sol a tuturor skyhookurilor doar ca să ne facă în ciudă?

Tycho clătină din cap.

— Acesta este un zvon popular după ce ni s-a oferit skyhookul SoroSuub, dar ştim că îngrijorările legate de siguranță sunt bine întemeiate. *Lusankya* a distrus cea mai mare parte a unuia, iar resturile care au căzut au distrus câțiva kilometri pătrați. Aducerea la sol a skyhookurilor în zona în care *Lusankya* a cauzat distrugeri pe Coruscant oferă locuințe pentru supraviețuitorii acelor dezastre şi permite ca resursele folosite pentru a menține skyhookurile sus să fie redirecționate către alte proiecte.

— Păcat pentru noi, pentru că un skyhook ar fi fost perfect. Ar fi avut suficient spațiu de depozitare pentru a ne permite să ne adăpostim echipamentul atunci când îl vom primi.

Tycho ridică o sprânceană.

— Cred că te preocupă mai mult faptul că i-ar oferi lui Isard o singură țintă pe care să o lovească atunci când va veni după noi, ceea ce se va întâmpla. Minimizează daunele colaterale.

— Doar dacă nu cumva trăieşti sub skyhook.

— Adevărat.

— La fel ca şi speculația ta. Wedge se încruntă. Adevărul este că i-am declarat război lui Isard, dar nu vom purta acest război în mod nediscriminatoriu. Ea nu cunoaşte restricții asupra acțiunilor sale. În realitate, nu ar trebui să ne căutăm sediu în apropiere de Coruscant. Există o grămadă de baze vechi ale Rebelilor pe care le-am putea converti.

— Chiar dacă am putea să o obținem, nu mă întorc pe Hoth. Tycho se cutremură. Am văzut acolo destulă zăpadă cât să îmi ajungă pentru zece vieți.

— Ceea ce cam reprezintă timpul de care ar fi nevoie pentru a arde frigul de pe Hoth din oasele tale. Wedge clătină din cap. Nu, mă gândeam la Yavin 4 sau la Talasea. Endor ar fi drăguț, dar Ewokii ar fi o țintă pentru ea.

Un clopoțel răsună dinspre uşă. Wedge se uită în sus şi spuse:

— Deschide.

Uşa alunecă şi se deschise pentru a dezvălui un bărbat cu părul ca de foc, de înălțime peste medie, purtând uniforma de Căpitan în Forțele Armate ale Noii Republici. Începu să salute, apoi ezită, după care îşi completă gestul într-un mod crispat şi respectuos. Wedge zâmbi şi se ridică în spatele mesei. Îi întoarse salutul, apoi îi făcu semn bărbatului să intre în birou şi să se îndrepte spre un scaun.

— Mă bucur să te revăd, Pash. Văd că ți-ai recăpătat gradul. Te reîntorci în grupul tău de zbor?

Pash Cracken aprobă, apoi dădu mâna cu Tycho şi Wedge, înainte să se aşeze.

— Şi eu mă bucur să vă văd pe amândoi. Privirea ochilor săi verzi alunecă pentru o clipă spre podea. Chiar aş fi vrut să fiu cu voi. Spune că vrei, Wedge, şi devin imediat civil.

Durerea din vocea lui Pash declanşă o durere sufletească de compasiune în pieptul lui Wedge.

— Ne-ar plăcea să te avem cu noi, dar nu ai cum să demisionezi şi să ni te

alături. Tatăl tău este şeful Securității Alianței. Dacă ai veni cu noi, nimeni nu ar avea cum să creadă că operăm independent. Ştiu că nu i-ai raporta tatălui tău, dar aparența ar cauza probleme pentru Noua Republică.

— Ştiu. Pash inspiră adânc şi expiră încet. Am revenit în *Aripa* Comandantului Varth. În timp ce cea mai mare parte a flotei este plecată să îl urmărească pe Lordul Zsinj, noi am fost trimişi spre Nucleu pentru a acoperi unele dintre sectoarele în care obişnuia să umble Zsinj. Va fi o adevărată aventură pentru ai noştri, deoarece vom porni de la Folor, acea bază lunară care orbitează în jurul lui Commenor.

— Mi-o amintesc bine. Wedge zâmbi. Nu aveam prea mult confort acolo.

— Va fi mai bine decât ceea ce avem pe Generis. E destul de retrasă astfel încât majoritatea locuitorilor nici măcar nu realizează că a căzut Vechea Republică.

Tycho zâmbi.

— Şi se întreabă de ce nu se livrează nimic nou de pe Alderaan.

— Cam aşa e. Pash se înclină în față, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Zona noastră de patrulare include Yag'Dhul, sistemul în care trăiesc Givinii. Unul dintre exercițiile noastre inițiale presupune să intrăm şi să facem stația spațială de acolo nelocuibilă, pentru ca Zsinj să nu o aibă ca adăpost în care să se poată retrage.

Wedge se încruntă.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar Zsinj nu s-a mai apropiat de acea stație de când am lovit-o şi i-am furat bacta.

— Aşa se pare. Pash ridică din umeri. Oricum, *Grupa* mea are sarcina de a-i refuza acea stație lui Zsinj. Mă gândeam că poate veți dori să vă desfăşurați operațiunile de pe acea stație. Nu va mai ajunge la Zsinj şi v-ar oferi o platformă de luptă decentă de pe care să lucrați. Este convenabilă pentru rutele Coruscant şi Thyferra, precum şi pentru o serie de alte lumi.

Ochii căprui ai lui Wedge se îngustară.

— Şi ți-ar permite să vii pe acolo şi să ne ajuți dacă am avea probleme.

Pash se lăsă pe spate şi se prefăcu surprins.

— Doar nu credeai că la asta mă gândeam, nu-i aşa? Nici vorbă de aşa ceva. Adică, da, băieți mei ar putea să se folosească de stație dacă ar fi nevoie să ne oprim – dar în niciun caz nu am de gând să mă stabilesc pe Yag'Dhul. Vremea este prea imprevizibilă pentru a ne permite să o folosim ca o zonă de staționare viabilă.

— Am înțeles.

Tycho dădu din cap.

— Stația ar fi o bună zonă de staționare. Dacă Pash ar putea să raporteze că a fost făcută nelocuibilă, atunci Isard ar putea fi determinată să creadă că este un gunoi. Nu mă îndoiesc că la un moment dat va afla unde suntem şi va veni după noi, dar o platformă spațială operațională trebuie să fie un pic mai intimidantă decât un skyhook sau un depozit de aici, de pe Coruscant.

— Se pare că aceasta este cea mai bună alegere. Wedge aprobă din cap, apoi îi zâmbi lui Pash. Mulțumesc foarte mult. Ai rezolvat una dintre problemele noastre majore. Acum avem o casă.

— Speram să spui asta. Pash zâmbi larg. Mă îmbarc la sfârşitul săptămânii. O să mă întorc într-un A-interceptor, dar asta nu este atât de rău. Vom păstra stația în siguranță pentru tine până când vei putea veni să o iei în posesie şi vom transmite rapoarte despre distrugerea ei, doar pentru a-i ține pe ceilalți în suspans.

— Apreciez asta. Wedge se încruntă pentru o clipă. Pash, când te-ai alăturat *Escadrilei Vagabond*, ai spus că vrei să te alături pentru a avea o perspectivă despre

cât de bine pilotezi şi lupți. Ai vrut să faci parte din cea mai bună unitate pentru a afla dacă eşti cu adevărat atât de bun pe cât ți s-a spus că eşti. Ai obținut această perspectivă? Te simți confortabil să te întorci la propria unitate?

Pash se lăsă în spate, cu sprâncenele încordate de concentrare.

— Cred că am obținut-o, Wedge. De acord, am fost cu *Escadrila Vagabond* doar pentru o perioadă scurtă de timp, dar am făcut nişte zboruri destul de dificile. Cred că nicio luptă la care am luat parte înainte sau după ce am zburat cu un Headhunter printr-un oraş fără energie, în mijlocul mamei tuturor furtunilor, nu se va compara cu acea experiență. Am zburat din instinct, cu îndemânare şi noroc. Am tras şi am făcut manevre pe care nu le-aş fi crezut posibile. După acea performanță, aproape că mi-aş dori să mai existe o altă Stea a Morții acolo, undeva, pe care să o pot doborî.

— Eu nu aş merge atât de departe, Pash. Wedge împărți un zâmbet cu Tycho. Eşti bun, *foarte* bun. Imperialii au tot dreptul să se teamă de tine.

— Mulțumesc, Wedge. Înseamnă mult pentru mine venind din partea ta. Pilotul îşi trecu degetele prin părul roşcat. În ceea ce priveşte faptul că mă simt confortabil să mă întorc la unitatea mea, da, sunt bine şi acolo. Un lucru pe care m-a învățat faptul că am fost în *Escadrila Vagabond* este că, pentru a fi o unitate, fiecare trebuie să pună umărul. Mi-a fost teamă că piloții mei nu vor gândi singuri şi mă vor urma în dezastru dacă fac vreo greşeală. Ceea ce am ratat este exact ceea ce faci tu. Le dai piloților tăi responsabilități şi îi faci să se bazeze unii pe alții. Dacă am fi făcut doar ceea ce ne spuneai tu, atunci când am fost pe Coruscant, Imperialii încă ar fi deținut această lume. Exact asta trebuie să fac cu piloții mei. Dacă le dau responsabilități, vor învăța că am încredere în ei. Odată ce vor realiza asta, vor avea încredere în ei înşişi şi nu mă vor mai urma orbeşte dacă fac o prostie.

Wedge se ridică în picioare şi îi oferi mâna lui Pash.

— Ne vei lipsi mult, Căpitane Cracken, dar pierderea noastră este un câştig pentru unitatea ta. Ne vom vedea în curând la stația Yag'Dhul.

— Mulțumesc, Wedge, Tycho. Aştept cu nerăbdare să vă văd acolo.

Uşa se închise în spatele lui Pash, determinându-i pe Wedge şi Tycho să schimbe din nou priviri.

— Ei bine, Tycho, se pare că problema noastră cu locuințele este rezolvată. Acum mai avem nevoie doar de o duzină sau mai multe X-interceptoare, muniție pentru ele, droizi, tehnologie, alimente şi alte provizii, ca să nu mai vorbim de tot echipamentul necesar pentru a repara orice avarie la noua noastră bază.

— Este o sarcină destul de dificilă. Tycho tresări. Să îndrăznesc să o spun?

— Ce?

— Mi-aş dori să-l avem pe M-3 să ne ajute să punem la punct tot acest pachet.

Wedge zâmbi în timp ce se gândea la droidul negru 3PO cu capul în formă de scoică al unui droid controlor de port spațial. Instalat ca intendent al unității, droidul fusese de fapt menit să-l supravegheze pe Tycho, în cazul în care acesta ar fi fost un spion sub controlul Imperiului. În ciuda îndatoririlor de spionaj, fusese extraordinar la procurarea de provizii în timp util. Chiar şi aşa, putea fi enervant de vorbăreț, motiv pentru care Wedge îşi petrecuse cât mai mult timp posibil departe de el.

Wedge oftă.

— Da, cred că şi mie mi-e dor de el. Ridică din umeri. În absența lui, cred că va trebui să ne descurcăm cum putem.

— Adevărat, şi să sperăm că va fi îndeajuns de bine.

Capitolul 3

Mutarea pe Thyferra îl lăsase pe Fliry Vorru într-o stare perpetuă de furie mocnită. După anii petrecuți în minele de mirodenii de pe Kessel, cu atmosfera sa subțire şi aridă, şi apoi scurta şedere pe Coruscant – la fel de uscată, dar mult mai metropolitană şi mai pe gustul său – Thyferra era aproape insuportabilă. Verdele predomina, de la tonurile adânci şi întunecate ale pădurilor tropicale ale planetei până la nuanțele mai deschise folosite în decorațiuni, modă şi chiar în cosmetice. După minele sterile de pe Kessel şi canioanele cenuşii de pe Coruscant, Vorru găsise opresivă omniprezența vieții verzi. Umezeala acestei lumi îl chinuia în timp ce se plimba pe holurile sediului corporației Xucphra. *Aici nu se respiră aerul, ci se bea.*

Umiditatea puternică însemna că majoritatea materialelor textile folosite pe planetă erau uşoare şi subțiri – în multe cazuri destul de transparente – în timp ce moda în sine tindea să fie simplificată. Deşi acest lucru oferea unele distracții – căci femeile de pe Thyferra tindeau să fie înalte, slabe şi frumoase –, mulți dintre oamenii cu care trebuia să aibă de-a face erau creaturi scunde, păroase şi umflate, care ar fi trebuit să fie înveşmântate sub din cea mai opacă țesătură disponibilă. Statutul lor de urmaşi ai diferitelor familii care conduceau corporația Xucphra şi, acum, guvernul civil, îi impunea să fie politicos şi chiar binevoitor. Acea cerință de a trata cu politețe cele mai stupide idei îl măcina cel mai mult. Corporațiile Xucphra şi Zaltin primiseră monopolul asupra producției de bacta sub conducerea Imperiului. Thyferra servea drept centrul operațiunii, recoltând *alazhi* şi sintezând *kavam* în principal pe Thyferra, dar şi pe câteva lumi-colonie din alte părți. Monopolul determinase ambele corporații să devină leneşe şi lacome – având profiturile garantate, nu aveau nevoie de expansiune sau diversificare. Ca urmare, oamenii ajungeau în poziții importante fără să se țină cont de merit, ci doar de vârstă.

Instalarea lui în funcția de Ministru al Comerțului îi oferise controlul asupra producției şi vânzării de bacta. Evaluarea inițială a întregului proces de producție şi distribuție îi dezvăluise sute de locuri în care era ignorat profitul potențial. De exemplu, bacta produsă într-o instalație satelit era trimisă înapoi pe Thyferra înainte să fie transbordată pe o lume aflată la o duzină de ani-lumină distanță de instalația în care fusese produsă. Singurul motiv pentru o astfel de activitate era pentru ca firma de transport marfă, care era deținută de Xucphra, să poată obține un profit, care oricum ajungea înapoi în buzunarele proprietarilor Xucphra – deşi era diminuat de costurile cu întreținerea navei, plata echipajului, a contabililor şi altele.

Asta nu îl surprindea deloc pe Vorru, din cauza modului în care fuseseră înființate corporațiile Zaltin şi Xucphra. Zece mii de oameni formau cadrele de conducere ale corporațiilor şi supravegheau operațiunile desfăşurate de aproximativ 2,8 milioane de muncitori nativi Vratix. Vratixii erau foarte eficienți, necesitând puțină sau chiar nicio supraveghere, astfel încât operațiunile la nivelul întregii galaxii abia dacă necesitau legiunea de personal administrativ existentă. Fiecare corporație descuraja amestecul şi întâlnirea cu indivizi din cealaltă corporație, de aceea deveniseră insulare şi rivale feroce. În timp ce izolarea lor nu cauzase probleme de înrudire genetică – deşi Vorru credea că aceasta era doar la o generație sau două

distanță –, cu siguranță exista o înrudire filosofică care dusese la crearea de sinecuri pentru membrii incompetenți ai familiei corporative.

Presupun că ultimul meu ordin de a elimina unele dintre aceste clanuri este motivul pentru care vrea să mă vadă Inimă de Gheață. Xucphra i-a înlăturat pe Zaltin în recenta lovitură de stat şi a instalat-o pe Ysanne Isard ca lider mondial. Cei mai mulți dintre cei de la Zaltin au fugit sau au fost ucişi, făcând din familia Xucphra singurii stăpâni ai unei lumi pe care o împărțiseră de mult timp. Ca atare, nu aveau nicio dorință să asculte sau să se supună ordinelor unui străin ca el. Chiar şi aşa, erau atât de bine îndoctrinați să accepte o ierarhie de comandă, încât se plângeau de el lui Isard, considerată o altă străină. Nu avea niciun sens pentru Vorru, iar pentru această lipsă de înțelegere se simțea norocos. *Ziua în care voi începe să gândesc ca şi subordonații mei va fi ziua în care voi alege să mor.*

După ce trecu de un colț, Vorru merse cu paşi repezi pe lângă biroul secretarei lui Isard, refuzând să se lase distras de costumația ei sumară. *Asta e o plăcere pe care o voi păstra drept consolare după ce va termina Inimă de Gheață cu mine.* Secretara, o femeie al cărei păr lung şi negru care acoperea mai mult decât hainele, îi zâmbi, dar nu făcu nicio încercare să-l oprească sau măcar să-l anunțe.

Gărzile Regale Imperiale care flancau uşa biroului lui Isard nu reacționară deloc, ceea ce întări mila pe care Vorru o simțea pentru ei. Spre deosebire de toți ceilalți de pe planetă, ei încă purtau uniformele pe care le aduseseră cu ei de pe Centrul Imperial. O mantie groasă de culoare stacojie le acoperea armura roşie şi, deşi nu se formau bălți la picioarele lor, Vorru ştia că trebuiau să se rumenească bine în interiorul ei. Chiar mai împovărătoare pentru ei, însă, trebuiau să fi fost ordinele de a ceda şi de a nu-i trata pe toți ca pe nişte potențiali asasini. Thyferranii reacționaseră prost la securitatea strictă pe care o impusese inițial Garda Regală a lui Isard, aşa că le ordonase să se relaxeze – lucru care va necesita probabil terapie genetică înainte ca ei să se simtă în largul lor făcând acest lucru.

Când intră în biroul lui Isard, se simți imediat un pic mai confortabil. Singura zonă verde la vedere se afla în afara clădirii şi era ascunsă în siguranță în spatele unor hublouri mari şi amorfe din oțel transparent. Încăperea în sine fusese placată cu panouri din lemn de culoare nisipie, ceea ce îi dădea un aspect Tatooinian. La fel ca şi în cazul biroului ei de pe Coruscant, rămăsese în mare parte gol şi ordonat. *Mobilierul ar fi fost de folos doar dacă cineva ar fi dorit să zăbovească aici, iar cu ea de față, acest lucru era puțin probabil, chiar dacă se poartă ca o nativă.*

Pe Coruscant, femeia cu părul negru şi şuvițe albe la tâmple avea obiceiul de a purta o uniformă cu o croială asemănătoare cu cea a Marilor Amirali Imperiali, deşi a ei era colorată în roşu sângeriu, nu în alb. Pe Thyferra alesese să poarte haine mai lejere şi mai vaporoase. Țesătura pe care o alesese era tot de un roşu-sângeriu – în concordanță cu uniformele purtate de Garda Regală Imperială –, dar evitase țesătura aproape transparentă pe care o purtau ceilalți. *Păcat, este suficient de atrăgătoare pentru a o purta bine.* Vorru auzise de mult timp zvonul că Isard fusese una dintre amantele lui Palpatine şi nu putea nega că era atrăgătoare.

Ochii ei, şi tot ce se afla în spatele lor, sunt, fără îndoială, ceea ce îl atrase pe Împărat la ea. Globul albastru înghețat, asemănător cu Hoth, al ochiului ei drept contrasta puternic cu roşul topit şi înflăcărat al ochiului stâng. Păreau ferestre către dualitatea naturii ei. Putea fi rece şi calculată la extrem, dar şi cuprinsă de o furie incendiară. Vorru evitase, până în prezent, să fie *sacrificat* într-una dintre ele, dar

fusese ars o dată sau de două ori.

— Ați trimis după mine? întrebă el, înclinându-şi capul cu păr alb.

— Am primit informații de pe Centrul Imperial şi m-am gândit că te-ar putea interesa. Îşi păstrase vocea uşoară, dar asta nu însemna că era lipsită de forță. Aveai întrebări despre Kirtan Loor.

Vorru încuviință din cap. Agentul de informații şi liderul *Frontului Palpatin de Contrainsurecție* dispăruse cu doar câteva ore înainte ca Isard să fugă de pe Coruscant, luându-l pe Vorru cu ea.

— Presupunerea mea a fost că fusese luat şi frânt în timpul interogatoriului. Aceasta era singura explicație a motivului pentru care atât de mulți dintre agenții dumneavoastră aflați încă pe Coruscant au fost măturați în urma plecării de acolo.

— El a fost cu siguranță cauza raziilor, deşi se pare că a dat informațiile de bună voie. Ochii lui Isard se îngustară. A încercat să folosească o operațiune proprie pentru a se ocupa de convoiul de bacta care se îndrepta spre Coruscant prin sistemul Alderaan.

— Convoiul asupra căruia s-a năpustit Zsinj. Vorru dădu încet din cap. Loor îmi spusese că avea o escadrilă de X-interceptoare vopsite pentru a duplica *Escadrila Vagabond*. Voia să le folosească pentru a mitralia cartierul general al escadrilei, dar l-am oprit. Aşa că echipa *Vagabond* pe care Zsinj a distrus-o acolo îi aparținea cu adevărat lui Loor. Uimitor.

— Într-adevăr. Ochii ei sclipiră fără milă. Loor şi-a dat seama, după dezastru, că eu îi dădusem de veste lui Zsinj despre convoi, astfel încât acesta să-l lovească. Am presupus că nevoia lui de răzbunare pe *Escadrila Vagabond* îl va face să îi lovească şi să îi distrugă. Ar fi făcut-o, de asemenea, dacă adevărata escadrilă nu ar fi fost întârziată. Se pare că Loor a presupus că îmi voi da seama că a încercat să mă înşele, deoarece transmiterea raportului despre convoi şi planurile sale de a se ocupa de el a venit prea târziu pentru ca eu să le contramandez. A ales să fugă la Rebeli şi să caute refugiu la ei.

Vorru aprobă din cap.

— Există modalități de a ne ocupa de el. Boba Fett l-ar putea găsi şi ucide, nu mă îndoiesc.

— Abilitățile lui nu vor fi necesare. Isard zâmbi într-un mod care reuşea să amestece bucuria cu cruzimea. Aflasem de la un alt agent de-al meu despre un martor secret care urma să fie adus la procesul de trădare al lui Celchu. Am crezut că era vorba despre Generalul Derricote şi am întins capcane pentru a-l împiedica să ajungă la Curtea Imperială. Îți aminteşti că ți-am cerut să postezi o duzină de oameni în diverse locuri din Centrul Imperial.

— Da.

Şi am trimis doar trei în fiecare locație, deoarece aveam nevoie de restul pentru a-mi evacua depozitul de bacta. Niciunul dintre ei nu l-a găsit pe Derricote.

— Probabil că nu era acolo până la urmă. Loor a fost martorul lor. Credeam că Derricote a evadat din *Lusankya*, dar se pare că a murit de mâna lui Corran Horn, în timpul evadării. De fapt, Horn i-a ucis pe oamenii tăi în Muzeul Galactic. Isard îşi strânse mâinile, deget cu deget. Agentul pe care l-am pus ca siguranță pentru a-l opri pe Derricote l-a împuşcat şi l-a ucis în schimb pe Loor şi, la rândul său, a fost ucis de propria soție. Ea era una dintre escortele lui Loor – îl cunoştea de pe Corellia.

— Iella Wessiri.

Vorru simți o clipă de compasiune pentru ea. Fusese un membru influent şi inteligent al cabalei care reuşise să înlăture scuturile planetare ale Coruscantului şi să îl deschidă invaziei. Deşi trecutul ei în Forța de Securitate Corelliană îl făcea să o privească ca pe un inamic, îi admira abilitățile şi dedicarea. *Dacă a fost nevoită să-şi împuşte soțul, asta o va sfâşia pe dinăuntru. Nu merita o asemenea durere.*

Isard zâmbi.

— Mi se pare destul de delicios faptul că a fost nevoită să-l împuşte pe Diric. A fost util, dar în realitate era doar un pion. Dragostea lui pentru ea a fost suficientă, se pare, pentru a-l face să reinterpreteze unele dintre ordinele pe care i le dădeam, deşi, în cele din urmă, îmi aparținea mie, nu ei. Sper ca asta să o doară mai mult decât a făcut-o uciderea lui.

Vorru se încruntă.

— Dacă Loor a fost ucis, cum a reuşit Securitatea Alianței să vă înhațe agenții?

— Se pare că Loor a codificat un datacard ca măsură de protecție pentru ca ei să nu-l ucidă pur şi simplu. Se pare că acea cheie de decodificare, pe care o credea cunoscută doar de el, era cunoscută şi de Corran Horn.

— Ah, şi Loor îl credea mort pe Horn. Vorru chicoti uşor. Mi se pare o ironie care l-ar fi torturat pe Loor.

— Da, dar acum prostia lui mă tortureaza pe mine. Informațiile care îmi parvin de pe Centrul Imperial sunt extrem de limitate. Serviciul oficial de informații îmi spune mai multe decât spionii mei. Acest Horn are de dat socoteală pentru multe.

— V-aş fi putut spune că va fi o problemă, dar chiar credeam că l-ați ucis. Tatăl lui Horn şi chiar şi bunicul său erau oameni foarte ambițioşi. Bineînțeles, aveați dovezi ample ale acestei porniri, iar acum se va concentra asupra noastră, aici.

Culoarea din ochiul roşu al lui Isard păru să se aprindă pentru o secundă.

— Te referi la demisiile în masă din escadrilă şi la jurământul de a elibera Thyferra?

Râsul ei, care pentru Vorru părea destul de autentic şi neforțat, avea totuşi puține dintre tonurile plăcute asociate de obicei cu râsul.

— Apreciez dispreţul pe care l-ați putea simți față de efortul lor, dar nu poate fi desconsiderat. Da, avem trei Distrugătoare, două din clasa Imperială, unul din clasa Victory şi un Super Distrugător care să ne apere, dar încrederea în ele este la fel de deplasată ca şi judecata greşită a Împăratului față de Alianța Rebelilor.

Fața lui Isard deveni o mască înghețată.

— Oh, tu aşa crezi, nu? Crezi că repet greşelile pe care le-a făcut Împăratul?

Vorru îi întâlni privirea deschis.

— Fără îndoială că nu vedeți lucrurile aşa, dar e treaba mea să vă reamintesc erorile pe care le-au făcut alții, pentru a nu le repeta. Aveți dreptate, Horn, Antilles şi ceilalți nu au nimic în momentul de față şi pare evident că Noua Republică nu le susține efortul, dar asta s-ar putea schimba. Şi, da, controlăm producția de bacta a galaxiei, dar trebuie să fim atenți. Dacă o scumpim prea mult, se vor uni forțe care să ni se opună, iar foştii *Vagabonzi* sunt într-o poziție excelentă pentru a profita la maximum de această opoziție.

Isard îl mai fixă încă o clipă sau două, apoi îşi întrerupse brusc privirea.

— Am luat notă de prudența ta.

— Voi sublinia, de asemenea, că încă avem de a face cu Ashernii de aici. Poate că sunt o minoritate în rândul rasei Vratix, dar au lovit în trecut facilități cheie de producție. Loviturile din ultimul an au devenit mai precise şi mai eficiente. Cred că

vor deveni şi mai mult din cauza zvonurilor conform cărora unii membri ai personalului Zaltin li s-au alăturat.

— Da, *Rebelii cu gheare negre* sunt o pacoste, dar tocmai de aceea am detaşat trupe de şoc pentru a ne apăra instalațiile.

Vorru zâmbi.

— A fost o mişcare bună, la fel ca şi limitarea lor la un rol defensiv. Înființarea unui *Corp Thyferran de Apărare Internă* care va permite voluntarilor Xucphra să lupte ei înşişi împotriva Ashernilor a fost, de asemenea, strălucită.

— Mulțumesc. Oamenii din Xucphra vor ajunge în scurt timp să considere că se află într-o alianță cu trupele mele de şoc. Odată ce forța *Corpului de Apărare* va fi depăşită de situație şi oamenii mei îi vor salva, cei de aici vor vedea în trupele mele de şoc linia albă şi robustă care îi separă de moarte. Cei care au îndoieli în privința noastră vor fi cuceriți. Isard îşi desfăcu mâinile. Erisi Dlarit conduce escadrila de vânători pe care am dat-o *Corpului*. Este o eroină în rândul poporului ei, iar faptul că am ridicat-o atât de sus le dovedeşte Thyferranilor că înțeleg cât de superiori sunt.

Vorru dădu încet din cap. *Nu se poate nega, este excelentă în a analiza şi a utiliza psihologia unui popor supus, împotriva lui însuşi. Totuşi, atunci când există cineva pe care nu-l poate doborî, cum ar fi Horn sau Antilles, nu are cum să se apere împotriva a ceea ce ar putea face aceştia.* Îşi ridică privirea spre ea.

— Şi ce părere aveți despre această *rylca* pe care Mon Mothma a anunțat-o ca pe un leac pentru virusul vostru Krytos?

— Propagandă menită în mod clar să calmeze masele. Adevărul e că existența şi eficacitatea sa împotriva virusului sunt irelevante. Dacă Derricote ar fi reuşit să creeze virusul pe care i-am cerut sau dacă Loor ar fi întârziat cucerirea Centrului Imperial, Noua Republică ar fi fost ruptă iremediabil. Aşa cum este acum, e greu de făcut față cererilor pe care le are populația. Pe măsură ce restricționăm fluxul de bacta către Noua Republică şi lumile sale, le vom înstrăina statele membre.

— Vreți să spuneți că vom juca aici acelaşi joc pe care l-am jucat pe Centrul Imperial, dar la scară mai mare?

— Exact. Isard aruncă o privire în sus, privind mult deasupra capului său. Scopul meu a fost întotdeauna să distrug Rebeliunea, apoi să trec la reconstruirea Imperiului. Lăsându-i să cucerească Centrul Imperial, am distrus Rebeliunea de fapt. Nu mai sunt o forță evazivă care poate lovi în voie. Acum trebuie să-şi asume responsabilitatea şi să respecte promisiunile pe care le-au făcut. Dacă nu reuşesc să facă asta, lumea va căuta genul de stabilitate pe care o aveau înainte. Dacă vom juca cu atenție, nu va trebui să recucerim Centrul Imperial, ci vom fi invitați înapoi pentru a ne relua locul de drept în fruntea Imperiului.

— O analiză interesantă şi corectă, cred, cu excepția unui singur lucru.

— Şi anume?

Ochii întunecați ai lui Vorru deveniră nişte fante goale.

— Antilles, Horn şi ceilalți. Ei au libertatea pe care o aveau odată Rebelii. Ei reprezintă o problemă cu care va trebui să ne confruntăm şi să o rezolvăm rapid.

— Sau altfel?

— Am fost în poziția de a-i vedea cum au lăsat Centrul Imperial fără apărare. Vocea lui Vorru se înăspri. Dacă nu ne ocupăm de ei, mă tem că vor deveni o problemă de care nu ne vom mai putea ocupa.

Capitolul 4

Pe Corran Horn nu îl surprinse să o găsească pe Iella Wessiri în Sanctuarul Corellian, dar expresia de pe faţa ei ameninţă să-i strivească inima în piept. Părul ei şaten deschis fusese dat pe spate într-o singură împletitură, iar umerii ei largi erau aplecaţi în faţă. Stătea pe banca din faţă, în camera mică, aplecată şi într-un echilibru destul de precar încât el se aşteptă să cadă în orice clipă. Felul în care tristeţea îi trăgea faţa, arcuindu-i colţurile gurii în jos, făcea să pară că gravitaţia avea, de fapt, să o tragă la podea.

Corran ezită în pragul uşii micii clădiri ca un dom. Din cauza relaţiei ostile dintre Noua Republică şi Diktatul Corellian, repatrierea Corellienilor care muriseră departe de planeta pe care se născuseră devenise imposibilă. Sanctuarul fusese creat de Corellienii exilaţi pentru a le oferi morţilor acestora un loc de odihnă. Spre deosebire de Alderaanieni, care adesea îşi sigilau morţii în capsule şi îi trimiteau pe orbită în *Cimitir*, permiţându-le să plutească pentru totdeauna printre resturile care marcau locul unde fusese cândva planeta lor, Corellienii îşi incinerau morţii exilaţi şi foloseau generatoare de gravitaţie de nivel industrial pentru a comprima reziduurile de carbon în diamante sintetice brute. Acest lucru le conferea morţilor o nemurire fizică. Diamantele erau apoi duse în Sanctuar şi încorporate în pereţii şi tavanul negru pentru a crea o serie strălucitoare de constelaţii, aşa cum se vedeau de pe Corellia.

Numărul mare de diamante care străluceau pe tavan îi dădu fiori lui Corran. *Am dat multe pentru Rebeliune, deşi alte lumi au dat la fel de mult sau chiar mai mult. Pe cât de frumoasă este această expoziţie, pe atât de oribilă este. Imperiali care au dorit să transforme galaxia după chipul lor au creat aici, de fapt, o mică galaxie care este în întregime dedicată doliului.*

Corran merse înainte şi se strecură pe banca de lângă Iella. Ea nu se uită la el, dar se lipi de umărul şi de pieptul lui când îşi puse un braţ în jurul ei.

— O să fie bine, Iella, serios.

— Nu a făcut niciodată rău nimănui, Corran, niciodată.

— Nu-mi imaginez că Loor ar fi de acord, dar îţi înţeleg punctul de vedere.

Simţi cum pieptul ei se convulsionează o dată, apoi ea se uită la el cu ochii săi căprui, cu marginile roşii.

— Nu, ai dreptate. Gura ei făcu o încercare slabă de răsucire într-un zâmbet. Oricât de mult ţi-a admirat elanul, Corran, Diric a apreciat cu adevărat simţul tău al umorului. A spus că îţi marca rezistenţa. Credea că atâta timp cât poţi să râzi, mai ales de tine însuţi, te vei vindeca întotdeauna de orice traumă.

— A fost un om înţelept. Strânse puţin îmbrăţişarea. Ştii că nu i-ar fi plăcut să te vadă aşa, să creadă că îţi provoacă atâta durere.

— Ştiu. Totuşi, asta nu face să fie mai uşor. Îşi tamponă lacrimile cu o batistă. Mă tot gândesc că, dacă aş fi văzut ceva, aş fi putut preveni ceea ce s-a întâmplat. Nu ar fi fost un trădător.

— Stai, Iella, nu e vina ta. Nu era nimic, absolut nimic, ce puteai să detectezi sau să faci ca să-l ajuţi. Corran se cutremură şi îşi simţi carnea încremenită. Ştiu ce

le-a făcut Isard celor pe care voia să-i denatureze şi să-i transforme în marionetele ei. Eu m-am împotrivit, nu ştiu cum. Putea fi vorba de personalitate, de genetică, de antrenament sau de orice altceva. Tycho şi cu mine ne-am dovedit amândoi nepotriviți pentru ea – ca şi alți câțiva, dar cred că i-a fost uşor să îl doboare pe Diric.

— Poftim?

Întrebarea şuierătoare a Iellei purta cu ea subînțelesuri de trădare. Ea încercă să se îndepărteze de el, dar el o ținu aproape.

— Asta nu este o lovitură împotriva lui Diric. Sincer, nu este. Diric a fost o victimă şi trebuie să ştii că i-a rezistat cu putere, pentru că nici măcar după capturarea lui, Serviciile Secrete Imperiale nu te-au găsit. Cred că şi-a construit o rezervă mentală în jurul tău şi a fost dispus să sacrifice totul pentru a te proteja. Chiar şi modificarea ordinelor ei de la sfârşit a fost concepută pentru a te proteja, iar în mintea lui, sacrificarea sa pentru a face acest lucru nu a însemnat că plătea prea mult. Corran se încruntă. Singurul lucru care îl caracteriza pe Diric era curiozitatea. Amândoi am văzut-o în felul în care ne întreba despre cazuri şi ne împingea să căutăm alte explicații. Era grijuliu şi minuțios – spionajul era ceva natural pentru el. Chiar tu ai spus că Isard l-a plasat prima dată în laboratorul lui Derricote pentru a-l spiona pe General. Probabil că i-a sugerat că succesul lui va determina dacă te va lăsa sau nu în viață. Fără îndoială că i-a spus această minciună în legătură cu orice acțiune pe care a întreprins-o după ce a revenit la tine.

Sfidarea Iellei se topi în deznădejde.

— Grozav, acum îmi spui că el nu ar fi fost în acea poziție dacă nu aş fi fost eu.

— Nu! Tu nu ai avut nimic de-a face cu locul în care a ajuns – asta s-a datorat în întregime lui Isard şi nimănui altcuiva. Corran suspină. Uite, gândeşte-te la binele pe care l-a făcut Diric. Aril Nunb a subliniat că el a fost singura persoană din laboratorul lui Derricote care a fost amabilă cu ea şi care a ajutat-o în perioada de recuperare după virusul Krytos. Iar după ce s-a întors, a fost o mare mângâiere pentru Tycho în timpul procesului. Chiar te-a împins să cauți dovezi pentru a sparge urzeala pe care Isard o stabilise în jurul lui Tycho. Şi, fie că îți place sau nu, el l-a ucis pe Loor, şi nu pot să-l condamn pentru asta.

— A crezut că îl împuşcă pe Derricote, dar a ştiut că nu era el. A fost fericit că l-a prins pe Loor.

— Ei bine, eu l-am omorât pe Derricote şi aş fi fost mai fericit dacă l-aş fi omorât eu însumi pe Loor. Corran îşi trecu o mână pe obrazul ei şi îi şterse lacrimile cu degetul mare. Diric nu a fost fericit de felul în care a trăit, dar s-a regăsit pe sine sfidând-o pe Isard şi făcând toate lucrurile mărunte care i-au sabotat planurile. În cele din urmă a câştigat. Se plângea adesea că viața lui nu avea niciun sens…

— Dar avea.

— De acord, iar în cele din urmă a reuşit să vadă cât de mult sens avea. Te-a salvat pe tine, a salvat-o pe Aril, l-a salvat pe Tycho. E împăcat şi ar fi vrut ca şi tu să fii împăcat cu moartea lui.

— Ştiu, dar nu va fi atât de uşor, Corran. Am fost acolo, l-am ținut în brațe în timp ce murea din cauza rănilor pe care eu i le-am provocat. Iella pufni, apoi înghiți cu greu. Tatăl tău a murit în brațele tale. Cum ai reuşit să treci peste asta?

Corran îşi simți propriul gât îngroşându-se.

— N-am să te păcălesc. Nu a fost, nu este uşor. Sunt lucruri la care te aştepți, cum ar fi să îl vezi din nou dimineața sau seara sau să îl poți suna pentru a-i povesti despre ziua ta sau pentru a-i pune o întrebare, şi apoi nu mai este acolo. Ştii că te

simți gol pe dinăuntru, dar nu știi cât de gol până când lucruri de genul acesta nu te ajută să definești marginile vidului.

Ea aprobă încet din cap.

— Sunt lucruri pe care le văd sau le aud și mă gândesc: *Lui Diric i-ar plăcea asta sau ar fi intrigat de asta*. Apoi moartea lui se prăbușește din nou peste mine. Mi se pare că astfel de lucruri nu vor înceta niciodată să se întâmple.

— Nu vor înceta. Vor continua la nesfârșit.

Un fior o cutremură pe Iella.

— Grozav.

— Chestia este, Iella, că se transformă. Acum simți pierderea și durerea, iar o parte din asta va fi mereu acolo. Pe lângă ea, însă, va străluci triumful de a-l fi cunoscut pe Diric. Când aud cântecul ăla stupid de la reclama berii Lomin sau când mănânc o bucată de prăjitură *ryshcate*, îmi amintesc de tatăl meu. Îmi amintesc de râsul lui zgomotos și de acel zâmbet secret de mulțumire pe care ți-l putea afișa când lucrurile erau bune.

— Și felul în care acel zâmbet se prelungea până în ochii lui și cum, cu o ușoară schimbare, se transforma în ceva care îl făcea pe cel mai neînfricat dintre membrii Soarelui Negru să înceapă să tremure la interogatoriu. Iella scoase un mic suspin. Pot să văd asta la tatăl tău, dar nu și la Diric.

— Nu încă.

— Nu, nu încă.

— Dar vei vedea. Corran îi sărută fruntea. Nu va fi ușor, dar singurul mod în care am reușit să trec peste asta a fost datorită ție, lui Gil și celorlalți prieteni ai mei.

— Nu ai avut alți prieteni.

— Da, poate că da, dar tu ai. Mirax și Wedge și Winter și noi toți, suntem aici să te ajutăm. Nu ești singură. Nu putem simți aceeași profunzime a durerii pe care o simți tu, dar te putem ajuta să o suporți.

Iella aprobă din cap.

— Apreciez asta, chiar apreciez. Sprâncenele ei se încrucișară în timp ce se concentra. Am decis că nu pot rămâne pe Coruscant. Amintirile sunt în mare parte rele și copleșitoare. Trebuie să plec – chiar dacă asta înseamnă să-mi părăsesc toți prietenii.

— Înțeleg. Și eu am vrut să fug după moartea tatălui meu. Corran zâmbi. Șmecheria este că, pentru tine, fuga nu înseamnă că îți pierzi prietenii.

— Ce vrei să spui? întrebă Iella cu ochii îngustați.

Corran se uită prin Sanctuar, apoi își coborî vocea într-o șoaptă.

— Plecăm de pe Coruscant și vrem să vii cu noi. Faci parte din familia noastră, faci parte din *Escadrilă*. Mergem după monstrul care l-a deformat pe Diric. Ne vom asigura că nu va mai face asta nimănui altcuiva. Avem nevoie să vii cu noi și să ne ajuți să o prindem.

Iella se trase înapoi și se îndreptă.

— Șansele de reușită sunt astronomice.

— Cam aceleași ca și când ai lua Coruscantul de la Imperiu.

Iella dădu din cap cu răceală.

— Șansele sunt pentru cei care vor să-și minimizeze propriile riscuri. Eu vreau să maximizez riscurile pentru Isard. Contează pe mine.

Capitolul 5

Dându-şi părul castaniu la o parte din ochi, Wedge se uită la persoanele aşezate în sala mică, în stil amfiteatru, şi zâmbi.

— Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit la această întâlnire. Asta este prima noastră întâlnire organizatorică, dar unele decizii au fost deja luate. Ele vor rămâne valabile dacă nu vor întâmpina un protest zdrobitor. Nimeni nu ar trebui să ezite să adreseze o întrebare sau să facă un comentariu – asta va face să fie un pic mai democratic decât se făceau lucrurile în escadrilă, în primul rând pentru că planurile şi ordinele pornesc de la noi, nu sunt transmise de sus.

Toată lumea încuviință din cap observațiile sale, aşa că Wedge continuă.

— Corran Horn a început totul demisionând primul din *Escadrila Vagabond*, dar a fost de acord să mă lase să conduc acest grup. L-am numit pe Tycho Celchu drept secundul meu la comandă. Winter este ofițerul nostru de informații şi se ocupă şi de o parte din sarcinile de intendență. Mirax Terrik se ocupă de cealaltă jumătate a acestor sarcini. Tycho vă va spune ce avem în materie de provizii.

Tycho se întoarse în scaunul său.

— Avem un număr destul de mare de credite – aproximativ şaptesprezece milioane, mai mult sau mai puțin.

Gavin râse.

— Şaptesprezece milioane, le accept.

— La fel şi mulți alții, iar asta este exact ceea ce vrem să facă. Tycho se încruntă. Zvonurile despre ceea ce s-a întâmplat la ceremonie, în pofida a ceea ce a încercat să spună Ministerul Informațiilor din Noua Republică, s-au răspândit rapid. Deşi primim mult sprijin, cei care se ocupă de lucrurile de care avem nevoie pentru a ne îndeplini misiunea ştiu cât de disperați suntem. În momentul de față avem un X-interceptor – nava lui Corran – şi nava lui Mirax, *Pulsar Skate*. Alte nave sunt destul de scumpe. Îmi imaginez că, pentru a face rost de navele de luptă de care avem nevoie, vom ajunge probabil să angajăm mercenari care să vină cu propriul echipament. Acest lucru nu ar trebui să surprindă pe nimeni, deşi prețurile ne-ar putea surprinde. Toți micii Lorzi Războinici din galaxie caută nave de luptă, aşa că este o piață cu prețul fixat de vânzători.

Stând în fața camerei, Wedge aprobă din cap.

— Asta ne forțează puțin, dar merită luată în considerare. Avem câteva date de bază de analizat, mai întâi în ceea ce priveşte obiectivele noastre. Winter le-a pus cap la cap. Wedge arătă spre holoproiectorul din fața camerei. Winter, te rog.

Winter se ridică în picioare şi se îndreptă spre partea din față a camerei cu o grație impunătoare, care nu lăsa nicio îndoială în mintea lui Wedge asupra motivului pentru care lumea de pe Alderaan o confundaseră frecvent cu Prințesa Leia Organa. Deşi Winter îşi purta părul alb lung şi, astăzi, prins într-o împletitură groasă, se purta cu o noblețe care se potrivea cu trăsăturile ei rafinate. Slăbită şi uimitoare, părea cumva incompatibilă cu misiunile periculoase în care fusese implicată în timpul carierei sale de agent sub acoperire pentru Rebeliune.

Tocmai de aceea nu a fost niciodată suspectată.

Winter ridică datapadul care era conectat printr-un cablu la holoproiector. Apăsă pe un buton, diminuând luminozitatea din cameră şi aducând o proiecție holografică a unei planete.

— Acesta este obiectivul nostru: Thyferra. Este o planetă cu mult teren, destul de normală, cu o atmosferă respirabilă şi două luni, dintre care niciuna nu are atmosferă şi nu este locuită. Thyferra este acoperită de păduri tropicale şi se bucură de o zi care are aproximativ douăzeci şi unu virgulă trei de ore standard. Înclinarea axială este neglijabilă, astfel încât nu există anotimpuri. Datorită apropierii sale de steaua sistemului – o stea galbenă – şi a nivelurilor uşor ridicate de dioxid de carbon din atmosferă, se menține o climă tropicală pe tot parcursul anului. Felul în care s-a simțit Coruscantul după furtunile care au doborât rețeaua electrică, este cam ceea ce trăieşte această planetă tot timpul.

Wedge se încruntă. Pentru a doborî rețeaua electrică şi a elimina scuturile de apărare de pe Coruscant, *Escadrila Vagabond* provocase o mare cantitate de apă să fiarbă în atmosferă, creând o furtună uriaşă. Timp de o săptămână şi jumătate după acea furtună, aerul fusese dens şi apăsător.

Nu e de mirare că plantele care intră în compoziția bactei prosperă acolo.

— Thyferra are trei porturi spațiale de clasă stelară – unul în ceea ce acum se numeşte Oraşul Xucphra. Celelalte două sunt situate pe continente separate şi sunt folosite în principal pentru încărcarea şi descărcarea bactei. Navele care sosesc opresc mai întâi în Oraşul Xucphra pentru inspecții vamale şi de imigrare, apoi sunt trimise la celelalte porturi pentru a face afaceri. Ele pleacă din aceste porturi şi se îndreaptă direct spre destinații.

Nawara Ven ridică o mână.

— Presupun că schimbarea numelui metropolei a avut loc atunci când corporația Xucphra a preluat controlul. Cum se numea înainte de asta?

— Oraşul Zalxuc, nume care într-adevăr nu este cu mult mai bun. Winter comandă computerului să mărească imaginea şi să furnizeze o vedere aeriană a oraşului. După cum puteți vedea, nu este deloc o metropolă. Populația umană din Thyferra era de numai zece mii de oameni înainte să preia Isard controlul. Multe familii din clanul Zaltin au fugit, iar locuințele lor sunt folosite de ofițerii şi înrolații Armatei şi Marinei Imperiale aflați în concediu de pe navele lor. Numai *Lusankya* transportă de douăzeci şi cinci de ori mai mult decât populația umană a planetei, aşa că nu există nicio îndoială cu privire la posibilitatea ocupării când sau dacă Isard va ordona acest lucru. Până acum s-a abținut şi foloseşte personalul şi echipamentul Imperial pentru a antrena şi aproviziona *Corpul Thyferran de Apărare Internă*.

Winter dădu din cap către extraterestrul insectoid cu şase membre care stătea în spatele camerei.

— Populația nativă de pe Thyferra se autodenumeşte Vratix. Producția de bacta – literalmente, prepararea împreună a *alazhi* şi *kavam* – pare să producă o cantitate aproape mistică de satisfacție pentru Vratix. Qlaern Hirf este *verachen* – un maestru amestecător – care comandă subordonații şi creează bacta. Un *verachen* este foarte asemănător cu un maestru al berii din orice fabrică de bere Lomin, deşi un *verachen* are, de asemenea, drepturi şi responsabilități foarte bine definite în cadrul societății Vratix. Ar trebui să remarc, de asemenea, că Vratix nu sunt nici bărbați, nici femei – aceste roluri sunt jucate în momente diferite din ciclul de viață, aşa că a te referi la Qlaern ca fiind *el* sau *ea* este nepotrivit. Mai mult, din moment ce Vratix constituie

un fel de minte de stup de grad inferior, ei se simt mai confortabil cu un pronume la plural, aşa că *ei* şi *ele* vor trebui să fie de ajuns.

Vratixul din spate pocni din mandibulele sale curbate.

— Spusele dumneavoastră ne onorează, Lady Winter.

— Mulțumesc. Din cauza dorinței lor – chiar *a nevoii* – de a produce bacta, Vratix au salutat afluxul de oameni care erau dispuşi să înființeze şi să conducă afaceri care au creat cerere pentru mai multă bacta, permițând şi chiar obligându-i pe Vratix să facă mai mult din ceea ce le plăcea să facă. În timp ce Vratix ca indivizi făceau parte din proprietatea corporativă atât pentru Zaltin, cât şi pentru Xucphra, legile Imperiale au făcut necesară îndepărtarea lor de la conducerea activă şi din rolurile de luare a deciziilor în cadrul companiilor. Zaltin şi Xucphra au primit monopoluri Imperiale asupra producției de bacta, probabil în schimbul mitelor plătite Moffului local şi Împăratului. Acest lucru a făcut din Thyferra o planetă foarte bogată şi pe oamenii care trăiesc acolo să fie foarte bogați. Vratix, pe de altă parte, duc o viață foarte modestă în grupuri tribale din pădurile tropicale.

Tastă o solicitare de date în datapad, care schimbă imaginea oraşului cu cea a unui trio de indivizi.

— Ysanne Isard a fost instalată în funcția de Director de Operațiuni şi Şef de Stat pentru Thyferra printr-o lovitură de stat dată în urmă cu aproximativ două săptămâni. Pregătirile fuseseră făcute cu mult timp înainte de asta, deoarece revoluția a fost finalizată înainte ca Super Distrugătorul ei, *Lusankya*, să ajungă pe orbită. Nu se ştiu prea multe despre ea cu certitudine – de exemplu, abundă zvonurile că ar fi fost una dintre amantele Împăratului, dar nu există nicio confirmare în acest sens. Ştim că tatăl ei a fost Directorul Serviciului Imperial de Informații înaintea ei, dar ea i-a predat Împăratului dovezi că tatăl ei urma să se alăture Rebeliunii, ceea ce a provocat căderea lui şi ridicarea ei în locul lui.

Nawara Ven ridică o mână.

— Tatăl ei avea de gând să treacă la Rebeliune?

Winter ridică din umeri.

— Dacă a avut, nu am cunoştință de dezertarea lui planificată. Nu există nicio îndoială că fiica sa a fost suficient de ambițioasă încât să fi fabricat dovezi împotriva lui, aşa că este foarte periculoasă. Dislocarea ei va fi dificilă şi probabil va fi nevoie de un asalt terestru. Din câte ştim noi, ea nu este pilot, aşa că şansele ca vreunul dintre voi să reuşească să o vâneze într-un duel aerian sunt nule.

Winter arătă spre următoarea figură.

— Fliry Vorru, pe de altă parte, ar putea foarte bine să lupte cu voi într-o navă. Este un fost Moff Imperial de pe Corellia, pe care această escadrilă l-a eliberat de pe Kessel. Vorru a fugit cu Isard pe Thyferra şi acum este Ministrul Comerțului. Nu este clar când a început Vorru să lucreze cu Isard, dar nu poate fi exclusă posibilitatea ca acesta să fi încheiat o înțelegere cu ea după căderea Coruscantului. Deşi am pus mare parte din ghinionul nostru în ceea ce priveşte operațiunile de cucerire a Coruscantului pe seama faptului că l-am avut pe Zekka Thyne şi alți spioni Imperiali printre noi, este foarte posibil ca Vorru să fi lucrat direct pentru Isard şi atunci. Cu siguranță era în slujba ei în momentul în care a fost numit Colonel în cadrul Jandarmeriei Coruscant.

Făcu un semn cu mâna către cea de-a treia imagine, o femeie înaltă şi zveltă, cu părul negru purtat scurt.

— Erisi Dlarit ar trebui să ne fie cunoscută tuturor. Ea provine dintr-o familie

Xucphra şi a fost cârtița Imperială din interiorul *Escadrilei Vagabond.* Valoarea ei reală pentru Imperiu a fost minimă. În cel mai bun caz, a fost responsabilă pentru capturarea lui Corran, moartea lui Bror Jace şi trădarea convoiului de bacta de la Alderaan către Lordul Zsinj. Deşi a furnizat Imperiului informații despre operațiunile noastre de pe Coruscant, faptul că Wedge nu a permis niciun contact cu exteriorul înainte de încercarea finală de a distruge scuturile planetare a însemnat că nu a putut să o avertizeze pe Isard despre planurile noastre. Cu excepția faptului că şi-a prăbuşit nava Z-95 Headhunter în droidul de construcție pe care l-am folosit, nu a putut face nimic pentru a împiedica desfăşurarea planului. Ceea ce a făcut a fost să transmită codurile care i-au permis lui Isard să preia controlul navei lui Corran şi să-l doboare.

În timp ce Winter descria fără patimă implicarea lui Erisi pentru Imperiu, Wedge privea fețele piloților săi. Erisi fusese una dintre ei, luptând alături de ei în numeroase confruntări. Fusese doborâtă de un proiectil tras asupra ei direct, iar Tycho îşi riscase viața pentru a o salva. Chiar dacă ajutorul ei pentru Imperiu fusese, aşa cum indicase Winter, cu adevărat nesemnificativ, fusese îndeajuns pentru a ucide ființe care nu meritau să moară.

În sinea lui, Wedge găsi o furie amestecată cu mâhnire şi puțină admirație. Erisi Dlarit reuşise să se descurce cu succes în nişte situații foarte dificile fără să-şi dezvăluie rolul. Până să fugă de pe Coruscant, Wedge nu ştiuse că era spioană.

Unele semne erau acolo, dar nu toate.

Wedge îl surprinse pe Corran uitându-se în direcția lui şi zâmbi pe jumătate.

— A jucat bine jocul.

— Adevărat, dar va trebui să joace mult mai bine atunci când vom merge în vizită. Singura concesie a lui Corran la emoțiile pe care le simțea se regăsea în tăişul vocii sale şi în zâmbetul cu buze subțiri pe care îl oferea. Ca spion a fost bună, dar următorul concurs este unul între piloți, iar pe acela îl va pierde.

Winter schimbă din nou imaginea holografică.

— Dacă va pierde, nu va fi din cauză că nu are echipamentul necesar pentru a câştiga. În apărarea Thyferrei se află patru nave de război Imperiale: un Super Distrugător, şi trei Distrugătoare dintre care unul din clasa Victory. *Lusankya*, *Avariția*, *Virulența* şi, respectiv, *Corupătorul*. *Lusankya* este nava care a reuşit să scape de pe Coruscant. Nu a fost găsită până acum, ceea ce ne-a determinat să ridicăm estimările privind numărul de nave produse de şantierele de nava de la Kuat şi Fondor. În mod ciudat, ambele locuri susțin că au produs nava amiral a lui Vader, *Executorul.* Se pare că au fost fabricate două nave sub acest nume, una dintre ele fiind transformată în *Lusankya* şi îngropată pe Coruscant – probabil pentru a servi drept navă de scăpare a Împăratului. Celălalt *Executor*, cel de pe Fondor, a fost distrus la Endor.

Făcu un cerc cu un deget prin hologramă, cuprinzând cele trei nave mai mici.

— *Avariția*, *Virulența* şi *Corupătorul* nu au avut deloc cariere de excepție, dar echipajele sunt competente. Sunt în curs de asamblare a dosarelor tuturor ofițerilor de stat major, dar cel mai periculos dintre ei, Căpitanul Ait Convarion, comandă cea mai mică navă. *Corupătorul* s-a descurcat foarte bine pe Inelul Exterior vânând grupuri de pirați cu care, de bine de rău, semănăm noi.

Wedge se ridică în picioare în timp ce Winter închidea holoproiectorul.

— După cum puteți vedea cu toții, avem de-a face cu un inamic destul de

formidabil şi bine înarmat. Unul dintre lucrurile cu care trebuie să ne confruntăm este că s-ar putea să nu ne putem îndeplini obiectivele în această operaţiune. Înlăturarea lui Isard s-ar putea, de fapt, să se dovedească a fi imposibilă.

Aşezat în spatele lui Gavin, Corran întinse mâna şi îl bătu pe tânăr pe cap.

— Gavin, acum ar trebui să ne spui că doborârea ei nu e greu de făcut şi să raportezi totul la felul cum vânai paraziţi pe Tatooine.

Gavin păli.

— Nu am auzit pe nimeni să pomenească de un şanţ sau de un canion sau de şobolani womp. Cucerirea unei planete mă depăşeşte.

Wedge zâmbi.

— Ne depăşeşte pe majoritatea dintre noi. Am trimis mesaje către unele persoane care ar putea fi în măsură să ne ajute. Problema este enormă. Mai întâi trebuie să eliminăm navele, apoi să cucerim lumea. Cheia pentru a nimici navele este să le împrăştiem astfel încât să nu se poată sprijini reciproc. Putem face asta forţând-o pe Isard să le folosească pentru a acoperi convoaiele de bacta, dar pentru a distruge navele avem nevoie de arme, şi încă multe.

Riv Shiel, omul-lup Shistavanen, îşi încreţi buzele într-un rânjet.

— Se pare că avem nevoie de flota Katana.

— Ar fi frumos. Legendara flotă fantomă de nave de război ar fi trebuit să apară din hiperspaţiu, aşteptând doar ca cineva să vină să o revendice. Wedge se încruntă. Am putea spera, de asemenea, că *Proiectul Zbor în Necunoscut* va da în sfârşit rezultate, cu o mulţime de Cavaleri Jedi non-umani veniţi din afara galaxiei pentru a ne ajuta, dar nu cred că este probabil.

Gavin ridică o mână.

— Ce ziceţi de nava pe care şi-a încărcat Alderaanul toate armele când s-a demilitarizat? Nu-mi amintesc numele, dar am crezut că ar fi trebuit să meargă prin spaţiu şi să se întoarcă la nevoie. Poate că Prinţesa Leia are o modalitate de a o invoca sau ceva de genul ăsta.

Winter clătină din cap.

— Te gândeşti la *O Altă Şansă*. Deşi nu este o legendă la fel de mare ca flota Katana sau ca misiunea lui Jorus C'baoth în afara galaxiei – nava chiar a existat –, nu este soluţia la problema noastră. *O Altă Şansă* a fost de fapt recuperată de simpatizanţii Rebelilor înainte de dezastrul de la Derra IV şi Hoth. Armele recuperate erau toate din perioada Războiului Clonelor şi erau potrivite pentru a fi folosite de infanterie. Au fost utile pentru a umple golul cauzat de pierderea convoiului de la Derra IV.

Umerii lui Gavin cedară.

— Oh, nu am ştiut niciodată toate astea.

— Nu că ar fi trebuit să ştii, Gavin. Winter zâmbi. În afară de indivizii care au găsit nava, de câţiva contrabandişti care au ajutat la transportul mărfii şi de persoane mai sus-puse în Rebeliune, nimeni nu ştie. Imperiul a dedicat resurse pentru a încerca să o găsească şi să o ia, deturnând-o de la căutarea noastră.

— Găsirea unei nave miraculoase nu este singura noastră speranţă. Wedge ridică o mână. Unul dintre lucrurile pe care Winter le-a făcut pentru Rebeliune a fost să localizeze vechile depozite de provizii Imperiale. Cele mai multe dintre ele au fost golite complet, dar nu totul este contabilizat. Ne vom întoarce la unele dintre acele amplasamente şi vom vedea ce putem găsi. De fapt, avem o misiune care va pleca mâine. Mirax îi va duce pe Corran şi pe tine, Gavin, pe Tatooine. Unul dintre

depozitele de arme pe care le-am găsit acum câțiva ani fusese jefuit de tatăl lui Biggs Darklighter.

Gavin ridică o sprânceană.

— Unchiul Huff?

— Chiar el. A spus la vremea respectivă că a folosit o parte din ce a găsit pentru a-şi înarma propria forță de securitate, apoi a vândut restul. Dar eu nu-l cred. Nu se poate să fi dat totul. Wedge zâmbi. Deci, te vei duce acasă, Gavin, şi îl vei convinge pe unchiul tău să-şi împartă averea cu noi.

— Nu ştiu dacă mă va asculta.

— De aceea îl trimitem şi pe Corran. Unchiul tău are secrete de ascuns, şi mă aştept ca Corran să le poată descoperi. Asta ne va ajuta.

Fața lui Gavin încremeni pentru o clipă, apoi începu să zâmbească.

— Pot să accept asta. Va fi *răsplata* pentru că m-a aşezat mereu la masa copiilor la reuniunile de familie.

— Gavin, a făcut asta pentru că tu chiar erai un copil. Mare, dar tot copil. Corran îi ciufuli părul blond lui Gavin, apoi se uită la Wedge. Dacă noi o să fim pe planeta fără apă, voi ceilalți ce veți face?

— Ne mutăm în noua noastră casă. Wedge îşi ridică mâinile pentru a calma zumzetul brusc al vocilor. Această mutare este o operațiune secretă, aşa că ne vom lua multe măsuri de precauție pentru a ajunge acolo. Nu există nicio şansă să putem păstra locația secretă pentru totdeauna față de duşmanii noştri, dar ne dorim să avem cât mai mult timp la dispoziție până în acel moment. Împachetați-vă lucrurile şi pregătiți-vă de plecare. *Războiul Bacta* este pe cale să înceapă.

Capitolul 6

Corran Horn strănută violent, inițiind un val de praf care se deplasă peste masa din cantină spre Mirax.

— Cum poate trăi cineva pe această lume infernală? Până şi praful are praf.

Mirax se întinse languros.

— Nu e chiar atât de rea, Corran, ca lume. Pe Talasea lucrurile ar mucegăi de la farfurie la gură.

— Sigur, dar acolo aveai cuptoare pentru a coace lucruri, nu o lume întreagă pentru a face asta. Corran îşi trecu o mână pe frunte, apoi îşi scutură transpirația de pe ea într-un jet care împroşcă o pereche de Jawa cu glugă, care la rândul lor miroseau a transpirație de ronto[1]. Urăsc asta.

Ea se uită la el peste paharul ei de whisky Corellian.

— Măcar e o căldură *uscată*.

— La fel este şi un furnal, dar asta nu înseamnă că e mai puțin fierbinte. Corran arcui o sprânceană şi bătu cu palma în partea de sus a mesei rotunde unde stăteau, pătată şi sudată pe alocuri. Şi de ce ne aflăm aici? Masa asta a văzut mai multe lupte decât majoritatea X-interceptoarelor escadrilei. Clienții de aici fac acest loc să pară un complex de maximă securitate de la Akrit'tar.

— Păstrăm aparențele, dragul meu. Mirax se deplasă spre stânga pentru a-i oferi o vedere completă a barului plin de fum de t'bac. *Cantina lui Chalmun* este cunoscută ca fiind locul în care îşi petrec timpul piloții cei mai buni. Eu mă calific cu siguranță la acest capitol, la fel şi tu. În momentul de față nu am nevoie de muncă, dar s-ar putea ca unii dintre ei să aibă nevoie să transporte încărcături, iar aceste încărcături ar putea fi genul de lucruri pe care le dorim. Nu strică să fiu aici. În plus, Gavin a recomandat acest loc ca punct de întâlnire.

— Da. Asta pentru că nu a mai fost niciodată aici şi nu a vrut să vină singur. Corran lăsă dezgustul să se reverse prin cuvintele sale, dar îl atenuă cu un zâmbet. Dacă mi s-ar fi cerut să fac un raid într-un loc ca acesta, planul meu ar fi început cu: După ce terminăm cu mitralierea…

Şocul răzbătu din plin pe fața lui Mirax, dar era suficient de exagerat pentru ca el să-şi dea seama că, de fapt, era doar uşor îngrozită de sugestia lui.

— S-ar putea să nu fie cea mai savuroasă gaşcă de personaje adunate vreodată în galaxie, dar nu sunt chiar atât de rele. Tatăl meu obişnuia să mă aducă aici tot timpul când eram copil. Unii dintre durii ăştia pot părea tari la exterior, dar au fost foarte amabili cu mine. Wuher, barmanul de acolo, obişnuia să-mi pregătească o băutură dulce şi spumoasă, iar mai mulți dintre ei îmi aduceau mici jucărele din lumile pe care le vizitaseră.

Corran scutură din cap.

— Mi-ar fi plăcut să le văd formulare de Imigrări. *Scopul vizitei pe lumea*

[1] Ronto – saurian uriaş, cu dimensiuni şi aspect impunător. Este patruped, cu ochi mici, urechi ascuțite şi gură în formă de cioc. Ronto are un auz excelent şi un simț deosebit al mirosului. Au vederea slabă, aşa că se sperie de mişcările bruşte. Sunt populari printre Jawa de pe Tatooine şi au devenit animalele lor de povară preferate.

noastră? Crimă, haos, contrabandă cu glitterstim şi cumpărarea unui cadou potrivit pentru o fetiță Corelliană.

Mirax chicoti.

— Da, îmi imaginez că există câteva de genul ăsta prin băncile de date pe undeva.

Sunetul râsului ei reuşi să răzbată prin zumzetul stins al conversației din cantină. Corran se îndreptă în scaunul său atunci când observă doi indivizi care se întoarseră de la bar şi priviră în direcția lor. Unul era Rodian şi celălalt Devaronian, însă amândoi aveau în comun o privire aprigă şi înfometată care îl făcea pe Corran să se simtă neliniştit. Porniră spre masa lor, iar Corran luă ca semnificativ faptul că abandonaseră băuturile pline la bar, pentru că asta le lăsa mâinile goale.

Devaronianul dădu scurt din cap.

— Stați la masa noastră.

Aşezat cu spatele la peretele alcovului, Corran se protejase împotriva unei ambuscade din spate, dar le permitea şi celor doi derbedei să vadă bine blasterul pe care îl purta. *Nu am cum să-l scot şi să-i împuşc înainte să mă prindă.* I se părea evident că soluția simplă de a ieşi din situație era să le ofere cu amabilitate masa şi să le plătească un rând.

— Nu eram la curent cu situația de aici...

— Şi nici nu ne pasă. Mirax îşi aruncă bărbia în față şi îşi înfipse degetul arătător stâng spre inima Rodianului. Dacă o pereche de viermi de pietriş ca voi sunt atât de sictiriți încât să creadă că ne mutăm de la masă doar pentru că ne confundați cu nişte culegători de rouă din deşertul Jundland, mai bine v-ați obişnui cu slujbele de momeală pentru Sarlacc.

Lui Corran îi căzu falca.

— Mirax?

Devaronianul arătă cu degetul mare propriul stern.

— Ai vreo idee cine sunt eu?

— Ai vreo idee cât de puțin ne pasă? Mirax dădu din cap spre stânga. Spune-le asta acelor Jawa, ca să îți rostească numele corect când îți vor pune cadavrul în sac.

Rodianul începu să zumzăie, dar lovitura puternică a unei bâte care lovise în bar îl opri. Barmanul uman îndreptă bâta spre alcov.

— Hei!

Cu coarnele strălucind în penumbră, Devaronianul îi făcu semn să renunțe la protest.

— Ştim: *fără blastere*.

Fața lui Wuher se încreți într-o expresie acră.

— Nu asta, creier-de-nisip. Ştii cu cine vorbeşti? E Mirax, Mirax Terrik.

Pielea cenuşie a Devaronianului se lumină simțitor, iar Rodianul păli până la un verde nou-însuflețit.

— Terrik? Ca şi Booster Terrik?

Mirax zâmbi, iar barmanul aprobă din cap în timp ce le lua băuturile de pe bar.

— Ai început să gândeşti. Este fiica lui. Acum îi ceri scuze sau Jawa o să continue să te măsoare pentru a-ți potrivi bagajul pentru voiajul tău final.

Se uită la micul grup de Jawa care trăncăneau între ei.

— Se pare că ei îl preferă pe Rodian.

Devaronianul se înclină adânc în fața lui Mirax.

— Eu, ah, noi, ne cerem scuze că v-am deranjat. Eu sunt..., ei bine, asta nu este important, dar dacă vă pot fi de folos, vă rog, nu ezitați să cereți.

Scuzele sale veniră însoțite de un bâzâit-sâsâit Rodian, pe care Corran îl luă ca pe o traducere simultană.

Mirax îşi ridică bărbia şi le aruncă o privire rece şi inexpresivă.

— Ne blocați lumina.

Cei doi se îndepărtară făcând o plecăciune generoasă. Râsetele străbătură cantina, îndrăznețe în unele locuri şi înăbuşite în altele, dar amuzamentul față de situația lor uni cantina pentru o clipă sau două.

Corran îşi linse buzele şi îşi dădu seama că avea gâtul absolut uscat.

— Ah, Mirax, ce te-a apucat să faci asta?

— Aşa cum am mai spus, păstrez aparențele. Ea îi zâmbi larg. De fapt, ai văzut doar latura mea bună şi sensibilă.

— Parcă îmi amintesc că asta a fost atunci i-ai dat foc unui soldat care conducea o motocicletă speeder pe Coruscant.

— Oh, da, cred că atunci a fost, nu-i aşa?

— Da, a fost, dar chiar şi aşa, nu există niciun motiv pentru a provoca o astfel de luptă.

Ea ridică din umeri.

— Nu mi-am făcut griji. Puteai să te ocupi tu de amândoi.

Puteam să mă ocup eu de amândoi? Corran se uită la ea pentru o clipă.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, dar...

Mirax se întinse peste masă cu mâna stângă şi îi strânse mâna dreaptă.

— Ştiam că Wuher va interveni – acesta este un joc vechi pe care îl jucăm din când în când. Mâna ei dreaptă, cea care fusese ascunsă de marginea deschisă a mesei, se ridică şi puse pe masă un mic blaster de rezervă. Aveam lucrurile sub control, dar în momentul în care Wuher a menționat cine sunt, am ştiut că nu vom mai avea probleme.

Corran se încruntă.

— Toată lumea, în afară de mine, are rude aici? Aterizăm la Cala de Andocare 86 pentru că o deține un văr al lui Gavin sau ceva de genul ăsta, apoi el pleacă să aranjeze o întâlnire cu unchiul său Huff. Tatăl tău are destulă influență aici pentru ca doi tipi care ar suge ochii din capul unei bantha moarte să fugă ca nişte droizi urmăriți de Jawa.

Mirax ridică din umeri.

— Tatooine este într-adevăr o comunitate destul de mică. Darklighter sunt o familie cunoscută şi puternică aici. Proprietatea pe care am survolat-o în drum încoace era casa lui Huff. Iar în ceea ce-l priveşte pe tatăl meu, ei bine, avea o reputație destul de bună înainte ca tatăl tău să-l arunce în minele de pe Kessel, iar faptul că a supraviețuit timpului petrecut acolo nu i-a afectat deloc reputația. Sunt sigur că într-un bar CorSec de pe Corellia numele tău ar fi luat ca fiind la fel de impresionant.

— Poate, dar hai să nu testăm reacția pe care o are acum, bine?

— Cred că nici măcar invocarea numelui tatălui meu nu te-ar salva dacă ai da peste un vechi duşman aici.

— Şi invocarea numelui meu m-ar condamna dacă am da peste tatăl tău aici. Corran îi aruncă lui Mirax o privire pe furiş. I-ai trimis tatălui tău vreun mesaj prin care să-l anunți că ai dezvoltat o afecțiune pentru fiul duşmanului său?

— Am dezvoltat o afecțiune, da? Mirax se juca cu blasterul pe care îl avea în mână. Credeam că am depăşit puțin acest stadiu.

— Adevărat, aşa este, dar nu e corect să evităm întrebarea.

Ea se încruntă.

— Nu, nu i-am spus. Cât timp erai mort, nu avea sens să menționez asta – nu voiam să mă confrunt cu furia lui în timp ce inima mea încă se simțea smulsă din mine. Iar în timpul de când te-ai întors din morți, ei bine, am fost ocupată; şi de când s-a retras, nu sunt niciodată foarte sigură unde este.

— Majoritatea oamenilor, când se retrag, se stabilesc undeva şi se relaxează.

— Majoritatea oamenilor nu sunt tatăl meu. Mirax zâmbi uşor. Pentru Booster, pensionarea înseamnă că încă face afaceri, dar le face pentru prieteni, nu pentru profit. Lumea îl foloseşte ca negociator – el stabileşte condițiile şi altele asemenea. Îl face să aibă parte de cele mai bune afaceri fără riscuri. Este fericit, ceea ce este mai bine decât alternativa.

De aceea nu i-ai spus despre noi. Corran aprobă din cap. *Înțeleg pe deplin. Tatăl meu nu ar fi făcut-o, aşa că faptul că nu trebuie să-i explic este cam singurul lucru bun la care mă pot gândi în legătură cu faptul că este mort.*

Gavin intră pe uşă şi se opri în foaier, lângă unitatea de detectare a droizilor. Se răsuci la stânga şi la dreapta, scuturând un nor de praf fin de pe Tatooine de pe mantia sa cafenie. Sub ea, purta ceea ce fusese cândva o cămaşă albă, o vestă neagră, pantaloni maro închis şi cizme până la genunchi. La centură avea un blaster şi prinsese capătul inferior al tocului în jurul coapsei drepte.

— Prietenul nostru arată destul de bine ca un pirat. Mirax ridică o mână. Gavin, vino aici.

Corran fu de acord cu evaluarea lui Mirax, deşi rânjetul neglijent al lui Gavin cam strică imaginea.

— Totul e pregătit?

Gavin aprobă din cap.

— Am un speeder de teren care mă aşteaptă în față. Nu e mare lucru, dar a fost tot ce am putut găsi. Am încercat să împrumut unul de la unchiul Huff, dar mi-a spus că ultima dată când a împrumutat un speeder cuiva din *Escadrila Vagabond* nu a fost returnat în cele mai bune condiții.

— Atunci, mai bine am pleca. Mirax se ridică în picioare şi îşi prinse blasterul la centură. Apoi, în timp ce se îndrepta spre bar, scotoci într-o pungă pentru câteva credite. Cât costă?

Wuher dădu din cap.

— Prietenii tăi au plătit deja, spuse el privind spre Rodian şi Devaronian.

Ea zâmbi.

— Şi au avut grijă şi de tine, da?

— Au fost adevărate spirite generoase.

— Bine.

Mirax îl urmă pe Gavin afară din cantină, iar Corran veni în spatele lor. Îşi trecu capul prin mijlocul mantiei sale de deşert şi şi-o aşeză în jurul umerilor. Părțile laterale permiteau accesul rapid la blaster sau la sabia de lumină, dar spera că nu va fi nevoie să recurgă la niciuna dintre ele. Se simțea oarecum stânjenit purtând sabia. Întotdeauna i se păruse a fi o armă cu uz limitat. În domeniul său de activitate, un baston de pulverizare Stokhli şi un blaster erau de obicei considerate mai mult decât suficiente pentru a face față oricărei situații. Săbiile fuseseră aproape necunoscute

cât timp Imperiul le considera semne definitorii ale unui Jedi, dar acum, când Luke Skywalker era un mare erou, unii dezvoltaseră o afecțiune pentru ele. Părea să fie genul de armă pe care o purtai dacă îți era teamă să porți un blaster.

Acea caracterizare îl făcea pe Corran să se simtă neliniştit să poarte arma, dar, pe de altă parte, se simțea mândru să fie moştenitorul uneia. Se simțea ca şi cum ar fi avut dreptul să o poarte. La început se gândise că, făcând asta, ar putea arăta lipsă de respect față de bunicul său, dar apoi realiză că Rostek Horn îşi riscase propria carieră şi viața pentru a îi proteja pe soția şi copilul lui Nejaa Halcyon de vânătorii Imperiali de Jedi. Nu numai că îi prețuise pentru ceea ce erau, dar îi prețuise şi în memoria prietenului său căzut la datorie. *Cred că bunicul ar fi fericit să mă vadă purtând această sabie şi acesta este singurul motiv pentru care să o port.*

Corran îşi acoperi ochii cu mâna în timp ce ieşea în amiaza aspră a celor doi sori gemeni. Gavin îi făcu semn să se îndrepte spre speeder. Pentru Corran semăna foarte mult cu vechiul SoroSuub XP-38, dar nava, în mod normal compactă şi în formă de săgeată, fusese puternic modificată. Compartimentul pentru pasageri fusese mărit în față prin adăugarea de mai multe scaune şi spațiu de marfă între ele şi motoare. Mai deranjant decât modul în care adaosul distrusese liniile fine ale vehiculului era faptul că, sub praful de pe el, Corran zări vopseaua roz şi roşu închis.

Corran îşi trecu un braț peste umerii lui Gavin.

— Ştii, şobolanii womp pe care îi nimereşti cu chestia asta s-ar putea să fie daltonişti, aşa că nu le pasă cum arată speederul tău, dar, pe bune, uită-te la el.

Gavin zâmbi ironic şi se desprinse de sub brațul lui Corran.

— Este mai bun decât mersul pe jos, care era cealaltă alternativă, având în vedere bugetul nostru operațional. Urcă. Acest bebeluş va atinge fără probleme trei sute de kilometri pe oră, în ciuda modificărilor, iar dragonii krayt nu văd combinația asta de culori ca fiind comestibilă. Vom ajunge la destinație cât ai zice peşte.

Călătoria dură de fapt o jumătate de oră standard, ceea ce nu era *cât ai zice peşte*, iar deplasarea în viteză prin pustietăți fără urme păru de fapt aproape o veşnicie. Dacă nu ar fi fost norul de praf care se ridica din spatele lor, lui Corran i-ar fi fost greu să aibă dovezi că mergeau undeva. Munții din deşertul Jundland deveniseră o pată deformată de căldură la orizont şi nu se mai vedea nimic altceva în stare să le servească drept reper.

În ciuda lipsei indicatoarelor sau a altor repere, Gavin îi duse la moşia unchiului său fără incidente. Scurta privire pe care i-o aruncase Corran de pe *Pulsar Skate* în timp ce veneau nu-l pregătise pentru cum arăta cu adevărat. De sus părea destul de normală – un complex care înconjura o serie de clădiri, inclusiv un turn înalt. De la sol, ceea ce devenise evident era că, în afară de intrarea şi de turnul în sine, clădirile pe care le văzuse erau toate construite sub suprafața planetei. Gavin glisă speederul până la o oprire în apropierea intrării, alături de alte câteva speedere, apoi îi conduse pe Mirax şi pe Corran în jos, pe scări, până în curtea principală a complexului. Culoarea albă crudă a tuturor lucrurilor ajuta soarele să producă strălucire, dar Corran realiză că albul absorbea mult mai puțină energie solară – energie disponibilă din abundență, ceea ce făcea Tatooine insuportabil din punctul lui de vedere.

O femeie zveltă, cu părul cărunt, ieşi pe una dintre uşile arcuite şi zâmbi imediat.

— Gavin Darklighter, cât ai crescut!

În jurul ei, țâşnind din spate, ieşiseră mai mulți copii mici, de la prichindei la preadolescenți curioşi.

— Mătuşa Lanal!

Gavin o prinse pe femeie într-o îmbrățişare, apoi o eliberă şi făcu prezentările care o includeau pe ea şi pe cei o jumătate de duzină de verişori. Corran strânse mâinile tuturor, dar pierdu imediat socoteala numelor. Lanal le explică faptul că era a treia soție a lui Huff Darklighter şi că toți copiii erau ai ei.

— Moartea lui Biggs l-a zguduit pe Huff. A decis că vrea mai mulți moştenitori. Cea de-a doua soție a lui a decis că nu era interesată să aibă mai mulți decât cel pe care îl născuse deja. A plecat, iar Huff s-a căsătorit cu mine.

— Mama lui Biggs a murit înainte să mă nasc eu. Mătuşa Lanal este de fapt sora mamei mele, aşa că este mătuşa mea din ambele părți. Gavin o sărută pe frunte. Unchiul Huff este disponibil?

Lanal aprobă din cap.

— M-a rugat să te duc în bibliotecă. Se întâlneşte cu altcineva acum, dar ar trebui să fie liber în scurt timp.

— Minunat.

Proprietatea Darklighter i se părea lui Corran un compromis costisitor între aspectele practice cerute de Tatooine şi esența eleganței, aşa cum era definită în alte locuri din galaxie. Fântânile şi piscinele ar fi fost o risipă prostească, dar Huff reuşise să le mențină prin învelirea lor în întregime în oțel transparent. În timp ce o simplă coloană decorativă din orice altă casă ar fi fost vopsită în culori strălucitoare, Huff o umpluse cu apă şi trecea bule de aer prin ea. Plăcile de pe pereții groşi fuseseră decorate şi colorate în aşa fel încât să creeze iluzii optice menite să diminueze caracterul blocant al designului casei. Folosirea cu prisosință a oțelului transparent dădea locuinței o deschidere pe care altfel nu ar fi avut-o. Cu toate astea, în alte părți ale casei, designul şi decorațiunile mai tradiționale îl făceau pe Corran să se simtă ca şi cum nu ar fi părăsit Coruscantul.

Biblioteca în care îi conduse Lanal era exact o astfel de încăpere. Rafturile care se ridicau de la podea până la tavan se aliniau pe toți pereții, cu excepția locului în care uşile îi despărțeau în două locuri. Intrară prin peretele sudic, iar o uşă dublă închisă despărțea peretele estic. Rafturile şi uşile erau probabil din duraplast, dar Corran nu putea exclude să fi fost folosit den lemn real. *Dacă e adevărat, a fost importat de la mulți ani-lumină depărtare şi probabil că a costat la fel de mult ca o escadrilă de X-interceptoare.*

Corran simți că îl străbate un fior în timp ce intra în bibliotecă. Cutii după cutii de datacarduri umpleau rafturile, deşi bibelouri şi alte mărunțişuri le distanțau puțin. Ceea ce îl făcea pe Corran să se simtă ciudat în legătură cu această încăpere era faptul că îi amintea foarte mult de biblioteca din anexa *Lusankyei*, prin care scăpase de Isard. Deşi nu se mai găsise nicio urmă după ce *Lusankya* îşi croise drumul liber în afara Coruscantului, amenajarea fusese aproape identică cu biblioteca Imperială de la etajul privat al Palatului Imperial. Cel puțin aşa i se păruse lui Corran atunci când vizualizase o hologramă despre palat.

Presupun că un om de afaceri ca Huff Darklighter ar fi vrut un decor care să-i facă pe oficialii Imperiali să se simtă ca acasă. Fişierele informative pe care Winter i le dăduse lui Corran despre Huff Darklighter nu lăsau nicio îndoială că Huff făcuse o înțelegere cu oficialii Imperiali locali care îi dăduseră mână liberă să opereze pe

Tatooine. Aceleaşi înțelegeri îi asiguraseră fiului său, Biggs, numirea la Academia Militară Imperială şi, în cele din urmă, dusese la moartea lui Biggs. *Din moment ce Darklighter nu este înclinat să accepte el însuşi vina pentru asta, favoarea pe care i-au făcut-o Imperialii a fost considerată drept cauza morții fiului său. În schimb, pentru că Biggs este un erou al Rebeliunii, Darklighter este dispus să trateze cu Noua Republică.*

Gavin se uită la rafturi, apoi zâmbi.

— Biroul de lucru al lui Huff este sus, în turn. Biroul său de tratative este alături. După ce îi va scoate afară pe cei care se află acolo, vom putea intra şi noi. Când va afla că sunteți de pe Corellia, pun pariu că îți va oferi nişte whisky *Whyren's Reserve*.

Mirax zâmbi.

— O să accept şi poate că voi face un târg suplimentar pentru orice cantitate mai are ascunsă.

— Sigur, dar nu uita de misiunea noastră principală. Corran ridică un deget. Căutăm arme, muniții şi piese de schimb. Orice altceva obținem este în plus.

Cei doi aprobară din cap, apoi se întoarseră spre uşile dinspre est. Jumătate dintre acestea glisară în perete şi Huff Darklighter intră în bibliotecă. Burta îl precedă cu o secundă sau două, dar asemănarea cu un Hutt lua sfârşit acolo. O coamă de păr alb încadra față de culoarea pielii tăbăcite. Brațele şi umerii lui păreau puternice şi erau cumva completate de mustața luxuriantă şi stufoasă pe care o purta. Ochii lui întunecați străluciră rece în timp ce îşi evalua instantaneu vizitatorii, dar apoi colțurile gurii i se ridicară.

— Gavin, este o plăcere.

Tonul vocii nu părea să se potrivească prea bine cu zâmbetul din punctul de vedere al lui Corran, dar bătrânul Darklighter îl trase pe Gavin într-o îmbrățişare amabilă, aşa că presupuse că nu era nicio problemă între ei. Huff îşi pipăi mustața cu degetul.

— Înnegreşte-ți părul şi lasă-ți să crească una din asta, şi vei fi imaginea vie a lui Biggs al meu.

Mirax îi aruncă lui Corran o privire pe ascuns. Corran credea că Gavin şi Biggs nu semănau deloc, dar îşi dădea seama că Huff Darklighter nu-l privea pe Gavin prin prisma aceloraşi termeni de comparație. Huff îl transformase pe Biggs într-un erou cu mult înainte să o facă Rebeliunea.

Huff se retrase de lângă nepotul său şi zâmbi spre Mirax şi Corran.

— Am venit doar ca să vă anunț că voi mai întârzia un pic. Negocierile sunt delicate.

— Înțeleg, domnule. Corran porni înainte şi întinse mâna spre Huff, dar bărbatul nu făcu nicio mişcare pentru a-i copia gestului său. Eu sunt Corran...

Huff îşi ridică mâinile.

— Va fi timp pentru prezentări ceva mai târziu, sunt sigur. Serios, nu-mi place să fiu nepoliticos, dar...

Ochii de smarald ai lui Corran se micşorară în semilună.

— La fel cum nici mie nu mi-ar plăcea să raportez Noii Republici că unul din zece cargoboturi care transportă produse Darklighter consumă cu şapte procente mai mult combustibil decât este necesar – dacă transportă într-adevăr încărcătura din acte. Mințile suspicioase ar putea crede că asta înseamnă că transportă şapte la sută din greutate în articole ilegale sau exotice, iar problemele pe care le-ați

întâmpina pentru a îndrepta această mizerie ar fi mai mult decât *nepoliticoase*.

Puținul zâmbet care îi mai rămăsese lui Huff se topi cu totul.

— Ce prieteni răutăcioşi ai adus, Gavin.

— Corran a lucrat la CorSec, unchiule.

— Sunt în afara jurisdicției tale, Corran.

— Adevărat, dar tot pot provoca probleme. Corran se întoarse spre Mirax. Acesta este Mirax Terrik.

— Terrik? Zâmbetul lui Huff se strădui să revină pe fața lui. Eşti rudă cu Booster Terrik?

— Este tatăl meu.

— Înțeleg.

— Sunt sigur că da, domnule. Trebuie să mai înțelegeți ceva: suntem aici pentru a negocia cu dumneavoastră pentru armele, munițiile şi piesele de schimb care v-au rămas în urma jefuirii depozitului Imperial de arme, cu câțiva ani în urmă.

Zâmbetul înflori din plin pe fața lui Huff.

— Imaginați-vă. Actualul meu vizitator se interesa exact de aceleaşi lucruri. Asta ar putea fi amuzant.

Corran văzu cum ochii lui Huff se bulbucară doar imaginându-şi potențialul de profit.

— Hei, nimeni nu vă va face o ofertă mai bună decât noi pentru acele lucruri. Nimeni.

— Oh, ce interesant. Huff se îndreptă înapoi spre uşă şi îşi sprijini mâna stângă pe uşa care rămăsese închisă. Am aici nişte oameni care vor ceea ce vrei tu. Şi ei spun că nimeni nu-mi poate face o ofertă mai bună. Fascinant, nu?

Corran auzi un muget din cealaltă cameră. Huff împinse cealaltă uşă pentru a dezvălui un bărbat uriaş şi puternic care se desprinse din ghearele unui scaun filiform. Bărbatul, al cărui păr era format dintr-o coamă scurtă de alb şi gri, îl făcea pe Gavin să pară mic şi chiar îl făcea pe Huff să pară slab. În locul în care fusese ochiul stâng, ardea un înlocuitor roşu, deşi ochiul drept era de un maro normal.

— Ai venit să negociezi, nu-i aşa?

Corran îl fixă cu o privire dură.

— Ascultă amice, poți pleca chiar acum, pentru că zilele tale de trafic s-au terminat. Gândindu-se la cantină, lăsă un zâmbet să i se răspândească încet pe față şi aruncă un deget peste umăr spre Mirax. Ea este Mirax Terrik, fiica lui Booster Terrik. Dacă ştii ce e bine pentru tine, vei pleca.

Bărbatul cel mare se opri, cu maxilarul întredeschis, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse. Corran se întoarse şi se uită la Mirax.

— Cum se face că asta i-a speriat pe tipii de la bar, iar tipul ăsta râde?

— A funcționat cu tipii de la bar pentru că le este frică de tatăl meu.

Mirax îi zâmbi cu sfială.

— Şi ce e în neregulă cu clovnul ăsta?

— Ei bine, Corran, tresări ea, el chiar *este* tatăl meu.

Capitolul 7

— Oh, spuse Corran, fără ezitare, cred că semeni cu mama ta.

Deşi văzu că veselia şi uimirea se amestecau pe chipul lui Mirax şi văzu că un zâmbet începea să înflorească pe fața lui Gavin, Corran nu-şi dorea nimic mai mult decât şansa de a inspira şi de a absorbi acele cuvinte din urechile tuturor. *Putea exista o remarcă mai proastă decât asta?* O duzină de candidate diferite îi trecură prin minte, inclusiv câteva care ar fi putut să-i amintească lui Booster de perioada petrecută pe Kessel. *Bine, ar fi putut fi mai rău, dar nu cu mult.*

Râsul lui Booster Terrik se stinse.

— Mirax, el cine este şi de ce nu ar trebui să-i arăt de ce se tem alții de mine?

Un zâmbet se înfiripă pe chipul ei, dar ochii i se strâmbară.

— Este Corran Horn.

— Horn? Vocea lui Booster căpătă tonuri de bas. Acesta este băiatul lui Hal Horn?

Corran se întoarse cu fața la tatăl lui Mirax.

— Eu sunt.

Mâinile lui Booster se strânseră în pumni de mărimea capului lui Corran.

— Atunci, nu există niciun motiv pentru care să nu-i dau bătaia pe care i-o datoram tatălui său. Dacă nu te superi, Huff.

Rotofeiul Darklighter clătină din cap.

— Aş prefera ca asta să se întâmple afară, dar dă-i drumul şi bate-l.

Mirax păşi lângă Corran.

— *Există* un motiv, tată.

Fața lui Booster se relaxă pentru o clipă, apoi se încruntă.

— Am mai auzit tonul ăsta de voce. Nu vrei să-l bat. Chiar vrei să îmi placă de el, dar nu există niciun motiv în toată galaxia pentru care să îmi placă de el.

— Ba da, există.

— De ce să-mi placă de fiul celui care m-a trimis pe Kessel?

— Pentru că eu îl plac.

— Ce?!

Mirax îşi strecură mâna în cea a lui Corran.

— M-ai auzit. Corran mi-a salvat viața, eu i-am salvat-o pe a lui şi ne plăcem unul pe celălalt. Foarte mult. Ea îi strânse mâna. Poți să intervii oricând, Corran.

— Eu? Te descurci bine.

Fața tatălui ei trecea prin tot felul de contorsionări.

— Nu, nu, nu fiica mea. Dacă mama ta n-ar fi fost moartă, asta ar fi omorât-o, ştii bine. Booster mârâi, apoi îl fixă pe Corran cu privirea. Şi tu! Tatăl tău ar fi umilit. Bunicul tău şi-ar smulge părul din cap. Un Horn ținându-i companie fiicei mele! Este de neconceput.

Fața lui Mirax se contorsionă într-o mască furioasă egală cu cea pe care o afişa tatăl ei.

— Nu este deloc de neconceput, cel puțin nu pentru cineva care este dispus să folosească mai mult de o sinapsă pentru asta. Trezeşte-te, tată. Împăratul este mort.

Este o nouă galaxie.

Booster clătină din cap, apoi se uită spre Huff.

— Împăratul moare, iar ordinea naturală îşi primeşte dubla sa spirală răsucită în sens invers. Următorul lucru pe care îl vezi e că va începe să plouă aici, pe Tatooine, şi vei avea un comerț turistic pentru stațiunile de pe litoral.

Huff zâmbi.

— De fapt, am ales câteva locații pentru a răspunde la această eventualitate.

— Pun pariu că da. Booster se încruntă din nou la fiica lui. Un Horn! Fiul lui Hal Horn! N-aş fi vrut asta pentru tine nici pentru tot *glitterstimul* din galaxie.

— Ceea ce vrei tu pentru mine şi ceea ce vreau eu sunt de mult timp lucruri diferite, tată. Mirax lăsă mâna lui Corran să cadă, apoi se duse la tatăl ei şi îi dădu o îmbrățişare şi un sărut mare. Asta nu-mi diminuează plăcerea de a te revedea.

Booster îi întoarse îmbrățişarea şi îşi întoarse fiica astfel încât spatele său larg musculos să o ascundă de ochii lui Corran. Corran nu putu auzi ce îi spusese tatăl fiicei, dar zâmbetele de pe fețele lor când se întoarseră din nou îi indicau faptul că schimbul lor de replici nu fusese unul aspru.

Booster îşi ținea brațul stâng aşezat pe umerii lui Mirax şi îşi postase pumnul drept pe şold.

— Mi-a părut rău să aud de moartea tatălui tău. Nu a existat dragoste între noi, dar i-am respectat tenacitatea.

— Şi tatăl meu îți respecta ingeniozitatea. Corran îi oferi lui Booster un zâmbet cu buze subțiri şi primi acelaşi zâmbet în schimb. Îşi ridică bărbia. Huff a indicat că eşti aici pentru a negocia pentru resturile unui depozit Imperial de arme. Am avut impresia de la Mirax că te-ai retras şi că te ocupi doar de obiecte de colecție.

— Ai fi surprins să afli la ce prețuri se vând astăzi artefactele Imperiale de dinainte de cădere.

— Sunt mulți colecționari de arme acolo?

Booster ridică din umeri.

— Voi, Rebelii, ați făcut ca războiul împotriva guvernului să fie atât de popular încât toată lumea se apucă de asta în zilele noastre.

— Deci le vei furniza?

Booster zâmbi.

— Eu sunt doar un intermediar.

Huff îşi frecă mâinile.

— Aşadar, putem organiza o licitație aici. Aştept ofertele.

Corran clătină din cap.

— Fără oferte. Avem nevoie de ceea ce aveți şi vom lua toată marfa.

Booster clipi din ochi, surprins.

— Aveți nevoie? Aveți nevoie? Nu eşti pe Corellia, Horn. Nu ai nicio autoritate aici. Nevoile tale sunt irelevante.

Mirax se răsuci de sub brațul tatălui ei.

— Nu Corran are nevoie de aceste lucruri. Wedge are nevoie de ele.

Zâmbetul bătrânului Darklighter se lărgi.

— Bine, adu-l pe Wedge Antilles aici şi apoi vom avea o licitație.

— Wedge, da? Booster se încruntă la Mirax, apoi se uită la Huff. Dă-le-o lor.

— Bine, dacă nu vrei să participi, nu mă deranjează. Zâmbetul lui Huff încremeni în timp ce se întorcea spre Corran. Ceea ce am te va costa două milioane de credite – patru, dacă te aştepți să am încredere în Noua Republică că va plăti.

Booster se întinse şi îl plesni pe Huff pe umăr.

— Ți-am spus să le-o dai lor.

— Asta fac.

— Nu, tu negociezi când eu ți-am spus că ar trebui *să le-o dai*.

Huff păru confuz pentru o clipă, iar Corran îl înțelese.

— Vrei să le-o dau *pe gratis*.

Booster încuviință din cap.

— Dacă nu, cred că vei descoperi că ar putea ieşi la iveală înregistrări ale unor tranzacții care ar putea fi considerate *Palpatiniste*.

— Ăsta e şantaj.

— Nu, asta înseamnă să închei o afacere. Eu am ceva ce vrei tu – tăcerea mea – şi tu ai ceva ce vreau eu – armele care să ajungă la Wedge. Facem schimbul şi toată lumea e mulțumită.

Mirax se interpuse între Huff Darklighter şi tatăl ei.

— Extorcare sau negociere, nu contează. Nu facem aşa ceva, punct. Dacă luăm lucruri fără compensații, suntem la fel de răi ca şi Imperialii. Dacă ne permitem să plătim prețuri supraevaluate, vom fi la fel de proşti ca şi Imperialii. Asta nu se va întâmpla. Vom fi corecți în această privință. Apoi îndreptă un deget spre Huff. Îmi veți face rost de un inventar complet al echipamentelor şi ne veți lăsa să inspectăm marfa, alegând obiecte la întâmplare pentru a le examina noi înşine. Tatăl meu va pregăti o listă cu prețurile tuturor acestor mărfuri pe piața existentă. Vom plăti ceva mai puțin decât prețul curent, pentru că toată lumea ştie că tatăl lui Biggs Darklighter nu ar încerca să facă profit de pe urma camarazilor fiului său, dar veți câştiga de pe urma bunurilor cu care nu prea aveți ce face aici, pe Tatooine. Vom plăti jumătate acum şi jumătate când vom intra în posesia obiectelor.

Obrajii lui Huff tremurară în timp ce clătina din cap.

— Veți plăti cincisprezece la sută peste valoarea actuală…

Mirax ridică o mână.

— Opriți-vă. Am spus că vom fi corecți, dar nu am spus niciodată că vom negocia. Dacă vreți să negociați, vom începe de la poziția tatălui meu şi vom lucra până la detaliile legate de cum veți plăti dumneavoastră transportul de marfă pentru a muta bunurile pe care vi le luăm de pe cap.

Huff Darklighter se holbă la Mirax, cu fălcile întredeschise.

— Ştii ce-mi ceri?

Mirax zâmbi cu dulceață.

— Doar ceea ce este corect.

Gavin râse.

— Recunoaşte, unchiule Huff, vei accepta condițiile ei, pentru că nu vei primi nimic mai bun.

— Adevărat, accept. Huff dădu încet din cap. Ascultă, domnişoară. Dacă vei avea nevoie vreodată de o slujbă stabilă, te rog să vii la mine. Ai talente care mi-ar fi de folos.

Huff Darklighter îi invită pe oaspeții săi să rămână la el pe durata vizitei pe Tatooine. Aceştia acceptară – nu numai că locuințele pe care le oferea erau mult mai bune decât cele pe care le rezervaseră în Mos Eisley, dar şi familia lui Gavin călătorise de la ferma lor pentru a-l vedea. Cu prezența lui Booster şi cu clanul extins Darklighter reunindu-se, vizita începuse să semene cu o mare vacanță în familie.

Corran se bucură de întâlnirea cu părinții lui Gavin. Tatăl său, Jula, semăna la

față cu Huff Darklighter, dar lipsa mustății îl făcea să-i deosebească destul de ușor. De asemenea, faptul că munca grea a lui Jula la o fermă de umiditate îl lăsase pe acesta mai dur și mai îmbătrânit decât prosperul său frate contribuia la diferențierea lor. Cu siguranță părea să existe afecțiune între frați, deși Huff avea tendința de a-l ține pe Jula la locul lui, făcând referire la costurile unuia sau altuia dintre obiecte și simulând uimirea atunci când Jula spunea că nu deține niciunul. Jula, la rândul său, dădu dovadă de o reținere incredibilă și chiar de resemnare față de lipsa de maniere a fratelui său.

Corran clătină din cap. *Dacă aș avea un frate și aș avea parte de acest tratament din partea lui, cumnata mea ar fi văduvă.*

Răspunsurile lui Jula erau politicoase și, într-un fel, toleranța lui părea să-l deranjeze pe Huff mai mult decât ar fi făcut-o orice confruntare directă.

Mama lui Gavin, Silya, ar fi putut fi sora geamănă a lui Lanal Darklighter. Îngrijorarea ei pentru Gavin se răsfrângea asupra fiecărei întrebări și comentariu, deși reușise să evite lacrimile doar o dată sau de două ori. În felul în care îl privea pe Gavin, Corran recunoscu aceeași expresie pe care mama lui o avea când absolvise el Academia Forțelor de Securitate Corelliene. *Mândria și frica – visurile unei mame și coșmarurile ei – se luptă pentru supremație.*

Centrul atenției deveni rapid Gavin. Acesta își entuziasma verii și frații mai mici cu povești despre ceea ce văzuse și făcuse, deși Corran observă că minimalizase faptul că aproape fusese ucis pe Talasea. Asta nu îl surprindea, dar îi era de asemenea clar lui Corran că Jula nu pierduse din vedere ceea ce nu fusese spus. Spectrul morții lui Biggs constituia fundamentul fiecărei întrebări și comentariu. *Iar comparația lui Gavin cu Biggs alimentează analiza poveștilor pe care le spune.* Nu exista nicio îndoială că Biggs fusese un erou și acționase eroic. Moartea lui la Yavin îi permisese lui Luke Skywalker să distrugă Steaua Morții. Moartea lui marcase pericolul extrem al situației și nu fusese neașteptată, având în vedere circumstanțele. Chiar și așa, situațiile în care se aflase Gavin nu fuseseră mai puțin periculoase, dar el supraviețuise. În mintea lui Corran, părinții lui Gavin trebuiau să creadă că asta îl făcea mai bun decât Biggs într-o măsură oarecare și nedefinită, iar pentru Huff asta semăna îndoiala cu privire la cât de bun fusese cu adevărat fiul său.

Pentru că era unicul copil născut din părinți care fuseseră unicii copii, reuniunea familiei Darklighter îi oferise lui Corran o perspectivă asupra unei cu totul alte dinamici familiale. Pentru că erau atât de mulți copii între care se împărțeau lucrurile, limitele personale și ideile de proprietate erau slăbite. Copiii mai mici păreau să vadă fiecare adult ca făcând parte din familie, urcându-se fără teamă în poală sau cerând permisiunea sau ajutorul.

La început, acest lucru îl apăsă pe Corran – în parte din cauza haosului total al situației, dar mai ales pentru că acei copii aveau încredere în responsabilitatea sa. Faptul că niciunul dintre Darklighteri nu părea să se supere că copiii lor îi acordau atenție – atâta timp cât copiii nu păreau să-l deranjeze sau să fie nepoliticoși – însemna că trebuia să accepte această responsabilitate și să acționeze în consecință. Franchețea familiilor îl ademenea și acestea îl acceptară, dar, cu toate astea, Corran nu era sigur că era pregătit să fie acceptat.

Mirax și tatăl ei, prin contrast, formau o mică petrecere izolată în cadrul marilor evenimente. Tonurile înăbușite ale conversației lor, râsul lor liniștit și lejeritatea pe care o aveau unul față de celălalt îi aminteau foarte mult lui Corran de

relația pe care o avusese cu propriul său tată. Hal Horn îi fusese prieten şi confident, dar şi părinte şi asociat la serviciu. Corran se gândise întotdeauna la familie ca la un loc în care se putea deschide şi primi sfaturi fără să se teamă de cenzură sau de ridicol. Sângele împărtăşit însemna o alianță de bază pe care niciun dezacord nu o putea spulbera. El şi tatăl său fuseseră în dezacord cu privire la o mulțime de lucruri, dar ceea ce îi unea era mult mai puternic decât tot ceea ce îi putea despărți.

În ciuda eforturilor tuturor de a-l include în ceea ce se întâmpla, Corran începu să se retragă puțin, pe măsură ce melancolia legată de moartea tatălui său i se infiltra încet în inimă. Îi era mult prea uşor să şi-l imagineze pe tatăl său la adunare, auzindu-i din nou râsul şi privindu-i pe ceilalți cum reacționau la poveştile pe care obişnuia Hal să le spună. *L-ar fi iubit şi lui i-ar fi plăcut să fie aici.*

Un fior trecu pe şira spinării lui Corran. Sinceritatea familiilor se răsucea ca o vibrolamă în măruntaiele lui. Tatăl său, Hal Horn, îl cunoscuse pe propriul său tată, Maestrul Jedi Nejaa Halcyon. Hal nu-i spusese niciodată lui Corran nimic despre Nejaa. *Ştiu că a făcut asta ca să mă protejeze, dar ştiu şi că trebuie să fi fost mândru de tatăl său. Când i-am spus tatălui meu că am avut presimțiri şi el mi-a spus să le urmez, ştia că sunt manifestări ale moştenirii mele Jedi. Acesta a fost modul lui discret de a-mi spune că era mândru de mine, dar trebuie să-l fi sfâşiat faptul că a trebuit să tacă. Poate că a vrut să-mi povestească despre aceste lucruri mai târziu, după ce Rebelii ar fi distrus Imperiul, dar nu a trăit atât de mult.*

Corran părăsi adunarea, urcând treptele spre suprafața planetei. Cei doi sori gemeni apuseră, lăsând căldura zilei să înceapă să se risipească în spațiu. Răcoarea care se strecura în deşert începuse, de asemenea, să-l roadă. Îşi găsi un aliat de bunăvoie în tristețea care se zbătea în sufletul lui.

— Scuzați-mă, domnule Locotenent Horn, nu vreau să deranjez.

Corran se întoarse şi îl văzu pe Jula Darklighter profilându-se în strălucirea dată de conacul din groapă.

— Nu e nicio intruziune, domnule. Provin dintr-o familie mică, aşa că această adunare este destul de copleşitoare.

— Eu provin dintr-o familie mare şi tot este copleşitoare. Jula aruncă o privire spre pământ şi dădu cu vârful degetelor o crustă alcalină de praf. Am vrut să îți mulțumesc că ai avut grijă de fiul meu.

Corran zâmbi, dar clătină din cap.

— Gavin are grijă de el însuşi.

— Mi-a spus că ai avut încredere în el şi că l-ai determinat pe un alt pilot să nu se mai ia de el. Nu a spus-o în felul ăsta, desigur, dar nu este greu de citit.

Corran râse uşor.

— Nu, băiatul tău – *tânărul* – are tendința de a-şi codifica şi transmite emoțiile. Situația la care se referă el, totuşi, era una în care un alt pilot, Bror Jace, şi cu mine aveam un mic conflict, iar Gavin s-a nimerit să se afle la mijloc. Mă bucur că i-a făcut bine încrederea mea în el, pentru că eu am crezut şi cred în el şi în abilitățile sale, dar nu are nevoie de protecție. Ai crescut un om de care poți fi mândru.

Jula zâmbi şi dădu din cap, apoi îl privi pe Corran drept în ochi.

— Aproape că a ajuns ca Biggs, nu-i aşa?

— Cu toții aproape am ajuns ca Biggs, domnule. Poate că Imperiul se află în retragere, dar există o mulțime de oameni care încă mai sunt dispuşi să lupte pentru ei. Corran îşi ridică o mână la stern şi îşi mângâie inconştient medalionul Jedi pe care îl purta. Gavin a fost rănit şi era cât pe ce să moară, dar cert este că e prea tare

ca să moară. Ca pilot, devine din ce în ce mai bun şi şi-a vaporizat porţia de inamici pe care i-a înfruntat. E curajos fără să fie prost. E genul de persoană care reprezintă coloana vertebrală a Rebeliunii şi motivul pentru care a reuşit atât de bine.

— Ceea ce spui, Locotenente Horn, mă face foarte mândru. Jula suspină. De asemenea, mă fortifică în faţa anticipării a ceea ce este mai rău. Îmi imaginez că părinţii tăi sunt în egală măsură îngrijoraţi pentru tine şi mândri de tine.

Corran se încruntă.

— Părinţii mei sunt morţi, domnule.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

Jula îndreptă un deget spre sunetele adunării.

— Nu ţi-e prea uşor, nu-i aşa?

Corran ridică din umeri.

— În comparaţie cu o închisoare Imperială, este de fapt foarte frumos. Şmecheria este că acolo aveam un punct de focalizare pentru gândurile mele negative – oamenii care m-au ţinut închis. Aici nu există un astfel de punct de focalizare.

— Poate că asta înseamnă că ar trebui să renunţi la gândurile tale negative. Jula îl bătu pe umăr. Nu e nimic rău în a simţi şi a recunoaşte tristeţea şi durerea, Locotenente Horn. Crima este să le laşi să te ţină prizonier. Întoarce-te şi vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a te elibera.

Are dreptate. Jalea este potrivită, dar nu aici şi nu acum. Corran zâmbi.

— Mulţumesc. Cred că mă voi alătura din nou grupului. În lupta cu Imperialii am fost în atât de multe locuri în care am fost înjurat. Este minunat, măcar o dată, să fiu primit atât de deschis şi de binevoitor.

— Mă bucur că simţi aşa. Jula puse un braţ peste umărul lui Corran şi îl îndreptă înapoi spre lumină. Darklighterii cred în tratarea prietenilor ca pe o familie şi a familiei ca pe nişte prieteni şi suntem întotdeauna bucuroşi să adăugăm încă unul în familie.

Capitolul 8

Acesta trebuie să fie un vis. Un coşmar chiar.

Wedge îşi întredeschise ochiul stâng şi îl lăsă să încerce să se concentreze încet. La început nu observă nimic neobişnuit în încăperea neluminată, dar apoi zări nişte mici particule de lumină care arătau ca nişte stele căzătoare pe cerul nopții. Posibila prezență a ceva în cabina lui îi convinsese creierul ameţit de somn că ar trebui să-şi continue drumul spre conştiință, dar până când nu auzi vocea a doua oară, nu fu pe deplin convins că nu era prins într-un coşmar.

— Bună dimineața, domnule. Mă bucur să vă revăd.

Wedge se răsuci şi deschise cu reticență ambii ochi.

— M-3?

— Ce drăguț din partea dumneavoastră să vă amintiți de mine, Comandante... adică, Stăpâne Wedge. Droidul negru 3PO cu capul în formă de scoică stătea lângă pat, cu mâinile întinse. Îmi dau seama că probabil nu v-ați recuperat complet după călătoria până aici şi, dacă ar fi fost după mine, v-aş fi permis să dormiți mai mult, dar aceasta este ora la care ați cerut trezirea.

Wedge gemu. La scurt timp după ce Corran, Mirax şi Gavin plecaseră spre Tatooine, Winter localizase un posibil depozit de X-interceptoare şi de piese pe Rishi. Folosind o parte din banii unității, Wedge închiriase un cargobot uşor Corellian YT-1300 modificat, numit *Cavalerul Eclipsei*, şi plecase cu Ooryl Qrygg pentru a verifica informațiile prezentate în raport. Călătoria de pe Coruscant decurse bine, dar odată ajunşi în sistem întâmpinaseră probleme. Cargobotul pierduse o bobină de repulsor la aterizare. Ooryl se ocupase de înlocuirea acesteia, în timp ce Wedge îşi croise drum prin labirintul de legi religioase H'kig care, după părerea lui, interziceau sau limitau orice ar fi putut face viața mai uşoară. Cu toate astea, localizase depozitul de piese de X-interceptor şi reuşise să le cumpere. Estimase că puteau fi asamblate două nave de luptă din piesele respective, ceea ce era ceva, dar departe de ceea ce sperase când porniseră la drum prima dată. Reglementările privind utilizarea vehiculelor de transport cu repulsor complicaseră programul de încărcare şi, în cele din urmă, le întârziaseră plecarea cu 12 ore. Când el şi Ooryl ajunseseră în cele din urmă la Yag'Dhul, Wedge era cu patru zile în urma programului şi era epuizat. Andocase cargobotul, apoi ceruse cuiva să îl conducă la cabina sa.

Credeam că 12 ore de somn vor fi suficiente, dar se pare că nu sunt, pentru că am halucinații despre prezența unui droid care ar trebui să fie pe Coruscant.

Îşi frecă ochii, apoi îi deschise din nou. M-3 era tot acolo.

— Ce se întâmplă aici? Te-a trimis Generalul Cracken să stai cu ochii pe noi?

— Din moment ce nu am ochi în sine, domnule, ar trebui să spun că nu. Capul droidului se înclină spre dreapta. Nu-mi amintesc să mi se fi dat vreun ordin de către fostul meu proprietar.

— Fostul proprietar? Wedge îşi dădea seama că devenea din ce în ce mai treaz, dar nimic nu părea să îi fie mai clar, iar asta îi provoca o oarecare îngrijorare. *Cineva trebuie să se distreze cu asta.* Cheamă-l pe Tycho la mine.

Tycho îşi drese vocea şi Wedge se întoarse să-l vadă sprijinit de tocul uşii

dormitorului.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să te trezeşti cu o față familiară, din moment ce te afli într-un mediu necunoscut.

— Bine. Wedge îşi îngustă ochii. Din câte îmi amintesc, nu te-am răsplătit pentru cealaltă şmecherie pe care ai făcut-o – acel mesaj post-mortem de la Corran la Borleias. Ar fi bine să ai grijă pe unde calci.

— Sau ce? Crezi că îmi poți cauza mai multe probleme decât un proces de trădare şi o şedere într-o închisoare Imperială? Tycho îşi întinse bărbia sfidător, dar îşi îndulci gestul cu un zâmbet. Eşti binevenit să încerci oricând vrei, Antilles.

Wedge clătină din cap.

— Fiecare bătălie fără speranță la timpul ei. Ai ceva cafea acolo?

Tycho încuviință din cap.

— Preparată fierbinte şi suficient de tare pentru a dizolva oțelul transparent.

— Grozav.

Wedge se rostogoli din pat şi se strecură în halatul gros pe care i-l întindea M-3. Înnodându-şi cureaua în jurul mijlocului, îl urmă pe Tycho în micul salon ataşat dormitorului său. Mobilierul era un amestec de stiluri şi culori, dar totul era confecționat din tuburi metalice goale şi din țesături uşoare, dar rezistente. *Mai puține materiale înseamnă mai puține costuri de transport şi energie pentru a menține generarea gravitației pentru stație.*

Wedge se lăsă să cadă pe un scaun, vizavi de o masă joasă, lângă Tycho, şi apucă cu ambele mâini cana aburindă de cafea. Aburul îi mângâia fața şi ar fi putut să-i topească sprâncenele, la cât îi păsa, pentru că băutura avea un gust minunat. Simțea cum căldura i se răspândeşte din burtă şi stratul de ceață din creierul său începu să se risipească.

— Deci, Tycho, cum de se află M-3 aici?

Zâmbetul lui Tycho se lărgi considerabil.

— Politica.

Wedge mai sorbi o gură de cafea.

— Bine, dă-mi punctul tău de vedere cu privire la situația explozivă, pentru că eu nu o văd.

— Devine ciudat, dar nu mă plâng. Tycho se aplecă în față. Înainte să fiu capturat pe Yavin 4, Jan Dodonna a proiectat nava de luptă A-interceptor. Alianța a pus-o în producție şi a introdus A-interceptorul mai târziu în timpul Rebeliunii. Cele mai multe dintre ele au fost realizate în locații care nu erau atât fabrici, cât mai degrabă ateliere private. Toate funcționau după acelaşi proiect, dar erau construite individual. Cel cu care am zburat la Endor, de exemplu, avea panouri de lemn Fijisi în el – bănuiesc că a fost construit pe Cardooine.

— Îmi amintesc cum obişnuiau să se împrăştie întăriturile acelor nave.

— Corect, ei bine, Incom şi Koensayer se tem că modelele lor de nave de luptă X-interceptor şi Y-interceptor vor fi suplinite de modelele A şi B-interceptor, aşa că au încercat să convingă Consiliul Provizoriu şi Forțele Armate să deschidă licitații pentru contracte noi. Incom crede că are un avantaj în a câştiga un contract pentru noile nave de luptă X-interceptor, atunci când noi toți ne vom retrage sau vom demisiona. Koensayer lansează zvonul că o parte din dezinteresul nostru se datorează faptului că nu mai avem încredere în X-interceptoare. Incom se întoarce şi spune că lucrează la nişte modele noi şi că ar fi bucuroasă să aducă navele *Escadrilei*

Vagabond la stadiul actual al tehnicii. Ceea ce oferă sunt nişte A-interceptoare fabricate de ei care au fost modificate astfel încât tunurile laser să se poată roti şi să acopere partea din spate.

Wedge aprobă din cap.

— Frumoasă adaptare, dar asta nu explică cum am ajuns la M-3.

— Ajung şi acolo, şi vei aprecia întârzierea, crede-mă. Tycho îşi strânse mâinile. Cineva din armată – probabil Generalul Cracken, dar poate chiar Amiralul Ackbar – a decis să accepte cadoul Incom, aşa că toate echipamentele din *Escadrila Vagabond* au fost inspectate, apoi listate ca având piese lipsă şi fiind uzate moral. Winter a aflat despre asta înaintea tuturor, iar noi am preluat lotul, inclusiv pe M-3 şi droizii noştri astromec.

Wedge clipi din ochi.

— Scoase din uz? Lucrurile noastre au fost vândute ca *uzate moral*?

— Uzate moral şi stricate. Le lipseau piese.

— Cum ar fi?

— PL-1s.

Wedge se încruntă.

— PL-1s? Nu am auzit niciodată despre aşa ceva.

Tycho clătină din cap.

— Aceasta este denumirea pentru *pilot.*

Wedge începu imediat să râdă. *Cineva de pe Coruscant este de acord cu ceea ce facem sau poate că vrea doar să ne dea instrumentele necesare pentru a ne distruge. Sper că e prima variantă.*

— M-3 a fost băgat pur şi simplu în afacere?

— A costat un pic mai mult, dar am crezut că merită. Tycho tuşi uşor în mână. Zraii şi personalul său tehnic au demisionat şi au însoțit navele noastre până aici. Avem o escadrilă completă, iar piesele pe care le-ați adus ar trebui să le mențină operaționale pentru o perioadă lungă de timp.

— Bine. Cum arată baza?

— Nu e rău. Tycho arătă spre dormitor. Îți dau o jumătate de oră să te speli, apoi îți fac un tur al locului. Nu este chiar o Stea a Morții, dar cred că va fi bună pentru planurile noastre.

* * *

Îmbrăcat într-o salopetă de culoare cafenie, Wedge îl urmă pe Tycho prin stația spațială. Micul apartament care îi fusese dat se dovedi a fi unul dintre cele mai luxoase de pe stație. Din cauza costurilor de construcție, spațiul era foarte limitat. Băile erau comune, la fel ca şi sălile de mese. Deşi existau camere private pentru mesele de cină, toată mâncarea era pregătită într-o bucătărie centrală şi livrată la cele câteva zeci de săli de mese de pe bază. Aceleaşi încăperi serveau, de asemenea, ca saloane şi facilități de recreere.

Tycho îl conduse în centrul stației şi apăsă un buton de pe un perete.

— Aici, în nucleu, avem nouă turbolifturi: şase sunt pentru personal şi trei pentru marfă.

Wedge ridică mâna şi bătu cu un deget în tavanul din duraplast gri.

— Totul pare puțin micşorat. Mă simt ca un gigant.

— Este foarte compact. Cred că a fost construită aşa pentru a le crea probleme trupelor de şoc dacă ar fi invadat vreodată. Când uşa turboliftului se deschise, Tycho trecu prin deschizătură. Există douăzeci şi cinci de niveluri de locuit deasupra facilităţii de andocare şi douăzeci şi cinci sub ea. Începem de la cele douăzeci şi cinci de dedesubt. L-am pus pe M-3 să lucreze la mutările care vor fi necesare pentru a elibera ultimele zece subniveluri pentru personalul nostru.

— Mutarea tuturor de pe staţie în afară de personalul nostru m-ar face să mă simt mai bine, din moment ce ştim că Isard îşi va da seama în cele din urmă unde ne aflăm.

— De acord, Wedge, dar dacă trimitem personalul departe, va afla despre asta mult mai repede. Pentru că am ajuns pe această staţie nu cu mult timp în urmă şi pentru că Lordul Zsinj şi-a evacuat oamenii, ceea ce a rămas în urmă este mai degrabă un echipaj de faţadă. Dacă scăpăm de ei, va trebui să ne folosim personalul nostru pentru a îndeplini o mulţime de sarcini care nu sunt specifice misiunii. Tycho făcu o grimasă. Parcă îmi amintesc de mâncarea pe care ai încercat să o faci din carne de tauntaun pe Hoth şi...

— Am înţeles ideea, Tycho. Wedge se încruntă. Ei ştiu că sunt în pericol aici?

— Se pare că se gândesc că, după Zsinj, Isard ar putea fi luată ca o schimbare în bine. Am vorbit cu angajatorii cheie de aici şi ei ştiu că ar putea fi probleme. Par să creadă că, dacă suntem aici, va fi de fapt mai sigur, pentru că gunoaiele galaxiei nu vor mai veni pe aici de fiecare dată când vor avea chef.

— Adevărat, dar încasările lor vor scădea şi asta ar putea crea probleme.

Turboliftul se opri şi se deschise în zona de andocare. Pereţii înalţi din oţel transparent îi ofereau lui Wedge o privelişte spectaculoasă asupra planetei Yag'Dhul. Deşi mică şi densă, lumea căpăta un aspect curios din cauza celor trei luni care o orbitau şi a forţelor de maree pe care le generau, deoarece orbitau în direcţia opusă rotaţiei planetei. Atmosfera fierbea şi se învârtea, cu furtuni care semănau fulgere printre norii gri şi străfulgerări de piatră roşie vizibile chiar şi de pe staţie.

— Greu de crezut că viaţa a putut apărea în acel vârtej. Wedge îşi încrucişă braţele la piept şi se cutremură. Nu e de mirare că Givinii[2] au exoschelet şi pot trăi în vid.

— Este un lucru bun că pot. Se pare că atacul nostru aici a deschis o parte din staţie spre vid, aşa că i-au folosit pe Givini pentru a efectua reparaţiile. Totul este în regulă acum, totuşi, cu o singură excepţie: vechiul şef de staţie a murit în timp ce se afla într-un tur de inspecţie a lucrărilor de reparaţii.

Wedge se încruntă, amintindu-şi de un bătrân Twi'lek cu faţa plină de coşuri, care fusese la fel de unsuros pe cât de malefic fusese Darth Vader.

— Numele lui era Valsil Torr, nu-i aşa?

— Cred că da. Se pare că a încercat să forţeze un şef de misiune Givin să îi dea mită. Au fost de acord să discute problema în biroul lui Torr şi a avut loc o pierdere catastrofală de atmosferă. Tycho dădu din umeri. Twi'lekul a fost aspirat din biroul său printr-o gaură de mărimea, să zicem, a unui foc de armă. Givinul a supravieţuit şi a reparat gaura.

---

[2] Givini – specie inteligentă de pe Yag'Dhul. Aveau o înfăţişare de schelet umblător şi erau renumiţi pentru geniul lor matematic. În timpul Războiului Civil Galactic, criptograful Givin Drusil Bephorin a fost recrutat în Alianţa pentru Restaurarea Republicii. Din cauza mediului aspru al lumii lor natale, organele Givinilor erau izolate de atmosferă. Datorită acestui fapt, ei puteau supravieţui pentru o scurtă perioadă de timp în vid.

— Deci acum nu mai conduce nimeni stația.

— Comercianții de aici au format un Consiliu Economic şi par să conducă lucrurile destul de bine în ceea ce îi priveşte. Va trebui să punem pe cineva care să-i controleze, dar nu am încă un candidat în minte. Tycho îşi deschise brațele. Aceasta este zona principală de andocare, care conține zece zone de sine stătătoare. Cele şase din mijloc se ocupă de transferul şi depozitarea încărcăturii. Cele două exterioare, de fiecare parte, conțin locuințe pentru echipaj, câteva magazine mici şi două cafenele pentru transportatorii de marfă. Cafenelele servesc exact ceea ce mâncăm şi noi, dar au iluminarea mai scăzută şi prețul mai mare.

— Ştii, cu o ambianță potrivită, tauntaunul ăla ar fi avut un gust bun.

— Sigur, Wedge, crede asta dacă vrei. Tycho arătă spre platforma de aterizare triunghiulară care se întindea în spațiul respectiv. Navele aterizează aici, descarcă, preiau sau schimbă încărcătura şi pleacă din nou. Dacă echipajul doreşte să se oprească, nava este staționată pe orbită, iar serviciul de navetă al stației îi duce la şi de la stație. Spațiul de hangar este redus, iar ceea ce are această stație este rezervat pentru noi în acest moment, deşi există spațiu pentru reparații dacă vreo navă are nevoie.

— Destul de corect. Wedge urmări un iaht mic care se apropia de stație. Liniile sale elegante şi aripile curbate în jos îi aminteau de un peşte autohton Corellian. Se pare că se apropie *Pulsar Skate*. Ai primit vreo veste de la ei?

— Nu, dar a existat un transfer de fonduri în contul lui Huff Darklighter, aşa că presupun că lucrurile au mers bine.

— Bine. Wedge arătă înapoi spre lift. Hai să coborâm, să-i întâmpinăm şi să vedem exact ce ne-au adus banii noştri.

Capitolul 9

Wedge se întrebă dacă nu cumva încă era prins într-un vis, în timp ce uşa turboliftului se deschise şi păşi în hangarul escadrilei. O duzină de X-interceptoare ocupau puntea, iar tehnicienii se înghesuiau asupra lor. Totuşi, nu asta i se păruse nerealist, deoarece agitația unui hangar era ceva la care fusese martor de nenumărate ori înainte. Se uită la Tycho.

— Ce se întâmplă aici?

Tycho îi aruncă un zâmbet.

— Ei bine, din moment ce nu mai facem parte din Forțele Armate ale Noii Republici, nu putem avea nave care să poarte însemnele sau culorile acesteia, nu-i aşa? Acum, nava lui Corran a fost întotdeauna verde cu acea decorațiune albă şi neagră, ca şi droidul său, aşa că m-am gândit că am putea să mergem mai departe şi să ne vopsim X-interceptoarele ca să arate aşa cum vrem noi să fie.

Arată cu degetul în mod specific spre un X-interceptor care era roşu ca sângele, cu excepția zonei în care albul fusese brăzdat pe diagonală în jos, de-a lungul botului şi a aripilor. O dungă neagră largă despărțea albul de roşu.

— Ăla e al meu. Am făcut nişte verificări şi, înainte ca Alderaan să fie distrusă, aceesta era combinația de culori pe care o purta unitatea de gardă de lângă casa mea. De asemenea, i-am solicitat lui Zraii să-mi schimbe baliza de identificare pe un vechi cod Alderaanian – cel de la *O altă şansă*, de fapt. Individualizarea vopselei şi schimbarea codurilor noastre de identificare cu cele ale planetelor noastre de origine oferă o dovadă în plus că nu suntem o unitate a Noii Republici.

Wedge îşi mestecă buza inferioară pentru o clipă. *Toate aceste lucruri au sens. Iar navele de luptă arată un pic mai, ah, feroce cu noile vopsele*.

— Îmi place, Tycho, dar nu ştiu ce să fac cu al meu. Corran are verdele CorSec, dar îl merită.

— Ce zici de un albastru închis, cu dungi roşii pe laterale?

— Dungile de sânge Corelliene? Wedge chicoti. Nu am fost niciodată în armata Corelliană, aşa că nu mi-am câştigat niciodată *Dungile de Sânge*. Han Solo le poartă pe pantaloni pentru că a fost la Academia Imperială şi le-a câştigat prin curajul său.

— Oh, şi tu nu ai fost la fel de curajos?

— Asta poate fi dezbătut, dar adevărul este că nu am fost niciodată îndeajuns de milităros ca să le câştig. Zâmbi uşor. Fă ca totul de la cabina de pilotaj în spate să fie negru, inclusiv foliile S, şi dă-i un model cu carouri verzi şi aurii pe fuzelajul din față.

Ochii lui Tycho se îngustară.

— Nu recunosc schema de culori.

— Nu ai de ce să o recunoşti. Wedge ezită pentru o secundă. Pe vremea când părinții mei operau o stație de alimentare cu combustibil la Gus Treta, tatăl meu economisea pentru a cumpăra stația şi pentru a-şi înființa propriul lanț. Verdele, auriul şi negrul urmau să fie culorile pe care să le folosească pentru logo şi pentru uniforme. Culorile tale te leagă de casa ta, cele ale lui Corran fac acelaşi lucru pentru el şi îmi imaginez că acelaşi lucru este valabil pentru toți ceilalți. Ale mele mă vor

lega de casa pe care ar fi trebuit să o am.

— Voi face comanda imediat. Tycho începu să se îndrepte spre locul în care *Pulsar Skate* trecuse prin bula de reținere magnetică a hangarului şi aterizase. În urma ei venea o navetă de serviciu a stației, dar aceasta aterizase mai în spate. Nava ta şi a lui Gavin vor fi ultimele care vor fi finisate.

Wedge aruncă o privire spre nava de luptă albă a lui Ooryl.

— Trebuie să incluzi şi nava lui Ooryl pe lista aceea.

— Nu, este gata deja.

— Dar, este atât de… *simplă.*

— Se pare că nu, dacă poți vedea în gama ultravioletă. Tycho ridică din umeri. Zraii spune că este o capodoperă.

— Asta explică de ce sunt un războinic, nu un artist.

Wedge făcu cu mâna când îi văzu pe Corran, Mirax şi Gavin coborând pe pasarela lui *Pulsar Skate*. *Stai puțin, cine e ăla?* Cel de-al patrulea individ se dovedi a fi mai înalt decât Gavin şi mult mai masiv, însă nu era neglijent sau asemenea unui Hutt. Apoi, când capul său apăru din interiorul navei şi Wedge îi văzu părul alb şi ciufulit, îl recunoscu.

— Deci, de aceea pare Corran cam posomorât.

— Ce? Tycho se încruntă la Wedge. Cine e ultimul tip?

— Tatăl lui Mirax.

— Oh. *Oh.*

Wedge parcurse distanța rămasă şi îşi împinse mâna spre Booster Terrik.

— A trecut mult prea mult timp, Booster.

Mâna omului mai mare o înghiți pe cea a lui Wedge.

— Ai crescut destul de mult în timpul celor cinci ani pe care i-am petrecut pe Kessel. După ce am ieşit, ei bine, pe vremea aia tu înghețai pe Hoth, după care ți-ai luat zborul. Am presupus că o să mă întâlnesc cu tine cândva, iar acum pare la fel de bine ca oricând.

— Într-adevăr, aşa este. Wedge aruncă o privire spre Mirax. Fiica ta a fost o salvatoare, ştii, şi nu doar pentru mine.

— Asta am înțeles din ceea ce am auzit în timpul călătoriei. Booster Terrik aruncă un braț peste umerii lui Wedge, după care îl apropie lângă gâtul lui. Aş fi sperat, totuşi, că vei fi găsit o modalitate de a o proteja de cei ca Horn.

Wedge înfipse uşor un cot în coastele bărbatului.

— În primul rând, dacă tu nu-ți poți controla fiica, cum aş putea eu să am pretenția să o controlez? În al doilea rând, aşa cum i-am spus, Corran nu este tatăl său. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc.

— Trebuie să ieşi mai des, Wedge. Booster îşi deschise brațele şi îi dădu drumul. Interesant loc aveți aici. Nu suficient pentru a opri un Super Distrugător, dar ştii deja asta. Totuşi, dacă trebuie să mori într-o cutie în spațiu, asta pare la fel de bună ca oricare alta în care poți să o faci.

— Tycho îmi face un tur. Eşti binevenit să ni te alături.

— Mi-ar face plăcere.

Wedge aprobă din cap, apoi se uită la Gavin.

— Cum a fost pe Tatooine?

— Bine, domnule. Am luat o cantitate destul de mare de armuri şi arme personale, precum şi câteva piese de TIE şi diverse alte lucruri pe care Mirax crede că

le putem schimba. Unchiul Huff a spus că asta a fost tot ce a mai rămas din materialul de la *Eidolon*.

— Totul arată destul de bine, Wedge. Corran se sprijini de un transportor de piloți. Avem suficiente arme de calibru mic pentru a aproviziona o forță insurgentă decentă. Armura este de tip trupe de şoc.

Vocea lui Corran se întrerupse la sunetul unor paşi care se apropiau. Wedge se întoarse şi văzu o pereche de indivizi care se apropiau de *Pulsar Skate*. Bruta uriaşă de om, cu capul ras şi o barbă mare şi stufoasă, o eclipsa pe micuța sa însoțitoare. Wedge tresări pentru o clipă, apoi începu să râdă.

— Cum e posibil să fiți aici atât de repede?

Femeia cu părul auriu surâse dulce.

— Şi eu mă bucur să te văd, Wedge. Nu te-ai schimbat prea mult, Tycho, şi nici tu, Mirax. Le făcu un semn din cap celorlalți din grup, apoi îi oferi mâna lui Corran. Elscol Loro şi Sixtus Quin.

— Elscol s-a alăturat escadrilei imediat după Bakura şi a zburat câteva misiuni cu noi. Wedge îndreptă un deget spre tovarăşul ei taciturn, cu pielea închisă la culoare. Sixtus Quin a fost un agent special de informații trădat de comandantul său Imperial, aşa că ne-a ajutat într-o misiune pe Tatooine.

Corran încuviință din cap.

— Întotdeauna avem nevoie de mai mulți piloți.

— Dar nu de asta suntem aici, puştiule. Femea îi aruncă lui Wedge o privire pe furiş. Motivul pentru care am ajuns aici atât de repede a fost pentru că ne aflam în drum spre destinație înainte ca apelul vostru să ajungă la noi. Am auzit de lovitura de stat de pe Thyferra şi ne-am gândit să ne desfăşurăm afacerile acolo.

Corran încremeni.

— Şi care ar fi aceste afaceri?

Un zâmbet strâmb contorsionă partea stângă a feței.

— Fac ceea ce făceam în momentul în care m-a recrutat Wedge – găsesc lumi conduse de tirani Imperiali şi le eliberez. Sixtus, ceea ce a mai rămas din echipa lui şi un grup de alți neisprăviți, vin cu mine. Organizăm mişcări locale de rezistență, le furnizăm expertiză, arme şi sprijin şi îi ajutăm să scape de oficialii Imperiali locali.

Wedge zâmbi.

— Cred că vă amintiți că nimeni de la prima noastră întâlnire nu a avut vreo idee bună despre cum să procedeze pentru a răsturna un guvern planetar. Elscol are mai multă practică în acest sens decât oricine altcineva pe care îl cunosc. Niciodată nu a fost o adeptă a integrării, aşa că a lucrat din afara Noii Republici.

Ea ridică din umeri.

— Nu mi-am format încă o opinie despre Noua Republică, deşi în timpul procesului lui Tycho gândurile mele nu au fost prea pozitive. Imperiul, pe de altă parte, m-a lăsat fără familie, aşa că fac tot ce pot pentru a-i deposeda de a lor.

— Ați avut ocazia să analizați materialul pe care vi l-am trimis?

Elscol aprobă din cap.

— Dacă raportul dintre oamenii loiali şi Vratix este cât de cât corect, cucerirea efectivă a lumii ar trebui să fie simplă. Marea problemă acolo este prezența acelor nave Imperiale. Orice am face poate fi anulat de un bombardament planetar. Dacă aceste nave pot fi împrăştiate sau neutralizate – de preferat ambele – putem organiza o revoltă care ar trebui să o răstoarne pe Ysanne Isard. Sunt încrezătoare că o putem face, dar voi avea o idee mai bună despre ce anume vom face după ce voi ajunge

acolo şi voi arunca o privire.

Mirax ridică o sprânceană.

— Vorbeşti despre faptul că vrei să mergi pe Thyferra?

— Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Elscol ridică o mână şi începu să bifeze puncte pe degete. Trebuie să ţinem legătura cu Ashernii, altfel vom lupta cu ei la fel de mult ca şi cu Imperialii şi aliaţii lor Xucphra. Trebuie să determinăm natura ţintelor pe care le vom lovi, astfel încât să fim aprovizionaţi corespunzător pentru lovituri. Trebuie să evaluăm reacţia populaţiei la o contralovitură de stat şi trebuie să găsim un lider local care să poată face faţă la preluarea conducerii. Dacă ar fi fost vorba de o lume izolată de care nimănui nu-i pasă, ne-am fi putut grăbi puţin mai mult. Cu toate astea, Thyferra este de o importanţă vitală, aşa că trebuie să fim atenţi şi să acţionăm chirurgical în ceea ce facem.

— De acord. Wedge îşi încrucişă braţele la piept. Nu dispunem de suficient personal sau echipament pentru a ne permite să fim neglijenţi.

Sixtus îşi sprijini pumnii pe şoldurile sale înguste.

— Cât timp preconizaţi că veţi putea păstra secretă locaţia acestei staţii faţă de Isard?

Wedge ridică din umeri.

— Nu am cum să apreciez asta. Ne vom lua toate precauţiile posibile, dar suntem la fel de vulnerabili aici cum a fost Alianţa pe Hoth sau pe Yavin 4. Dacă ne găseşte Isard, ne aşteaptă o perioadă dificilă.

— Atunci, cu cât ajungem mai repede pe Thyferra, cu atât mai repede va trebui să se gândească să lase cel puţin o parte din flotă acasă.

Gavin se încruntă.

— Dar am crezut că flota trebuie să fie împrăştiată.

— Destul de adevărat, dar împrăştiată într-un mod în care să o poţi ciuguli până la moarte. Ştiu că voi, *Vagabonzii*, sunteţi nişte mâini fierbinţi pe o manşă, dar o duzină de nave de luptă nu pot distruge singure patru nave capitale. Isard trebuie să fie determinată să trimită navele pentru ca voi să le puteţi elimina, dar are nevoie şi de un motiv pentru a lăsa o parte dintre ele acasă, astfel încât să nu fiţi copleşiţi.

Corran ridică o sprânceană.

— Sună ca şi cum ai sugera că singurul mod în care putem câştiga chestia asta este dacă *Inimă de Gheaţă* începe să devină stupidă.

— Deloc, zburătorule. Ceea ce trebuie să facem este să îi dăm lui Isard prea multe lucruri la care să se gândească. Îi place să deţină controlul – asta e clar – şi va face lucruri scandaloase pentru a păstra controlul. Sixtus zâmbi într-un mod care făcea să pară că zâmbetul era un efort pentru el. Trebuie să-i prezentăm destule probleme, astfel încât să reacţioneze la ceea ce facem noi, nu să acţioneze de una singură. Noi stabilim ritmul şi determinăm ceea ce face ea.

Ochii lui Tycho se îngustară.

— Şi dacă nu dansează pe melodia pe care i-o punem noi?

Elscol îşi deschise mâinile.

— Atunci dansăm în jurul ei. Fără îndoială că înfrângerea ei nu va fi nici rapidă, nici frumoasă, dar se poate face. Vor muri multe fiinţe, dar dacă ea rămâne responsabilă de aprovizionarea cu bacta în galaxie, lucrul acesta este oricum un fapt sigur.

Wedge încuviinţă din cap şi simţi că umerii începură să îl doară de parcă cineva ar fi aşezat peste ei o mantie căptuşită cu plumb. Deşi niciunul dintre

Vagabonzi nu încercase vreodată să minimalizeze dificultatea a ceea ce își propuseseră să facă, dar nici nu analizaseră îndeaproape realitățile. *Este aproape ca și cum am fi început să credem în legenda Escadrilei Vagabond – că misiunile imposibile sunt pentru noi doar nişte lucruri obişnuite. Ştim că moartea şi decesul fac parte din orice operațiune, dar din moment ce noi suntem cei care ne punem viețile în pericol, acceptăm responsabilitatea pentru propriile vieți. Elscol atrage atenția, în mod corect, că o mulțime de alte ființe pot fi şi vor fi rănite în toată această nebunie.*

Apoi dădu încet din cap.

— Bine, trebuie să începem să planificăm totul cu adevărat. Deja strângem navele şi armamentul de care avem nevoie, dar acum va trebui să desemnăm obiectivele misiunii, să conturăm parametrii, să stabilim regulile de angajare şi cât de departe suntem dispuşi să mergem pentru a atinge scopul pe care ni-l dorim: eliberarea Thyferrei. Să înțeleg aşadar din faptul că eşti aici, că asta înseamnă că sunteți dispuşi să ne ajutați să o facem, Elscol?

Ea îi făcu cu ochiul lui Wedge.

— De fapt, am venit aici pentru a vă oferi bucuria de a-mi asigura zborul de acoperire în timp ce camarazii mei se ocupă de problemă, dar cred că singura cale de a rezolva problema este să ne alăturăm vouă. Ne-am alăturat.

— Grozav. Wedge o bătu pe umeri. Deci, de unde propui să începem?

Zâmbetul lui Elscol înflori.

— Cred că primul lucru pe care vrem să-l facem este să o înfuriem foarte tare pe Isard.

Capitolul 10

Corran efectuă o ultimă verificare a instrumentelor, însă totul părea în regulă. Ecranul îi arăta că mai avea cincisprezece secunde până la revenirea în spațiul real.

— Ține-te bine, Whistler, s-ar putea să fie foarte ciudat.

Ştia că nu ar fi trebuit să fie deloc neobişnuit, dar nu putea scăpa de sentimentul că urma să se întâmple ceva ciudat. Simțea că nu era din cauza vreunui factor necunoscut legat de misiune, pentru că într-adevăr nu existau. Informațiile lor despre convoiul de bacta fuseseră foarte bune şi verificate de două ori. Escadrila ar trebui să fie capabilă să lovească şi să scape cu mult înainte ca *Inimă de Gheață* să poată organiza orice fel de operațiune de salvare.

Neliniştea lui Corran venea din faptul că în această misiune i se cerea să facă ceva împotriva căruia luptase toată viața. Tatăl şi bunicul său luptaseră împotriva acestui lucru toată viața lor. Chiar şi Nejaa Halcyon se aventurase împotriva piraților care prădau convoaiele interstelare. Corran, care fusese cândva ofițer în divizia de combatere a contrabandei a Forțelor de Securitate Corelliene, devenise pirat.

Înțelegerea şi justificarea a ceea ce urma să facă era extrem de simplă. Elscol Loro spusese de la bun început că era important ca Isard să se enerveze, iar furtul unui convoi de bacta cu siguranță ar fi făcut acest lucru. De asemenea, ar fi forțat-o să-şi dedice o parte din resurse pentru a proteja viitoarele convoaie. Chiar dacă *Escadrila Vagabond* nu ar fi angajat niciodată trupele lui Isard, volumul mare de curse pe care ar fi trebuit să le facă Distrugătoarele ar fi pus la încercare echipajul şi echipamentul, forțând-o să obțină mai multe provizii de pe piața neagră la prețuri umflate.

În tot acest timp, epuizându-le pentru noi.

Contorul din colțul superior al ecranului său ajunsese la zero, apoi tunelul alb din afara carlingii sale de pilotaj se sfărâmă în puncte de lumină care se transformară în stele. În fața lui, soarele galben din inima sistemului Chorax ocupa un sfert din cer, în timp ce singura planetă mare din sistem se distingea de el ca pupila unui imens ochi galben. Desprinzându-se de planetă ca nişte lacrimi, navele convoiului de bacta se îndreptau spre exterior, vectorul lor de ieşire fiind identic cu vectorul de intrare al *Escadrilei Vagabond*. Deşi se apropia rapid de ele, Corran nu putea distinge niciun detaliu vizual al navelor Thyferrane, însă Whistler afişă în scurt timp pe ecran o schemă a acestora. Cu o lungime de trei sute de metri, de la proră până la hiperpropulsoare, navele-tancuri aveau un aspect aproape insectoid.

Secțiunea centrală a navei avea două părți, fiecare dintre ele conținând câte şase cilindri de marfă. În diversele sisteme în care oprea convoiul, nave mai mici ar fi zburat spre convoi, eliberau unul dintre cilindri din burta navei-cisternă, apoi strecurau un alt cilindru în locul său. Cilindrul returnat putea fi gol, dar cele mai multe dintre ele conțineau bunuri native ale lumii, care urmau să fie trimise înapoi pe Thyferra sau comercializate mai departe.

Corran acționă unitatea de comunicații.

— Aici *Nouă, Lider Vagabond*. Convoiul se află exact acolo unde ar trebui să fie. Încă nu există inamici.

— Recepţionat, *Nouă*. Aşteptaţi. Vocea lui Wedge se întrerupse pentru o clipă, apoi se revărsă prin difuzoarele căştii. Convoi Bacta, aici Wedge Antilles. Pregătiţi-vă să schimbaţi cursul către coordonatele pe care vi le voi furniza.

O voce nouă reveni pe unitatea de comunicaţii.

— Antilles, aici convoiul Thyferran Delta-Doi-Nouă. Nu vă recunoaştem autoritatea de a ne da ordine.

— O veţi face. *Grupa Doi*, faceţi o trecere.

— Am înţeles, *Lider Vagabond*. Încrederea bubuia în vocea lui Tycho. *Opt*, *Nouă* şi *Zece* după mine. Activaţi foliile S în poziţie de atac.

— La ordinele dumneavoastră, domnule.

Corran împinse manşa spre stânga şi acceleraţia înainte pentru a-şi aduce X-interceptorul în stânga lui Tycho. Nawara Ven, în *Opt*, coborî în spatele şi spre dreapta lui Tycho, în timp ce Ooryl trase X-interceptorul în formaţie la stânga şi în spatele lui Corran. Împreună, aceştia se îndreptară cu viteză spre şirul lung de tancuri şi nave de asistenţă. *Navele de asistenţă vor fi cele care sunt înarmate.*

Navele de transport, care erau de fapt doar nave de marfă care transportau alimente şi alte provizii pentru convoi, devansară rapid navele-cisternă şi se poziţionară astfel încât să facă navele de luptă să se abată de la ţinte. Strategia de a forma un zid în faţa cargoboturilor ar fi putut funcţiona dacă bătălia ar fi avut loc pe o planetă cu membrii *Vagabond* în nave de teren, dar în spaţiu gruparea strânsă a cargoboturilor nu făcea decât să fie ocolite mult mai uşor.

Corran apăsă o tastă de pe consola sa.

— *Şapte*, îmi apar şase cargoboturi în blocul din faţa noastră, dar iniţial erau opt. Ascund ceva.

— Recepţionat, *Nouă*. Cele două care lipsesc sunt cele mai mari dintre ele. Rămâneţi cu ochii deschişi pentru ceva înşelător.

Dintr-o dată, formaţia de cargoboturi se deschise ca o floare care înfloreşte şi opt nave de vânătoare cu două locuri ţâşniră prin deschizătură, cu viteză maximă de atac. Conduse de patru nave de vânătoare Z-95 Headhunter care trăgeau încontinuu, navele de luptă Thyferrane se îndreptară spre *Vagabonzi*. Corran puse toată puterea scuturilor pe faţă, luă ca reper una dintre navele Headhunter şi apăsă pe trăgaci. Rafala de focuri laser pătrunse prin scuturile Headhunterului. Razele roşii străpunseră îmbinarea dintre aripa stângă şi fuzelaj, secţionând-o. Motorul de pe acea aripă explodă, iar nava însăşi porni să se rotească. Corran plonjă lateral spre dreapta pentru a se strecura pe sub traiectoria de zbor, apoi îşi ridică manşa pentru a face o buclă şi a ajunge în urma navelor de vânătoare Thyferrane.

Echilibrând scuturile, întoarse X-interceptorul şi plonjă pe coada celui de-al doilea grup de nave de luptă Thyferrane. Era un grup mixt format din două nave de luptă TIE şi două *Urâte* – nave hibride formate din cabina de pilotaj sferică a unui TIE, îmbinate cu nacela motoarelor unui Y-interceptor.

— *Zece*, vrei DIE-interceptoarele sau le iau eu?

— Ooryl ar fi încântat să le ia.

— *Zece*, te însoţesc.

Corran zâmbi în timp ce Ooryl se apropie şi se răsuci spre dreapta, iar perechea de *Urâte* se îndepărtă pentru a scăpa de urmărire. Deşi accesibile şi eficiente pentru majoritatea sarcinilor de securitate a convoaielor, *Urâtele* nu erau potrivite pentru confruntări cu navele militare de luptă. Varianta DIE-interceptor –

adesea numită TIE-interceptor printre cei care le pilotau – suferea de pe urma deficiențelor părților componente. Aveau lentoarea unui Y-interceptor împerecheată cu lipsa scuturilor unui vânător TIE. Corran ar fi preferat să i se înmâneze un blaster şi să i se permită să participe la o luptă, decât să piloteze una dintre acele chestii.

Urmări cu atenție locația vânătorilor de luptă TIE, în timp ce Ooryl se îndreptă spre *Urâte*. Deşi exoscheletul Gandului îl făcea să pară greoi şi neîndemânatic la sol, manevrarea unui X-interceptor era de-a dreptul elegantă şi chiar delicată. În timp ce salvele pe care le lansase Corran asupra Headhunterului fuseseră norocoase, Ooryl era în stare să facă exact acest tip de pagube intenționat. *Trage de parcă proiectilele laser ar fi raționalizate.*

Ooryl declanşă o rafală dublă de focuri laser, trimițând două fulgere stacojii care străpunseră carlinga sferă a DIE-interceptorului aflate în frunte. Nu explodă nimic, deşi aerul care se scurgea luase foc şi se aprinsese pentru un moment. DIE-interceptorul continuă să zboare, dar începu să devieze de la ascensiunea în buclă în care fusese angajat. Acea mişcare invita o a doua lovitură, însă prima îl ucisese în mod clar pe pilot, lăsând nava să zboare în continuare fără nicio urmă de inteligență la comenzi. Din nefericire pentru el, însoțitorul DIE-interceptorului nu realizase că partenerul său murise. Zburând în formație perfectă, începu să devieze şi el. Derapajul lui Ooryl îl aruncă direct în pupa lui. Înainte ca pilotul să poată începe manevra, Ooryl trase două rafale laser asupra lui. Prima rafală spulberă nacela stângă, acoperind-o cu foc înainte să o spulbere. A doua lovitură şubrezi legătura dintre nacela rămasă şi cabina de pilotaj. Motorul se desprinse, zburând spre soarele Choraxului, în timp ce sfera zbura scăpată de sub control.

O mică explozie învălui cu foc partea superioară a cabinei de pilotaj. O capsulă rotundă ieşi afară, apoi urmă pilotul, aflat pe un fotoliu de comandă susținut de o rachetă propulsoare. Aceasta îl propulsă pe pilot departe de nava condamnată şi în spațiu. Fotoliul de comandă îi oferea pilotului un control mărunt asupra soartei sale – nu mai era destinat spațiului cosmic într-o navă de vânătoare scăpată de sub control – dar, fără preluare într-o navă, în maxim jumătate de oră, s-ar fi sufocat sau ar fi murit de frig.

Corran apăsă tastatura unității sale de comunicații.

— Avem un tip rău care s-a ejectat.

Țipătul urgent al lui Whistler anulă orice răspuns.

— Am înțeles, Whistler, se apropie un TIE. *Zece*, eşti din nou însoțitorul meu.

— *Zece* se conformează ordinului.

Corran clătină din cap în timp ce aducea X-interceptorul pe stabilizatorul stânga şi trase înapoi de manşă. Orice alt pilot din unitate care avusese ocazia să doboare DIE-interceptoare ar fi fost extaziat, sau cel puțin ar fi făcut ca entuziasmul să i se simtă în voce, dar nu şi Ooryl. Singurul mod de a şti dacă era entuziasmat sau ruşinat de ceva era să asculți cum se referea la el însuşi. Cei din rasa Gand considerau că era culmea aroganței să se refere la ei înşişi cu un pronume personal, cu excepția cazului în care liderii de pe Gand considerau că făcuse ceva atât de măreț încât fiecare Gand ar fi ştiut la cine se referea. Drept urmare, atunci când Ooryl era fericit se referea la el însuşi ca Ooryl, când era mâhnit ca Qrygg, iar când era cu adevărat ruşinat era Gand, lăsându-se să se scufunde în anonimat pe măsură ce ruşinea lui creştea.

Orgoliul său este la fel de puternic ca al oricăruia dintre noi – doar că îl

stăpâneşte mai bine.

Corran îşi răsuci X-interceptorul şi se alinie pentru o trecere faţă în faţă cu TIE-urile. Nava din frunte se desprinse, dar următoarea începu o manevră de tip tirbuşon care îl făcu să se rotească suficient de mult încât să fie greu de ţintit. Corran trase o salvă spre el, apoi se înălţă şi plecă în urmărirea TIE-ului care fugea. *E cel mai puţin rău dintre cele două rele.*

TIE-ul se mişca în sus şi în jos, dar făcea foarte puţine manevre laterale. *E un începător şi s-a antrenat în atmosferă.* Panourile solare octogonale ale navei prezentau o mulţime de probleme la manevrele în atmosferă din cauza rezistenţei pe care o ofereau, deşi urcarea şi plonjarea nu erau deloc o problemă pentru un TIE. În spaţiu nu exista atmosferă care să limiteze manevrabilitatea TIE-ului, dar pilotul pe care îl urmărea nu avusese încă ocazia să înveţe această lecţie.

Iar lecţia pe care o va învăţa aici este de o cu totul altă natură. Corran ridică rapid X-interceptorul pe aripa din stânga. În timp ce, înainte, mişcarea de sus în jos făcuse ca TIE-ul să fie greu de lovit, rostogolirea lui Corran îl lăsase prins între laserele X-interceptorului. Degetul lui Corran se strânse pe trăgaci, scuipând focuri de laser spre prada sa. Explozia cvadruplă spulberă aripa cu celule solare din stânga, făcând TIE-ul să lase pe partea sa stângă nişte dâre de metal închegat ca nişte fire. Corran împinse manşa înainte pentru a-şi corecta ţinta, dar înainte să poată trage din nou, şuieratul focului laser care lovea scutul din spate îi umplu cabina de pilotaj. Împingând manşa spre stânga şi înainte, Corran îşi îndreptă nava de vânătoare într-un picaj în tirbuşon care îl îndepărtă mult de TIE-ul rănit.

O privire aruncată pe senzorii de la pupa îi indică faptul că celălalt TIE rămăsese după el. *Tipul ăsta e foarte bun.*

— *Zece*, am unul pe urmele mele.

— *Zece* are o problemă.

— Recepţionat, *Zece*. Corran se încruntă. Whistler, află ce anume îl ţine încolţit pe *Zece*.

Ştia că trebuie să fie unul dintre cargoboturile care aveau la bord o baterie de rachete sau un lansator de torpile protonice. Majoritatea cargoboturilor nu aveau la bord astfel de sisteme de armament din cauza spaţiului necesar pentru depozitarea rachetelor şi a echipamentului de senzori, dar cele care le aveau puteau fi foarte eficiente împotriva piraţilor, pentru că îi puteau ataca de la distanţă cu torpilele.

Whistler bipăi la el.

— Da, ştiu că am un TIE pe urmele mele, ăăă, ale noastre. Corran se ridică în zbor, apoi se rostogoli şi porni în unghi drept faţă de linia de urcare. O să am eu grijă de el, tu doar spune-mi ce trebuie să ştiu.

TIE-ul rămase cu el. *Tipul ăsta e foarte bun. Nava lui de vânătoare o poate egala pe a mea în ceea ce priveşte viteza şi manevrele. Nu mă va lăsa să mă confrunt cu el, pentru că scuturile îmi oferă un avantaj în acest sens. Trebuie să rămână în pupa mea şi să continue să-mi ciugulească scuturile pentru a mă învinge, aşa că asta îl voi lăsa să o facă.* Corran schimbă comenzile de tragere de pe lasere pe torpile protonice şi îşi pregăti nava să le lanseze una câte una. Ţinu mâna lejer pe manşă şi o clinti puţin, dar permise urmăritorului său să tragă câteva focuri asupra lui. Acestea pârjoliră scutul din spate, dar nu îl penetraseră.

Ar fi bine să meargă. Corran reduse acceleraţia la zero, apoi trase manşa înapoi la pieptul său. Botul X-interceptorului se ridică şi se răsuci, îndreptându-se direct

spre TIE. TIE-ul viră imediat la stânga, dar Corran apăsă pedala de direcție eterică din stânga şi îndreptă botul X-interceptorului de-a lungul traiectoriei de zbor a TIE-ului. Reticulul de ochire trecu de la galben la roşu, iar Whistler scoase un sunet clar indicând fixarea țintei.

Corran lansă o rachetă.

Torpila protonică lăsă un jet de flăcări albastre în timp ce se îndrepta spre TIE. De fapt, îşi depăşi ținta atunci când pilotul TIE îşi rostogoli nava de luptă şi îşi îndepărtă panoul solar drept din raza de acțiune a torpilei. Senzorii de proximitate ai torpilei protonice declanşară detonarea acesteia, umplând zona din jurul ei cu un nor de şrapnel care se extinse rapid. Înainte ca pilotul TIE să poată reacționa, bucățele mici de metal străpunseră plafonul din oțel transparent al cabinei de pilotaj, spulberându-l într-un milion de fragmente cu muchii ascuțite, care continuară să transforme în resturi tot ce se afla în carlingă.

Corran privi cum vânătorul TIE începu să se rotească leneş prin spațiu.

Când voi dispărea, sper să fie atât de repede. Fără să stau să aştept.

Tonul jalnic al lui Whistler păru să reflecte acest sentiment.

— Aici *Nouă*, sunt liber.

— Aici *Şapte*, *Nouă*. Suntem cu toții în regulă.

Corran îşi îndreptă nava spre ei şi văzu două dintre cargoboturi atârnând în spațiu, cu incendii care făceau ravagii în interior.

— Ordine, domnule?

Tycho răspunse rapid.

— Wedge a convins convoiul că dacă face curse de livrare pentru noi, poate pleca liber. Aliniază-te cu Ooryl şi ia două tancuri pentru zborul tău. Îşi vor conecta navicomputerul cu al vostru. După ce încărcătura va fi livrată, dați-le drumul şi întoarceți-vă la bază.

— Vom face aşa cum ordonați, domnule. Corran scăpă un mic chicotit din gât. Ei bine, Whistler, nu este o lovitură prea mare pentru a o deranja pe *Inimă de Gheață*, dar este ceva. O voi lua ca pe un avans pentru ceea ce va primi mai târziu.

Capitolul 11

Un nor de abur se rostogoli spre Corran când uşa interioară a ecluzei termale se deschise. El şi Ooryl păşiră repede, nerăbdători să fie la distanță de condițiile friguroase din hangar. Corran îşi scoase mănuşile, suflând puțină căldură în mâini, apoi zâmbi când un bărbat mic şi chel se apropie de ei.

— Trebuie să fiți Farl Cort.

Bărbatul mai mic dădu din cap şi îi întinse o mână lui Corran.

— Eu sunt. Vreau să vă mulțumesc pentru misiunea dumneavoastră aici. Când am dat vestea, nu aveam niciun motiv, ştiți, să mă aştept la un răspuns atât de generos şi atât de rapid.

— Încântat de cunoştință, domnule. Corran îi strânse mâna, apoi îşi întoarse capul spre Ooryl. Acesta este Ooryl Qrygg de pe Gand, eu sunt Corran Horn de pe Corellia.

Farl îi strânse mâna lui Ooryl, apoi le făcu semn amândurora să intre mai adânc în tunelul de piatră cioplită.

— Îmi veți ierta lipsa de decorațiuni şi rafinament, dar Halanit este o comunitate destul de mică, care încă se construieşte pentru a deveni autonomă, aşa că nu prea avem timp să ne dedicăm la orice altceva care nu este utilitar.

— Ooryl poate înțelege acest lucru. Ați ales o lume dificilă pentru a vă face casă.

Corran clătină din cap la afirmația subînțeleasă a Gandului.

Halanit era o lună care orbita în jurul unui gigant gazos. Un strat gros de gheață acoperea planeta, dar sub crusta înghețată, inima fierbinte a lumii încălzea apa şi roca suficient de mult pentru a face viața sustenabilă. Coloniştii începuseră să-şi creeze comunitatea în ultimele zile ale Vechii Republici. Rezistaseră Imperiului şi Rebeliunii aproape neobservați, deoarece planeta nu producea nimic util, iar locuitorii erau puțin peste zece mii. Era doar o curiozitate în plus într-o galaxie plină de astfel de lucruri şi i-ar fi scăpat lui Corran dacă nu ar fi existat un mesaj urgent trimis pe Coruscant pentru a solicita transporturi de bacta.

Farl îi conduse din tunel până la marginea unei prăpastii uriaşe care îi amintea lui Corran de canioanele artificiale de pe Coruscant. La aproximativ o sută de metri deasupra lor, un scut din oțel transparent cu pereți dubli acoperea prăpastia şi răspândea peste zonă lumina difuză care strălucea prin ghețar. De ambele părți ale prăpastiei, luminile străluceau prin vizoarele sculptate în piatră şi profilau diferitele poduri care traversau hăul. În mai multe locuri, apa se scurgea printre şi peste stânci pentru a cădea într-un mod deosebit de frumos în adâncurile prăpastiei.

Corran ridică o sprânceană.

— Cred că este ceva mai mult decât pur şi simplu utilitar.

Farl zâmbi.

— Această privelişte măreață este singura concesie pe care o facem frumuseții. Stând aici, este uşor de văzut cum şi-au imaginat strămoşii noştri ce va deveni Halanit. În două generații am realizat multe, dar suntem departe de visul nostru de a face din această lume o utopie. Şi, oricât de frumos ar fi, are concesii utilitare.

Acoperişul cu pereți dubli din oțel transparent păstrează căldura înăuntru şi gheața afară. Cascadele sunt minunate de privit, dar ele aprovizionează rezervorul nostru de jos şi alimentează fermele de creştere a peştilor.

— Recunosc punctul de vedere. Corran zâmbi. Spune-mi mai multe despre boala care vă cauzează probleme.

— Este un virus care suferă mutații rapide şi se răspândeşte prin colonie. Farl ridică din umeri. Lăsate netratate, simptomele apar şi dispar în două săptămâni, deşi există o slăbiciune persistentă timp de încă o lună după aceea. Simptomele sunt congestie, tuse, oboseală, dureri de corp şi un apetit de mâncare destul de vorace. Băile în izvoarele minerale de aici par să ajute, dar o baie de bacta va fi mult mai utilă.

Părțile de gură ale lui Ooryl se deschiseseră şi se închiseseră cu un clic.

— Virusul tău pare asemănător cu răceala de pe Cardooine.

— Adevărat, deşi acea boală nu poate afecta o persoană decât o singură dată înainte ca aceasta să dezvolte imunitate. Farl îi conduse mai departe printr-o altă ecluză atmosferică şi apoi intrară într-un coridor întunecat. Acest virus suferă mutații atât de rapide încât nu putem crea un vaccin. Se răspândeşte în rândul populației astfel încât cineva care tocmai se recuperează de la o tulpină o ia pe următoarea. Pe o lume mai mare ar exista un decalaj mai mare între epidemii, iar o lume mai mare ar avea mai multe resurse pentru a putea face față bolii. În momentul de față, însă, o persoană bolnavă consumă suficientă hrană cât pentru o familie de patru persoane, iar acest lucru amenință întreaga colonie. Cele mai recente tulpini au fost mai urâte, crescând apetitul şi slăbind victimele, motiv pentru care am trimis apelul în vederea obținerii de bacta. Farl suspină. Când am primit veşti de pe Thyferra despre cât de mult ar costa să ne onorăm comanda, ei bine, am fost destul de disperați. Apoi ați apărut în sistem cu o navă-cisternă care transporta suficient pentru a distruge epidemia.

Micuțul bărbat îi conduse într-un birou şi îi invită să se aşeze pe nişte scaune ruginite şi şubrede. El merse în jurul unui birou improvizat şi luă loc pe un taburet.

— Deci, trebuie să vă întreb, cât vă datorăm pentru această bacta? Valoarea de piață pentru acest medicament este de peste un milion de credite Imperiale.

Corran se uită la Ooryl, apoi clătină din cap.

— Nu ne datorați nimic.

— Dar această cantitate de bacta este valoroasă. Trebuie să fi plătit foarte mult pentru ea.

Gandul se aplecă în față.

— Ooryl crede că Corran ți-ar spune că bacta a fost obținută ca parte a unei datorii neplătite. Nu i-a costat nimic pe Corran şi pe Ooryl; prin urmare, este oferită gratuit.

Privirea nedumerită de uimire de pe fața lui Farl se relaxă într-o mască inexpresivă.

— Înțeleg.

Corran zâmbi.

— Nu trebuie să te gândeşti la ea ca fiind furată, din moment ce guvernul care ar fi cerut plata de la tine nu este legitim.

Un zâmbet ironic răsuci jumătatea inferioară a feței lui Farl.

— A avea de-a face cu pirații şi contrabandiştii nu ne ridică nicio dificultate. Oțelul transparent şi alte facilități moderne pe care le vedeți nu au fost fabricate aici,

aşa că am mai făcut comerț cu străinii.

— Dacă nu asta este problema, atunci care este?

Farl se încruntă.

— Întotdeauna am dat ceva în schimbul a ceea ce am luat. În unele cazuri, am ascuns persoane de duşmanii lor. Peştii pe care îi creştem aici sunt considerați delicatese pe unele lumi şi sunt dispăruți pe altele, aşa că unii colecționari îi preferă. Problema este că un milion de credite i-ar putea cumpăra pe toți, dar şi cea mai mare parte a acestei colonii. Nu vom accepta mila, însă nu vă putem oferi o valoare egală pentru ceea ce ne-ați dat.

— Sunt sigur că putem ajunge la un fel de înțelegere. Ați menționat mai devreme izvoarele minerale ca parte a tratamentului pentru frisoane, nu-i aşa?

— Da, dar nu văd...

Corran ridică o mână şi se uită la Ooryl.

— Zburând aici nu ți-am spus că aş da jumătate de milion de credite pentru o baie fierbinte şi o cină bună de peşte?

Gandul ezită, apoi dădu din cap cu extravaganță.

— Într-adevăr, Qrygg îşi aminteşte că ai folosit exact aceste cuvinte. Şi Qrygg a fost de acord.

— Poftim, Farl Cort. Corran îşi deschise mâinile. O baie caldă şi un peşte fierbinte pentru fiecare dintre noi şi suntem chit.

Administratorul colonial zâmbi.

— O să am grijă ca banii voştri să merite.

— Eliberarea bactei de la *Inimă de Gheață* a făcut deja asta. Corran râse cu voce tare. Să stau într-o baie fierbinte şi să mă gândesc la cât de furioasă va fi, va face ca experiența să fie cu atât mai perfectă.

* * *

În momentul în care X-interceptorul lui Tycho Celchu reveni în spațiul real, îl străbătu un fior. Mai fusese la Alderaan – la *Cimitir* – înainte. Văzuse şi zburase prin discul de pietre care era tot ce mai rămăsese din lumea în care se născuse şi crescuse. Ultima lui imagine a lumii ca o sferă întreagă, coerentă, o avusese când se îmbarcase pentru a se înscrie la Academia Militară Imperială, iar mândria care marcase acea amintire îşi bătea acum joc de el.

Se mai întorsese înainte la Alderaan, dar totuşi încă nu se *Întorsese*. Printre supraviețuitorii Alderaanului, *Întoarcerea* căpătase o venerație şi o importanță cum nu-şi mai amintea despre nicio altă tradiție. Părea ca şi cum toată energia mentală şi emoțională care fusese canalizată în filozofia pacifistă a planetei fusese transferată şi concentrată pe *Întoarcerea* unei persoane. Unii oameni chiar îşi descriau *Întoarcerea* ca pe o experiență de cumpănă, una care le schimbase complet şi profund viața, deschizându-i către un adevăr mai mare al universului. Aceste afirmații fuseseră făcute de oameni care purtau expresii beatifice. Vorbeau despre ceea ce ar trebui să se facă la *Întoarcere*. Specificaseră ce ar trebui spus, ce ar trebui oferit şi ce ar trebui să se aştepte în schimb. Obişnuiau să ritualizeze ceea ce Tycho credea că ar trebui să fie o experiență distinct individualizată, apoi se încurajau reciproc să îşi împărtăşească experiențele, astfel încât să îşi întărească reciproc credința în natura vindecătoare a *Întoarcerii*. *Întoarcerea* devenise un fel de industrie în slujba

comunității Alderaaniene, iar Tycho nu era imun la atracțiile sale. După ce călăuzise mai multe tancuri cu bacta spre Coruscant, Tycho poposise pe planetă şi petrecuse ceva timp cu câțiva prieteni Alderaanieni. În urma conversațiilor lor, se hotărâse să îşi facă propria *Întoarcere*, iar apoi plecase şi se apucase să cumpere toate lucrurile de care avea nevoie pentru a o face corect.

Îl irita să urmeze dispozițiile altora, dar nu putea să nege că în sinea lui simțea nevoia de a face unele dintre lucrurile legate de *Întoarcere*. Cumpărase o Capsulă Memorială, apoi achiziționase mici cadouri pentru toți morții săi. Luase lucruri despre care ştia că le-ar fi plăcut – holodrame romantice pentru bunica şi surorile sale, vin pentru tatăl său, bulbi de flori pentru mama sa şi un datacard cu cele mai recente rețete pentru tatăl mamei sale – gurmandul. Pentru fratele său, luase o holobiografie a lui Luke Skywalker, ştiind că Skoloc ar fi fost încântat să îl poată întâlni pe Luke şi să afle că Jedii s-au întors în galaxie. În timp ce o parte din el se răzvrătea la ideea de a cumpăra aceste lucruri şi de a le arunca pe orbită în mijlocul *Cimitirului*, simbolistica acestora satisfăcea o nevoie din interiorul său de a plasa printre cioburile lumii obiecte care să marcheze viețile unor oameni ale căror urme nu mai existau.

Să aleagă ceva care să o comemoreze pe Nyiestra fusese aproape imposibil. O cunoscuse toată viața şi, înainte să ajungă la pubertate, ştia că o iubea şi că se va căsători cu ea. Fusese la fel de sigur de asta ca şi de faptul că soarele va răsări şi va apune pe Alderaan pentru tot restul vieții lor. Ea fusese de acord să-l aştepte pe toată perioada petrecută la Academie şi apoi chiar şi în primul său an de serviciu. Dacă ar fi supraviețuit un an ca pilot TIE, atunci ar fi fost avansat în ierarhia de comandă a flotei, ceea ce i-ar fi dat posibilitatea să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie. Niciodată nu se îndoise el, niciodată nu se îndoise că va supraviețui acelui prim an, aşa că viitorul fusese asigurat pentru amândoi.

Apoi, Steaua Morții distrusese acel viitor.

Un alt fior îl străbătu pe Tycho, încrețindu-i carnea. Pentru că tatăl său fusese Director Executiv al Novacom, cel mai mare furnizor de HoloNet de pe Alderaan, Tycho putuse să facă un apel HoloNet în timp real la el acasă cu ocazia zilei sale de naştere. Toată lumea fusese acolo, numai zâmbete şi râsete. Aveau cadouri pentru el şi îl cinstiseră cu vin. Deşi se afla la mii de ani-lumină distanță de sărbătoare, se simțea ca făcând parte din ea; apoi transmisia se întrerupse, imaginile holografice dizolvându-se într-un viscol gri-negru de statică. Tycho doar zâmbise. Astfel de întreruperi se mai întâmplaseră şi de fiecare dată îl certase pe tatălui său pentru ele. De-a lungul săptămânii următoare se gândise la ce avea să-i spună tatălui său. Aşteptase cu nerăbdare schimbul de replici, deoarece confruntarea cu tatăl său era o adevărată bucurie în viața lui. Apoi, vestea că Alderaanul fusese distrus a ajuns în rândul flotei. Rebelii fuseseră făcuți vinovați, dar el ştiuse imediat că nu erau. Deşi îndoctrinarea Imperială nu lăsa nicio îndoială că Rebelii ar fi distrus o planetă pentru a-şi atinge scopurile, ştia că nu putea fi vorba de Alderaan.

Conform zvonurilor, ei obținuseră sprijin de pe Alderaan, aşa că distrugerea ar fi avut sens doar pentru Imperiu. Faptul că Împăratul dizolvase Senatul Imperial înainte să moară Alderaanul, în loc să fie o reacție la dispariția sa, concentrase ferm vina din punctul de vedere al lui Tycho. Aşa că dezertase. Pe următoarea planetă, Commenor, plecase în permisie şi nu se mai întorsese niciodată. Se alăturase Rebeliunii şi timp de mai bine de şapte ani luptase pentru a garanta că nicio altă lume nu va avea soarta Alderaanului. Şi pentru a garanta că niciun alt bărbat nu va

trebui să decidă cum să o comemoreze pe femeia cu care intenționase să-şi împartă restul vieții.

O parte din ceea ce făcuse alegerea atât de dificilă erau schimbările prin care trecuse de la moartea Alderaanului. Dacă şi-ar fi făcut *Întoarcerea* imediat după ce părăsise Marina Imperială, ar fi criptat un poem pe un datacard şi l-ar fi trimis în derivă într-un dispozitiv care l-ar fi difuzat la nesfârşit. Traficul de frecvență de comunicație pe care unitatea sa R2 îl derula pe ecranul principal arăta că mii de alte persoane se gândiseră la acelaşi lucru. Îl durea în adâncul sufletului ştiind că omul care devenise nu ar fi fost o pereche potrivită pentru Nyiestra. Viața pe care o plănuiseră împreună ar fi fost posibilă într-o epocă trecută, dar numai dacă ar fi refuzat să privească ceea ce făcea Imperiul în galaxie. Înfăşurat în coconul său de pacifism, Alderaanul păruse izolat de lucrurile care se întâmplau în galaxie. *A fost ca şi cum atunci când ne-am dezarmat ne-am plasat deasupra şi dincolo de preocupările mărunte ale galaxiei şi am crezut că făcând asta ne vom ține în siguranță.*

Bail Organa şi fiica sa, Leia, văzuseră nebunia acestei idei, dar Alderaanul se trezise cu greu la chemarea lor. Mulți oameni se agățaseră de pacifismul lor ca şi cum i-ar fi salvat de orice ar fi putut face Imperiul. Simțiseră că singurul mod în care Imperiul ar fi putut câştiga era dacă i-ar fi putut forța să renunțe la pacifism. Să fie sacrificați pentru a-şi păstra convingerile nu era un preț prea mare de plătit – o atitudine deosebit de uşor de susținut atunci când nimeni nu credea că Imperiul ar putea sau ar distruge o planetă.

Tycho văzuse de mult timp eroarea acestei filozofii. *Pacifismul de dragul pacifismului este culmea egoismului arogant atunci când această credință te împiedică să acționezi pentru a-i salva pe alții de la rău.* Deşi nu iubea războiul mai mult decât oricare alt Alderaanian, alesese să intre în cadrul armatei pentru a fi în poziția de a influența şi schimba armata. *Iar când a fost necesar să o distrug, am devenit Rebel.*

În Rebeliune, văzuse şi făcuse lucruri pe care Nyiestra nu le-ar fi putut înțelege. Ştia că ea ar fi făcut tot ce ar fi putut pentru a-l sprijini, a-l consola şi a-l ajuta să facă față la toate, dar schimbările fundamentale petrecute în el însemnau că nu s-ar mai fi potrivit unul cu celălalt. La cel mai elementar nivel, el acceptase ca adevărat un concept căruia Nyiestra i s-ar fi opus cu fiecare neuron din creier: *Există unii oameni care sunt atât de răi şi capabili să creeze atâta mizerie, încât uciderea lor este singurul mod în care se poate face față.* Marele Moff Tarkin, Împăratul, Darth Vader, Lordul Zsinj, Ysanne Isard, Generalul Derricote şi Kirtan Loor erau cu toții dincolo de argumentele raționale menite să-i facă să se pocăiască şi să renunțe la căile lor rele. Aceleaşi evenimente şi experiențe care i-ar fi despărțit pe el şi pe Nyiestra, l-au legat de Winter. În multe privințe, relația cu ea îl uimea pentru că era atât de complet diferită de cea de care se bucurase cu Nyiestra. În timp ce ei făcuseră tot ce puteau pentru a minimiza timpul petrecut separat, el şi Winter căutau pur şi simplu să profite la maximum de timpul pe care îl aveau împreună. Amândoi aveau îndatoriri care îi țineau ocupați şi despărțiți – şi aveau să continue să facă acest lucru de mai multe ori în viitorul apropiat –, dar faptul că fiecare ştia că celălalt era acolo, cumva, stăvilea ceea ce altfel ar fi fost o rană emoțională hidoasă. Ştia că amândoi – şi probabil toți ceilalți supraviețuitori ai Alderaanului care rămăseseră singuri – se temeau să se apropie prea mult de cineva, anticipând că îl vor pierde din nou. În ciuda acestei temeri, se apropiaseră şi îşi ofereau un sprijin incredibil unul altuia.

În cele din urmă, Winter fusese cea care îi sugerase cadoul perfect pentru a o comemora pe Nyiestra, o femeie pe care nu o întâlnise şi nu o cunoscuse niciodată.

Tycho găsise şi cumpărase o sferă de cristal perfectă pe care fuseseră gravate cu acid continentele Alderaanului. În inima acestei versiuni idealizate a lumii pe care o numise a lui, inserase holograma Nyiestrei. Din adâncurile lumii pe care o iubise, Nyiestra îi zâmbea, păstrată veşnic neschimbată şi frumoasă.

Apăsă pe tastatura unității de comunicații şi îşi activă transponderul.

— Eu sunt Tycho Celchu, fiul Alderaanului, acum orfan al galaxiei. Am venit în acest loc în care m-am născut pentru a aduce un omagiu celui care am fost şi celor pe care i-am cunoscut. Şi celor pe care i-am iubit şi îi iubesc încă. Este dorința mea ca atunci când viața mă va părăsi, să mă întorc printre voi, pentru ca să fim împreună pentru eternitate aşa cum ar fi trebuit să fim în viață.

Apăsă un buton de pe consola sa, deschizând şi purjând compartimentul de depozitare din burta X-interceptorului. Sub controlul unității R2, jeturile de aer comprimat ale capsulei memoriale o împinseră înainte până când ieşi de sub botul navei de luptă. I se ridică nod în gât în timp ce capsula ovală neagră îşi începea încet călătoria în vârtejul de roci care fusese cândva Alderaan.

Tycho îşi drese vocea.

— Aceste daruri nu sunt decât dovezi insuficiente ale iubirii care încă mai mocneşte în mine pentru voi toți. Ezită o secundă, apoi se abătu de la formula pe care ar fi trebuit să o rostească pentru a-şi face corect *Întoarcerea*. Acest luptător este schimbat. Poartă culorile Gărzii Alderaaniene şi transmite codul lor. Este jurământul meu față de voi – nu de răzbunare, ci de vigilență. Sper că vă odihniți în pace, ştiind că vă odihniți singuri, pentru că munca mea de o viață este să mă asigur că nimeni altcineva nu va mai suferi aşa cum ați suferit voi. Nu mă voi odihni până când această căutare nu va fi completă.

Apăsă un alt buton, închizând compartimentul de marfă. Capsula continua să se îndepărteze în derivă, iar el fu tentat pentru o clipă să o facă bucăți cu laserele sale. Nu se îndoia că, printre resturi, navele aşteptau şi căutau lucruri pe care să le recupereze. Indivizii care localizaseră şi aduseseră *O altă şansă* se aflau într-un fel de misiune de salvare şi erau nenumărate poveştile despre comorile salvate din ruinele Alderaanului. Multe dintre aceste comori se dovediseră a fi falsuri, create şi plasate de şmecheri de încredere pentru a prăda comunitatea Alderaaniană. Chiar mai răi decât aceştia fuseseră ci care pretindeau că erau de pe Alderaan – toți salvați prin miracol sau coincidență – şi care ulterior urmăreau să se strecoare în familiile care supraviețuiseră, dar care îşi pierduseră rudele. Din cauza naturii economiei Imperiale, o parte considerabilă din bogăția Alderaanului supraviețuise distrugerii planetei, ceea ce îi făcea pe supraviețuitori destul de prosperi şi, prin urmare, ținte pentru infractorii oportunişti.

Urmări capsula până când aceasta dispăru în vârtejul de resturi.

— Odihniți-vă liniştiți. Mi-e dor de voi toți. Mări puterea de emisie-recepție a balizei şi lansă transmisia într-o grandioasă confirmare a jurământului său, apoi o închise, întoarse X-interceptorul şi începu lungul drum înapoi spre Yag'Dhul şi războiul împotriva lui Ysanne Isard.

Capitolul 12

Fliry Vorru se luptă cu sentimentul de goliciune pe care i-l inspirau hainele sale scurtate şi se pregăti pentru tirul lui Ysanne Isard.

— Da, deturnarea convoiului a fost confirmată de mai multe surse. Nu este dezastrul total pe care l-aţi făcut să pară, deoarece Antilles nu păstrează cisternele noastre, ci le returnează.

— Le returnează pentru ca noi să le umplem şi el să le poată lua din nou. Roba ei roşie diafană se învârtea în jurul ei ca o tornadă. Ar fi trebuit să anticipaţi acest tip de lovitură şi să luaţi măsuri pentru a o preveni.

Vorru respinse sugestia ei.

— Am anticipat-o şi am ales să o ignor. Cantitatea de bacta luată a fost nesemnificativă în comparaţie atât cu rezervele noastre, cât şi cu cererea pentru ea. De fapt, pierderea bactei respective mi-a oferit o scuză pentru a majora din nou preţurile, sporindu-ne profiturile. Calculez pierderile noastre între şaptesprezece şi treizeci de milioane de credite – o sumă pe care o voi recupera până la sfârşitul lunii.

— Bah! Am pierdut mai mult decât bani când Antilles ne-a lovit convoiul. Am pierdut prestigiu şi respect. Îndreptă o mână spre cer. Avem fiinţe acolo care râd de noi pentru că o duzină de nave de luptă îmbătrânite au reuşit să fure bacta de la noi.

Vorru îşi lăsă vocea să se transforme într-un mârâit de bas în timp ce se plimba prin biroul ei spaţios.

— Ceea ce am pierdut a fost nesemnificativ şi ne oferă o oportunitate de a-l separa pe Antilles de baza sa de sprijin. El a furat bacta şi oricum a oferit-o cadou multora dintre lumile cărora le era destinată.

— Exact punctul meu de vedere. Şi-a câştigat bunăvoinţa lor.

— Dar aceasta se va transforma în amărăciune când nu va mai putea repeta gestul său. Degetele întinse ale lui Vorru se închiseră într-un pumn. În primul rând, vom reduce alocările către unele lumi pentru a ne acoperi pierderile. În al doilea rând, vom întârzia livrările către lumile care au acceptat bacta de la Antilles. Şi în al treilea rând, vom cere plata de la acele lumi ca şi cum livrarea ar fi fost făcută de Antilles în numele nostru. Conturile în întârziere nu vor mai primi nimic de la noi.

Furia arzătoare se revărsă prin ochiul stâng al lui Isard.

— Tu îmi dai chestii contabile. Eu vreau sânge.

Bineînţeles că vrei. Trăsăturile lui Vorru se ascuţiră. Cât timp Isard fusese pe Centrul Imperial – chiar şi ascunsă după cucerirea lui de către Rebeli – legătura ei cu acel centru de putere o anchilozase. Fusese răbdătoare şi pregătită să fie subtilă. Aici, pe Thyferra, unde omniprezenţa vieţii vegetale şi stilul de viaţă lâncezit al stăpânilor umani ai planetei o făceau să fie o antiteză a Centrului Imperial, Isard părea pregătită să îşi satisfacă impulsurile mai primitive.

— Vă rog, doamnă Director, reflectaţi pentru un moment asupra modului în care poziţia noastră actuală o oglindeşte pe cea a Imperiului înainte de moartea iubitului nostru Împărat. Atacurile Rebelilor sunt minuscule şi cu adevărat nesemnificative din toate punctele de vedere, cu excepţia loviturilor împotriva prestigiului şi imaginii noastre. Chiar dumneavoastră aţi spus de multe ori că

distrugerea Rebeliunii trebuie să vină înainte de reconstruirea Imperiului şi, în acest sens, v-ați concentrat corect asupra miezului problemei. Această problemă cu care ne confruntăm în continuare se datorează faptului că Antilles ni se opune şi el trebuie eliminat. Vorru îşi deschise mâinile şi le întinse. Problemele noastre în a ne ocupa de el sunt semnificative în acest moment. Nu ştim unde se află, aşa că organizarea unei lovituri împotriva lui este imposibilă.

Isard îşi încrucişă brațele la piept.

— Vom începe operațiunile pentru a-l localiza.

— Bineînțeles. Am început deja să răspândesc zvonul prin diversele rețele de contrabandă şi organizații criminale, oferind o recompensă substanțială pentru veşti despre operațiunile sale. Asta va da roade în curând, sunt sigur. Vorru îşi permise un zâmbet. Până atunci, manipulând prețul şi oferta de bacta pentru a-i pedepsi pe cei care fac afaceri cu el, îl putem defăima şi îi putem tăia bazele de sprijin. Pentru a duce micul său război împotriva noastră, are nevoie de provizii şi aliați. Dacă Antilles nu ar fi fost cine este, nu l-am fi considerat mai important decât un pirat.

Isard ridică un pumn încleştat.

— Eu tot aş lua măsuri pentru a-l zdrobi. Îmi voi pune navele să zboare în misiuni de acoperire pentru convoaiele noastre.

— Aveți grijă, doamnă Director, şuieră Vorru ca şi cum ar fi fost înțepat.

— Mă pui în gardă? Nu-ți depăşi limitele, Vorru, sau vei fi pedepsit.

— Îmi amintesc soarta lui Kirtan Loor, doamnă Director, şi nu doresc să fiu închis în pântecele *Lusankyei*. Vorru îşi ridică mâinile întinse. Doresc să subliniez doar că, dacă acceptăm toată responsabilitatea pentru protecția convoaielor noastre, atunci Antilles va fi doar problema noastră. Asta înseamnă că resursele noastre vor fi răspândite prea mult şi vor fi prea diluate pentru a se ocupa de el şi de piloții lui.

Bărbia lui Isard se ridică.

— Ai o propunere alternativă?

— Cu siguranță. Le cerem clienților să ne protejeze livrările către lumile lor, altfel considerăm că lumile lor sunt prea periculoase pentru a efectua transporturi. Ne ducem convoaiele la anumite destinații şi le cerem clienților să se întâlnească cu noi şi să-şi încheie singuri călătoriile. Dacă Antilles şi ai lui îi lovesc după ce cisternele părăsesc protecția noastră, vor înfuria o parte neutră în disputa lor cu noi. *Vagabonzii* nu se vor lupta cu piloții noştri, economisind personal şi echipament, ambele fiind lucruri pe care nu le mai avem într-o sursă nelimitată…

Sprânceana dreaptă a lui Isard se arcui.

— Asta ar economisi costurile cu transportul, mărindu-ne din nou profiturile.

— Adevărat. De asemenea, ne va permite să pregătim o ambuscadă pentru *Vagabonzi* la momentul şi locul pe care le alegem noi. Atenție, asta va fi mai târziu, nu mai devreme, deoarece avem nevoie de timp pentru a lăsa acțiunile lui Antilles să-i distrugă complet reputația. Vrem ca el să fie izolat, să nu aibă unde să se ascundă, atunci când vom acționa pentru a-l elimina.

Isard îşi strânse buzele în timp ce se gândea la ceea ce spunea el, oferindu-i un indicator vizual al stării ei de spirit mai mult decât văzuse el vreodată până atunci.

— Paşii pe care îi întreprinzi au un merit, deşi mă enervează întârzierea pe care o necesită. Faptul că devin nerăbdătoare este, de asemenea, enervant. Antilles a reuşit să supraviețuiască şi chiar să prospere în timpul în care eu ar fi trebuit să mă ocup de el. Horn a scăpat de pe *Lusankya*. Amândoi, împreună cu camarazii lor, au

ales să mi se opună direct şi deschis, ceea ce mi-a răpit detaşarea pe care o aveam când mă ocupam de opoziția Rebelilor față de Împărat.

Vorru îşi înclină uşor capul, impresionat de autoanaliza ei. *Se fereşte să întrețină fantezii despre ea însăşi sau despre situația ei, oricât de primitoare ar părea, de fapt, acestea. Încă nu şi-a pierdut mințile... Dacă o va face sau nu, este un alt lucru.*

Isard se uită fix peste capul lui Vorru.

— Defectul pe care îl are *Escadrila Vagabond*, un defect pe care îl are şi Rebeliunea, este faptul că au reuşit să depăşească toate provocările care le-au fost aruncate. Din zilele de pe Derra IV şi Hoth nu au mai cunoscut înfrângerea. Sunt obişnuiți să câştige, iar această mândrie de sine poate fi folosită împotriva lor. Dădu din cap o dată, apoi se concentră asupra lui. Dă-i înainte, Vorru, continuă-ți uneltirile. Îi voi lăsa să se obişnuiască să aibă de-a face cu tine şi cu metodele tale, astfel încât, atunci când voi lovi, doar surpriza va fi suficientă pentru a-i ucide.

* * *

Wedge se ridică din spatele biroului când forma voluminoasă a lui Booster Terrik umplu uşa camerei directorului stației.

— Apreciez că ai venit aici atât de repede, Booster. Ştiu că ai vrut să petreci ceva timp cu Mirax înainte să pleci.

Bărbatul mai în vârstă ridică din umeri.

— Ajută la pregătirea lui Horn pentru partea lui din misiune. Nu pot suporta mai mult de atât în ceea ce-l priveşte. Booster se lăsă să se aşeze pe un scaun din pânză cu cadru de oțel. Cred că s-a cuplat cu el doar pentru a mă enerva.

Wedge râse şi se aşeză la loc.

— Sunt sigur că aşa pare, dar cred că e mult mai mult.

— CorSec a vrut întotdeauna să ne fure femeile.

Wedge arcui o sprânceană în direcția lui Booster.

— Poți să-i pui lui Corran orice motive în cârcă, dar îți cunoşti fiica mai bine decât atât, prietene.

Booster se încruntă.

— Se foloseşte de vrăjitoriile Jedi pentru a-i ameți mintea.

— Singura persoană confuză cu privire la moştenirea sa Jedi este Corran. Wedge clătină din cap. Luke Skywalker i-a transmis materiale despre Jedi pentru a menține vie posibilitatea să se antreneze pentru a deveni unul, dar Corran este prea concentrat acum să ajungă la Isard şi să-i elibereze pe prizonieri. Este aproape obsedat de asta – o trăsătură despre care ştii câte ceva.

Booster îşi înfipse mâinile masive în brațele scaunului.

— Dacă vrei să mă cerți că dezaprob omul cu care se vede fiica mea, mesajul este primit. Altceva?

— Nu asta a fost intenția mea – ar fi ca şi cum aş învăța un rancor să danseze. Probabil că nu va funcționa, mă voi alege cu capul muşcat şi, chiar dacă voi reuşi, rezultatul nu va fi prea frumos. Wedge tresări. De fapt, am vrut să-ți ofer şansa de a pilota *Mimban Cloudrider* în cursa spre Thyferra.

Booster se lăsă în spate şi îşi trecu vârfurile degetelor mâinii stângi peste bărbie. *Mimban Cloudrider* era una dintre navele cisternă de pe Thyferra. Wedge retrăsese echipajul de pe ea şi, cu ajutorul lui Booster, obținuse câteva dosare de

identificare care îi menționau pe Mirax, Corran, Elscol, Sixtus şi Iella Wessiri ca fiind membri ai echipajului sub diferite pseudonime. Odată ajunşi pe orbita planetei Thyferra, puteau să facă un salt pe planetă cu o navetă şi să se întâlnească cu poporul Ashern. Wedge încă avea nevoie de cineva care să comande misiunea şi se gândise că Booster ar fi de mare ajutor în această postură datorită experienței şi instinctelor sale.

Booster îşi coborî mâna stângă pe brațul scaunului.

— Nu.

— Nu? Vei putea să-ți însoțeşti fiica.

— Poate să aibă grijă de ea însăşi.

— Vei putea să pilotezi din nou o navă.

Booster zâmbi şi corpul lui se convulsionă de un râset tăcut.

— Mai bine, dar tot departe de țintă. *Cloudrider* este prea mică. Sunt prea puține lucruri de făcut.

Wedge se încruntă.

— Stai puțin. Când mi-am luat cargobot şi am început să transport marfă, nu tu mi-ai spus că a fi stăpânul propriei mele nave şi al propriei mele soarte este cel mai mare lucru la care aş putea aspira?

Booster dădu din cap şi lăsă în față.

— Aşa am făcut, dar asta a fost înainte de Kessel. Cinci ani în minele de mirodenii m-au schimbat.

— Cinci ani în minele de mirodenii ar schimba pe oricine. Wedge se încruntă. Nu-mi spune că ți s-a frânt spiritul pe Kessel, pentru că refuz categoric să cred asta.

Râsul zgomotos al lui Booster umplu biroul.

— Mi s-a frânt? Ar fi nevoie de mai mult decât lipsa de aer şi multă muncă pentru a-l înfrânge pe Booster Terrik. Minele ar putea fi un adevărat *spărgător de creiere* pentru multe ființe, mai ales pentru politicienii pe care Imperiul i-a aruncat acolo. Ceilalți dintre noi erau mulțumiți să aştepte să iasă. Fliry Vorru, de exemplu, este foarte răbdător, ceea ce îl face foarte periculos. Ştiam că Imperiul nu-l va lăsa niciodată să iasă, dar el era încrezător că va ieşi într-o zi. Eu ştiam că voi ieşi, dar timpul petrecut acolo încă mă macină. Pielea din jurul ochilor i se strânse, lăsând lumina roşie din ochiul stâng să ardă ca un laser în întuneric. Timpul pe care l-am petrecut pe Kessel a fost incredibil de plictisitor, Wedge. Monoton. Zi după zi se întâmplau aceleaşi lucruri cu aceleaşi persoane. Nu era nici noapte, nici zi, doar tură după tură după tură. Prizonierii puteau veni şi pleca, dar asta era tot. Durerea o puteam suporta şi lupta cu ea, dar plictiseala? A fost duşmanul care m-a făcut praf.

Wedge tresări.

— Nu-mi pot imagina…

Cu siguranță că existaseră momente în care Wedge ar fi salutat mai puțină agitație în viața lui, dar nu ani la rând. *Mi-aş fi ieşit din minți.*

— Când am ieşit, am făcut o călătorie cu *Pulsar Skate*, dar singurătatea hiperspațiului mi-a amintit prea mult de Kessel. De aceea m-am retras şi i-am dat nava lui Mirax. Acum călătoresc şi fac afaceri pentru prieteni, pentru că asta înseamnă că mă întâlnesc în mod constant cu alte persoane, le cunosc şi învăț despre ele. Încerc să umplu golul pe care l-a lăsat în mine Kesselul, iar pilotarea lui *Cloudrider* nu va fi o soluție pentru mine.

Wedge aprobă din cap.

— Înţeleg, deşi mi-aş dori să fie altfel. Ai abilităţi de care am nevoie. Se lăsă înapoi în scaunul său. Să am pe cineva pe care mă pot baza să facă o treabă care trebuie neapărat făcută ar fi de mare ajutor.

Un zâmbet apăru încet pe faţa lui Booster.

— Am o idee pentru tine care ne-ar putea servi amândurora şi ar putea acoperi nişte probleme nerezolvate.

— La ce te-ai gândit?

— Lasă-mă să conduc staţia asta.

— Ce?

— Uite, tu ai această staţie care a fost un punct de bază pentru comerţ în această regiune pentru foarte mult timp. Republica crede că a fost distrusă, ceea ce înseamnă că şi duşmanii voştri cred la fel, dar navele care intră în sistem pentru a face ajustări de navigaţie încă o pot vedea aici. Nu păcăliţi pe nimeni, iar faptul că aţi închis staţia pentru cei care au fost de multe ori aici înseamnă că îi enervaţi. Asta, la rândul său, înseamnă că cineva vă va vinde lui *Inimă de Gheaţă.*

— Ne-am dat seama de asta.

— Ei bine, ar trebui să vă daţi seama şi de asta: în curând nimeni nu va mai dori să facă comerţ cu Thyferra. Tu dăruieşti ceea ce Vorru vrea să perceapă. Singurul lui plan este să taie aprovizionarea cu bacta a celor care fac afaceri cu voi. Odată ce face asta, eşti mort. Booster îşi strânse mâinile. Pe de altă parte, dacă deschidem staţia pentru comerţ, începem să generăm capital pentru operaţiune şi avem cine să ne aducă informaţii şi echipamente. Datorită acestei staţii, ne creăm furnizori care să ne fie datori – ceea ce înseamnă că nu vor dori să vă trădeze – şi care ne vor aduce materialul aici, în loc să mergem noi să-l aducem.

— Iar conducerea staţiei ar însemna că ai fi orice, dar nu plictisit.

— Şi asta.

Wedge închise ochii şi se gândi un moment. Ştiuse de la început că locaţia bazei sale va ieşi la iveală, dar ideea lui Booster de a face ca păstrarea secretului să fie valoroasă pentru contrabandişti şi comercianţi sugera că ar putea să ţină mai mult. *În toţi anii în care Imperiul a căutat bazele Rebelilor, partenerii noştri comerciali nu ne-au vândut.* Iar prezicerea acţiunii lui Vorru era cam ceea ce Wedge îşi imaginase că va fi răspunsul acestuia. Wedge mizase pe faptul că recunoştinţa pentru bacta gratuită ar fi menţinut deschise canalele comerciale, dar era de acord că furnizarea unui motiv de profit ar fi mers mult mai departe în această privinţă.

Deschise ochii.

— Bine, asta îmi convine. Ce folosim ca acoperire pentru a explica de ce este restricţionată o parte a staţiei?

Booster ridică din umeri.

— Are vreo importanţă? Putem lansa tot felul de zvonuri, de la dorinţa ta de a-l imita pe Lordul Zsinj şi de a-ţi crea propriul imperiu până la dorinţa de a construi o armată care să smulgă Corellia de sub controlul Diktatului sau poate chiar şi faptul că tu şi Isard lucraţi la o escrocherie pentru a creşte preţul bacta. Cu cât sunt mai multe zvonuri, cu atât mai bine, sincer, deoarece acestea vor consolida adevărul şi vor face ca lumea să ne aducă informaţii care să ne ajute să ne dezvoltăm planurile – oricare ar fi ele. Atâta timp cât există un mister, iar lumea simte mirosul profitului în încercarea de a-l desluşi, vom fi acoperiţi.

Wedge aprobă din cap gânditor.

— Bănuiesc că dacă accepţi această poziţie înseamnă că vei fi confruntat cu

Vorru în acest război pentru controlul comerțului şi al informațiilor.

— Şi asta nu va fi deloc plictisitor. Zâmbetul lui Booster se extinse până la marginile feței sale. Va fi ceva grandios.

— Sper că ai dreptate. Wedge se ridică în picioare şi se îndepărtă de scaunul administratorului stației. Booster Terrik, această stație este a ta. Fie ca Forța să fie cu tine.

Capitolul 13

Coborârea cu naveta spre Thyferra de la bordul lui *Mimban Cloudrider* îl făcu pe Corran puțin neliniştit. O furtună în formare făcea ca aerul să fie turbulent, iar faptul că era legat într-un scaun din spate îl făcea pe Corran să îşi dorească să țipe. Se uită la Mirax şi văzu că şi ea avea la fel de multe probleme ca şi el să stea nemişcată. *Oricare dintre noi ar putea pilota această navetă de marfă de clasa Lambda prin acest front de furtună fără să se zgâlțâie atât de mult.*

Mirax îşi puse mâna peste a lui şi o strânse.

— Vom reuşi să coborâm.

— Îmi închipui. Să ne prăbuşim şi să murim nu ar fi nici pe departe la fel de interesant ca restul cursei.

Corran închise ochii şi se concentră pe reglarea respirației. Încercă să se convingă că o făcea doar pentru a-şi linişti stomacul – şi că făcuse astfel de lucruri de nenumărate ori înainte, exact din acelaşi motiv. Era adevărat, dar ştia, de asemenea, că alegerea de a face acest lucru acum era rezultatul parcurgerii datacardurilor de pe care i le trimisese Luke Skywalker.

Corran admira abilitatea lui Skywalker de a-l citi. Foarte puține dintre materialele trimise fuseseră chestii fade, plictisitoare, procedurale – exemplele de exerciții de respirație erau cam singurele care se încadrau în acea clasă. În general, Luke îi furnizase poveşti despre Cavalerii Jedi care arătau lunga lor tradiție în aplicarea legii şi dedicarea lor față de virtute şi justiție şi nu puține erau poveştile despre fapte îndrăznețe şi eroice care îi făcuseră pe Jedi legendari în întreaga galaxie.

Selecția este perfect concepută pentru a mă inspira să mă alătur lui. Problema era că lui Corran i se părea mai degrabă descurajantă. De asemenea, îl făcea să înceapă să stea pe gânduri, lucru pe care îl făcea rar şi pe care îl ura ori de câte ori îl făcea. Înainte să citească materialul despre Jedi, Corran ar fi pus groaza care îi colcăia în burtă pe seama unei reacții la călătoria accidentată. Acum se întreba dacă nu cumva anticipa vreun dezastru prin intermediul Forței, ceea ce, la rândul său, îl făcea să se întrebe dacă nu cumva îşi ducea prietenii într-o ambuscadă.

Ştiu suficient de multe despre Forță pentru a fi periculos mai mult pentru mine decât pentru duşmanii mei. Apreciase foarte mult faptul că Skywalker inclusese informații despre întreținerea săbiilor şi despre stilurile de luptă. Avusese ocazia să exerseze cu arma în bucătăria lui *Cloudrider* şi începuse să se simtă confortabil cu ea. Era de notorietate faptul că nu se descurca prea bine când lupta împotriva unei o sfere argintii telecomande, de mărimea pumnului unui om, înțesată cu nişte antene subțiri, unele la fel de delicate ca cele ale unui fluture – amintirea eşecului său în încercarea de a se apăra de fulgerele înțepătoare îl făcuse să se mişte inconfortabil în scaun – dar patru zile de practică îl făcuseră să se simtă suficient de încrezător în mânuirea sabiei încât se îndoia sincer că şi-ar fi tăiat vreun membru folosind-o într-o luptă. *În mâinile mele este mai degrabă o bâtă de lumină, dar asta este suficient într-o luptă strânsă.*

Aripile navetei scârțâiră în timp ce pilotul începea să le retragă. Ecranele de vizualizare din interiorul cabinei navetei arătau un peisaj puternic împădurit, prin

care, din când în când, se profilau turnuri foarte anorganice din piatră şi oțel transparent. Clădirile nu păreau atât de nepotrivite pentru peisaj, cât mai degrabă străine de acesta. Corran ştiu instinctiv că acestea erau locuințele oamenilor de pe Thyferra, pentru că niciun Vratix nu ar fi putut trăi în aşa ceva.

Mirax arătă o clădire extrem de masivă cu o mişcare a capului.

— Pun pariu că *ea* locuieşte acolo.

Corran ezită o secundă, întrebându-se la care dintre *ele* se referea Mirax, dar furia rece din ochii ei reduse opțiunile de la două la una. Oricine altcineva ar fi putut să arate unde locuia Ysanne Isard. Dar Mirax nu avea nicio treabă cu Isard, aşa că ştiu că se referea la Erisi. Deşi Corran nu fusese deloc încântat să devină oaspetele lui Ysanne Isard prin eforturile lui Erisi, ea pusese la cale distrugerea unui întreg convoi de cargoboturi special pentru a o ucide pe Mirax.

Corran îşi întoarse mâna dreaptă şi ținu strâns mâna stângă a lui Mirax, în timp ce nava se aşeza pe platforma de aterizare.

— Ar fi bine să te linişteşti puțin. Probabil că ai dreptate, dar nu-i vom face o vizită de curtoazie doar ca să aflăm.

Mirax îi dădu un zâmbet dulce.

— Mă gândeam să-i trimit un cadou.

Corran îi întoarse zâmbetul.

— Ah, dar cum se împachetează o bombă ca şi cadou?

— Bombă? Mirax clătină din cap. Nu, ar fi prea repede. Vreau ceva de durată.

— Aminteşte-mi să nu te supăr niciodată.

Ea îi ridică mâna la buze şi i-o sărută.

— Nu vei face asta niciodată, iubire… Cel puțin nu mai mult de o dată.

Corran şi Mirax se ridicară de pe scaune şi urmară restul pasagerilor afară din navetă. Aceasta aducea echipaje de la o jumătate de duzină de nave-cisternă staționate pe orbită în jurul planetei, cele mai multe dintre ele întorcându-se de la cursele pe care le terminaseră după ce *Vagabonzii* le deturnaseră convoiul. Principala preocupare a majorității echipajelor era dacă angajatorii le vor tăia sau nu salariul pentru că făcuseră curse neautorizate. Părerea majoritară părea să fie aceea că se va întâmpla, deoarece Thyferranii nu pierdeau niciodată din vedere rezultatul final şi erau dispuşi să reducă costurile oriunde şi peste tot.

Cei cinci agenți infiltrați nu păreau a fi atât de diferiți de restul echipajelor care mergeau prin zona noroioasă. În timp ce Thyferranii dețineau şi conduceau companiile de transport, angajau muncitori din întreaga galaxie pentru a face efectiv munca. Pe Thyferra, aceşti muncitori străini erau restricționați în anumite zone din jurul spațioportului, dar niciunul dintre ei nu părea să găsească aceste restricții atât de greu de suportat. Majoritatea echipajelor îi găseau pe Thyferrani aroganți – cuvântul *Imperial* fusese folosit pentru a puncta acest aspect de mai multe ori în timpul călătoriei de coborâre – şi preferau să rămână cu alți navetişti.

Odată ieşit din navetă, Corran îşi luă geanta cu bagaje. O deschise şi scoase centura cu unelte grele, pe care o trecu peste umărul stâng. O cheie hidraulică mare îi atârna de şoldul stâng. Ridică geanta cu mâna stângă, lăsându-şi mâna dreaptă liberă pentru a se ocupa de cartea de identitate. Sau de sabie. Pentru a masca arma, ataşase capătul de lucru al cheii la capătul sabiei de lumină. Trebuia doar o tragere rapidă şi lină şi avea o armă funcțională în mână. Elscol îi declarase munca inutilă şi îi sugerase că s-ar fi descurcat mai bine dacă ar fi fost în stare să scoată un blaster

în caz de nevoie. El îi replicase că un blaster şi o cheie hidraulică nu prea seamănă.

Un bărbat Thyferran înalt şi zvelt, cu părul blond, se uita de sus la Corran peste nasul lui lung şi subțire.

— Spune-ți numele şi natura afacerii.

Corran ezită o secundă şi simți imediat cum îi urcă căldura în interiorul salopetei.

— Eamon Yzalli. Mă aflu aici pentru a aştepta ca nava mea să fie realimentată şi să pornesc din nou la drum.

Thyferranul smulse cartea de identitate din mâna lui Corran şi o trecu prin fanta pentru carduri a unui datapad.

— Mecanicul navei?

— Da, domnule.

— Îți aduci întotdeauna sculele cu tine când ajungi pe o planetă?

— Ei bine, domnule, nu întotdeauna, domnule, dar am un prieten care s-ar putea să-mi facă rost de un loc pe o altă navă, aşa că...

Ochii funcționarului vamal se întunecară.

— Doar nu te-ai gândit să stai mai mult decât eşti binevenit aici şi să încerci să faci afaceri pe cont propriu făcând reparații, nu-i aşa?

Cu excepția cazului în care este vorba de repararea atitudinii tale, nu.

— Nu, domnule, nu a fost niciodată intenția mea, domnule.

— Foarte bine. Apăsă două butoane de pe datapad, apoi trecu cardul înapoi prin fantă. Viza provizorie e valabilă pentru o săptămână. Rămâi mai mult de atât şi veți fi acuzat de fapte penale.

Corran privi în jos în timp ce lua cardul înapoi, refuzând să întâlnească ochii bărbatului.

— Da, domnule. Am înțeles, domnule. Ați fost foarte amabil, domnule.

— Da, ei bine, du-te. Următorul.

Corran continuă să treacă şi intră în clădirea principală a spațioportului. Forma întinsă, cu marginile rotunjite şi elementele decorative grupate câte şase îi sugerau că insectoizii Vratix fuseseră cei care proiectaseră şi creaseră portul spațial rectangular. Întreaga structură arăta ca şi cum ar fi fost construită în jurul şi printre copacii existenți, acoperişul fiind deschis pentru a permite unora dintre ei să crească prin el. Deşi era în mod clar artificială, clădirea cu două etaje punea în valoare frumusețea naturală a ceea ce fusese acolo înainte să fie creată, în loc să încerce să suplinească şi să depăşească frumusețea plantelor native.

În interiorul spațioportului propriu-zis, Corran se reîntâlni cu Mirax. În fața îi văzu pe Elscol şi Sixtus, iar în stânga o văzu pe Iella. Contactul lor Ashern trebuia să se întâlnească cu ei în clădirea spațioportului, dar nimeni nu părea să le acorde atenție. Existau planuri de rezervă în cazul în care contactul nu ar fi putut fi stabilit dintr-un motiv sau altul, dar Corran spera să nu fie nevoiți să apeleze la ele, pentru că implicau multă aşteptare şi, într-o situație de urgență, a sta degeaba, aşteptând, însemna dezastru. Văzând că nu se întâmpla nimic, Corran o îndrumă imediat pe Mirax spre un rând de scaune aşezate sub o pasarelă suspendată care deservea birourile de la al doilea nivel al spațioportului. Scaunele erau, de asemenea, situate destul de aproape de o stație de reîmprospătare pe care dorea să o folosească.

— Ai grijă de lucrurile mele?

Mirax încuviință din cap şi se aşeză, în timp ce Corran îşi îngrămădea ghiozdanul şi centura de scule pe scaunul gol de lângă ea. Începu să se îndrepte spre

stația de reîmprospătare când ușa acesteia se deschise și ieși un soldat din trupele de șoc cu o carabină blaster purtată la șoldul drept.

În armura aia, cum pot să...? Își dădu seama că se holba, apoi se întoarse repede. Realiză că părea cât se poate de suspicios, așa că se aplecă și îi zâmbi lui Mirax.

— Ce ai spus, dragă?

Privirea de teamă din ochii măriți ai lui Mirax și reflexia căștii soldatului care îi eclipsa irisurile căprui îi spuseră lui Corran că încercarea lui de a părea discret eșuase complet. Simți o mână aterizându-i pe umăr, îndreptându-l și întorcându-l pe cealaltă parte. Stând față în față cu soldatul, se uită în lentilele negre ale ocularelor și încercă să zâmbească.

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

— Te cunosc. Cartea de identitate.

Mintea lui Corran se goli. Trebuia să fie imposibil ca soldatul să îl cunoască cu adevărat, apoi își dădu seama că bărbatul putea să fi fost pe *Lusankya* și că s-ar fi putut să-l fi văzut acolo. *Dar, totuși, s-ar putea să semăn cu altcineva.* Anxietatea începu să crească în Corran în timp ce îi înmâna cartea de identitate. *Gândește, repede ce trebuie să faci?* Se forță să respire normal. *Primul lucru este să evităm panica. Cartea de identitate este valabilă și sigură. O să țină.*

Soldatul o ținu în mână și o examină înainte și înapoi.

— Pare în regulă, dar îmi ești cunoscut, iar eu nu cunosc pe nimeni cu numele Eamon. Vino cu mine ca să te pot verifica.

Luptând împotriva impulsului de a intra în panică, Corran se gândi la una dintre poveștile Jedi. Își așeză un zâmbet simplu pe față și se uită atent în adâncurile negre ale căștii.

— Nu e nevoie să vin cu tine.

— Nu e nevoie să vii cu mine?

Zâmbetul lui Corran crescu. *Hei, funcționează. Îi influențez mintea.*

— Pot să-mi văd de treburile mele.

— Poți să-ți vezi de treburile tale? Soldatul clătină din cap, apoi apucă în pumn partea din față a salopetei lui Corran. Treaba ta e și a mea, creier gol. Comunicatorul soldatului scoase un clic din interiorul căștii. Aici 915, aduc pe cineva.

Soldatul se uită mai departe de el, la Mirax.

— E cu tine?

Teama pentru ea limpezi creierul lui Corran de neîncrederea că nu reușise să influențeze mintea soldatului. Se răsuci spre dreapta pentru a o vedea, lăsându-și șoldul drept să se lovească de spătarul scaunului care-i conținea bagajele. Se lăsă să cadă pe spate, folosindu-și greutatea pentru a-și smulge hainele din strânsoarea soldatului. Capul îi coborî și picioarele i se ridicară, permițându-i să facă o săritură pe spate peste scaun. În timp ce făcea asta, mâna dreaptă înșfăcă hidrocheia și o desprinse de la centură. Aterizând pe un genunchi, își ridică capul și se uită la soldat, dar se trezi că privea fix în țeava carabinei blaster a bărbatului.

— Hidrocheia va funcționa mai bine dacă ai capătul greu îndreptat spre mine, dar nu prea contează. Prinderea cu două mâini a carabinei de către soldat menținea ținta stabilă. Vino cu mine sau personalul de curățenie își va merita plata.

— Bastard Sith! înjură Corran și ciocăni podeaua cu capul hidrocheii.

În timp ce unealta ricoșa de pe podea, iar capul hidrocheii se îndrepta ricoșând

spre dreapta, activă sabia de lumină. Lama argintie țâşni afară şi trecu peste țeava carabinei blaster. Țeava armei căzu într-o parte, iar mâna stângă a soldatului în altă parte, în timp ce Corran se răsuci în picioare şi aduse sabia într-o lovitură către orbitele soldatului. Lama trecu prin cască, umplând aerul cu mirosul înțepător de armură topită şi carne arsă. Soldatul se prăbuşi ca o armură goală.

Cineva din spațioport țipă, apoi Corran văzu doi soldați staționați lângă ofițerul vamal venind în fugă. Alți doi apărură din fața spațioportului, intrând în clădire prin uşa cea mai apropiată de Sixtus şi Elscol. Scoase blasterul de rezervă din geantă şi trase asupra unuia dintre ei. Acesta căzu la pământ cu o rană la picior şi, dintr-o dată, în întreaga clădire izbucniră focuri de blaster, în timp ce trupele de şoc apăreau de pe pasarelele înălțate de la capetele înguste ale clădirii rectangulare.

Corran plonjă înainte în rândul de scaune şi le răsturnă înapoi. Mirax căzu cu ele şi apoi se ghemui lângă el, punând mâna pe rămăşițele fumegânde ale carabinei blaster a unui soldat.

— Apreciez salvarea, dar chiar trebuia să-i distrugi blasterul?

— Nu puteam să resping focurile, aşa că am distrus arma.

Corran îşi aplecă capul în timp ce focul încrucişat dinspre pasarela îndepărtată sfârteca scaunele în spatele cărora se ascundeau. Deasupra lor, soldații de pe balcon îşi îndreptaseră tirul spre Elscol şi Sixtus. Corran ştia trăgeau că mai multe persoane, nu doar Elscol şi Sixtus, din moment ce văzuse un soldat de vizavi căzând, dar cu siguranță că Imperialii îi depăşeau ca armament şi număr de oameni.

Dacă nu fac ceva, ceea ce am început ne va ucide pe toți. Se aplecă, o sărută pe Mirax din plin pe gură, apoi zâmbi.

— Rămâi aici, am o idee.

— Nu te lăsa ucis.

— Ce, şi să-i fac o bucurie tatălui tău. Nu se va întâmpla asta. *Sper.*

Cu sabia în mână, Corran alergă aplecat şi cu viteză spre stația de reîmprospătare. Lovi cu putere uşa şi intră înăuntru în timp ce proiectilele de blaster spulberau gresia şi ardeau uşa din duraplast. Aproape că îi auzea pe soldații care trăgeau în el râzând despre cât de aiurea erau inițiativele lui, gândindu-se că o stație de reîmprospătare, mai ales într-un spațioport public, ar fi fost un loc cu adevărat ruşinos pentru a muri. *De aceea nici nu am de gând să mor aici.*

Deschise uşa cu piciorul la una dintre cabine, sări pe toaletă şi se urcă pe marginea pereților despărțitori din duroțel. Străpunse cu sabia prin tavan şi făcu trei tăieturi rapide. O secțiune triunghiulară de tavan se prăbuşi şi o ploaie de gresie de pe podeaua stației de împrospătare de deasupra se împrăştie în urma ei. Corran îşi croi drum un pic mai sus pe peretele despărțitor, apoi se ridică până la stația de reîmprospătare de la etajul doi. Ieşind din compartiment în stația goală, simți cum îl cuprinde un calm teribil. Mai simțise asta înainte, cu mult timp în urmă şi departe, pe Talasea, când luptase cu alți soldați. *Când voi ieşi de aici, soldații de peste drum mă vor vedea şi îşi vor avertiza camarazii. Am la dispoziție cinci, poate şase secunde pentru a-i prinde pe toți. Dacă durează mai mult, sunt mort.* Trecu sabia în mâna stângă, îşi şterse mâna dreaptă pe salopetă, apoi apucă din nou lama şuierătoare. *Sunt deja mort, asta e doar pentru a-mi salva prietenii.*

Zdrobind uşa stației de reîmprospătare, dădu buzna pe pasarelă. După un pas, ridică sabia pentru a efectua o tăietură la nivelul taliei, care îl surprinse pe primul soldat din spate. Acesta se azvârli în față, apoi ricoşă în balustrada de protecție, însă

Corran trecuse deja pe lângă el. Continuând mişcarea care îl surprinsese pe primul om, Corran îşi mişcă încheietura mâinii drepte, apoi ridică sabia în sus şi execută o lovitură cu reverul pentru a-l decapita pe al doilea.

Lovitura aceea, deşi aplicată cu mare efect, fusese o greşeală şi Corran ştiu asta. Deşi tăiase capul bărbatului şi îl trimisese să se rostogolească prin aer, făcuse ca braţului lui Corran să se ducă prea mult în spate. Alunecând înainte spre următorul soldat din rând – al treilea din cei patru cu care se confrunta – pierdu o secundă aducând sabia înapoi în poziţie de atac. Încercă o tăietură înaltă, cu două mâini, care ar fi trebuit să îl despice pe soldatul dinspre un umăr spre celălalt şold, dar Imperialul începuse deja să se întoarcă spre atac şi se feri de el.

Soldatul se năpusti spre Corran, lovindu-l cu un umăr în coaste, apoi îl împinse înapoi, izbindu-l de peretele de ferrocretă. Corran simţi cum ceva îi trosneşte în piept, apoi nu mai putu respira. Sabia căzu din mâna lui în timp ce Imperialul îl împingea din nou în perete, fixându-l acolo, strivindu-l. Corran se uită fix în lentilele negre ale căştii bărbatului şi auzi un râset înfundat.

Râsul se stinse când porni comunicatorul soldatului.

— Dă-te la o parte, Şapte Trei, ca să-l pot împuşca.

Presiunea de pe pieptul lui Corran slăbi pentru o clipă şi ştiu că avea o singură şansă de supravieţuire. În timp ce soldatul se retrăgea, Corran ridică un picior de la perete şi îl izbi pe duşmanul său direct în balustrada de protecţie. Aruncându-se spre capul bărbatului, Corran îl apucă şi se ţinu de el în timp ce balustrada de metal scârţâia şi se îndoia. Dezechilibraţi, alunecară amândoi peste pasarela înălţată. Corran încercă să se răsucească astfel încât să aterizeze deasupra soldatului, dar, având în vedere distanţa scurtă de cădere, nu-şi îndeplini decât pe jumătate scopul.

Se lovi puternic cu spatele de corpul primului soldat pe care îl omorâse. Posteriorul său se izbi de podeaua de ferrocretă, trimiţându-i un fior de durere pe şira spinării, apoi cel de-al treilea soldat se izbi cu capul de podea, iar trupul său flasc sări peste Corran, făcându-l sandviş între corpurile lor blindate. Cu plămânii arzându-i din cauza lipsei de aer, acesta se lăsă pe spate şi se trezi că priveşte drept în gura de foc a blasterului celui care mai rămăsese.

Incapabil să facă altceva decât să tuşească, Corran închise ochii şi se pregăti de moarte. Auzi vuietul unui blaster care trase, apoi simţi o lovitură de ciocan în piept. Nu duru aşa cum ar fi făcut un foc de armă, dar ştia că fusese lovit. *Sunt mort, trebuie să fiu mort.* Oricât de mult ştia că acesta era adevărul, simţi imediat nevoia să se răzvrătească şi să trăiască. *Deschide ochii. Dacă poţi să deschizi ochii, nu eşti mort.*

Corran se forţă să deschidă ochii şi ar fi râs dacă ar fi putut. Stând deasupra lui, îl văzu pe Bror Jace, un membru al *Escadrilei Vagabond* pe care Imperialii îl omorâseră cu mult înainte de căderea Coruscantului.

Deşi îşi dorea să fie altfel, în timp ce conştiinţa i se estompa, Corran ştiu că nu exista decât o singură explicaţie pentru ceea ce vedea. *Sunt pe moarte pentru că numai morţii pot vedea morţii.* Ştia că asta nu avea sens, dar nu-i mai păsa, deoarece îşi dădea seama că morţii nu prea aveau nevoie de logică.

Capitolul 14

Wedge tremura în timp ce aştepta naveta de pe cargobotul Twi'lek să acosteze la staţia Yag'Dhul. Frisoanele lui aveau mai puţin de-a face cu neliniştea legată de sosirea Twi'lekului pe staţie, cât cu temperatura de pe staţie. Scăderea acesteia cu o medie de cinci grade era doar una dintre puţinele schimbări pe care Booster Terrik le făcuse de când preluase conducerea. Wedge clătină încet din cap. Booster era de mult timp legendar pentru că era zgârcit. *A lăsat urme de crestături cutanate pe fiecare credit care i-a trecut prin mâini.* În timp ce Booster era mai mult decât generos cu prietenii săi, în afaceri era şiret şi capabil să economisească bani în orice situaţie. Prin scăderea temperaturii staţiei şi prin refuzul de a încălzi sectoarele neocupate, redusese costurile de funcţionare destul de semnificativ. Şi mai important, lăsând cafenelele şi cantinele de la nivelurile centrale mai calde decât orice alt loc, încuraja lumea să se adune acolo şi să frecventeze respectivele localuri. Din moment ce comercianţii staţiei îi plăteau un procent din profituri şi îşi canalizau toate nevoile de aprovizionare prin intermediul lui Booster, bătrânul făcea credite cu nemiluita.

Credite care ne vor aduce produsele de care avem nevoie. Booster răspândise vestea prin reţeaua sa de contacte că a preluat staţia şi că se pot face afaceri acolo. Traficul spre şi dinspre staţie începu să crească şi, deşi Booster îi spusese lui Wedge că existau unii furnizori pe care va trebui să-i viziteze pentru a face înţelegeri, marea majoritate a produselor de care aveau nevoie aveau să fie livrate direct la Yag'Dhul.

Naveta Twi'lek, un tub octogonal căruia îi lipsea eleganţa navetei Imperiale din clasa Lambda, arăta ca şi cum ar fi fost extrudată din cargobot. Se deplasa lent pe platforma de aterizare, aşezându-se pe un inel de andocare, care se ridică în întâmpinarea ei şi se potrivi cu fuzelajul navei. Luminile de pe exteriorul inelului de andocare trecură de la roşu la galben şi apoi la verde, ceea ce însemna că se realizase etanşarea atmosferică. Un panou iluminat de lângă hubloul prin care privea Wedge arăta progresul unui transportor de persoane care se îndrepta spre nava Twi'lek.

Afară, deplasându-se încet prin zona platformei de încărcare, vehiculele antigrav conduse de droizi se apropiau de navă pentru a începe să descarce marfa. Wedge nu avea nicio idee despre ce anume le ceruse Booster Twi'lekilor să aducă, dar ştia din vizitele sale pe Ryloth că schimbul de cadouri era o obişnuinţă. Spera ca cei doi Twi'leki să fi adus ryll pentru a putea fi trimis la unitatea de producţie de *rylca* de pe Borleias şi transformat în medicamentul vital pentru vindecarea epidemiei Krytos de pe Coruscant.

Maşina de transport de personal îşi începu călătoria de întoarcere spre centrul staţiei. Wedge se apropie de uşa unde urma să ajungă şi se poziţionă în faţa ei. Trase de mânecile şi de talia salopetei sale. Ştia că ar fi fost de bun augur să poarte hainele de războinic Twi'lek pe care le purtase pe Ryloth, dar erau concepute ca haine pentru vreme caldă, iar ajustările habitatului făcute de Booster făceau ca temperatura să fie un pic prea rece pentru a le purta confortabil.

Uşa se deschise pentru a lăsa să intre un Twi'lek obez care purta o robă făcută dintr-o ţesătură aurie strălucitoare şi ţinută închisă de o eşarfă roşie groasă. Un ornament de coral îi fixa la gât o mantie aurie, iar lumina reflectată a mantiei îi

inducea un efect gălbui pe carnea sa roz, mai ales pe cea a lekkuurilor sale, pe care le purta înfăşurate pe umeri. Îşi împreunase mâinile cu gheare negre în fața pântecelui şi execută o plecăciune scurtă.

Wedge i-o întoarse.

— Mă bucur să te pot întâmpina aici, Koh'shak.

— Îmi face plăcere să accept invitația lui Booster-ter'rik de a vă vizita, Wedgan'tilles. Twi'lekul voluminos trecu prin uşă. Îți aminteşti de Tal'dira?

Un al doilea Twi'lek umplu uşa şi fu nevoit să îşi plece capul pentru a reuşi să treacă. Costumul de zbor negru pe care îl purta fusese completat cu o mantie stacojie, precum şi cu o bandulieră de aur care mergea de la umărul drept până la şoldul stâng. Lekkuurile Twi'lekului extrem de musculos fuseseră tatuate cu o serie întreagă de desene a căror semnificație Wedge nu putea decât să o ghicească.

Purta un blaster pe şoldul drept şi Wedge ştia din experiența anterioară că banduliera ascundea o pereche de vibrolame.

— Este o onoare să te revăd, Tal'dira.

— Şi eu pe tine, Wedgan'tilles. Războinicul Twi'lek îi oferi lui Wedge un zâmbet plin de dinți ascuțiți. Koh'shak va fugi să îşi găsească partenerii de comerț, lăsând războinicii să vorbească între ei.

Wedge dădu din cap în direcția negustorului gras, iar Koh'shak se îndreptă imediat spre tuburile lifturilor pentru a-l întâlni pe Booster. În timp ce Wedge abia aştepta să petreacă timp cu Tal'dira şi să afle de ce venise războinicul pe stație, regretă că nu putea participa la conversațiile pe care Booster şi Koh'shak le vor avea împreună. *Poate că nu sunt războinici, dar bătăliile pe care le vor duce pentru a ajunge la o înțelegere vor fi de proporții epice.*

Wedge făcu un semn cu mâna spre intrarea în cantina de la acel nivel.

— Pot să îți ofer ospitalitatea stației?

Războinicul aprobă din cap.

— Mă onorezi.

— Spune asta după ce suntem serviți. Selecția noastră este destul de limitată.

Wedge îl conduse în cantina întunecată şi străbătu un drum şerpuit printre mesele mici până la o cabină deschisă din spate. Holograma *rezervat* care plutea deasupra ei îşi proclama mesajul luminos într-o multitudine de scrieri şi era aproape la fel de înaltă ca un Jawa. Wedge îşi ținu mâna deasupra holoproiectorului şi îl lăsă să facă o scanare rapidă a palmei sale. Mesajul se transformă într-unul de bun venit, apoi se transformă într-o notă de plată. Wedge suspină şi se strecură în cabină.

— Faptul că mi se rezervă o masă este cam singurul beneficiu al conducerii.

— Războinicii trebuie să se bucure chiar şi de cele mai mici beneficii, pentru că moartea ne însoțeşte mereu.

Tal'dira luă loc în fața lui Wedge, împletindu-şi degetele şi punându-şi mâinile pe masă. Lekkuurile i se răsfrângeau în interiorul coatelor.

— Meriți mai mult decât atât pentru marea ta victorie.

Wedge ridică o sprânceană.

— Marea victorie?

Twi'lekul chicoti într-o manieră care părea aproape amenințătoare.

— Ai luat de la *Inimă de Gheață* un convoi de bacta.

— Nu a fost apărat foarte bine.

— Nu contează. Ai făcut ceea ce nimeni nu îndrăznea să facă – ai lovit Cartelul Bacta. Ceea ce ai făcut este memorabil şi demn de laudă.

— Mulțumesc. Wedge aruncă o privire la droidul de servire care se apropia de masă. Whisky Corellian pentru mine, *Whyren's Reserve*, dacă aveți. Tal'dira?

— Acest *Whyr'rensreserve* va fi suficient şi pentru mine.

Droidul emise un semnal sonor de înțelegere a comenzii şi se îndepărtă.

Wedge îi zâmbi tânărului Twi'lek.

— Nu ai venit aici ca să-mi spui ce părere ai despre raidul împotriva lui *Inimă de Gheață*.

— Ah, ba da. Tal'dira se aplecă în față şi îşi ridică mâinile astfel încât bărbia să se poată sprijini pe degetele întinse. Galaxia e în plină schimbare. Nu sunt suficient de bătrân pentru a-mi aminti de epoca Republicană anterioară, dar am auzit poveşti despre Războiul Clonelor. Încă de la naşterea sa, Imperiul a căutat să mențină pacea, dar au existat multe conflicte pe care le-au ignorat, conflicte în care un războinic putea să-şi găsească o carieră şi să se transforme într-o legendă. Şi apoi a fost Rebeliunea…

Twi'lekul amuți când droidul se întoarse cu băuturile lor. Wedge luă paharele cu lichidul chihlimbariu de pe tava de servire şi puse unul în fața oaspetelui său. Ridicându-şi propriul pahar, ținu un toast.

— Pentru războinici şi legendele lor.

Tal'dira încuviință din cap şi adăugă:

— Şi pentru cei suficient de pricepuți pentru a deveni legende vii.

Wedge îşi alătură paharul lui de cel al lui Tal'dira şi bău. Lăsă whiskyul să zăbovească pe limbă o clipă, apoi îl lăsă să se prelingă arzând pe gât şi să ajungă în burtă. Îşi lăsă un moment să se gândească la ceea ce spusese Tal'dira şi crezu că avea o idee despre direcția în care voia Twi'lekul să ducă conversația. Gândul că ar putea avea dreptate amenința să-i pună un zâmbet pe față, aşa că îşi îngustă deliberat ochii.

— Rebeliunea era un loc în care războinicii îşi puteau construi reputații. Prea mulți dintre ei au devenit legende postume, dar acela a fost un conflict care i-a favorizat pe cei curajoşi şi i-a devorat pe cei slabi.

Wedge îşi păstră vocea uniformă, dar descoperi că vorbele lui îl surprindeau. I se părea firesc să se refere la Rebeliune la timpul trecut, ca şi cum s-ar fi terminat chiar înainte ca ultimele bucăți din Imperiu să fi fost spulberate. Realiză că acest gând nu era în întregime greşit, căci cucerirea Coruscantului ridicase Rebeliunea de la statutul de simplă mişcare la cel de guvern, aproape peste noapte.

E o transformare pe care nu credeam că o voi vedea vreodată.

Ghearele negre ale lui Tal'dira pocniră uşor pe blatul mesei din duraplast.

— Este dorința mea profundă de a fi avut previziunea să mă alătur Rebeliunii.

Wedge ridică din umeri.

— Ai avut responsabilități ca războinic Twi'lek. Eu nu am avut astfel de responsabilități şi, prin urmare, m-am putut alătura Rebeliunii.

— Adevărat, dar pentru a-mi achita îndatoririle față de poporul meu ar fi trebuit să mă opun Imperiului.

Wedge se încruntă pentru o clipă. Componența politică a Imperiului fusese de aşa natură încât populațiile non-umane ştiau întotdeauna că erau la cheremul Împăratului. Pentru mulți dintre ei, să rămână neobservați de către Imperiu părea cea mai bună cale de a se asigura că nu vor fi distruşi. Din punct de vedere istoric, Twi'lekii considerau că negocierea şi încheierea de înțelegeri sunt preferabile

confruntării directe, iar această preferință le-a fost de folos în timpul Rebeliunii. Păreau să vadă atât Imperiul, cât şi Rebeliunea ca pe nişte furtuni de căldură rivale care se vor anihila reciproc, lăsându-i pe Twi'leki în poziția de a prospera după aceea. Victoria unei tabere asupra celeilalte nu fusese prezisă – cu atât mai puțin victoria Rebeliunii. *Plângerea lui Tal'dira este autentică, dar este produsul retrospectivei.*

— M-aş fi bucurat să te am luptând alături de mine, iar Nawar'aven a fost o binefacere pentru escadrila mea, dar ai făcut ceea ce ți s-a cerut. Wedge zâmbi. Până când nu ați pus laolaltă acele nave de luptă pe care le-am văzut pe Ryloth, ştiu că nu prea aveați multe nave cu capacitate hiperspațială, native. Trebuie să-mi imaginez că Imperiul a suprimat în mod deliberat o astfel de tehnologie pe Ryloth pentru a nu fi nevoit să se confrunte cu voi ca forță.

— E drăguț din partea ta să spui asta.

— A gândi altfel ar însemna să vă fac un deserviciu. Deşi mulți cred că Twi'lekii sunt comercianți, ştiu că aveți o mândră tradiție de războinici.

— Dar războinicii noştri nu au fost testați în galaxie. Tal'dira flutură o mână spre jumătatea de stație de deasupra capului său. Aşa cum ai spus, pentru majoritatea galaxiei, Twi'lekii sunt negustori precum Koh'shak sau criminali ca Bib Fortuna. Voi ați fost pe Ryloth. Ştiți că nu este adevărat, dar asta este impresia lăsată în galaxie. Gândul că ființele inteligente ne cred pe toți negustori şi hoți mă macină.

Wedge aruncă o privire la paharul său de whisky.

— Eu cred că navele pe care le-ați creat sunt impresionante.

Twi'lekii preluaseră carlinga sferică a unui vânător TIE şi îi alăturaseră aripile unui X-interceptor. Aripile erau conectate la un guler care le permitea să se rotească independent de carlingă, la fel ca stabilizatorii cruciformi de pe un B-interceptor. Acel design asigura stabilitate pentru pilot şi se dovedise eficient la B-interceptoare.

— Manevrabilitatea lor, îmi imaginez, le face foarte formidabile.

Tal'dira se îndreptă şi zâmbi cu o plăcere autentică.

— Denumirea Twi'lekă pentru ele este *Chir'daki*. În Bazica voastră ar fi *Semințele Morții*. Reaminteşte de sporii unei ciuperci parazite care invadează o creatură mai mare şi o distruge. Foarte neplăcut, aşa cum ar fi să te confrunți cu *Chir'daki* ale noastre în luptă.

Wedge mai sorbi un pic de whisky.

— Sunt capabile de zbor hiperspațial?

— Desigur. Motoarele ionice gemene sunt folosite pentru propulsia principală. Motoarele de pe aripi sunt mai mici decât cele de pe X-interceptoarele voastre, dar furnizează energie pentru motoarele de hiperpropulsie şi pentru generatoarele de scuturi. Avem lasere cvadruple în armamentul nostru – nu torpile protonice, deoarece am decis că aprovizionarea cu ele ar putea fi dificilă.

— Înțeleaptă decizie – torpilele protonice şi rachetele sunt singurele arme cu care avem probleme în a le găsi. Booster foloseşte o mulțime de favoruri pentru a le obține. Wedge îi dădu lui Tal'dira o încuviințare scurtă din cap. Te invidiez pentru navele tale.

— Şi eu te invidiez pentru capacitatea ta de a obține victorii. Tal'dira se juca cu paharul său de whisky într-un mod foarte puțin războinic. Te-ai dovedit de multe ori ori un inamic foarte periculos.

Wedge coborî o clipă privirea şi îşi mângâie bărbia cu mâna dreaptă.

— Mă gândesc, Tal'dira, că ar fi o risipă ca navele tale să rămână netestate.

O lumină străluci în adâncul ochilor întunecați ai Twi'lekului.

— Într-adevăr, o mare pierdere.

— Poate că ar fi posibil ca tu şi câțiva dintre piloții tăi să vă alăturați nouă. Wedge îşi desfăcu mâinile. Munca este periculoasă şi ne vom trezi proscrişi peste tot dacă vom eşua.

Lekkuurile lui Tal'dira tresăriră cu nonşalanță.

— Twi'lekii au mai fost proscrişi şi înainte.

— Poți să-mi dai o escadrilă?

Războinicul aprobă din cap.

— De teamă că pirații ar putea ataca cargobotul lui Koh'shak, am îmbarcat în el o duzină de *Semințe ale Morții* şi piloți. Am fi onorați să ne alăturăm luptei voastre împotriva lui *Inimă de Gheață*.

Este ceea ce ți-ai dorit din clipa în care ai auzit că luptăm cu ea, dar nu ai fi putut cere niciodată. Ai vrut să fii invitat. Wedge se lăsă în spate.

— Ştiu că sunteți conştienți de cât de serioasă este situația, dar chiar sunt probleme destul de mari aici. Dacă ni te alături, *Inimă de Gheață* ar putea tăia aprovizionarea cu bacta către Ryloth.

— Poate că ryllul nu este bacta, dar este suficient pentru multe dintre nevoile noastre. Tal'dira ridică din umeri. În unele părți, Twi'lekii se mândresc cu faptul că au inima puternică, iar bacta este văzută în unele părți ca un mijloc de supraviețuire pentru cei slabi. Dacă vom fi privați de ea, îi vom pierde pe câțiva dintre semenii noştri, dar dacă nu ne opunem lui *Inimă de Gheață* şi nu ne ocupăm locul în galaxie, care este motivul pentru care trăim?

— Şi ştii că *Inimă de Gheață* nu ne va ierta dacă pierdem.

Twi'lekul zâmbi uşor.

— Duşmanul implacabil este singurul pe care merită să-l înfrunți. Dacă ştim că am pierdut totul, vom lupta cu atât mai mult. Astea sunt bătăliile care merită câştigate şi cu care merită să te mândreşti.

Wedge îşi ridică din nou paharul şi îl ciocni cu cel al lui Tal'dira.

— Bine ai venit în *Războiul Bacta*, Tal'dira. Să sperăm că *Inimă de Gheață* şi oamenii ei se vor sufoca din cauza *Semințelor Morții* aduse de tine.

Capitolul 15

Lucrul pe care Corran îl ura cel mai mult cu privire la plutirea în cuva cu bacta era că putea vedea figuri încețoşate în afara bazinului, dar nu putea comunica cu ele. Chiar şi atunci când una sau mai multe persoane se apropiau suficient de mult încât să apese o mână pe fereastra din oțel transparent a bazinului, nu putea distinge cine se afla la capătul celălalt al brațului. Putea să ghicească, dar, din moment ce încăperea din afara tancului era ținută în întuneric şi luminată mai ales de strălucirea galben-verzuie din interiorul tancului însuşi, îi era imposibil să îşi confirme presupunerilor sale. Nu avea cum să ştie de cât timp se afla în cuvă, însă perioada de şedere i se păru deopotrivă prea lungă şi prea scurtă. Durerea din spate şi din stomac fusese copleşitoare la început, dar se atenuase după un timp. În urma ei apăruseră furnicături în picioare, ceea ce era bine, deoarece la început nu simțise nimic în ele. Abia după ce simțurile reveniseră în picioare, Corran îşi permise să se gândească la cât de grav fusese rănit şi cât de aproape fusese de moarte.

Probabil că mi-am rupt pelvisul în cădere, apoi, când soldații au aterizat pe mine, mi-am rupt spatele şi probabil mi-am zdrobit organele interne. Dacă nu ar fi fost disponibilă cuva bacta, aceste răni ar fi fost fatale.

Acea constatare îl îmbărbătă pe Corran şi îi dădu o luciditate a minții care îi permitea să revină asupra a ceea ce se întâmplase în spațioport. Cele două greşeli ale sale fuseseră foarte clare şi îl măcinau: *Ar fi trebuit să ştiu că nu sunt un Jedi. Să încerci să foloseşti metode Jedi fără o pregătire adecvată este o prostie, după cum am constatat deja. Sunt la fel de rău ca un polițist aspirant – un justițiar Jedi. Dacă tehnicile Jedi ar fi fost doar trucuri de paradă şi iluzii, Împăratul nu i-ar fi vânat şi nu ar fi pus să-i elimine. Dacă aceste abilități sunt atât de periculoase, nu ar trebui să fie folosite fără o pregătire adecvată.*

În timp ce această direcție de gândire îl făcea să fie sigur că nu va mai încerca niciodată să sucească creierul unui soldat, Corran nu fu la fel de aspru în judecata sa de sine în ceea ce priveşte lupta de pe pasarelă. Fără blaster şi prins în bătaia focului încrucişat, faptul că nu ar fi făcut nimic ar fi însemnat că atât el cât şi Mirax ar fi murit. Evadarea din acea capcană necesitase acțiune şi el acționase. Greşeala lui în luptă fusese rezultatul lipsei de experiență cu arma pe care o folosise. *Am lovit cu sălbăticie, folosind mai multă putere decât aveam nevoie. Dacă aş fi controlat lucrurile, dacă aş fi stăpânit mai bine sabia, aş fi putut să-l prind cel puțin pe al treilea soldat.* Cel de-al patrulea l-ar fi împuşcat, Corran nu avea nicio îndoială, însă atacul său ar fi eliminat aproape jumătate din amenințarea la adresa prietenilor săi.

O uşoară smucitură a măştii respiratorii pe care o avea îl făcu pe Corran să-şi ridice privirea. Văzu un chepeng rotund prin care pătrundea lumina şi o siluetă de om, cu cap şi umeri. Dând din picioare, Corran se îndreptă spre partea superioară a cuvei. Îşi scoase masca respiratorie şi se ridică prin trapă. Tehnicianul medical de acolo coborî un grilaj deasupra trapei şi îi arătă lui Corran spre el. Aşa cum făcuse şi înainte, Corran rămase pe grătar în timp ce tehnicianul folosea un jet de apă pentru a spăla reziduurile de bacta de pe el şi pentru a le duce înapoi în cuvă. Ținându-şi mâinile sus, Corran se întoarse încet sub jetul de apă, apoi zâmbi când tehnicianul îi

aruncă un prosop gros.

— Cum te simți?

Corran ridică din umeri şi îşi şterse fața.

— Destul de bine. Cât de grav am fost rănit?

Fața tehnicianului se strâmbă.

— Destul de rău. Erai în stare de şoc când te-am cufundat. Leziuni ale organelor interne, pelvisul, coloana vertebrală şi coastele rupte – mai mult cantitate decât calitate a leziunilor.

Corran dădu din cap.

— Deci am fost scufundat pentru, cât, o săptămână?

— Două zile.

— Ce? Corran se încruntă la tehnician. Ar fi trebuit să stau acolo mult mai mult pentru rănile acelea.

Tehnicianul îşi ridică bărbia şi îi aruncă lui Corran o privire autoritară.

— Eşti obişnuit să ai de-a face cu bacta de calitate de export, şi cu produse Xucphra, prietene. Bacta de aici este mai puternică.

— Fabricată de un *verachen* Zaltin!

Tehnicianul îşi plecă capul.

— Foarte bine. Dacă vrei să mă urmezi, te aşteaptă prietenii.

Lipsit de haine, Corran îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi îl urmă pe tehnician coborând nişte scări şi trecând printr-o uşă. Încăperea de dincolo de ea era luminată de o strălucire verde fantomatică care venea de la fereastra din oțel transparent care domina peretele din stânga. Spre deosebire de cuvă, lumina aceasta îi permitea să vadă mai departe în cameră decât putuse să vadă în timp ce se afla în rezervor. Paturile de zi joase, lungi şi bine capitonate şi scaunele cu spătar înalt umpleau restul încăperii şi fuseseră aranjate astfel încât oricine le folosea să poată urmări progresul său. Umbrele învăluiau arcada din peretele opus celui prin care intrase.

Când intră pe uşă, Mirax făcu un pas înainte şi îl îmbrățişă. Îl sărută pe buze, apoi pe urechea dreaptă.

— Nu pot să îți spun cât de bine te simți. Mi-era teamă că nu vei reuşi.

— Şi să-i dau tatălui tău satisfacția asta?

Ea râse uşor.

— Îi voi spune că tenacitatea unui Horn este, de fapt, bună la ceva.

Corran îi sărută partea laterală a feței şi o ținu strâns. Unul dintre cele mai supărătoare lucruri legate de faptul că se aflase într-o cuvă de bacta, cu controlul temperaturii şi flotabilitatea neutră, era senzația de a pluti în gol. Dacă nu ar fi fost atingerea măştii respiratorii pe fața lui, nu ar fi avut nicio legătură cu lumea exterioară. Simplul fapt de a o îmbrățisa pe Mirax şi de a-i simți corpul prin materialul subțire al hainelor ei, îl readucea pe deplin în lume.

— Nu ai fost rănită, nu?

Mirax clătină din cap.

— Nu, mi-am ținut capul jos şi am scăpat întreagă. Îi zâmbi. Şi chiar am reuşit să-ți recuperez sabia de lumină. Sabia şi creditul tău Jedi sunt în siguranță.

— Minunat! Mulțumesc. Îi dădu drumul lui Mirax şi o îmbrățişă pe Iella. Încă o dată a trebuit să mă priveşti cum mă scufund în bacta.

Iella zâmbi.

— Atâta timp cât continui să ieşi întreg, sănătos şi voinic, nu mă deranjează.

— Mulțumesc. Corran o lăsă, apoi dădu din cap către Elscol şi Sixtus. Îmi pare rău că v-am făcut probleme.

Bărbatul cel mare doar ridică din umeri. Ochii lui Elscol se îngustară.

— Schimbul de focuri a fost un pic mai neplăcut decât era nevoie. Am reuşit să facem ceva treabă în timp ce aşteptam.

— Şi a fost o treabă bună. Un bărbat înalt şi zvelt intră prin arcadă şi îl privi pe Corran. Mă bucur să văd că te-ai vindecat. Erai într-o stare proastă când te-am văzut prima dată.

Corran ezită. În timp ce plutea în bacta, se gândise la identitatea bărbatului pe care îl văzuse deasupra lui în spațioport. Arăta ca Bror Jace, dar Corran ştia că era imposibil, deoarece Bror Jace fusese ucis de Imperiu. Corran decise că bărbatul pe care îl văzuse era cineva afiliat la corporația Zaltin, aşa cum fusese şi Jace, şi poate că era chiar rudă apropiată cu acesta. Acea soluție era perfect logică pentru el şi părea să răspundă tuturor faptelor pe care le deținea.

Dar tonul vocii nu poate fi confundat. Maxilarul lui Corran rămase suspendat.

— Tu eşti Bror Jace.

— Într-adevăr, eu sunt. Jace îşi plecă capul, apoi îi făcu semn cu grație lui Corran spre unul dintre paturile de zi. Vrei o explicație despre motivul pentru care nu sunt mort?

Corran pufni.

— Şi eu am fost raportat mort. Lucrurile astea se mai întâmplă.

Mirax îl plesni jucăuş pe burtă.

— Mori de nerăbdare să ştii ce s-a întâmplat cu el, la fel ca noi toți.

— Ei bine, dacă voi ceilalți vreți să îl răsfățați, atunci cred că singurul lucru politicos pe care îl pot face este să ascult. Corran se aşeză şi îşi aranjă prosopul pentru a-şi păstra modestia. Dă-i drumul, Bror, dă-ne gata cu povestea.

Jace, al cărui păr blond căpătase reflexe verzi de la rezervorul de bacta, zâmbi cu lejeritate.

— Cu greu cred că povestea este suficient de captivantă pentru ca voi să suportați o a doua relatare a ei, aşa că vă rog să fiți îngăduitori.

Corran aruncă o privire către Mirax.

— Ai mai auzit asta înainte.

— Da, şi aş prefera să ți-o spună el, în loc să trebuiască să o afli de la mine mai târziu.

Corran tresări.

— Aşa este. Bine, Bror, fă-o.

Thyferranul începu să se mişte, strângându-şi mâinile la spate. Pantalonii scurți pe care îi purta şi cămaşa subțire foşneau odată cu mişcările sale – şi lui Corran i se părea că întregul ansamblu era puțin cam dificil de împăcat cu pilotul pe care îl cunoscuse şi cu care se întrecuse în primele sale zile în *Escadrila Vagabond. Mersul este corect, la fel ca şi înclinarea imperioasă a bărbiei, dar hainele sunt cele pe care le poartă copiii.*

— M-am alăturat *Escadrilei Vagabond* din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru a menține echilibrul între Zaltin şi Xucphra. Acest lucru era important deoarece Xucphra avea înclinații Imperialiste. Ei fuseseră prima dintre cele două companii ale noastre care primise licență Imperială pentru a fi producător exclusiv de bacta, înființând cartelul. Zaltin a fost adusă de Imperiu pentru a face concurență pentru Xucphra – Zaltin nu avea nicio dorință reală de a deveni parte a cartelului,

dar alegerea care ni s-a dat a fost să ne alăturăm sau să fim scoşi din afaceri. De fapt, nu a fost o alegere, aşa că am făcut ceea ce trebuia să facem pentru a supravieţui.

Corran ridică o sprânceană. Nu mai auzise niciodată un om de pe Thyferra să critice corporaţiile la care erau afiliaţi. În ciuda faptului că Jace încerca să prezinte Zaltin într-o lumină bună în comparaţie cu Xucphra, onestitatea era binevenită şi îi stârni lui Corran dorinţa de a avea încredere în Jace mai mult decât o făcuse vreodată până atunci. *Cât de multă încredere pot avea în el, depinde de restul poveştii.*

— Intenţia din spatele intrării mele în escadrilă a fost ca eu să devin cunoscut şi de încredere în Noua Republică. Oficialii Zaltin ajunseseră la concluzia că Imperiul era condamnat şi doreau să încheie acorduri cu Noua Republică pentru a furniza bacta şi mijloacele de a extinde producţia de bacta înapoi pe linia sistemului care exista înainte să fie creat cartelul. Altruismul nu a fost factorul lor motivator – interzicerea producţiei, vânzării şi distribuţiei a ceva este mult mai dificilă decât gestionarea aceluiaşi lucru. Cartelul a funcţionat doar datorită Imperiului – odată cu moartea acestuia, fundaţia cartelului ar fi fost spulberată. Singurul mod în care Zaltin putea profita era să încheie o înţelegere cu Noua Republică care să ne permită să supraveghem extinderea producţiei în Noua Republică. Oficialii Zaltin şi-au dat seama, de asemenea, că Vratix, prin intermediul organizaţiei lor teroriste, Ashern, ar putea face o demonstraţie de independeţă în faţa Noii Republici. Ei ar fi putut cere ajutor pentru a se debarasa de jugul stăpânilor lor umani. Deoarece producţia de bacta este aproape imposibilă fără Vratix, Zaltin a început să-i curteze. Le-am furnizat bani şi ascunzători. Am început o alianţă care, în cele din urmă, va face din Zaltin agenţii Vratix pentru răspândirea producţiei de bacta în întreaga galaxie, îmbogăţindu-ne pe toţi.

Bror Jace se opri şi închise ochii pentru o clipă.

— Vratix nu gândesc la fel noi, oamenii. În timp ce noi am încorpora rapoartele şi datele produse de cineva în planurile noastre, ei încorporează astfel de indivizi în grupurile lor de planificare. Este ca şi cum nu disociază raportul de persoana care îl întocmeşte. În mod realist, acesta este modul societăţii lor de a asigura răspândirea informaţiilor şi de a stimula mai multă creativitate în cadrul grupurilor, deşi eficienţa sa poate fi pusă la îndoială. Ashernii, cărora li se dădeau rapoarte despre impresiile mele despre Noua Republică, mi-au cerut să mă întorc pe Thyferra pentru a mă alătura grupului lor principal de planificare.

Corran dădu din cap.

— Deci ţi s-a trimis un mesaj prin care ţi se spunea că patriarhul tău era pe moarte.

— Îţi aminteşti. Drumul meu spre casă a fost stabilit de Căpitanul Celchu. Erisi m-a întrebat despre el şi i-am spus itinerariul pentru că voiam ca oamenii ei să supravegheze întoarcerea mea. În călătoria mea am făcut o singură abatere – o oprire neprogramată. M-am transferat de pe X-interceptorul meu pe un cargobot care m-a adus înapoi aici. În X-interceptor am plasat o bombă menită să imite descărcarea accidentală a unei torpile protonice. X-interceptorul a fost ataşat la o navetă şi a fost transportat spre Thyferra. Intenţionam să intrăm în sistem de la o distanţă destul de mare, să trimitem X-interceptorul acolo, apoi să îl facem să explodeze astfel încât toată lumea să îl poată vedea.

— Dar Imperialii au avut un crucişător Interdictor care te aştepta, mulţumită lui Erisi. Corran îşi scărpină buza superioară. Rapoartele pe care le-am primit

spuneau că nu existau resturi de Imperiali acolo unde ai murit. Am ştiut atunci că se întâmplă ceva, dar nu credeam că ai supravieţuit. Nava a supravieţuit ambuscadei?

Jace clătină din cap.

— Nu, aşa că nu am avut nicio idee despre ce s-a întâmplat până când familia mea a primit o holotelegramă de la Comandantul Antilles care explica circumstanţele morţii mele. În acel moment mă întorsesem deja şi mă ascunsesem, aşa că nu a contat prea mult faptul că atât Noua Republică, cât şi Xucphra credeau că am murit.

Mirax se încruntă.

— Tocmai mi-a venit ceva în minte – tu eşti motivul pentru care Qlaern Hirf a venit să-l caute special pe Wedge.

Jace dădu din cap.

— Wedge este inteligent, descurcăreţ şi respectabil, aşa că a fost alegerea evidentă. Corran ar fi fost a doua mea alegere, dar până să-l trimit pe Qlaern Hirf, vestea morţii lui Corran a ajuns pe Thyferra.

— L-ai fi trimis la mine?

Corran nu era sigur că auzise corect. Nu avusese niciodată impresia că Jace îl văzuse ca având aceleaşi calităţi pe care i le atribuise lui Wedge.

— Corran, deşi am stabilit că eu eram un pilot mai bun decât tine, asta nu înseamnă că nu am niciun respect pentru abilităţile sau experienţa ta. Tonul vocii lui Jace se lumină foarte puţin. Asocierea ta îndelungată cu clasa infractorilor din Imperiu însemna că înţelegi o serie de metode necesare pentru a eluda autoritatea şi a supravieţui, lucruri care credeam că se vor dovedi utile pentru a-l menţine pe Qlaern în siguranţă.

— Presupun că ar trebui să spun *mulţumesc.*

— Am vrut să fie un compliment.

— O să ţin minte asta.

Mirax aruncă o privire spre Iella.

— Păcat că bacta nu poate vindeca trăsăturile enervante de personalitate.

Iella ridică din umeri.

— Un defect congenital, mă tem. Corran a fost întotdeauna competitiv şi potrivnic.

Corran îi aruncă Iellei o privire dură.

— Eu m-am înţeles întotdeauna cu tine.

— Pentru că ştiai că vei pierde dacă am fi ajuns vreodată să ne confruntăm acolo unde abilităţile noastre se întrepătrund.

Ar fi putut să protesteze faţă de observaţiile ei, dar ştia că era mult adevăr în ceea ce spusese.

— Bine, ţi-ai spus punctul de vedere. Corran îşi forţă un zâmbet pe faţă. Unde mergem de acum înainte? Ce s-a decis în timp ce eu am plutit?

Elscol îşi încrucişă braţele.

— Sixtus, Iella şi cu mine vom rămâne aici – luându-i locul lui Jace în consiliile de planificare Ashern, pentru că el se va întoarce cu voi pentru a ţine legătura cu escadrila. Aducem expertiză despre cum să luăm o planetă de la guvernul ei şi cum să ne ocupăm de operaţiunile de contrainformaţii.

Corran se uită la fosta sa parteneră.

— Eşti pregătită pentru asta?

Iella se gândi o clipă, apoi aprobă din cap.

— Probabil că voi avea cea mai bună şansă dintre noi asupra lui Isard. Moartea

lui Diric încă mă doare, dar dacă vreau să-i onorez memoria, nu o pot face stând degeaba şi plângând. Ai subliniat acest aspect foarte succint.

— Da, dar aici nu vei fi printre prietenii tăi.

Iella zâmbi uşor şi îi mângâie obrazul lui Corran.

— Adevărat, dar asta înseamnă că am mai puține lucruri care să-mi amintească de Diric şi să mă distragă.

— Nu cred că fiind departe de prieteni mi-ar fi fost mai uşor să trec peste moartea tatălui meu, dar înțeleg ce spui. Corran îi făcu cu ochiul. Să nu faci nimic prostesc – mai ales în numele răzbunării. Promiți?

— Sigur, atâta timp cât şi tu faci aceeaşi promisiune.

— S-a făcut. Corran se ridică şi îi dădu o îmbrățişare puternică, apoi îi dădu drumul cu reticență. Uitându-se înapoi la Mirax, întrebă: Deci, cum rămâne cu noi ceilalți?

— Treaba noastră aici s-a terminat. Ne-am livrat încărcătura şi îl vom însoți pe ofițerul Ashern de legătură până la bază, aşa că ne întoarcem acasă. Mirax îi zâmbi. Cel puțin asta vom face de îndată ce vom pune nişte haine pe tine.

— Atâta timp cât nu va trebui să folosesc croitorul lui Jace, voi fi fericit.

— Ce e în neregulă cu ceea ce port?

— Urăsc pantalonii scurți.

— Pe tine, cine ar observa?

Riposta lui Jace îl uimi pe Corran, apoi zâmbi.

— Mă gândeam că am petrecut mult timp în cuva bacta, dar am sentimentul că asta va fi o nimica toată în comparație cu călătoria spre casă. Mă bucur că eşti în viață, Jace. Viața a fost mult prea uşoară de când ai plecat.

Capitolul 16

Wedge făcu efortul de a-şi şterge zâmbetul de pe faţă în timp ce X-interceptorul său intra în hiperspaţiu. Întoarcerea din mormânt a lui Bror Jace fusese o surpriză extrem de plăcută, atât pentru că nu era mort, cât şi pentru cunoştinţele pe care le oferea despre Thyferra. Zaltin ţinea de mult timp sub observaţie clanul Xucphra, iar Isard nu schimbase procedurile atât de mult încât rapoartele de informaţii ale lui Jace să fi devenit complet invalidate. Era foarte fericit că Jace se întorsese în escadrilă. Zraii asamblase pentru Jace un X-interceptor din diferite componente. Thyferranul îl vopsise în roşu cu ornamente verzi – culorile corporative Zaltin – şi fusese verificat la bordul ei în mai puţin de trei ore de la sosirea sa pe Yag'Dhul. Jace fusese o mână de fier atunci când fusese pentru prima dată în escadrilă, iar perioada de pauză nu părea să îi fi slăbit deloc îndemânarea.

Cu atât de puţini piloţi pe care îi avem, toţi trebuie să fie în formă.

Wedge nu fusese deloc încântat să afle că Corran fusese rănit pe Thyferra. Ar fi fost supărat pe Corran, dacă bărbatul scund nu i-ar fi dat un raport complet despre cele întâmplate, inclusiv o analiză a greşelilor sale. Corran fusese destul de sincer cu privire la ceea ce făcuse, amintindu-i lui Wedge de atacul lui Corran asupra trupelor de pe Talasea. *Atunci când Corran dă de probleme, nu pare să aibă niciodată dificultăţi în a se arunca cu capul înainte, mai ales atunci când sunt în joc vieţile altora. O trăsătură agreabilă la un prieten.*

Informaţiile pe care Jace le adusese cu el stabiliseră baza pentru atacul spre care se îndrepta escadrila. Isard iniţiase un serviciu de escortă pentru convoaiele cu bacta, ducându-le în locaţii centralizate, unde lumile-client veneau să îşi ridice bacta. Wedge observase imediat că, dacă ar fi lovit convoaiele escortate, ar fi avut probleme serioase, dar oamenii lui Jace iniţiaseră o operaţiune pentru a le aduce oricum o parte din bacta. Ashernii strecuraseră un cod nou în sistemele de navigaţie de pe trei dintre cargoboturi, care ar fi produs o deviere de curs în ultima etapă a călătoriei. Cargoboturile ar fi zburat fără escorta lor şi ar fi ajuns în situaţia în care escadrila ar fi putut să le captureze. Sistemele de navigaţie ar fi rămas inutile până când escadrila le-ar fi trimis codul cheie sau până când echipajul ar fi dezactivat computerul şi ar fi reinstalat tot sistemul software. Wedge ştia că operaţiunea era riscantă, dar dacă refuza să se ducă după nave ar fi însemnat că efortul Ashernilor ar fi fost în zadar. Riscul operaţiunii trebuia să fie pus în balanţă cu beneficiul care putea fi adus de proviziile de bacta pe care le transportau navele. Halanit avea nevoie de mai mult, la fel ca şi alte câteva mici populaţii care considerau că preţul Thyferranilor este prohibitiv. Mai important, Coruscantul avea nevoie de mai multă bacta pentru a suplimenta *rylca* pentru tratarea virusului Krytos.

Nu putea să excludă cu totul posibilitatea unei capcane, dar pentru ca Imperialii să-i întindă o ambuscadă, asta însemna că ar fi lăsat un alt convoi al lor descoperit. Navele cargo care veneau spre el făceau parte dintr-un mic convoi care era supravegheat de Distrugătorul de Clasă Victory *Corupătorul.* Deşi era cea mai mică dintre navele pe care le avea Isard în flota sa, transporta două escadrile TIE, egalând forţa lui, şi era dotat cu suficient armament pentru a putea asedia planete

întregi.

Complicând lucrurile, Wedge ştia despre Căpitanul său, Ait Convarion, mai puține lucruri decât şi-ar fi dorit. Se bănuia că acesta servise atât la Derra IV, cât şi la Hoth, înainte să primească *Corupătorul* şi să fie trimis în misiuni de represiune – campanii de teroare aprobate de guvern împotriva lumilor populate de pe Inelul Exterior. Se zvonea că Convarion era calculat şi crud, cu o înclinație pentru acțiuni rapide care au dus la victorii în bătălii în ciuda faptului că şansele erau împotriva lui. Aceasta era o combinație care putea cauza multe probleme pentru escadrilă.

Dacă Convarion ştie dinainte despre schimbare, am putea avea probleme serioase. Dacă va trebui să se confrunte cu dispariția a trei nave din convoiul său la sosirea în sistemul Rish, va căuta un atom într-o nebuloasă. În funcție de reticența echipajelor cargoboturilor de a ne urma, avem nevoie de maxim o oră pentru a duce convoiul unde trebuie. Dacă am fost trădați, va trebui să sărim înapoi în afara sistemului cât mai repede cu putință...

Wedge se uită la monitorul său principal.

...şi să sperăm din răsputeri că Isard nu a convins niciun Crucişător Interdictor să i se alăture. Scutură din cap şi suspină. Ştia că îşi făcea griji în legătură cu evenimente care erau foarte jos pe scara probabilității, dar şansa unei probleme încă îl chinuia. Ştia că s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi participat la planificarea operațiunii încă de la început, dar nu era în măsură să refuze ajutorul oferit de Ashern.

— O să fac tot ce pot în această situație şi o să sper ca şi Căpitanul Convarion să nu fie atât de isteț pe cât îl descriu zvonurile.

Un punct negru se extinse şi înghiți nava de luptă în timp ce revenea în spațiul real într-un sistem cu o stea pitică roşie înconjurată de un disc de pulbere. Trei cargoboturi cu bacta pluteau în spațiu chiar deasupra suprafeței discului. Căpitanii orientaseră navele astfel încât să aibă burțile îndreptate spre interior, iar cele două turbolasere dorsale pe care le aveau îşi suprapuneau câmpurile de tragere. Wedge deschise un canal de comunicare.

— *Escadrilele Unu* şi *Doi*, navele în poziție de atac.

Atât X-interceptoarele cât şi *Semințele Morții* răspunseră la ordinul său, făcând stabilizatoarele să se despartă şi să se blocheze. Navele de luptă se împrăştiară pe vectorii de apropiere atribuiți anterior, dar se abținură să se apropie de cargoboturi. Wedge comută unitatea de comunicație pe frecvența pe care Ashernii precizaseră că o foloseau Thyferranii.

— Aici Wedge Antilles. Am două escadrile de nave de luptă. Intenționăm să vă luăm încărcătura. Dacă cooperați, vi se va da un curs, veți putea să vă lăsați încărcătura şi apoi vă veți întoarce acasă nevătămați.

Tremurături de nervozitate străbatură din nou vocea care îi răspunse.

— Antilles, ni s-a spus că, dacă mergem cu voi, vom fi distruşi. Avem familii pe Thyferra.

Comentariul acela trimise un fior pe şira spinării lui Wedge, dar se luptă împotriva ideilor pe care i le semăna în cap.

— Familiile voastre nu vor fi rănite. Isard nu poate ucide familii de piloți şi să se aştepte să mai plece vreun transport de bacta. Este o cacealma pe care trebuie să o accept. Dacă decideți să nu vă întoarceți pe Thyferra, vă voi ajuta să vă duceți famiile în siguranță. O să pierdeți oricum încărcătura, ați putea la fel de bine să vă

scutiți de durere.

Una dintre navele-cisternă începu să se îndepărteze de celelalte. Mynock, droidul R5 al lui Wedge, o identifică drept *Trandafirul Xucphra*.

— Aici Bors Kenlin de pe *Trandafirul*. Suntem ai tăi, Antilles.

— Kenlin, nu pleca. Ai o soție pe Thyferra.

— Isard îmi va face o favoare dacă o va ucide. Nava cisternă *Trandafirul* se îndepărtă şi mai mult de celelalte două nave. Unde trebuie să mă duc?

— Aşteaptă, *Trandafir*. Wedge îşi comută unitatea de comunicații pe frecvența tactică a escadrilei. *Nouă*, tu, *Zece* şi cei doi prieteni ai tăi din *Semințele Morții* veți escorta *Trandafirul* până la Halanit. Isard a amenințat că le va ucide apropiații de de Thyferra dacă echipajul merge cu noi, aşa că află cine sunt familiile lor, ca să putem transmite datele către Asherni şi să încercăm să le salvăm.

Vocea lui Corran reveni puternică.

— Aşa cum ordonați, domnule.

Două X-interceptoare părăsiră formația şi zburară rapid spre *Trandafirul*. La prima trecere descărcară în computerul de navigație al *Trandafirului* cursul pentru Halanit. Pe măsură ce se întorceau, *Trandafirul* se deplasă cu ei pe vectorul de ieşire şi două dintre *Semințele Morții*, veniră în urma lor. Într-o clipită, toate cele cinci nave intrară în hiperspațiu şi dispărură.

Wedge se uită din nou la monitorul său. Navele rămase erau *Xucphra Alazhi* şi *Xucphra Meander*. Wedge bănuia că prima voce fusese de pe *Alazhi*. Din moment ce nava purta numele unei componente cheie din bacta, presupuse că Căpitanul avea vechime față de celelalte două. Wedge îşi comută unitatea de comunicații înapoi pe frecvența Thyferrană.

— *Meander*, care este decizia ta?

Îi răspunse o voce de femeie.

— Echipajul de pe *Meander* nu este convins că va fi în siguranță față de represaliile lui Isard.

— *Meander*, încărcătura ta se va îndrepta spre Coruscant. Dacă nu vă puteți pierde acolo, puteți să obțineți transport către orice destinație doriți. Îți garantez că încărcătura ta va ameliora o cantitate incredibilă de suferință.

Xucphra Meander începu să se îndepărteze de *Alazhi*. Pe măsură ce făcea acest lucru, *Alazhi* începu să se rostogolească pentru a-şi aduce turbolaserele asupra lui *Meander*. Wedge trecu pe frecvența sa tactică.

— *Trei* şi *Patru*, neutralizați nava *Alazhi*. *Cinci* şi *Şase*, preluați-o pe *Meander* şi îndreptați-vă spre Coruscant.

Gavin şi Shiel îşi desprinseră X-interceptoarele din formație şi începură să sprinteze spre *Alazhi*. Îşi menținură navele de vânătoare în mişcare într-o spirală mare, ceea ce le făcea să fie foarte greu de urmărit, mai ales când coborau sub capacitatea turbolaserelor de a se mişca suficient pentru a trage asupra lor. Fulgerele laser verzi ieşiră în perechi spre navele de luptă care se apropiau, dar acestea veneau întotdeauna deasupra sau sub X-interceptoare. Ajungând la un viraj în spirală, nava lui Gavin se rostogoli şi scuipă focuri laser spre cargobot. O rafală cvadruplă lovi corpul navei chiar în fața bateriei turbolaser, apoi alte două loviră bateria în partea laterală. Focul izbucni în bateria blocată, distrugând plăcile de blindaj care o protejau. Bule de blindaj topit zburară prin spațiu, apoi o explozie umplu bateria cu foc şi o sfâşie în bucăți. Lovitura lui Shiel asupra bateriei din spate se dovedi a fi la

fel de eficientă, golind cargobotul de armamentul ofensiv. Cele două nave de luptă începură să orbiteze în jurul lui *Alazhi*, trecând pe lângă cabina de pilotaj una după alta. La mare distanță de ei, Rhysati, Inyri şi cei doi tovarăşi Twi'leki conduseseră *Meander* spre Coruscant.

Wedge îşi ajustă unitatea de comunicații şi îndreptă fasciculul pentru a se concentra asupra *Alazhi*.

— *Alazhi*, sunteți fără apărare.

Bărbatul care îi răspunsese prima dată vorbi din nou, dar furia înlocuise nervozitatea din vocea lui.

— Putem şi ne vom opune, Antilles. Asta este piraterie. Dar avem un impas aici, pentru că nu aveți decât nave de luptă – nu ne puteți aborda. Dacă ne doborâți, voi sau vom distruge noi nava, veți pierde încărcătura. Aveți o parte din ceea ce vreți. Plecați. Lăsați-ne în pace.

Are dreptate – nu putem urca la bordul navei. Nu mă aşteptam la amenințarea lui Isard la adresa familiilor echipajelor. Credeam că, având în vedere că nu am făcut rău nimănui data trecută, vom avea echipaje cooperante.

Wedge se gândi o clipă, apoi îşi drese vocea.

— Te avertizez, *Alazhi*, că acelaşi software care ne-a permis să te aducem aici, atunci când va fi trimis semnalul corect, îți va lăsa nava fără aer şi se va subordona la datele noastre de navigație. Alegerea ta nu este dacă vii sau nu cu noi, ci dacă o vei face viu sau mort.

Lăsă ca acest lucru să fie înțeles pentru o clipă sau două. *Dacă îşi dau seama de cacealma, îi las să scape, ca să poată spună şi altora că nu i-am omorât. Asta ne va câştiga ceva bunăvoință, poate.*

— Decizia ta, *Alazhi*?

Frica reveni în vocea Căpitanului.

— Ne-ai omorî doar pentru a lua această bacta?

— V-aş ucide pentru a duce bacta celor care au nevoie de ea. Isard a dezlănțuit pe Coruscant o boală care ucide nouăzeci şi cinci la sută dintre victimele care nu sunt tratate. Ce ar trebui să consider mai valoros: viețile a doisprezece membri ai echipajului unui cargobot sau viețile a miliarde de ființe?

— O să ne ajuți familiile?

— Aveți cuvântul meu.

Liniştea se aşternu timp de câteva bătăi de inimă, apoi Căpitanul navei *Alazhi* vorbi într-o şoaptă îndepărtată.

— Sper că ştii ce faci. *Alazhi* este a voastră.

Wedge reveni la frecvența tactică.

— Gavin, *Alazhi* este la dispoziția ta pentru a o conduce pe cursul stabilit.

— Am înțeles, Wedge. Transmit date către *Alazhi* acum. Ne vedem mai târziu.

X-interceptorul lui Gavin se roti şi se întoarse pentru a se îndrepta spre vectorul de ieşire. Cei doi Twi'leki coborâră în picaj, ocupând poziții pe fiecare dintre flancurile lui *Alazhi*, în timp ce Shiel făcu o buclă şi veni în urma cargobotului. În timp ce *Alazhi* se întorcea spre dreapta şi începea saltul în hiperspațiu, un imens pumnal alb pătrunse prin țesătura spațiului pe o traiectorie care tăia linia de zbor a cargobotului. Teroarea năvăli ca un acid în gâtul lui Wedge când *Corupătorul* reveni în spațiul real şi deschise focul cu armamentul său. Valuri de energie turbolaser verde veneau dinspre bateriile de pe bordul stâng al Distrugătorului. Deşi nu erau

făcute pentru a ataca navele de luptă, trăgând de aproape, artileriştii nu puteau să rateze. *Semințele Morții* de pe flancuri se evaporară într-un nor de plasmă verde. Focul de turbolaser erodase toate liniile ascuțite de pe X-interceptorul lui Shiel, reducându-l de la o navă de vânătoare elegantă la o pată fluidă care se izbi de partea din spate a lui *Alazhi*.

O a doua salvă de pe Distrugător se concentră asupra navei-cisternă cu bacta. Într-o clipă, întreaga navă străluci în portocaliu, apoi rezervoarele de bacta explodară unul după altul. Bacta supraîncălzită se pulveriza şi se închega instantaneu în foițe delicate de gheață care îşi băteau joc de violența naşterii lor. În mod similar, plăcile din aliaj de oțel transparent şi de quadraniu-titan folosite la fabricarea cargobotului se răsuceau şi curgeau, sfârtecându-se şi explodând violent spre exterior, înainte să se închege într-o caricatură deformată a ceea ce fusese cândva cargobotul.

Din Gavin, Wedge nu mai zări nimic.

— *Stare critică.* Ieşiți imediat din sistem pe vectorii *critici.* Porniți! Plecați!

Vocea lui Asyr răsună în urechile lui Wedge.

— Wedge, cum rămâne cu…

Nu a mai rămas nimic din Gavin.

— Pleacă, Asyr, pleacă acum. Dacă mai stai să aştepți, vei fi ucisă. Wedge trase înapoi de manşă şi apăsă accelerația la maxim. Se uită în stânga sa şi văzu X-interceptorul lui Asyr suspendat lângă aripa sa. Trei secunde până la viteza luminii.

— Am înțeles, Wedge.

Wedge apăsă un buton de pe consola sa şi făcu saltul la viteza luminii. Stelele se alungiră, apoi îl absorbiseră într-un tunel de lumină albă, dar se simțea de parcă şi-ar fi lăsat măruntaiele înapoi în sistem, cu *Corupătorul.* Întotdeauna plănuise să se disperseze şi să fugă dacă apărea *Corupătorul*, dar să facă asta după ce suferise pierderi îl făcea să se simtă oribil. *Încă patru piloți au murit din cauza mea.* O parte din el se revoltă imediat la acest gând, căutând să dea vina pe altcineva. Dacă Căpitanul lui *Alazhi* nu ar fi ezitat, atunci toată lumea ar fi fost scoasă din sistem înainte de sosirea *Corupătorului. Dacă Isard nu ar fi amenințat echipajele cu siguranța familiilor lor, totul ar fi decurs bine. Dacă Senatorul Palpatine nu ar fi fost lacom, această situație nu ar fi existat niciodată.*

Wedge închise ochii împotriva luminii omniprezente a hiperspațiului.

— Ceea ce s-a întâmplat acolo este responsabilitatea mea. Operațiunea a avut riscuri, dar toate operațiunile au. Să mă învinovățesc pentru ceea ce s-a întâmplat nu mă va ajuta cu nimic. Ceea ce trebuie să fac este să învăț din situație, deoarece Convarion este foarte bun.

Lansă o cerere de date şi îl puse pe Mynock să analizeze vectorii de intrare şi ieşire ai diferitelor nave, apoi îi ceru să îi suprapună pe diagrama sistemului. În timp ce astromecul făcea asta, Wedge începu să înțeleagă pentru prima dată. Vectorul de intrare al *Corupătorului* părea foarte circumstanțial, deoarece se afla în unghi cu vectorul de ieşire al lui *Alazhi*, dar în realitate era acelaşi vector de intrare pe care îl folosiseră cargoboturile pentru a ajunge în sistem.

Wedge şuieră încet. Ceea ce îi spunea acea frântură de date era că Imperialul aşteptase la punctul de tranzit anterior, urmărise vectorii de ieşire ai tuturor navelor din convoiul său, apoi îşi pusese oamenii să facă o analiză a acestora. Cele trei nave care se abătuseră de la cursul planificat fuseseră descoperite, le fusese trasat cursul, iar *Corupătorul* venise după ele. Indiferent dacă navele de marfă fuseseră deturnate

sau doar avuseseră un pilot slab, Convarion venise după ele, cu intenția de a le distruge. *Nava sa a ajuns în sistem şi a tras imediat.*

Un fior se strecură în corpul lui Wedge şi îi îngheță carnea.

— *Inimă de Gheață* nu a fost niciodată adepta compasiunii, iar acum are un Căpitan de navă care îi împărtăşeşte disprețul pentru aşa ceva. Suntem norocoşi că am pierdut doar patru dintre piloții noştri. Am sperat că acest război va fi rapid – ştiam că va fi murdar. Va trebui să fim mai rapizi şi mai murdari, iar cu Convarion şi *Inimă de Gheață* care ni se opun, nu va fi o sarcină uşoară.

Capitolul 17

Sunetul a o mie de indivizi care băteau din călcâie şi luau poziţie de drepţi răsună în cala *Corupătorului*, în timp ce Fliry Vorru o urma pe Ysanne Isard care ieşea din partea inferioară a navetei. Vorru urmări cu privirea rândurile drepte ale echipajului şi soldaţilor din trupele de şoc şi îşi permise un zâmbet. *O asemenea demonstraţie de putere Imperială nu am mai văzut de când am fost condamnat pe Kessel. Poate că Rebelii deţin Centrul Imperial şi poate că s-au autoproclamat Noua Republică, dar nu vor cunoaşte niciodată o asemenea splendoare Imperială.*

La baza pasarelei, Isard se opri şi îi oferi mâna unui bărbat mic şi slab, îmbrăcat într-o uniformă neagră. Insigna de grad pe care o purta pe pieptul stâng al jachetei sale avea doar şase semne colorate, dar faptul că purta şi doi cilindri de grad îi spunea lui Vorru că era Comandantul, nu un simplu Căpitan. Chiar şi aşa, din cauza poziţiei sale de comandă pe navă şi a tradiţiei Imperiale, ar fi fost potrivit să i se adreseze cu rangul de *Căpitan*.

Iar felul în care execută plecăciunea înainte să sărute mâna oferită de Inimă de Gheaţă arată că acest Convarion nu este nimic altceva decât o persoană politicoasă.

Convarion întâmpină mâna oferită de Vorru cu o strângere puternică. Trăsăturile ascuţite ale bărbatului, părul negru şi des şi ochii albaştri se combinau pentru a-i conferi lui Convarion o intensitate care îl surprinse pe Vorru. Crezusese că toţi aceşti *mâncători de flăcări* fuseseră ucişi la Endor. *Acest om este ambiţios şi, prin urmare, periculos. Dacă ar fi fost subordonatul meu, aş fi pus să fie ucis.*

— Încântat de cunoştinţă, Căpitane Convarion.

— Şi eu, domnule Ministru Vorru. Buzele lui Convarion zâmbiră, dar plăcerea nu reuşi să se înregistreze dincolo de graniţele buzelor sale. Sunt onorat că v-aţi învrednicit să remarcaţi nava mea şi faptele noastre.

Isard, purtând uniforma ei stacojie de Amiral, se uită înapoi la el cu un uşor amuzament în ochi.

— Ai dat dovadă de iniţiativă, Comandante, iar eu remarc întotdeauna iniţiativa. Aş dori să inspectez nava, dacă acest lucru este posibil, dar mai întâi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră în particular.

— Bineînţeles, Doamnă Director. Convarion se înclină, apoi arătă spre un culoar prin mijlocul rândurilor albe ca oasele ale trupelor de şoc. Camera mea de gardă este pe aici.

Vorru merse în urma lui Convarion şi a lui Isard. Observase că Convarion îşi potrivise pasul cu cel al lui Isard şi că ea, ca reacţie la acest lucru, îşi varia mersul şi îl făcea pe Convarion să facă la fel. Faţa lui Convarion nu dădea niciun semn că ar fi observat ce se întâmpla sau dacă era sau nu deranjat de asta. Pur şi simplu se uita la Isard cu o privire plină de interes, nu aşteptând linguşitor fiecare cuvânt al ei, ci primind ceea ce spunea ca şi cum ar fi fost un sfat demn de cea mai sinceră consideraţie a sa.

Vorru îşi reprimă un zâmbet în timp ce-l privea pe Convarion cum opera, pentru că ştia că omul trebuia să încerce să echilibreze două scenarii contradictorii în capul lui. Trimiţând *Corupătorul* după navele rătăcite, Convarion reuşise să

întindă o ambuscadă unei operațiuni a lui Antilles şi să-i împrăştie forțele. După estimările lui Convarion, Antilles pierduse o jumătate de duzină de nave, inclusiv câteva dintre *Urâte*, numite *Semințele Morții* de către Twi'lekii care le creaseră.

Simplul fapt de a şti că nişte Twi'leki i se alăturaseră lui Antilles era o informație valoroasă în sine, iar Convarion ar fi primit o recompensă doar pentru faptul că adusese acest amănunt din misiunea sa.

Pe de altă parte, lăsase majoritatea convoiului său descoperit şi deschis la atac. Antilles scăpase totuşi cu două nave, iar Convarion distrusese un alt cargobot cu bacta din proprie inițiativă. În raportul său precizase că nava se deplasa împreună cu pirații şi nu răspunsese la apelul său inițial, aşa că o considerase ostilă şi o distrusese. O astfel de hotărâre era genul de lucru pe care Isard îl aprecia, dar pierderea unui cargobot cu bacta era un preț mare de plătit pentru asta.

Trapa de la micul compartiment se închise în spatele lui Vorru, rămânând blocat acolo cu Isard şi Convarion. Vorru se mută la capătul camerei, departe de uşă, şi se aşeză la colțul mesei dreptunghiulare din duraplast negru care domina încăperea. Convarion stătea aproape de capătul cel mai îngust al mesei, gata să-şi ia locul în capul acesteia dacă Isard nu-şi dorea acea poziție pentru ea. Isard rămăsese în picioare chiar lângă uşa de acces şi se holba la Convarion.

— Descoperirea ta privind înşelăciunea referitoare la cargoboturi a fost impresionantă, Comandante.

— Mulțumesc, dar nu a fost mai mult decât ar fi de aşteptat de la oricare dintre membrii personalului nostru. Am ales să aştept ca toate navele mele să se îndepărteze deoarece Rebelii au folosit tactica de a efectua salturi greşite asupra navelor în cazul convoiului bacta pe care Lordul Zsinj l-a ambuscat la Alderaan. Trebuia să presupun că aceeaşi tactică putea fi folosită din nou. Datorită vitezei *Corupătorului*, puteam să ajung sincronizat cu navele mele la destinație, chiar dacă întârziam plecarea. I-am pus pe navigatorii mei să traseze vectorii de ieşire pentru nave şi am observat că trei dintre ele erau în afara cursului. Am trasat posibilele puncte de oprire de-a lungul acestei rute şi am pornit după ele. A fost o operațiune de urmărire destul de simplă.

În ochiul stâng topit al lui Isard apăru iritare.

— Şi distrugerea navei *Alazhi*, nu a fost mai puțin decât mă aşteptam de la personalul nostru?

— Aşa cum am explicat în raportul meu...

— Aşa cum ai *mințit* în raport. Ochii lui Isard se îngustară. Analiza registrelor de date ale navei arată că artileriştii au deschis focul la trei secunde după revenire. Un semnal a fost transmis către *Alazhi* la cinci secunde după revenire în spațiul real, iar salvele care au distrus *Alazhi* au venit la opt secunde după revenire. Ați ales să trageți indiferent de răspunsul lor.

Fața lui Convarion încremeni, trăgând pielea întinsă peste pomeți.

— Am tras ca răspuns la situațiile neprevăzute pe care le elaborasem înainte de sosirea noastră. *Alazhi* era singură, ceea ce însemna că celelalte nave fuseseră deja capturate şi relocate. *Alazhi* fusese dezarmată şi avariată. Pentru că era înconjurată de nave de luptă ostile şi se deplasa împreună cu ele, a trebuit să presupun că se afla sub controlul lor. Eram conştient de politica dumneavoastră de pedepsire a colaboratorilor şi am ales să o pun în aplicare imediat. Pedeapsa întârziată este o pedeapsă lipsită de legătură cu crima care a declanşat-o. În timp ce

echipajul de pe *Xucphra Alazhi* nu va avea şansa să învețe din greşeala sa, echipajele altor nave vor şti că această politică nu este o amenințare inutilă.

— Deci ai ales să implementezi o astfel de politică fără să-mi ceri permisiunea?

Convarion aprobă din cap.

— Am făcut-o.

— Şi eşti pregătit să-ți asumi întreaga responsabilitate pentru că ai făcut acest lucru?

O uşoară ezitare marcă răspunsul lui Convarion.

— Sunt.

Colțurile coborâte ale gurii lui Isard se ridicară.

— Atunci vei executa familiile membrilor echipajului de pe *Alazhi*. I-am adus cu noi în navetă.

Culoarea se scurse de pe fața lui Convarion.

— Dacă asta este dorința dumneavoastră.

— Ce *doresc* eu, Căpitane Convarion, nu contează. Isard se îndreptă spre el şi smulse cilindrul de grad din partea dreaptă a tunicii lui Convarion. Ceea ce *ordon* eu este ceea ce contează. Inițiativa pe care ai luat-o trebuia să se încadreze în parametrii misiunii, nu trebuie să-i depăşească. M-ai înțeles?

Omul dădu din cap, dar Vorru detectă o rigiditate a mişcării sale care însemna rezistență. Anumite elemente din armata Imperială nu acceptaseră niciodată conducerea de facto a guvernului de către Isard, motiv pentru care mulți dintre ei se proclamaseră Lorzi Războinici şi îşi creaseră propriile lor mici Imperii.

Cei care îi rămăseseră loiali, fie ei, fie conceptului de Imperiu, puteau totuşi să se strâmbe atunci când dădea ea ordine.

Capul lui Convarion se ridică.

— Este *ordinul* dumneavoastră, Doamnă Director, ca eu să ucid familiile membrilor echipajului de pe *Alazhi*?

Capul lui Isard se îndreptă pentru scurt timp spre Convarion, dar Vorru se îndoia că Convarion sesizase scăparea ei.

— Această situație a fost deja rezolvată şi nu are nevoie de atenția ta. Am o altă sarcină pentru tine. Domnule Ministru Vorru, şedința de informare.

Vorru indică spre scaunul din capul mesei.

— Vă rog să vă aşezați, Căpitane Convarion. După cum ştiți, bacta este un fluid prețios care se produce în cantități limitate şi care este disponibilă doar de aici, de pe Thyferra. Toată bacta din galaxie este produsă sub licența noastră şi este vândută cu aprobarea noastră. Dacă aveți nevoie de bacta, există un singur loc de unde să o obțineți. Cel puțin, aceasta era situația până când Antilles şi ai lui au piratat primul convoi. Ce crezi că au făcut cu acea bacta?

— Este destul de clar că nu au vândut-o, deoarece acesta este răspunsul evident la întrebare. Convarion ridică din umeri cu reticență. Habar n-am ce au făcut cu ea.

— Au dat-o de pomană. O mare parte din ea a ajuns pe Coruscant, dar am anticipat asta. Vorru îşi apăsă mâinile pe blatul mesei. Pentru că au folosit navele şi echipajele noastre pentru a transporta bacta, ştim unde a ajuns. Am redus viitoarele alocări către acele lumi pentru a compensa bacta care le-a fost furnizată de Antilles şi le-am taxat pentru acea bacta.

Expresia lui Convarion se destinse.

— Şi au plătit?

— Unii au plătit, alții au refuzat să o facă. Vorru zâmbi. Asta ridică o problemă.

Isard se aplecă în față, punându-şi mâinile pe masă.

— Dacă unii nu plătesc, părem slabi şi ar putea refuza şi alții să ne plătească. Dacă nu plătesc, sunt la fel de hoți ca şi Antilles şi ai lui.

— Deci aveți o politică pe care vreți să îmi ordonați să o pun în aplicare.

— Cât de perspicace din partea ta, Căpitane. Vorru dădu solemn din cap. Avem o listă cu lumile care au primit bacta furată. Am eliminat acele lumi care ne-au plătit, au făcut aranjamente pentru a ne plăti sau au suficiente resurse pentru a ne putea plăti. Am rămas cu o mână de lumi-țintă care sunt prea sărace pentru a-şi permite cadoul pe care l-a oferit Antilles. Veți alege una dintre ele şi veți recupera bacta noastră.

— Şi dacă nu există bacta de recuperat?

Isard se îndreptă şi zâmbi cu mai multă răceală.

— Dacă bacta este epuizată, asta le va fi asigurat sănătatea. O veți lua din nou înapoi.

Convarion aprobă din cap.

— Aşa se va face.

Vorru ridică o mână.

— Nu te grăbi, Căpitane, există nişte precizări speciale pentru ceea ce vrem să faci. În primul rând, vei lua cu tine două companii ale *Corpului Thyferran de Apărare Internă* şi o escadrilă de piloți de-ai lor pentru a face ceea ce trebuie făcut.

— Dar trupele mele Imperiale vor fi mult mai eficiente...

— Într-adevăr, dar vrem ca Thyferranii să vadă crimele acestor lumi ca pe nişte crime împotriva lor, nu împotriva mea. Vrem ca Thyferranii să îşi murdărească mâinile. Dacă acționează alături de noi, devin complici la activitățile noastre. Se vor transforma în ținte pentru Antilles, ceea ce îi va lega şi mai strâns de noi. Făcându-i să administreze pedeapsa pentru aceste lumi, le dăm un interes şi mai mare în a vedea că rămânem aici pentru a ajuta la apărarea lor şi le dăm un motiv să se apere singuri.

Ochii lui Convarion se îngustară.

— Vorbiți de parcă ați crede cu adevărat că Antilles şi gloata lui chiar vă pot doborî.

— Prostii! Isard respinse această presupunere cu un gest din mână. Va veni un moment, totuşi, când Noua Republică se va gândi ce va face în legătură cu noi şi cu controlul nostru asupra aprovizionării cu bacta. Până acum s-au abținut să provoace probleme pentru că sunt reticenți în a se amesteca în politica internă a lumilor. Dacă ar face acest lucru, ar diviza Republica, deoarece mai multe lumi care şi-au declarat independența şi care li s-au alăturat, încă au oficiali Imperiali la conducere. Lordul Zsinj a distras şi mai mult atenția Noii Republici, dar după ce se vor ocupa de el, ne vor lua din nou în considerare.

Convarion clătină din cap.

— Dacă statele noastre clientelare se tem să nu-şi piardă aprovizionarea cu bacta, nu vor face presiuni pentru ca Republica să facă ceva în privința noastră. Iar dacă Thyferranii ne sprijină pe deplin, Noua Republică va trebui să organizeze o invazie a Thyferrei pentru a ne înlătura.

— Exact.

Vorru lăsă comentariul lui Isard să îi răsune în urechi, dar nu era la fel de

încrezător în el pe cât sugera vocea ei. Să-l desconsidere în întregime pe Antilles era o greşeală, şi una pe care Isard ar fi trebuit să ştie că nu trebuie să o facă. Deşi Vorru credea că ameninţarea reprezentată de Antilles putea fi controlată şi minimizată, singurul mod în care putea fi eliminată era uciderea lui şi distrugerea bazei sale de putere. Reţeaua de contacte pe care Vorru o avea pentru a aduna informaţii despre Antilles abia începea să-i raporteze date, dar până acum fusese inutilă în încercarea de a-l localiza pe Antilles sau de a afla care erau intenţiile sale pe termen lung.

Vorru îşi deschise mâinile şi îi zâmbi lui Convarion.

— Deci, vei urma ordinele şi vei pedepsi o lume pentru că are de-a face cu Antilles?

— Trimiteţi-mi fişierele de date despre lumile ţintă şi în două zile vă voi răspunde cu planuri pentru a mă ocupa de ele. Convarion se ridică. Puteţi alege ţinta finală sau puteţi să mă lăsaţi pe mine să decid. V-aş cere un singur lucru în schimb.

Isard îşi arcui o sprânceană la el.

— Şi care ar fi acela?

— Aşa cum ai mai spus, iniţiativa este limitată de parametrii misiunii mele. Convarion zâmbi pe jumătate. Dacă vrei ca lecţia să fie învăţată de un număr cât mai mare de fiinţe, făceţi-mi favoarea de a-mi defini misiunea cât mai larg posibil.

Capitolul 18

În multe privințe, lui Iella Wessiri nu-i venea să creadă că, până la urmă, se hotărâse să vină în misiune. Înțelegea cât de important era să o întreprindă şi cât de mult bine putea face cauzei Ashern, dar se opunea la cel mai elementar nivel.

Este o crimă, nimic mai puțin. Când Elscol propusese operațiunea, folosise eufemismul *sancțiune* pentru a descrie ceea ce urmau să-i facă unuia dintre conducătorii Xucphra, Aerin Dlarit. Dlarit, un bărbat mai în vârstă, fusese numit General în *Corpul Thyferran de Apărare Internă.* În operațiunile zilnice, i se supunea Maiorului Barst Roite, dar Dlarit se afişa în uniforma sa la o mulțime de evenimente sociale. Presa locală îl prezentase de nenumărate ori asigurându-şi concetățenii că Ashernii erau sub control şi că vor urma zile fericite.

— A devenit o țintă evidentă. Elscol îşi desfăcuse brațele pentru a sublinia, punctul ei de vedere. Dacă îl eliminăm, vom zgudui societatea Xucphrană din temelii.

Iella protestase împotriva întregii idei.

— Dlarit nu reprezintă cu adevărat o țintă militară. E un fricos. Îl putem compromite lovind alte ținte şi făcând ca asigurările lui să fie mincinoase.

— Am putea, dar lovirea unor astfel de obiective tot nu aduce în fața oamenilor adevărata natură a războiului. Trebuie să-i speriem, profund.

— Şi lovirea unor ținte militare nu va face asta?

— În cele din urmă, da. Dar aşa va fi mai rapid.

Iella se încruntă.

— Oare împuşcarea unor oameni la întâmplare nu ar realiza acelaşi lucru?

— Probabil că da, ridică Elscol din umeri. Este un plan de rezervă.

— Nu poți vorbi serios. Iella se uită la femeia mai mică cu o neîncredere totală. Asta ar fi o crimă. E o crimă, din toate punctele de vedere. Nu poți ucide nevinovați.

— Uite, Iella, nu există nevinovați. Elscol îşi înfipse pumnii în şolduri. De-a lungul anilor, am ajutat zeci de lumi să se elibereze de Imperiu, iar o parte din fiecare luptă constă în a face populația să se trezească pentru a vedea ceea ce se întâmplă cu adevărat. Lumea presupune că, dacă nu spune nimic şi nu face nimic, nu sunt implicați în luptă, dar adevărul este că atitudinea de indiferență este un vot tacit de susținere a status quo-ului. Trebuie determinați să vadă că, nefăcând nicio alegere, de fapt au făcut una. Când vor înțelege acest lucru, vor începe să se gândească la aceste alegeri, iar noi facem ca alegerea Imperialilor să fie una foarte proastă.

Iella îşi ridică capul.

— *Soarele Negru*[3] obişnuia să folosească acelaşi raționament pentru a justifica

---

[3] Soarele Negru – sindicat criminal care a ieşit în evidență în timpul Războiului Clonelor, pe măsură ce Ordinul Jedi se concentra mai mult pe afaceri militare şi mai puțin pe aplicarea legii. Soarele Negru a fost aliat cu *Colectivul Umbrelor* şi cu liderul acestuia, renegatul Lord Sith Darth Maul. Sindicatul a menținut baze pe Mustafar şi Ord Mantell şi a avut mulți membri din specia Falleenă. În timpul Războiului Clonelor, sindicatul a fost foarte influent în întreaga galaxie şi a fost condus de un grup de nobili Falleeni dintr-o fortăreață de pe Mustafar. În timpul războiului, a fost constrâns de Lordul Sith Maul, să se alăture *Colectivului Umbrelor* după ce fratele său Savage Opress l-a ucis pe liderul lor, Xomit Grunseit. Sub conducerea *Colectivului Umbrelor*, Soarele Negru şi Sindicatul Pyke au participat la Marea Bătălie de pe Ord Mantell, apărându-se de atacatorii Separatişti conduşi de Contele Dooku şi Grievous.

uciderea ființelor.

— Există o diferență între *Soarele Negru* şi noi.

— Oh, spune-mi.

— *Soarele Negru* însemna doar lăcomie şi egoism. Elscol se uită în jur la oamenii şi Vratixii adunați în cameră. Noi luptăm pentru libertate, pentru dreptul de a trăi aşa cum vrem. Luptăm pentru singurul lucru pentru care merită să luptăm.

— Şi dacă aceşti oameni vor să fie conduşi de Imperiu?

— Ei pot considera acțiunea noastră ca fiind o cerere de evacuare. Ochii căprui ai lui Elscol se îngustară. Vii dintr-un mediu unde te ocupai de aplicarea legii, în care trebuia să-i protejezi pe cei nevinovați de ravagiile criminalilor. Puteai face asta fără să recurgi la o activitate atât de drastică, pentru că aveai în spate puterea guvernului. Ați avut un sistem de justiție care să întărească voința cetățenilor. Înțeleg acest lucru şi îl respect. În acelaşi timp, ştiu şi că ai văzut infractori despre care ştiai că nu puteau fi opriți decât cu un glonț exploziv. Cu asta ne confruntăm aici. Dlarit poate părea inofensiv, dar ajută la susținerea unui sistem care îi ține pe Vratixi în sclavie virtuală. Susține un sistem care face ca miliarde de ființe să sufere inutil pentru că nu-şi pot permite un leac. Are pe mâini sângele tuturor celor care au murit din cauza lipsei de bacta, precum şi pe al familiilor echipajului de pe *Alazhi*.

Iella încuviință din cap.

— Nu pot nega validitatea a ceea ce spui despre Dlarit. Adaugă la asta faptul că fiica lui a spionat Alianța pentru Imperiali şi a contribuit la capturarea lui Corran. Problema este totuşi că nu mă simt confortabil cu asasinarea lui, mai ales în propria casă.

— Actul are un impact mai mare acolo. Vom face o holoînregistrare a execuției şi o vom distribui. Asta ne va face să fim înțeleşi, şi încă repede.

— Şi ne va transforma în strigoi. Cum rămâne cu personalul lui Dlarit şi cu familia lui? Ce facem dacă ne găsesc acolo?

Muşchii de la colțurile maxilarului lui Elscol se contractară.

— Blasterele au setări de paralizare.

Iella ridicase o sprânceană.

— Vorbeşti de parcă i-ai ucide şi copiii.

— Erisi e fiica lui... Micuții Hutti cresc pentru a deveni Hutti.

— Dar lăsându-i în viață copiii săi minori vom arăta că suntem capabili de milă față de cei care îşi dau seama de greşeala propriilor căi, corect? Iella se uită cu atenție la ea. Corect?

— Va face operațiunea mai dificilă, dar se poate realiza. Elscol se uită în jurul sălii de şedințe. Alte obiecții filosofice sau putem trece la planificare?

Nu era niciuna, aşa că Elscol trecuse imediat la planificarea asaltului.

Şi ce treabă a făcut.

Experiența ei în planificarea şi executarea operațiunilor se văzu în modul în care reuşise să spargă sistemul de securitate al domeniului Dlarit. Iella participase la nenumărate şedințe de informare ale Operațiunilor Speciale din cadrul CorSec cu privire la raidurile asupra bastioanelor criminale, iar prezentarea lui Elscol era la fel de cuprinzătoare şi plină de previziuni ca oricare dintre ele.

Spre surprinderea tuturor, inclusiv a ei însăşi, Iella acceptase să se alăture grupului de doisprezece Asherni care se oferiseră voluntari pentru operațiune. Elscol, Sixtus şi trei dintre camarazii săi de la *Operațiunile Navale Speciale Imperiale* formară

nucleul grupului. Iella, doi Vratix şi patru oameni – toți patru fiind refugiați Zaltin – completau restul echipei. Fiecărui membru al comandoului i se dăduse un blaster, o carabină blaster, îmbrăcăminte de culoare închisă, un comunicator şi o vestă uşoară cu plăci blindate care îi acoperea de la gât până la abdomen, în față şi în spate. Iella ştia că armura ar fi fost aproape inutilă pentru a opri un proiectil blaster, dar chiar şi devierea acestuia de pe linia mediană a corpului însemna că se putea supraviețui unei eventuale răni.

Iella se ascunse în spatele trunchiului unui copac *akonije* uriaş. Umiditatea din aer contribuia la reținerea căldurii din timpul zilei, iar vesta nu o făcea să se simtă prea confortabil. Chiar şi aşa, şoapta uşoară a brizei o ajută să se răcorească. *Dar, de asemenea, ascunde unele zgomote şi le creează pe altele, ținându-mă pe jar.* Îşi dădu o şuviță de păr şaten deschis pe spate şi se uită înainte, în întuneric.

Abia vizibili ca nişte umbre uriaşe, Sixtus şi tovarăşii lui îşi croiră drum înainte prin pădurea tropicală care ascundea domeniul Dlarit. Proprietatea în sine era aşezată pe o mică colină la poalele unor munți înalți care făcuseră cândva parte dintr-un vulcan stins. Hologramele domeniului luate în timpul zilei arătau incredibil de frumos, cu clădirea din piatră naturală care se ridica din jungla înconjurătoare ca un mic vulcan. Cascadele uriaşe care se cascau pe fundalul muntos adăugau ultimul element pentru a transforma domeniul într-un paradis.

De asemenea, acestea ofereau şi mijloacele de intrare în domeniu. Majoritatea deplasărilor către şi dinspre domeniu se făceau cu ajutorul unui speeder. Patruzeci şi cinci de kilometri de cale ferată întortocheată, cu o singură bandă de circulație, conectau domeniul la calea principală de trecere spre sud, dar mai multe porți o blocau, iar o serie de trecători înguste printre stâncile naturale constituiau puncte de ambuscadă perfecte în cazul în care se încerca o invazie de-a lungul ei. De asemenea, un inel de unități de baterii de apărare antiaeriană *Comar Tritracker* bine ascunse însemna că o apropiere de domeniu cu un speeder fără autorizație ar fi putut fi sinucigaşă. Diverse rețele de senzori poziționate în jurul domeniului monitorizau, de asemenea, căile probabile de apropiere prin pădurea tropicală.

Accesând computerele planetare şi folosindu-se de sateliții de supraveghere Zaltin, echipa Ashern obținuse holograme în timp real ale domeniului şi imagini termice ale gărzilor aflate în rondul lor. De asemenea, descoperiseră amplasarea dispozitivelor senzoriale din pădurea tropicală şi observaseră că patrulele umane tindeau să se concentreze pe partea proprietății care dădea spre munți şi cascade. După ce studiaseră specificațiile senzorilor utilizați pe domeniu, realizaseră că senzorii de pe partea muntelui fuseseră dezactivați, astfel încât mişcarea apei şi sunetul cascadelor să nu declanşeze constant alarmele.

Intrând pe domeniu, se apropiară de partea îndepărtată a muntelui şi urcară spre vârf până la lăsarea întunericului. Odată cu lăsarea întunericului, coborâră, menținându-se cât mai aproape de cascade. Îşi acceleraseră coborârea în rapel sub una dintre cele mai lungi cascade, lăsând perdeaua de apă să îi ascundă de senzorii domeniului. Odată ajunşi la poalele munților, se deplasară la marginea razei de acțiune a senzorilor, croind o cale labirintică prin junglă.

Trupele Speciale deschideau drumul. Deşi erau la fel de masivi ca trupele de şoc, oamenii lui Sixtus erau înşelător de rapizi şi mortal de tăcuți. Iella era mai mult decât fericită că erau de partea ei. Oricât de înfricoşătoare ar fi fost confruntarea cu trupele de şoc, lupta împotriva acestor oameni ar fi fost şi mai rea. La un moment dat, fuseseră selectați pentru a se alătura celei mai de elită unități de luptă a Marinei

Imperiale, iar produsul abilităților lor dovedea că alegerea fusese una înțeleaptă.

Iella auzi un singur clic pe comunicatorul ei, aşa că se grăbi să avanseze, rămânând jos. Ajunse lângă Elscol şi se uită în direcția în care arăta femeia mai mică. După siluetele iluminate de casă, văzu două gărzi ale *Corpului Thyferran de Apărare* care se plimbau. Elscol bătu de două ori cu degetul în comunicatorul ei şi umbre uriaşe se ridicară pentru a eclipsa gărzile. Iella nu auzi nici țipete şi nici focuri de armă, dar un alt dublu-clic se auzi pe comunicator, indicând că gărzile fuseseră neutralizate. Restul grupului avansă până la marginea pădurii din jurul domeniului. Doar douăzeci şi cinci de metri îi despărțeau de solarul reşedinței. Iella se lăsă în genunchi lângă unul dintre gardieni şi îi pipăi pulsul la gât, dar mâna ei întâlni o umezeală lipicioasă care îi spuse tot ce avea nevoie să ştie.

S-ar fi putut vedea sunetul unei împuşcături paralizante sau lumina de la explozia albastră. Aceşti oameni trebuiau să moară.

Elscol îi bătu pe doi dintre soldații Trupelor Speciale pe umeri şi aceştia alergară înainte pe gazon până la umbrele de lângă solar. Iella se trezi ținându-şi respirația, aşteptând o reacție din partea casei. Un singur clic de pe comunicator îi spuse că cei doi se simțeau în siguranță. Elscol le trimise un dublu-clic, iar Iella se pregăti să fugă. Echipa de Speciali scoase un dispozitiv electronic dintr-un rucsac de echipament şi îl lipi de încuietoarea uşii solarului. Iella văzu luminile de pe dispozitiv pâlpâind şi schimbându-şi culoarea, apoi cinci dintre ele se aprinseră toate în verde în acelaşi timp. Se stinseră după trei secunde, moment în care unul dintre Speciali împinse uşa. Un alt dublu-clic veni prin comunicator, iar Iella fu gata de acțiune.

Cu fiecare pas se pregătea să primească un foc din întuneric, un fulger roşu aprins care să o lovească, să o ridice şi să o trimită în zbor prin curte. Văzuse cum li se întâmplase şi altora înainte, de mai multe ori decât îşi putea aminti. O bântuia privirea de surpriză de pe chipul victimei, când credința în nemurire se dizolva în consternare şi disperare,.

În moarte, mai ales în moartea violentă, nimeni nu arată vreodată frumos.

Ajunse la uşă şi trecu prin ea, apoi o luă la stânga şi se lipi de peretele de cealaltă parte a uşii de intrare în clădirea principală, vizavi de primul Special. După ea veni Elscol, apoi Sixtus. Amândoi trecură în fugă prin uşă, apoi făcură dublu clic pentru a da undă verde, astfel încât Iella şi Specialii se deplasară înainte. Ceilalți membri ai echipei străbăteau în fugă etajul inferior al reşedinței şi îl securizară fără incidente. Elscol şi Sixtus urcară scările până la etajul principal. Iella îi urmă şi descoperi că etajul principal era întunecat, cu excepția unei lumini galbene palide care pătrundea printr-o uşă deschisă mai departe pe holul principal. Întunericul nu o surprinse foarte mult – raidul fusese programat să ajungă la reşedință la jumătatea intervalului dintre miezul nopții şi zorii zilei, pentru a profita de faptul că majoritatea oamenilor ar fi dormit. Faptul că o lumină era încă aprinsă i se părea ciudat, dar nu putea fi exclusă neglijența.

Şi nici nu este exclus ca cineva să lucreze până târziu.

Acela trebuia să fie biroul lui Dlarit. Iella se strecură înainte cu prudență. Deşi doar zece metri o despărțeau de uşa luminată, îi luă două minute să parcurgă această distanță. La marginea uşii înclină capul şi aruncă o privire rapidă în încăpere. Ceea ce văzu îi stârni un zâmbet şi o făcu să dea dublu clic pe comunicator şi să-i invite pe ceilalți să înainteze. Intră în birou şi clătină din cap. Purtând cea mai frumoasă uniformă a *Corpului Thyferran de Apărare Internă*, Aerin Dlarit stătea

întins pe un scaun cu spătar înalt în spatele biroului său. Placa holoproiectorului încorporat în birou afişa o replică de un metru înălţime a unui monument cu o statuie mai mare decât în realitate a lui Dlarit în vârful unui piedestal. Holograma se rotea încet în aer, însoţită de o mulţime de binefăcători în miniatură care oftau şi aplaudau la baza ei.

Elscol îşi scoase pistolul blaster şi îşi coborî vocea până la o şoaptă.

— Aduceţi holocamera sus. Moare ca un monument al propriului ego şi al încrederii eronate în Imperiu.

Iella îi puse o mână pe braţ.

— Aşteaptă, am o altă idee. Una care ar putea funcţiona chiar mai bine.

— Trebuie să moară.

— Cu ceea ce am eu în minte, va muri, dar de o mie de ori mai mult. Iella îşi scoase propriul pistol şi apăsă maneta selectorului pe *paralizant*. Am omorât deja două gărzi, aşa că ştiu că vorbim serios. Ai încredere în mine, asta va funcţiona.

— Dacă nu-mi place, moare oricum.

Iella surâse.

— O să-ţi placă. Vom avea mai mult de profitat din asta.

Iella le explică, iar Elscol se împotrivi până când Sixtus schiţă un zâmbet. Acest lucru o făcu pe Elscol să se răzgândească, aşa că Iella trase un singur foc de armă în Generalul adormit, apoi se apucară de treabă.

Grupul părăsi reşedinţa în acelaşi mod în care intrase şi, deşi Iella era împovărată cărând cu ea uniforma de gală a Generalului Aerin Dlarit, călătoria nu păru nici pe departe la fel de grea ca înainte.

Capitolul 19

Interceptorul TIE al Comandantului Erisi Dlarit coborî din pântecul *Corupătorului* şi se lăsă sedus de gravitaţie în atmosfera Halanitului. Nava cu aripi în formă triunghiulară tremură puţin în timp ce intra în atmosfera friguroasă a planetei, amintindu-i lui Erisi că Interceptorul va ceda o parte din manevrabilitatea sa din cauza frecării cu aerul şi a rezistenţei. Manevrele pe care le putea face în vidul spaţiului ar fi ucis-o în atmosferă.

Rebelii se referă la aceste nave de luptă ca la nişte mijiţi, dar în atmosferă prefer să mă gândesc la ele ca la nişte grimase. Din momentul în care Ysanne Isard o desemnase să conducă escadrila *Corpului Thyferran de Apărare Internă*, Erisi făcuse presiuni pentru a-şi dota cele două escadrile cu X-interceptoare. Deşi mai lente şi mai puţin agile decât Interceptoarele TIE, scuturile X-interceptoarelor şi capacitatea lor de a utiliza torpilele protonice pe lângă lasere, le făceau să fie superioare ca nave de luptă.

Nu a contat deloc cât de elocvent am argumentat, ce fapte am folosit, Inimă de Gheaţă nu ar fi fost niciodată de acord cu cererea mea. Erisi îşi dădu seama că propriul ei sentiment de superioritate se ciocnise din plin cu nevoia lui Isard de a vedea orice şi tot ce era Imperial ca fiind mai bun decât tot ceea ce avea Alianţa de oferit. *Isard se consideră pe sine însăşi ca fiind culmea excelenţei Imperiale şi cere ca orice altceva să se ridice la nivelul ei. Ceea ce ştiu eu sau alţii nu contează pentru ea, pentru că nu ne ridicăm la standardele ei.*

Erisi chiar nu o putea învinovăţi pe Isard pentru că îi trata pe Thyferrani şi *Corpul de Apărare* ca pe nişte verişori proşti şi proveniţi din endogamie ai Imperiului. Deşi *Corupătorul* se afla deja în drum spre Halanit când avusese loc raidul Ashernilor, vestea fusese comunicată pe navă. Obrajii îi ardeau în timp ce imaginea tatălui ei prăbuşit gol în scaunul său îi exploda în minte. Înfiorător în mod extrem, incidentul însemna că echipajul Imperial al *Corupătorului* nu mai simţea niciun motiv să-şi ascundă dispreţul faţă de personalul *Corpului* de la bordul navei. Faptul că fusese implicat tatăl ei o rănise profund. Ceea ce făcea ca lucrurile să fie şi mai rele era faptul că Iella Wessiri fusese identificată de pe hologramă. Imperialii luaseră asta ca pe un semn că Antilles intrase într-o alianţă deplină cu Ashernii, dar Erisi citise mult mai mult în participarea Iellei. *Iella l-a făcut pe tatăl meu să se simtă jenat ca să ajungă la mine, ca să se răzbune pentru trădarea mea faţă de Corran şi restul Vagabonzilor. Acesta a fost un mesaj adresat mie – o declaraţie de război privată.*

Erisi aruncă o privire spre monitor şi mârâi în unitatea de comunicaţii.

— *Patru*, strânge formaţia.

În spatele celor patru Interceptoare ale ei venea un cvartet de bombardiere TIE cu două carene. Interceptoarele ei zburau pentru a acoperi bombardierele, deşi, odată ce acestea aruncau detonatoarele termice şi bombele protonice pentru a distruge colonia principală, misiunea Interceptoarelor se schimba pentru a ataca ţintele de la sol şi pentru a suprima focul asupra navetelor încărcate cu trupe de şoc care urmau să coboare.

Bombardierele TIE plonjară prin aer şi se apropiară în spirală de ţinta lor. Erisi

şi escadrila ei le urmară. Nu se putea abţine să nu-şi amintească de nenumăratele exerciţii de antrenament în care folosise un X-interceptor pentru a se năpusti ca un şoim-liliac asupra unor asemenea nave greoaie. Două dintre ele ar fi fost distruse la prima trecere, iar celelalte ar fi urmat să fie distruse în timp ce încercau să fugă. Sub ea, bombardierele îşi începură cursa. Detonatoarele termice căzură leneşe din nave, ca şi cum ar fi fost inofensive. Exploziile lor împrăştiară o lumină aurie prin gheţar şi sângerară prin marile jeturi de abur pe care le produceau. Briza uşoară de dedesubt înlătură rapid aburul, dezvăluind o gaură de aproximativ un kilometru în diametru şi aproape jumătate în adâncime. Apa aburindă se aduna pe fundul ei, iar Erisi ştiu că detonatoarele termice curăţaseră gheţarul până la scutul din oţel transparent care proteja colonia Halanit de clima aspră a lumii.

Cea de-a doua razie a bombardierelor elimină scutul. Bombele protonice de mare putere zdrobiră scutul din oţel transparent, fragmentând plăcile de la nivelul zero. O undă de şoc străpunse bariera cu pereţi dubli, smulgând plăci întregi de oţel transparent din ambele straturi în timp ce se deplasa. Aerul cald de sub scut urcă în sus, suflând resturile în aer, apoi se condensară în aerul îngheţat. În acelaşi timp, în jurul marginilor zimţate ale găurii, aerul rece se revărsa în jos, în colonie.

Rostogolindu-şi Interceptorul pe ansamblul stabilizatorului stânga, Erisi coborî în spirală prin gaura pe care o creaseră bombele. Prăpastia prin care zbura se întindea deasupra şi dedesubtul navei sale de vânătoare ca cel mai măreţ dintre bulevardele Coruscantului. Poduri suspendate lungi legau ambele părţi ale prăpastiei la diferite niveluri şi cascade de gheaţă îşi croiau rapid drum în adâncurile din faţa ei. Luminile de la sute de hublouri punctau adâncurile prăpastiei cu cercuri şi pătrate galbene. Erisi apăsă pe trăgaciul laserelor sale. Un flux de săgeţi verzi brăzdă o linie zimţată de-a lungul unei feţe a prăpastiei, străpungând hublourile şi întunecându-le. În timp ce trăgea, aruncă o privire pe monitorul principal, aşteptând să se activeze alarma de avertizare a rachetelor. *Va fi vorba de rachete sau de turbolasere, iar dacă vor să le folosească, va trebui să o facă acum.*

Îşi continuă zborul din ce în ce mai adânc, mitraliind ţintele pe măsură ce înainta. O linie de foc împrăştie un grup de oameni de pe un balcon. O alta mătură un pod pietonal, urmărind un bărbat care se credea, în mod nesăbuit, mai rapid decât un fulger laser. Apropiindu-se de fundul prăpastiei, micşoră acceleraţia şi se ridică într-o buclă, dar nu înainte de a umple bazinele cu cruste de gheaţă de dedesubt cu suficientă energie laser pentru ca acestea să înceapă să fiarbă.

Odată ce bolta fu ruptă şi bazinele de ihtiocultură fuseseră transformate în vase gigantice cu supă, ştiu că întreaga colonie Halanit era moartă. Cei care nu mureau de frig aveau să moară de foame – un mod teribil de a muri. Îşi dădu seama că vechii ei camarazi din *Escadrila Vagabond* ar fi fost îngroziţi de carnagiu, aşa cum ar fi fost şi ea dacă Imperiul ar fi efectuat acest atac asupra Thyferrei, dar nu simţea nicio remuşcare pentru oamenii condamnaţi prin acţiunea ei.

Erau deja morţi. Nevoia lor de bacta fusese disperată, pentru că fără ea colonia lor izolată nu putea supravieţui. Nu-şi puteau permite bacta pentru că erau atât de săraci, prin urmare, oricine cu suficienţi neuroni pentru a forma o sinapsă ar fi văzut că singurul lucru rezonabil de făcut era să abandoneze Halanitul sau să aleagă o metodă de exploatare a lumii pentru a genera suficienţi bani pentru a se putea întreţine.

Nu am nicio obligaţie să-i salva pe cei proşti de ei înşişi. Chiar dacă le-am fi dat

bacta, o altă criză i-ar fi distrus. Faptul că au refuzat să înfrunte realitatea nu mă obligă să îi protejez de dezastrul pe care îl caută cu atâta ardoare. Ochii lui Erisi se îngustară în timp ce începu o cursă de mitraliere înapoi spre suprafață. *Şi şi-au agravat prostia, asociindu-se cu hoții şi folosind bacta pe care nu o puteau plăti.*

În ciuda lipsei tirului care să apere colonia, ştia că erau orice altceva decât o colonie lipsită de apărare şi inofensivă. Faptul că acceptaseră bacta de la Wedge şi de la ceilalți era echivalentul înjunghierii unui cuțit în economia Thyferranilor. Dacă Thyferra le permitea să facă asta, şi alte lumi s-ar fi eschivat în mod similar de la obligațiile lor. Alți indivizi îl vor imita pe Wedge, iar pirații vor năvăli asupra convoaielor de bacta. Recompensa cuvenită pentru furnizarea unui fluid vital galaxiei ar fi refuzată Thyferrei printr-un atac la fel de distructiv ca cel pe care îl efectuua ea.

Lansând o rachetă prin gaura din scut, Erisi se rostogoli şi începu o orbită eliptică lungă deasupra scutului fisurat.

— *Interceptorul Unu* raportează. Nu se detectează focuri ostile de arme.

— Recepționat, *Unu.* Căpitanul vă felicită pentru raid şi vă cere să vă alăturați lui pentru marşul către colonie.

— Recepționat, *Control.* Voi face cum ordonați.

Erisi zâmbi. *I-am arătat lui Convarion cum că piloții Corpului nu sunt doar nişte incompetenți cu creiere de nerf, precum ne credea el. Acum îmi va arăta cât de puternici sunt soldații din trupele de şoc, ca să nu uit cine îi este superior cui. Nu că aş putea vreodată, dar nu voi spune nimic. Oricum, Convarion nu s-ar fi crezut niciodată subordonatul meu.*

* * *

Gavin nu-şi dădu seama că fusese o explozie cea care îl trezise până când nu răsunară o a doua şi o a treia. Îşi azvârli straturile groase de pături – viața pe Tatooine îi garanta că simțea frigul chiar şi în băile fierbinți ale lui Halanit – şi mârâi în timp ce-şi înfipse picioarele în cizmele reci. Şi le fixă, apoi se ridică în picioare şi îşi puse centura cu blasterul în timp ce Farl Cort apărea în uşa camerei sale.

— Ce se întâmplă?

Înainte ca administratorul să poată răspunde, urechile lui Gavin pocniră din cauza schimbării presiunii aerului din colonie. Aerul începu să se scurgă din cameră, trăgând de tivul mantiei lui Cort. Fața micuțului deveni cenuşie.

— Au străpuns scutul.

Gavin îl apucă înainte să cadă.

— Cine?

— Imperialii, cred. E un Distrugător pe orbită.

— *Bastarzi Sith!* Trebuia să mă trezeşti când a sosit.

Gavin voia să se dea cu capul de perete. Era convins că fusese suficient de atent pentru a-şi ascunde urmele astfel încât *Corupătorul* să nu-l poată urmări. Când acesta îşi făcuse apariția la deturnarea convoiului, îşi întrerupse imediat zborul şi plonjase pentru a se îndepărta de el. Corpul *Xucphrei Alazhi* îl protejase de turbolaserele distrugătorului. Ştia că ar fi fost mort dacă nu ar fi recurs la singura opțiune pe care o avea la dispoziție, un salt în hiperspațiu, ceea ce şi făcu orbeşte.

Rezistă saltului timp de cincisprezece secunde, care au fost cele mai lungi cincisprezece secunde din viața lui. Să sari orbeşte în hiperspațiu era la fel de

prostesc ca şi cum ai face glume cu graşi în preajma unui Hutt, şi aproape întotdeauna la fel de fatal. La ieşirea din hiperspaţiu, făcuse o citire rapidă a zonei şi puse unitatea R2 să traseze un alt salt scurt. Trecu nava printr-o serie de şapte astfel de salturi mici, efectuând salturi duble înainte şi înapoi, apoi făcu un salt lung spre Inelul Exterior. Aterizase pe o planetă mică, unde avusese parte de câteva probleme şi apoi porni pe drumul de întoarcere spre Yag'Dhul.

Pentru că astronavigaţia nu fusese niciodată punctul său forte, fusese limitat în alegerea destinaţiilor. Pentru a face călătoria de întoarcere cât mai repede posibil, cea mai bună rută era să facă o cursă lungă până la Halanit, pentru că de acolo, călătoria spre Yag'Dhul putea fi realizată în câteva salturi scurte. De asemenea, se gândise că putea exista o şansă ca Ooryl şi Corran să nu fi plecat de pe Halanit până când ar fi ajuns el acolo. Călătoria până la Halanit aproape că îl lăsa fără combustibil. Spera că cei de pe Halanit îi vor da ceva în schimbul bactei pe care le-o dăduseră, şi cum Corran era acolo, era sigur că i-ar fi alimentat nava.

În ciuda absenţei lui Corran, coloniştii fuseseră mai mult decât bucuroşi să-i dea lui Gavin combustibil, dar problema era că trebuiau să îl sintetizeze mai întâi. Procesul de realimentare a navei sale de luptă urma să dureze două zile, timp în care încercaseră să-l facă să se simtă ca acasă cât mai mult posibil. Pe o lume învelită în gheaţă, cu cantităţi abundente de apă şi o bucătărie bazată pe peşte, nu le fusese uşor să facă un nativ de pe Tatooine să se simtă ca acasă.

Şi acum Corupătorul m-a urmărit până aici, aşa că le răsplătesc ospitalitatea cu moartea. Gavin mârâi incoerent, apoi se opri şi se forţă să gândească limpede. Apăsă degetul mare pe comunicatorul prins la reverul costumului de zbor.

— Jawaswag[4], porneşte sistemul, acum!

Astromecul său R2 îi răspunse cu un sunet.

— Nu-mi pasă, doar fă-o. Porneşte pompele de combustibil şi goleşte-le sintetizatorul dacă trebuie. Gavin, terminat. Îl ridică pe Cort din poziţia în care se prăbuşise pe perete şi îl puse pe picioare. Du-mă în hangarul utilitar, acum!

Ochii căprui ai lui Cort se dezmeticiră.

— Hangarul utilitar, da. Vino, e pe partea cealaltă a prăpastiei.

Cort îl conduse pe Gavin din apartamentul care îi fusese repartizat şi ieşi pe unul dintre coridoarele subterane care se îndreptau spre prăpastie. Oamenii care ţipau începuseră să aglomereze coridorul, dar bărbatul cel mic îşi croi cu îndemânare drum printre ei. Gavin îşi croi drum printre mulţimea tot mai numeroasă şi îl ajunse din urmă pe Cort chiar când ajunseră la pasarela care traversa prăpastia.

Gavin îl apucă pe Cort de partea din spate a mantiei şi îl smulse din calea unui proiectil laser verde. Mai multe proiectile se înşirară în linie de-a lungul pasarelei, urmărind şi arzând picioarele unui om care alerga. Ţipetele bărbatului fură înghiţite de vuietul unui Interceptor TIE care trecea în zbor, iar omul se rostogoli de pe pasarelă pentru a cădea în neant.

— Acum, hai! se auzi strigătul lui Gavin peste vuietul celorlalte Interceptoare care străbătură prăpastia.

Gavin începu să alerge, lăsându-şi picioarele lungi să devoreze distanţa. Lăsase fiecare dram de panică pe care o simţea să-i alimenteze alergarea şi era conştient că alerga mai repede decât o făcuse vreodată. Plămânii îi ardeau şi respiraţia îi era

[4] Jawaswag – numele droidului se referă la resturile recuperate de Jawa şi care constituiau baza *economiei* lor

aburită, dar vuietul ecoul motoarelor Interceptoarelor nu-l lăsă să se oprească până nu ajunse în partea cealaltă şi în siguranța coridorului tunelului.

Cort ajunse la doi paşi după el, adrenalina conferindu-i suficientă viteză pentru a egala aproape în ritmul bărbatului mai înalt. Cort trecu în frunte, luând-o prin coridoare şi coborând pe rampe până când ieşiră într-o cavernă subterană imensă cu un lac uriaş cu aburi, două recipiente de depozitare a bactei, o varietate de unități vechi Zenomach şi alte aparate de săpat tuneluri, precum şi X-interceptorul lui Gavin. Nava sa de luptă fusese vopsită în auriu, cu semiluni de culoare roşu-portocaliu deschis care creau un model asemănător cu un solz. Lângă partea din față a navei de vânătoare, o gură fusese pictată cu dinți mari, albi, asemănători unor pumnale; porturile de lansare a torpilelor protonice deveniseră pupilele unor ochi. Când fusese întrebat cum voia să-şi decoreze X-interceptorul, alesese să o facă după imaginea unui dragon krayt, cel mai înfricoşător prădător de pe Tatooine.

Se întoarse spre Cort.

— Uite, asta e din vina mea. Au venit aici după mine. Voi pleca şi îi voi conduce într-o urmărire departe de aici. Du-ți oamenii în poziții de apărare şi rezistă. Aceste tuneluri vor face dificilă sarcina trupelor de şoc, aşa că se vor retrage când voi fi plecat.

Cort clătină din cap.

— Nu avem arme.

Tonul plângăcios din vocea lui îl lovi pe Gavin drept în inimă.

— N-ar fi trebuit să vin aici. Îşi scoase blasterul şi îl apăsă în mâinile lui Cort. Ia arma asta şi fă tot ce poți. Eu voi găsi altceva.

Gavin alergă la X-interceptorul său şi se cățără pe o cârtiță minieră pentru a se propulsa în carlingă. Cort deconectă furtunele de alimentare, apoi se dădu înapoi şi îi trimise lui Gavin un salut. Gavin îi răspunse la fel, apoi îşi trase casca şi îşi fixă centurile. Îşi lăsă echipamentul de susținere a vieții pe podeaua cabinei de pilotaj, neavând timpul necesar pentru a şi-l pune.

Dacă ies acolo, oricum sunt mort, aşa că nu prea contează.

Tăie motoarele repulsor, retrase trenul de aterizare şi porni acceleratorul. X-interceptorul se îndreptă spre poarta metalică retractabilă încorporată la intrarea în cavernă. Dincolo de ea, Gavin văzu un perete translucid şi strălucitor de alb, realizând că era vorba de zăpada care se prelinse pe poartă. Îşi mută comanda de foc pe lasere şi le conectă pentru foc dublu, apoi apăsă pe trăgaci. Bariera de zăpadă se evaporă, aşa că Gavin apăsă pedala de accelerație şi ieşi spre cerul lui Halanit.

Păstrând X-interceptorul suficient de jos pentru a trece pe lângă dărâmături, se îndreptă într-o buclă lungă printr-o vale care se ondula spre nord. La trei kilometri distanță față de peşteră, se ridică pe aripile din dreapta şi începu să urce. Când senzorii săi începură să detecteze nave de luptă Imperiale, se întinse în sus şi acționă întrerupătorul care îi aducea aripile laterale în poziție de atac şi le bloca.

O privire aruncată la indicatorul de combustibil îi spuse că avea la dispoziție zece minute pentru luptă înainte să trebuiască să iasă din sistem. Halanit în sine crea o umbră gravitațională destul de nesemnificativă în hiperspațiu, dar trebuia să se îndepărteze de gigantul gazos în jurul căruia orbita.

Nicio problemă – zece minute sunt mai mult decât suficiente pentru a-i enerva suficient de tare pe Imperiali încât să mă urmărească.

Jawaswag îi transmise un semnal sonor, iar Gavin zâmbi.

— Ai dreptate, Imperialii zboară în formație. Vor să simplifice lucrurile. Vizează *Unu*, *Doi* şi *Trei*. Cu semnătura senzorilor fiecăruia fixată în computerul său de control al focului, Gavin îşi menținu nava de luptă la nivelul solului şi se apropie de raza de acțiune a torpilelor protonice. Acea traiectorie îl făcu să zboare direct spre coloana de fum şi aburi care se ridicau prin acoperişul găurit.

— Jawaswag, fă-mi o înregistrare a senzorilor, vizuală şi toate celelalte.

Droidul îşi dădu consimțământul.

Gavin aşteptă până când ajunse la limita exterioară a razei de acțiune, apoi trecu controlul armelor pe torpilele protonice. Le setă pentru un singur foc, după care trecu la primul Interceptor. Displayul de deasupra capului trecu de la galben la roşu, iar vuietul ascuțit al lui R2 umplu cabina de pilotaj. Apăsă pe trăgaci, trecu la a doua țintă, obținu un ton şi trase a doua torpilă.

Prima torpilă răsări din peisajul înzăpezit şi se izbi în plin de cabina de pilotaj a Interceptorului. Explozia rezultată spulberă panourile solare din quadanium, semănând praf şi resturi în calea celorlalte două TIE-uri. A doua torpilă lovi aripa stângă a țintei sale, rupând-o, apoi explodă chiar în spatele cabinei de pilotaj. Interceptorul se dezintegră pur şi simplu, fragmentele sale împrăştiate lovind ultimul Interceptor. *Mijitul* acela făcu imediat o rostogolire şi se avântă spre planetă. Gavin încearcă să se apropie de el, dar *mijitul* căzu prea repede. Ajustările uşoare ale cursului îi indicară că era pilotul încă sub tensiune, dar se îndoia că îşi putea reveni după un picaj atât de brusc. *Se va lovi.*

Gavin se pregăti pentru explozia şi mingea de foc în momentul care avea să se ridice peste o mică creastă, însă Interceptorul nu se prăbuşi. În schimb, plonjase prin perdeaua de aburi şi în prăpastia care era inima coloniei Halanit.

Nimeni nu scapă atât de uşor. Gavin comută din nou pe lasere şi aduse X-interceptorul într-o buclă leneşă care îl duse pe deasupra. Gaura neagră din pătura albă a planetei se profila în fața lui asemenea gurii unui dragon krayt.

Ignoră scânteia de frică din stomac şi îşi uniformiză puterea scuturilor.

Poate că oamenii din Halanit sunt lipsiți de apărare, dar eu nu sunt. Acum veți plăti pentru distracția pe care ați avut-o.

* * *

Erisi văzu coborând cele două navete din clasa Lambda. Aripile lor începură să se retragă în timp ce se pregăteau să aterizeze lângă intrarea de la suprafața coloniei. Îşi aduse Interceptorul în jurul acesteia şi se îndreptă spre locul de aterizare. Prin apăsarea unui comutator, întrerupse reactoarele repulsoare şi extinse trenul de aterizare al Interceptorului, chiar dacă se aştepta ca acestea să se scufunde în zăpadă. *E bine să ai o navă cu trapa în partea de sus*. Apoi apăsă butonul unității de comunicații.

— Bascome, ai comanda grupului. Continuă să orbitezi, dar nu mai face o altă cursă prin prăpastie decât dacă ți se cere în mod expres.

— Cum ordonați, Comandante.

Prima navetă ateriză şi debarcară două escadroane de trupe de şoc în echipament de vreme rece. Trupele de şoc alergară către deschiderea unei caverne de gheață pe care colonia o folosea ca adăpost pentru navele spațiale personale ale vizitatorilor. Lumini roşii pâlpâiau dinăuntru, scăldând zăpada într-o culoare

sângerie, apoi un fum negru se ridică încet prin deschiderea îngustă.

Se pare că au intrat. Erisi aşteptă ca a doua navetă să aterizeze înainte să deschidă trapa navei de luptă. Frigul o lovi imediat prin costumul de zbor; totuşi, în ciuda acestui fapt, îşi scoase casca grea. Transpirația din părul ei îngheață imediat, dar o ignoră. Ieşind prin trapă, alunecă pe curba cabinei de pilotaj şi constată că crusta de zăpadă era suficient de solidă pentru a-i suporta greutatea. Lăsându-şi blasterul în husa de umăr pe care o purta, traversă fața înghețată a lui Halanit şi veni alături de Căpitanul Ait Convarion, îmbrăcat în negru.

Ofițerul Imperial îi recunoscu prezența cu o mişcare din cap pe care ea o simți ca fiind uşor disprețuitoare la adresa ei, chiar dacă era mai înaltă decât el. Înghesuiți între falangele trupelor de şoc, se îndreptară amândoi fără cuvinte spre caverna de gheață şi spre termocamera de dincolo de ea. Uşile fuseseră deschise cu o explozie, iar valul de aer cald umplu caverna. Aburul şi fumul pluteau într-un nor jos, prins de acoperişul cavernei.

Convarion o preceda printr-un tunel cioplit grosolan, păşind peste trupul căzut al unui civil. Continuară până când ajunseră la un punct de vizualizare de la capătul unei pasarele ridicate care făcea legătura între ambele părți ale prăpastiei. Trupe de şoc supravegheau ambele părți ale acesteia, iar cei doi care păzeau capătul apropiat îşi ridicară carabinele blaster la piept când apăru Convarion.

Cu pumnii în şolduri, Convarion examină pagubele. Țipetele răsunau prin prăpastie, urmate de vuietul pătrunzător al focurilor de armă. Luminile roşii inundau hublourile din oțel transparent, anterior întunecate, iar fulgerele roşii se întindeau pentru a lovi siluetele care fugeau pe unele dintre celelalte poduri.

Convarion se uită înapoi peste umăr la Erisi.

— N-ați întâmpinat nicio rezistență?

— Da, Căpitane, aşa a fost. Zborul aici nu a fost uşor, dar ne-am făcut trecerile fără incidente.

— Bine. N-aş vrea ca oamenii tăi să sângereze la prima lor luptă. Îşi flutură mâna dreaptă în jur pentru a cuprinde întreaga colonie. Trupele mele vor neutraliza principalele focare de rezistență, apoi oamenii tăi pot coborî să termine lucrurile.

Atitudinea condescendentă a lui Convarion putea fi tăiată cu o vibrolamă, dar Erisi alesese să o ignore.

— Cum doriți, Căpitane Convarion. Noi, cei de pe Thyferra, apreciem foarte mult sârguința cu care ne ajutați să îi urmărim pe cei care vor să ne transforme în victime.

Țipătul unui Interceptor care se prăbuşea în prăpastie se suprapuse peste răspunsul lui Convarion. În timp ce trecea pe lângă punte, o pereche de proiectile laser roşii străpunseseră sistemul vectorial de evacuare a motoarelor ionice, pulverizând în urma lor aripile pe jumătate topite. Interceptorul începu o rostogolire care se termină cu o explozie strălucitoare, în timp ce lovea una dintre pasarelele inferioare. Puntea de ferrocretă se ondulă în afara punctului de impact, odată cu unda de şoc. Rezistă o clipă sau două, apoi, bucată cu bucată, începu să plouă cu pietre în adâncuri.

Oricât de înspăimântător ar fi fost, nu era nimic în comparație cu priveliştea X-interceptorului care se avânta prin prăpastie. Pictat ca o creatură brutală şi înfricoşătoare, părea mai degrabă un prădător în căutarea prăzii decât o maşină de război pilotată de inamic. Deşi nu putu identifica pilotul în timp ce trecea fulgerător pe lângă el, Erisi ştiu că era unul dintre foştii ei colegi de escadrilă. Şi ştiu că singura

modalitate de a supraviețui era să se întoarcă la Interceptorul ei şi să-l doboare.

* * *

Gavin zbură pe lângă pasarela care se prăbuşea şi văzu o ploaie de fulgere laser trecând pe lângă el din toate unghiurile. Focuri de armă de calibru mic. Nicio amenințare reală. Zâmbi cu încrâncenare, trase din nou de manşă pentru a inversa propulsia şi întrerupse energia din generatoarele repulsoare. Schimbă laserele pe un singur foc, apoi apăsă suficient de mult cârma pentru a aduce nava de vânătoare cu botul întors spre atacatorii săi. Echilibră nava, opri propulsia, apoi lasă generatoarele de repulsie-lansare să îl propulseze în sus prin prăpastie.

Folosind pedalele de direcție, întoarse nava la stânga şi apoi la dreapta. Îşi îndreptă ținta spre trupele de şoc care trăgeau spre el şi le răspunse la foc. În timp ce proiectilele laser ale acestora săreau inofensive pe scuturile X-interceptorului, focurile lui se dovediseră a fi orice altceva, dar nu inofensive. Nu era vorba că erau suficient de puternice pentru a străpunge armura trupelor de şoc, ci mai degrabă le evapora şi făcea la fel cu majoritatea persoanelor de sub ele.

O parte din Gavin se revoltă în fața măcelului. Trupele de şoc nu aveau nicio şansă de supraviețuire în fața lui, însă acestea nu se despărțeau şi nu fugeau.

Au rămas pe loc, dându-şi viața pentru creația muribundă a unui Împărat mort. Nu au câştigat nimic din asta. De ce? Dacă voi avea suficient timp, îi voi ucide pe toți. Gavin dădu încet din cap. *Corect, câştigă timp. Corupătorul a pus în mişcare mai multe nave TIE. Dacă rămân prin preajmă, nu mai scap.*

Apăsă pedala de accelerație şi începu să forțeze ascensiunea. Continuă să pulverizeze grupurile de trupe de şoc şi îşi concentră mult foc pe partea superioară, încercând să nimerească singura uniformă Imperială neagră care se ascundea în mijlocul unei echipe de trupe de şoc. Cei mai mulți dintre ei căzură, dar nu putea spune dacă îl nimerise sau nu pe ofițer. *Analiza datelor senzorilor ar putea răspunde la această întrebare. Sper că l-am lovit.*

Dându-şi seama că făcuse tot ce putuse pentru oamenii de pe Halanit, Gavin acceleră X-interceptorul şi îl trecu prin breşa din scutul de oțel transparent.

— Vor plăti, Cort, vor plăti scump pentru asta.

Rostogolindu-se spre stânga, îşi îndreptă nava de luptă spre vest şi porni spre casă.

* * *

Erisi închise trapa Interceptorului şi se aşeză în scaunul pilotului în timp ce X-interceptorul se lansa în sus şi ieşea prin gaura din scut. Îşi puse casca şi îşi fixă centurile de siguranță, apoi încercă să pornească motorul. Ambele motoare refuzară.

Diagnosticele se derulară pe monitorul principal. *Camerele reactorului sunt prea reci pentru a porni.* Apoi parcurse un director software din sistem, după care trecu printr-o succesiune de opțiuni până când ajunse la o listă de comenzi de urgență. Se uită la afişajul armelor, apoi alese un program care să extragă energia de la lasere în miezurile reactoarelor pentru a le încălzi suficient pentru o repornire. Aşteptă până când temperatura crescu suficient, apoi reporni motoarele. Motoarele ionice gemene începură să funcționeze şi trimiseră un zgomot uşor în cabina de

pilotaj. Erisi redirecționă energia pentru a reîncărca laserele, apoi porni generatoarele repulsoare, retrase trenul de aterizare şi acceleră pentru a se îndrepta spre X-interceptor. Ridicându-se şi învârtindu-se, îşi lansă nava în urmărirea lui, dar văzu că avea deja un avans de zece kilometri față de ea. *Chiar şi cu viteza mai mare a Interceptorului, nu-l voi prinde înainte să iasă din atmosferă şi să treacă la viteza luminii.*

Erisi se întinse şi selectă o frecvență de bandă largă pentru unitatea ei de comunicații.

— Fugar X-interceptor, sunt Comandantul Erisi Dlarit din *Corpul Thyferran de Apărare*. Aterizează imediat sau vei fi distrus.

— Erisi?

Recunoscu imediat vocea.

— Gavin? Ascultă-mă. Trebuie să te opreşti. Dacă nu o faci, te vor prinde.

— Vrei să spui că tu mă vei prinde?

Erisi zâmbi.

— Nu, Imperialii te vor prinde. Predă-te mie şi te pot proteja de ei.

— Cum să fac asta? Să-ți dau codurile mele de comandă, astfel încât să sfârşesc ca şi Corran? Râsul lui Gavin îi asurzi urechile. Dacă mă vrei, vino să mă iei.

— Aş face-o dacă nu ai fi atât de hotărât să fugi.

Transferând mai multă energie către motoare, putea să-şi mărească viteza, dar laserele nu ar fi avut puterea de a-l doborî pe Gavin când l-ar fi prins. *Dacă aş fi avut torpile protonice, pe de altă parte... Inimă de Gheață este o proastă.*

— Nu te-aş fi crezut niciodată un laş, Gavin.

Gavin râse din nou.

— Cu un an în urmă, poate chiar cu trei luni în urmă, ai fi putut să mă faci să mă întorc cu această batjocură, dar nu acum. Nu sunt nici pe departe atât de prost pe cât ai avea nevoie, ca să mă angajez cu tine în luptă în timp ce *Corupătorul* vine şi îmi taie calea.

— Justifică-ți laşitatea cum vrei, Gavin. Ştia că nu-l putea face să se întoarcă, aşa că încercă să-l rănească în timp ce navele lor părăseau atmosfera Halanitului. Fugi ca să te poți întoarce mai târziu. Să ştii că i-ai condamnat pe oamenii de pe Halanit. Şi să ştii că te voi ucide când ne vom întâlni data viitoare.

— Vei plăti pentru ceea ce ai făcut aici, Erisi. Emoția umplu cuvintele lui Gavin, ascuțindu-le tonul. Pentru tine, va fi imposibil să ieşi vie din asta.

— Imposibil este ceea ce fac cel mai bine *Vagabonzii.*

— Da, dar tu nu ai fost niciodată cu adevărat o *Vagaboandă*, nu-i aşa?

Kilometrii începură să se deruleze imposibil de repede pe telemetrul lui Erisi, în timp ce X-interceptorul atingea viteza luminii şi intra în hiperspațiu. Erisi privi cum dispare, apoi trase înapoi de manşa Interceptorului şi întoarse nava de luptă spre Halanit. *Nu, nu am fost niciodată o Vagaboandă, Gavin. Nu am renunțat niciodată la controlul asupra realității.*

Zâmbi în timp ce *Corupătorul* apăru la vedere de după curba lunii.

— Ştiu unde se află adevărata putere din galaxie şi ştiu că, dacă vei continua să încerci să sfidezi imposibilul, în cele din urmă vei eşua. De data asta este rândul tău să eşuezi.

Capitolul 20

Sentimentul din stomacul lui Corran era la fel de rece ca şi relatarea lui Wedge privind imaginile holografice transmise de pe X-interceptorul lui Gavin. În anumite puncte ale prezentării, Winter apăsă pe tastele datapadului conectat la holoproiector. Imaginea îngheța, apoi computerul mărea şi îmbunătățea imaginea din fundal.

Toate prezintă cadavre – cadavre de civili morți.

Corran se cutremură şi o simți pe Mirax cum îşi freacă uşor mâna de-a lungul coloanei sale vertebrale. *Am fost acolo cu nicio săptămână înainte să se întâmple acest eveniment. Probabil că am vorbit cu unii dintre acei oameni, am mâncat cu ei, am glumit cu ei.* Corran realiză că, la fel ca şi în cazul camarazilor săi din CorSec, se pregătise mental pentru pierderea prietenilor din escadrilă. Cu toții acceptaseră riscurile războiului şi cu toții aveau aceleaşi obiective în joc. Moartea lui Riv Shiel îl surprinsese, dar reuşise să-şi spună că Shiel murise în condiții bune, în luptă, exact aşa cum şi-ar fi dorit. *Oamenii de pe Halanit însă...* Clătină din cap.

— Nu trebuiau să se afle în situația asta.

Mirax se sprijini puternic de el.

— Ştiu, dar Isard i-a pus acolo, nu tu.

Panourile luminoase din mica sală de şedințe începură să se aprindă, fără a atenua în vreun fel expresia severă de pe fața lui Wedge.

— În primul rând, vreau să declar public că, în opinia mea, Gavin nu ar fi putut face mai mult decât a făcut deja pe Halanit. Deşi a simțit că a condus cumva *Corupătorul* la Halanit, ştim că nu este adevărat. Halanit a încetat să mai ceară bacta de la oricine în afară de noi după prima noastră cursă, iar piloții tancurilor cu bacta ştiau unde au lăsat stocul. A fost uşor pentru *Inimă de Gheață* să îi marcheze ca țintă – sunt destul de sigur că ar fi descoperit cui i-am furnizat, indiferent de modul în care am fi dus bacta în acele lumi, dar am fi putut să-i îngreunăm situația. Adevărul este că *Inimă de Gheață* a făcut public ceea ce s-a întâmplat la Halanit pentru a-i speria pe alții să plătească Thyferrei pentru bacta pe care le-am dăruit-o.

Ochii căprui ai lui Wedge se îngustară.

— De la plecarea lui Gavin, nu a existat nicio comunicare directă de la Halanit. Conform mesajelor trimise de *Inimă de Gheață*, *Corupătorul* a inițiat un asediu planetar care a extins pagubele provocate de bombardiere şi de trupele de şoc. Presupun că nu a mai rămas nimeni în viață în colonie. Sunt destul de sigur că, după ce totul a fost spus şi făcut, locul a fost împânzit cu mine şi alte capcane pentru a ucide supraviețuitorii sau salvatorii.

Cozile cefalice ale lui Nawara Yen tresăriră.

— Deci vrei să spui că nu vom încerca să salvăm niciunul dintre oamenii de acolo.

Wedge clătină din cap, iar reticența sa de a renunța la o astfel de misiune se simțea puternic în glas.

— Nu avem navele de care avem nevoie pentru a-i ajuta. Dacă până şi o zecime dintre cei de acolo ar supraviețui, asta ar eclipsa capacitățile noastre de transport. Ştiu că Noua Republică trimite câteva nave către Halanit, dar nici ei nu se aşteaptă

să găsească supraviețuitori.

Îşi deschise mâinile.

— Ştiu că nu este uşor pentru niciunul dintre voi să auziți asta. Persoane nevinovate au suferit din cauza a ceva ce am făcut noi, dar ceea ce am făcut a însemnat că au trăit în tot acest timp. Dacă nu am fi acționat, acea colonie ar fi fost moartă cu săptămâni în urmă. Noi am făcut-o să continue să trăiască mai mult timp. Am reuşit să ridicăm o mantie de opresiune şi mizerie de pe ei, iar acest dezastru nu poate deprecia ceea ce am făcut. *Inimă de Gheață* a făcut alegeri care au ridicat conflictul nostru la un alt nivel.

— Trebuie să plătească. Gavin bătu cu pumnul în brațul scaunului său. *Inimă de Gheață* şi Erisi şi toți ceilalți trebuie să plătească.

— Şi vor plăti. Asprimea care se auzea în vocea lui Wedge îl făcu pe Corran să ridice capul. Ysanne Isard a uitat lecția pe care a predat-o Rebeliunii prin faptul că ne-a dat un Coruscant bolnav. A uitat că puterea noastră stă în libertatea noastră şi că slăbiciunea ei este legătura cu sursele de producție a bactei. Noi putem merge oriunde şi putem fi oriunde, dar ea este limitată. Este limitată în ceea ce priveşte cât de mult poate acoperi, aşa că putem să o lovim acolo unde este descoperită şi să fugim atunci când țintele noastre sunt protejate.

Inyri Forge ridică o mână.

— Dar am fugit de data asta, iar ea a lovit o lume nevinovată. Cum împiedicăm ca acest lucru să se întâmple din nou?

— În două moduri. În primul rând, cu ajutorul lui Booster, vom da bacta pe care o capturăm comercianților şi îi vom lăsa să o vândă. Prețul este suficient de mare pentru ca ei să accepte riscurile. Îi putem determina să reducă prețurile lui Isard sau le vom tăia accesul la viitoarele transporturi. În schimb, putem obține armele, munițiile şi piesele de schimb de care avem nevoie pentru a continua să facem ceea ce facem. Vom izola primitorii, permițându-le să nege că ştiu de unde provine bacta şi îi vom face pe comercianți foarte mulțumiți de noi. Negustorii devin un paravan pentru noi, iar Isard nu se poate plânge prea tare de ei, pentru că dacă o face, pierde accesul la proviziile de care are nevoie pentru a-şi menține forțele. În al doilea rând, şi mai important, avem o socoteală de reglat cu ea. Thyferra are zeci de mici colonii producătoare de bacta. Vom alege una şi o vom distruge. Misiunea va fi murdară şi periculoasă. Bacta pe care nu o putem transporta o vom distruge. Şi o vom anunța că vom continua să-i lovim coloniile de fiecare dată când îşi va duce războiul împotriva unei părți nevinovate.

Îşi împreună mâinile.

— Există analogii care pot fi făcute între Halanit şi Alderaan, şi mi-aş dori ca niciunul dintre cele două incidente să nu se fi întâmplat. Ceea ce este important de reținut este că ambele lumi au murit pentru că răului i s-a permis să se desfăşoare nestingherit. În încântarea noastră de a învinge Imperiul, este prea uşor să ignorăm fragmentele urâte care au supraviețuit. Noua Republică îl vânează pe Lordul Zsinj. Sunt sigur că, acolo, undeva, există încă oameni care vor veni să răstoarne ceea ce am făcut noi şi să încerce să restabilească Imperiul. Războiul ăsta e departe de a se fi terminat, dar dacă nu realizăm asta şi nu acționăm în consecință, vor fi mai multe planete care vor avea soarta Alderaanului şi a Halanitului. Cu toții am încercat să păstrăm această idee în minte, dar am perceput faptul că prezența diminuată a lui Isard reprezintă o amenințare diminuată. Ştiu că asta făceam, nu în mod conştient, dar totuşi o făceam. Nu mai este cazul. Mâinile lui Wedge se strânseră în pumni şi se

ciocniră una de cealaltă. Isard ucide nevinovați, extorchează bani, îi înrobeşte pe Vratixi şi ține prizonieri pe care noi vrem să-i eliberăm. Fiecare lucru pe care îl vom face de acum înainte va face parte din planul de a o doborî.

Vocea lui Wedge căpătă un ton răguşit.

— Totuşi. Acest război nu se va termina repede. După această lovitură asupra unei colonii de bacta, vom intra într-un conflict prelungit în care vom fi mai mult nişte pirați decât o armată. Va fi obositor, dar, atâta timp cât nu va pune mâna pe un Crucişător Interdictor, vom putea să rămânem în fața ei şi să o epuizăm. O vom frustra şi o vom face să devină nerăbdătoare. Apoi o vom prinde.

Corran se trezi zâmbind. *Wedge avea dreptate în ceea ce priveşte faptul că, fără un Crucişător Interdictor care să împiedice X-interceptoarele să fugă şi să se ascundă în hiperspațiu, flota lui Inimă de Gheață ar fi ineficientă împotriva noastră. Suntem în regulă dacă nu cumva cineva se aruncă asupra noastră aşa cum a făcut Corupătorul. În caz contrar, putem zbura asupra țintei, să lansăm o grămadă de torpile protonice, să doborâm câteva cargoboturi şi să fugim înainte ca Inimă de Gheață să ne poată opri. Atâta timp cât nu rămânem fără torpile, ar trebui să fie bine.*

Capul lui Wedge se ridică.

— Tycho şi cu mine lucrăm cu Bror Jace la întocmirea unei liste de ținte viabile pentru atacul nostru de pedeapsă. Când vom avea o selecție făcută, vom convoca o altă întâlnire şi vom începe planificarea operațiunii. Până atunci, timpul vă aparține, dar rămâneți aici, pe stație. Vom pleca atunci când vom avea un plan stabilit, şi sper că asta va fi mai devreme, nu mai târziu. Mulțumesc. Sunteți liberi.

Corran se lăsă pe spate pentru o clipă, apoi o lăsă pe Mirax să-l tragă, ridicându-l în picioare.

— Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Ea dădu din cap în semn de acord şi îşi strecură brațul stâng peste umerii lui.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu vreau să beau şi să mănânc ceva. Vrei să mergem la un bar?

— Sigur. Ce zici de *Hype*?

— Mâncarea e mai bună la *Flarestar*.

— De fapt, serviciul e mai bun la *Flarestar*, dar prefer decorul lui *Hyperspace*.

Flarestar tindea să fie mai degrabă întunecat şi liniştit, în timp ce *Hyperspace* era la fel de strălucitor iluminat cum indica numele său.

— Starea de spirit în care mă aflu nu este una pe care vreau să o ajut şi să o încurajez cu o lumină slabă.

Mirax îi cuprinse umărul cu o uşoară strângere.

— Du-mă acolo.

Se îndreptară spre miezul stației şi urcară cu turboliftul până la prima dintre punțile inelului de andocare. Intrarea bine luminată a localului *Hyperspace* le făcea semn din fața liftului. Decorul era format mai ales din roz, galben şi alb amestecate într-o manieră ciudată, asimetrică, pe care Corran o găsea cumva reconfortantă. Hotărî că motivul era faptul că selecția de culori era respingătoare, dar unghiurile şi amestecul ciudat împiedicau ca vreuna dintre ele să fie copleşitoare. Trandoshana care conducea localul părea să aibă un respect cvasi-mistic pentru obiecte şi forme, adesea aşezând lumea în cafenea într-un mod care accentua haosul vizual al localului.

O urmară pe sauriană masivă până la o cabină de colț suficient de mare

pentru întreaga escadrilă. Corran o consideră o iluzie din partea ei.

Cabina era suficient de departe de ceilalți clienți încât să simtă că putea vorbi cu Mirax fără să apeleze la intimitate, aşa că alegerea Trandoshanei îi convenea perfect. Un droid pestriț 3PO argintiu cu auriu veni să le ia comanda, apoi țopăi pentru a o onora. Corran cercetă cu unghia degetului mare o zonă ciobită de pe marginea mesei din duraplast.

— Wedge a făcut câteva observații bune acolo. Cred că are dreptate că noi toți am încetat cu adevărat să ne mai gândim serios la ceea ce facem. Recunoaşte, de la Blackmoon, în afară de mine, escadrila nu a mai pierdut pe nimeni cu adevărat. Eu am apărut din nou şi asta a ajutat la întărirea sentimentului nostru că suntem invincibili. Tycho ni s-a alăturat, apoi a reapărut Bror şi, dintr-o dată, am fost întăriți de unii dintre cei mai buni piloți pe care i-a avut vreodată Rebeliunea.

— Unitatea s-a simțit mai relaxată. Mirax ridică din umeri. Cred că asta se datorează doar parțial succeselor pe care le-ați avut. Sunteți buni, dar cred că ați subestimat cu toții opoziția. Sigur, Isard a trebuit să fugă şi s-a izolat singură pe Thyferra, dar tot e dură. Căpitanul Convarion e foarte agresiv. Căpitanul Sair Yonka de pe *Avariția* este foarte inteligent şi calculat – antiteza noastră, a Corellienilor, pentru că lui îi pasă de şansele de reuşită şi face tot ce poate pentru a-şi maximiza şansele de supraviețuire. Şi-a petrecut o mare parte din carieră pe nave din Inelul Exterior, urmărind pirați şi protejând convoaie, aşa că înțelege foarte bine ce l-a pus Isard să facă. Joak Drysso de pe *Virulența* este un Imperial hotărât. Cred că lucrează cu Isard atât pentru a riposta împotriva Rebeliunii, cât pentru orice alt motiv. Am vorbit cu tatăl meu şi el crede că Drysso va prelua comanda *Lusankyei* – presupunând, bineînțeles, că Isard a comandat-o până în acest moment. Ofițerul executiv al lui Drysso este Capitanul Lakwii Varrscha, aşa că ea va fi pusă în locul lui. A trebuit să fug de ea când comanda o corvetă Vamală. Tacticile ei nu erau inovatoare – standardul Imperial, absolut ca la carte – dar oricum, tacticile pentru un Distrugător Imperial nu au fost niciodată foarte subtile.

Corran dădu din cap în timp ce droidul de servire le punea în față pahare de whisky Corellian, apoi puse alături o enormă tavă aburindă cu tăiței tentaculari şi legume tăiate în felii subțiri, îmbibate într-un sos verde.

— Mulțumesc, cred. Se uită la Mirax în timp ce droidul se retrăgea. Asta e ceea ce am comandat?

— Cred că da. Înfipse o furculiță în mâncare, o răsuci şi ridică la gură o spirală de tăiței picurând. Mestecă o clipă, apoi înghiți. Nu o recunosc, dar e comestibilă.

— Entuziasmul tău e sub aşteptări. Corran scormoni în mâncare cu furculița, o înfipse puțin în ceva crocant şi o duse în gură. Sosul părea puțin picant, dar era aromat şi îi curăța sinusurile, aşa că decise să nu se plângă. Nu e rău. Cred, de asemenea, că ai dreptate când subliniezi că am subestimat-o pe Isard şi pe oamenii ei. În parte, asta se datorează faptului că li s-a alăturat Erisi – cred că avem un interes să o vedem într-o lumină negativă. Asta ar putea fi o greşeală fatală. Avem nevoie să recăpătăm avantajul şi cred că Wedge ne va băga această idee în cap de acum încolo.

Corran îşi ridică privirea în momentul în care Ooryl intră în cafenea şi îi făcu semn să vină. Gandul ezită o clipă, apoi se uită înapoi în hol şi dădu din cap. În timp ce-şi făcea drum prin învălmăşeala de mese, Corran văzu alți trei nativi Gand în urma lui, ca nişte pui de mynock despărțiți de mama lor. Doar unul dintre ei era la fel de mare ca Ooryl – ceilalți doi probabil că aveau la fel de multă masă ca şi Ooryl,

dar o purtau în mare parte în jurul abdomenului. *Mă întreb cum funcționează asta cu un exoschelet?*

Ooryl se opri la marginea mesei.

— Salutări, Corran şi Mirax. Este o onoare pentru Qrygg să vă prezinte trei membri din lumea de origine a lui Qrygg, Gand. Ei sunt Ussar Vice, Syron Aalun şi Vviir Wiamdi.

Cel mai mare dintre cei trei îşi plecă capul.

— Vorbesc în numele tuturor când spun că suntem foarte încântați să vă cunoaştem.

Deşi discursul Gandului avea tonalitățile guturale şi pocniturile vocii normale a lui Ooryl, lui Corran îi era greu să înțeleagă ceea ce se spunea. Ştia că ar fi trebuit să înțeleagă uşor – era doar un salut – dar folosirea pronumelor personale îl surprinse.

Ooryl mi-a explicat cu mult timp în urmă că cei de pe Gand considerau că este culmea obrăzniciei să folosească pronume personale pentru a se referi la ei înşişi, pentru că presupunea cu aroganță că ascultătorii ştiu cine este vorbitorul. Numai după ce făcea ceva atât de memorabil încât se poate face o astfel de presupunere, un Gand se putea referi la el însuşi cu eu.

Mirax acoperi scăparea lui Corran.

— Şi noi suntem foarte încântați să vă cunoaştem. Ooryl este un bun prieten, aşa că suntem onorați să îi cunoaştem prietenii.

Ooryl ezită pentru o secundă.

— Lui Qrygg îi pare rău pentru interpretarea ta greşită, pentru că Qrygg ştie că este vina lui Qrygg, Mirax. Aceştia nu sunt prietenii lui Qrygg. Ei sunt *ruetsavii.* Părțile gurii lui Ooryl se închiseră pentru o clipă, apoi se deschiseră la loc. În Bazică, ei ar fi ceva de genul observatorilor sau examinatorilor, dar mai mult decât oricare dintre acestea două.

Corran ridică o sprânceană.

— Sunt superiorii tăi?

Gandul mai înalt – Vviir Wiamdi, după ordinea prezentării – exageră clătinarea capului.

— Am fost trimişi de către Înțelepții de pe Gand pentru a-l supraveghea pe Ooryl Qrygg. Trebuie să facem o cronică a existenței lui Qrygg şi să îl criticăm. Este o mare onoare.

Ooryl nu pare să creadă că este o onoare atât de mare, după cum arată.

Corran zâmbi.

— Dacă vă pot fi de ajutor în vreun fel, vă rog să nu ezitați să mă anunțați ce pot face. Ooryl şi cu mine am petrecut mult timp împreună, iar el mi-a salvat viața de mai multe ori decât vreau să-mi amintesc.

Cei trei dădură din cap cu înțelepciune, dar Corran nu era sigur că le citea corect limbajul trupului. *Nu sunt deloc sigur că îi pot citi şi mă îndoiesc că voi obține o explicație bună de la Ooryl.* Corran se uită la Mirax, dar ea nu părea să fie mai încrezătoare decât el în judecata ei asupra lor. *Încă un lucru de învățat, motiv pentru care această galaxie nu va fi niciodată plictisitoare.*

Corran indică spre zona rămasă liberă în cabină.

— Vreți să vă alăturați nouă?

Ooryl clătină din cap.

— Acum este timpul ca Qrygg să interacționeze cu Zraii şi să se ocupe de X-

interceptorul lui Qrygg. După aceea, programul ne va permite să luăm masa.

Vviir îşi plecă din nou capul.

— Vă rog să ne iertaţi pentru această întrerupere. Vă vom urmări cum interacţionaţi cu Qrygg la o dată ulterioară.

Se întoarse şi conduse procesiunea înapoi în afara localului, cu Ooryl târât în urma trio-ului ca un X-interceptor tractat la un cargobot.

Mirax ridică o sprânceană.

— Despre ce a fost vorba?

— N-am niciun indiciu.

— Şi nici Ooryl nu-ţi va spune nimic. Arătă în direcţia lor cu furculiţa. Nu am auzit niciodată, cu atât mai puţin să văd, un grup de nativi Gand umblând împreună. E foarte ciudat.

Corran ridică din umeri şi atacă mâncarea.

— Ni s-au alăturat şi Twi'leki, iar acum avem şi câţiva nativi Gand cu noi. Nu înţeleg, şi nici nu am nevoie să înţeleg. Sper doar ca *Inimă de Gheaţă* să fie la fel de confuză ca şi mine.

Capitolul 21

În alte circumstanțe, Wedge Antilles se gândi că i-ar fi plăcut Qretu 5. Inelul de asteroizi care înconjura planeta şi care asigura piloților săi acoperire împotriva sistemelor de avertizare avansată de la sol arăta minunat pe cerul nopții în toate hologramele pe care le studiase. Clima umedă şi caldă a planetei încuraja creşterea vegetației luxuriante şi verzi, pe deasupra căreia X-interceptorul lui Wedge zbura cu o viteză amețitoare. Munții răsăriți în urma ciocnirii plăcilor tectonice ascundeau, de asemenea, navele de luptă de ținta lor, personalul de la Uzina de Rafinare a Bactei Q5A7 nefiind avertizat de iminența atacului.

Echipa lui Wedge zbura cu un efectiv de douăzeci şi patru – două escadrile de nave de vânătoare. Cele trei pierderi suferite în fața *Corupătorului* fuseseră înlocuite de către *ruetsavii* Gand şi navele lor ciudate. Gandii zburau cu bombardiere TIE puternic modificate. Partea din față a panourilor solare Quadanium fuseseră tăiate în diagonală ca cele ale Interceptoarelor TIE şi aveau un decupaj central pentru a oferi pilotului o vedere periferică. Sistemul de lansare a bombelor din fuzelajul secundar fusese abandonat în favoarea unui sistem de lansare a rachetelor de şoc cu un încărcător de şase rachete, apoi adăugaseră un activator de hipermotorizare şi generatoare de scuturi. Două lasere le completau panoul de arme. În timp ce bombardierele Gand erau încă lente, scuturile erau puternice, iar Wedge considera că navele erau preferabile Y-interceptoarelor pentru raidurile cu rază lungă de acțiune pe care le făceau. Nu intenționase ca cei trei nativi Gand să vină cu el în misiune, dar Ooryl insistase ca ei să vină totuşi, deoarece erau *ruetsavii* – deşi Wedge nu ştia încă ce anume însemna asta. În cursele preliminare şi de simulare pe care le făcuseră în misiune, cei trei se dovediseră foarte competenți şi îndemânatici, deşi Wedge credea că Ooryl îi putea depăşi pe toți.

Wedge verifică citirea cronografică de pe ecranul principal, apoi aruncă o privire la orizont. *Munții sunt exact acolo unde ar trebui să fie. Trecem de înălțimea aceea şi valea ar trebui să ne ducă direct la țintă.* Trăgând înapoi de manşa X-interceptorului, îşi ridică nava astfel încât soarele care răsărea în spatele său să îi lumineze X-interceptorul. Întinse mâna dreaptă în sus, apăsând comutatorul care aduceau aripile laterale în poziție de atac, apoi îşi activă unitatea de comunicații.

— *Vagabonzi*, intrăm. *Chir'daki*, rămâneți în aşteptare.

Trăgând de manşă, lansă X-interceptorul în rostogolire către dreapta, apoi se stabiliză şi începu să gonească prin vale. Munții se înălțau de pe ambele aripi laterale, dar erau suficient de îndepărtați pentru ca Wedge să nu se simtă la fel de îngrădit ca în timpul cursei prin tranşeele Stelei Morții sau chiar în timpul misiunii *tunelului* de pe Borleias. Computerul de bord compară terenul cu harta misiunii pe care o avea în memorie, declanşă o uşoară alarmă de derivă şi Wedge corectă problema aproape în mod inconştient. Trecu comenzile pe torpilele protonice şi conectă focul ambelor lansatoare. Îşi ținu mâna uşor pe manşă, manevrând nava încoace şi încolo, apoi se lansă peste marginea unei stânci înalte de trei sute de metri. În timp ce se rostogolea, văzu o vale neagră presărată cu lumini şi îşi aduse nava de luptă pe direcția unui bloc mare şi întunecat, cu lumini roşii şi galbene

intermitente pe fiecare dintre colțuri. Rețeaua de țintire coborî peste conturul umbrit şi apăsă pe trăgaci. Două torpile protonice ieşiră cu limbi de flăcări albastre şi se îndreptară spre clădire. Loviră la o distanță de doar câteva nanosecunde una de alta şi explodară imediat după ce străpunseră peretele de ferrocretă. Exploziile lor ulterioare aruncară foc argintiu prin găurile de intrare, apoi prin acoperiş şi prin ferestrele de la cele trei etaje superioare. Acoperişul se prăbuşi cu totul la pământ, lăsând focul din interiorul clădirii să lumineze noaptea ca magma din inima unui vulcan. Cu o mişcare a degetului mare, Wedge comută X-interceptorul pe tragere cu laserele şi îl setă să tragă câte un foc în succesiune. Declanşând o rafală, trimise o ploaie de fulgere roşii care arseră noaptea. Salvele sale trecură peste clădirea principală a rafinăriei şi coborâră prin întuneric. Nimeri ceva ce explodă strălucitor, trimițând în aer o minge de foc roşu-auriu. Apoi făcu implozie, dar unda tot îl lovi în timp ce zbura prin locul unde fusese acel *ceva*, apoi trecu pe deasupra golfului şi începu o buclă lungă deasupra celui mai mare ocean al lui Qretu 5.

În timp ce se întorcea, avu ocazia să se uite înapoi la uzina Q5A7 şi simți cum i se strânge stomacul pe sine. Peretele stâncii şi apele golfului reflectau lumina de la rafinăria în flăcări, amplificând-o şi răspândind-o în toată valea. X-interceptoarele care veniseră în spatele lui lansaseră, în mod similar, torpile protonice asupra țintelor de la sol. Rachetele, care ar fi fost suficient de puternice pentru a face o adâncitură destul de mare într-un Distrugător Imperial, spulberaseră clădirile neblindate. Laserele umpleau noaptea ca fulgere, topind drumurile, dând foc copacilor şi explodând orice lucru cât de cât incendiar atunci când loveau.

Deşi țintele pe care le vizaseră fuseseră strict industriale, daunele colaterale erau inevitabile. Cel puțin un incendiu puternic ardea în ceea ce ar fi trebuit să fie un complex rezidențial pentru muncitorii uzinei – în mod clar, una dintre torpilele protonice îşi depăşise ținta – iar Wedge nu ştia dacă ținta terestră pe care laserele sale o distruseseră fusese condusă de droizi sau dacă în ea se aflau muncitori nevinovați. Venirea înainte de răsăritul soarelui fusese o încercare de a minimiza prezența nevinovaților în zonele țintă, dar chiar şi o implicare minimă a necombatanților însemna că unii dintre ei vor muri. O parte din Wedge voia să nu îi pese, deoarece raidul era menit să o facă pe Isard să plătească pentru distrugerea Halanitului. Acel raid reprezentase în totalitate o pagubă colaterală, dar uciderea Thyferranilor, a Vratixilor şi a diverşilor lucrători extratereştri rezidenți cu greu ar fi făcut-o pe Isard să ispăşească ceea ce făcuse. Singura durere pe care ar fi simțit-o ar fi fost pierderea bactei şi a capacității de a o produce. *Pentru ea, cei pe care îi ucidem sunt un motiv suficient pentru a continua să fie o prădătoare, în timp ce acei nevinovați pe care îi ucide ea sunt doar o pedeapsă pentru faptele noastre.*

O altă parte a lui Wedge voia să întrerupă cursa Twi'lekilor spre vale. *Răul făcut fusese destul de mare. Semințele Morții nu vor putea decât să mitralieze pământul, semănând şi mai multă teroare în rândul populației, dar probabil că nu vor face prea multe pentru a paraliza şi mai mult rafinăria. Ceea ce s-a făcut deja ar trebui să fie suficient, dar ştiu că nu este.* Tastă pe unitatea de comunicații.

— *Chir'daki*, puteți porni.

Primi o confirmare printr-un dublu clic din partea lui Tal'dira, apoi interveni vocea lui Corran.

— *Lider*, am multiple contacte de *ochi* care vin la nivelul solului dinspre nord.

— Recepționat, *Nouă*. *Şapte*, tu eşti la comanda operațiunii de la sol. *Doi*, *Nouă*

şi *Zece*, veniți cu mine să ne ocupăm de intruşi.

Wedge trase înapoi de manşă şi puse X-interceptorul într-o buclă. Întorcându-se spre stânga, o văzu pe Asyr ridicându-se lângă aripa dreaptă, în timp ce Corran şi Ooryl i se alăturară în stânga.

— Câți sunt, *Nouă*?

— Opt, domnule.

— Am înțeles. Acționați în voie, dar păstrați-vă ultimele două torpile.

Să stea departe şi să doboare TIE-urile cu torpilele protonice ar fi fost cel mai sigur mijloc de a le învinge, dar Wedge voia să păstreze câteva torpile în caz că se întâlneau cu o navă de mare capacitate în timp ce încercau să scape. *Din câte îmi dau seama, toate navele capitale ale lui Isard se află la cinci ore sau mai mult distanță, dar dacă apare una, vreau să-i dau un baraj care să o țină departe de noi suficient de mult timp pentru a putea scăpa.*

Intervenția trupelor de apărare Thyferrane ale *Corpului de Apărare Internă* fusese anticipată. Rapoartele lor de informații despre Qretu 5 indicaseră amplasarea unor astfel de trupe pe planetă, deşi, după ce Gavin descrisese distrugerea a trei dintre ele pe Halanit, era o dezbatere deschisă dacă piloții *Corpului* vor îndrăzni sau nu să vină să lupte. Opt nave de vânătoare erau suficiente pentru a descuraja pe cineva să-şi aducă propriul cargobot în portul spațial de pe Qretu 5 şi să ceară să fie încărcat cu bacta sau pentru a proteja cargoboturile care plecau sau se întorceau dintr-un convoi.

Isard nu a anticipat venirea noastră în acest loc cu o asemenea forță şi cu intenția de a face ravagii totale. Wedge îşi unifică focul laserelor, împerechindu-le, şi îşi uniformiză scuturile din față şi din spate. O pereche de rachete din stânga țâşniră spre cerul din zare şi loviră două pete negre foarte îndepărtate. Pentru o clipă sclipiră ca două stelele gemene înainte ca zgomotul exploziei să se ciocnească de nava lui de luptă, apoi Wedge se îndreptă spre TIE-uri şi începu să tragă. Două rafale de focuri de laser loviră unul dintre TIE-uri. Prima pereche de proiectile lichefie unul dintre panourile solare hexagonale, aruncând imediat nava de vânătoare într-o rotație descendentă. A doua pereche seceră jumătatea superioară a panoului solar rămas, completând rotația cu o buclă şi un efect de ondulare. TIE-ul avariat căzu din cer ca o stâncă asimetrică şi explodă la impactul cu solul.

Trăgând de manşă, Wedge ridică botul X-interceptorului până când nava se îndepărtă de sol. Lăsă ca ascensiunea să-i reducă puțin viteza, schimbând-o pe altitudine, apoi se întoarse din nou şi începu să coboare înapoi spre luptă.

Alese o țintă şi începu să se apropie, dar aceasta dispăru într-o rafală cvadruplă de focuri laser, aşa că roti cârma spre dreapta şi se avântă asupra unui TIE care se pregătea să tragă o rafală spre X-interceptorul lui Asyr.

Piloții ăştia nu ştiu nimic. Venind de deasupra şi prin fața unui TIE, Wedge ştia că ar fi trebuit să fie uşor de detectat. Pilotul din TIE se concentrase în mod clar asupra lui Asyr, excluzându-i pe toți ceilalți. În timp ce acest tip de focalizare şi concentrare ar putea fi utilă în tot felul de eforturi, în cazul unui pilot de vânătoare care nu conştientiza situația, era sinucidere. Wedge ştia, uitându-se prin cupola navei şi studiindu-şi senzorii, unde se aflau celelalte nave de luptă şi unde se aflau celelalte TIE-uri. Nu le simțea prezența în felul în care Luke descrisese faptul că putea să repereze persoanele şi vehiculele în raport cu el însuşi prin intermediul Forței, dar avea o idee despre locul în care se aflau. Acea conştientizare a situației

însemna că ar fi ştiut dacă un TIE ar fi început să se apropie de el şi ar fi putut să ia măsurile adecvate, de la a cere ajutor până la a-l depăşi în manevre pe celălalt pilot.

Fără această conştientizare, aş fi murit de sute de ori. Acționând puțin asupra cârmei, Wedge îşi urmări ținta pentru a reuşi să surprindă TIE-ul şi apăsă mai tare pe trăgaci. Patru sulițe roşii de lumină se contopiră, fuzionând într-una singură, după care spintecară cabina de pilotaj ca o sferă a navei de luptă. Motoarele ionice explodară, învârtind panourile solare ca pe nişte cărți de sabac. Resturi în flăcări ieşiră ca nişte scântei în urma trecerii unui meteorit, declanşând un incendiu în frunzişul de dedesubt.

Mynock trâmbiță triumfător, iar Wedge aruncă o privire la ecranul senzorului principal.

— Ăsta a fost ultimul, într-adevăr. Activă unitatea de comunicații. *Nouă*, roteşte-te împreună cu *Zece* pe deasupra portului spațial. Înăbuşiți atacurile de la sol, în cazul în care le vedeți, şi raportați dacă totul e în regulă.

— Vom face precum ordoni, *Lider*.

— *Chir'daki Unu* către *Liderul Vagabond*.

— Spune, Tal'dira.

— Cursa *Chir'daki* a trecut cu succes. Am avut explozii auxiliare în depozitele de vehicule şi în atelierele de prelucrare.

— Bună treabă, Tal'dira. Pregătiți-vă pentru faza a doua a operațiunii.

Vocea lui Tycho intră pe frecvență.

— Wedge, am pe cineva la sol care se plânge. Pretinde că e directorul fabricii.

— Recepționez, Tycho. Spune-i să evacueze întreaga zonă şi să se gândească la o schimbare de carieră. Dacă rezistă vom zbura peste oraşul dimprejur şi vom începe să topim părți din el.

— Voi face precum ordoni, Wedge.

Privind înapoi la complexul Q5A7 şi la zona înconjurătoare, Wedge văzu o mulțime de focuri şi coloane de fum dens care se ridicau pentru a întâmpina zorii. Câteva nave mici plecaseră din portul de agrement al golfului, iar vehiculele terestre începuseră să umple şoseaua de coastă îndreptându-se spre nord şi spre sud. Cei care puteau scăpa o făceau – cei care nu puteau aşteptau doar cu teamă.

— *Lider*, sunt *Nouă*. Portul spațial este liber. Nu există inamici, iar turnul de control al traficului este părăsit, dar intact.

Wedge zâmbi.

— Te-ai apropiat suficient de mult ca să determini asta, *Nouă*?

— Whistler are un echipament bun de procesare de la distanță a punctelor de supraveghere, Lider. Nu s-a înşelat niciodată până acum.

— Am înțeles. Rămâi să acoperi portul spațial.

— Vom face precum ordoni, *Lider*. *Nouă*, terminat.

Wedge apelă o nouă frecvență pe unitatea de comunicații.

— *Liderul Vagabond* către Forța Operativă Bantha.

— Aici Bantha, Wedge. Putem zări oraşul de aici de sus, după incendii.

— Nu mă îndoiesc, Booster. Ar fi putut fi mai urât, dar *Inimă de Gheață* a avut doar opt piloți ca momeală aici. I-am terminat, aşa că e sigur pentru cargoboturi.

— Plăcerea noastră. Sosim.

Wedge zâmbi. În timpul celor două săptămâni în care antrenase escadrilele pentru raid, Booster aranjase ca un convoi de cargoboturi şi contrabandişti

independenți să se întâlnească cu el, cu Mirax şi cu *Pulsar Skate*. Le spusese că le va da întreaga cantitate de bacta pe care o puteau transporta, cu condiția să păstreze ceea ce câştigau ca şi credit pentru viitoarelor sale cereri. Unii ezitaseră, dar cei mai mulți veniseră, chiar dacă Booster le ceruse să îşi supună sistemele de navigație celui de pe *Skate* şi să zboare în orb până la destinație. Când ajunseseră în sistem şi ocupaseră poziții în inelele de asteroizi din jurul lui Qretu 5, Wedge şi piloții lui îşi începură atacul.

Wedge ridică botul navei până când aceasta eclipsă oraşul în flăcări şi începu un alt viraj pe deasupra oceanului. Începu să-l macine regretul pentru pagubele provocate țintelor neindustriale. *Părinții mei au murit când un pirat a decolat de la stația de alimentare pe care o conduceau, incendiind stația. Acolo jos ar putea fi cu uşurință un alt copil care tocmai şi-a pierdut părinții într-o explozie provocată de noi. Ştiu că ceea ce facem este corect şi chiar necesar, dar asta nu diminuează durerea şi nu estompează groaza celor de la sol. Trebuie să cred că a mă opune lui Isard şi a feri miliarde de ființe de răul ei este un mare bine, un bine vital, dar nu-mi pot permite niciodată să cred că acest lucru justifică durerea provocată inocenților. Ar putea explica de ce a trebuit să fie făcut, dar nu poate justifica niciodată acest lucru.*

Chiar dacă repulsia pentru foc şi pagube începea să-l copleşească, sănătatea mintală îi oferea un mijloc de a scăpa de ea. *Diferența esențială dintre noi şi Isard este că ea a avut intenția de a face mult rău cât mai multor ființe. Noi nu am avut o astfel de intenție. Ne-am ales bine țintele, am programat atacul pentru un moment în care pierderile de vieți să fie minime şi nu am încercat să atacăm ținte de oportunitate, cum ar fi navele sau speedere care fugeau din oraş. Am exercitat cât mai mult control posibil pentru a menține atacul cât mai curat posibil.*

Wedge zâmbi. *Totuşi, se spunea că tronul Împăratului fusese făurit cu bune intenții. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru ceea ce am făcut pe teren şi să reparăm ce putem. Dacă nu, vom face prin neglijență ceea ce face Isard cu răutate.*

Apoi apăsă pe unitatea de comunicații.

— Booster, când eşti la sol, stabileşte un contact pentru ca să ne fie transmise cererile de reparații. Vreau ca supraviețuitorii şi orfanii să fie îngrijiți.

— Asta nu este stația Gus Treta, Wedge.

— Ştiu, dar copiii de la sol nu se bucură de sprijinul tău pentru a trece peste momentele grele, nu-i aşa?

— Am înțeles, Wedge. Se va face.

— Bine. Wedge aruncă din nou o privire spre oraş, dar zorii atenuaseră strălucirea flăcărilor şi îi arătară cât de mult din zonă rămăsese nevătămată. Booster, asigură-te că ei ştiu că am lovit Q5A7 pentru a o lovi pe Isard, şi că ne vom întoarce doar dacă va fi evident că ea contează din nou pe ei. Spune-le că suntem moartea însăşi pentru duşmanii noştri, dar şi cei mai buni prieteni pe care să-i aibă ca aliați. Sunt sigur că îşi pot da seama singuri cum să se alăture acestei din urmă clase.

Capitolul 22

Mirax Terrik îi oferi un zâmbet fermecător bărbatului cu aspect răvăşitor în timp ce intra în biroul său.

— Talon Karrde, mă bucur să te întâlnesc din nou. Nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine...

Karrde îi întoarse zâmbetul, cu ochii lui de un albastru-palid strălucitor.

— Cu greu te-aş putea uita, Mirax Terrik. Datorită eforturilor tale, acele lăzi de vin Alderaanian m-au costat mult mai mult decât mă aşteptam să plătesc.

Îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută uşor, iar mustaţa lui neagră şi barba lui tip cioc îi gâdilară mâna şi degetele.

— Nu mi-am dat seama că tu erai cealaltă persoană care licita pentru ele.

— Dar dacă ai fi ştiut, nu te-ai fi luptat cu mai puţină tenacitate pentru ele. Karrde ridică din umeri cu destulă lejeritate, încât Mirax fu aproape dispusă să creadă că el renunţase la acea chestiune. Ceea ce m-ai făcut să plătesc în plus, am pus la socoteală ca fiind taxa plătită pentru o lecţie de tranzacţionare a obiectelor exotice. Dacă nu te-ai fi ocupat cu transportul de lucruri pentru Rebeliune, poate că aş fi avut ocazia să testez împotriva ta ceea ce am învăţat.

— Şi fata mea te-ar fi făcut să plăteşti şi mai mult la următoarea întâlnire. Booster Terrik îşi sprijini mâinile mari pe umerii lui Mirax. M-aş fi aşteptat să foloseşti ceva mai mare decât un vechi asteroid scobit pentru sediul tău, Karrde. Îţi poţi permite.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Booster. Pe buzele lui Karrde apăru o urmă de zâmbet. În ceea ce priveşte acest asteroid, Tapper l-a găsit, dar înainte să-l poată exploata s-a lovit de nişte probleme Imperiale. După ce grupurile noastre au fuzionat, mi-a atras atenţia asupra lui. Îl folosim până când vom găsi ceva mai potrivit.

Quelev Tapper veni din spatele lui Booster şi se opri lângă scaunul din stânga biroului masiv al lui Karrde.

— Deşi cea mai mare parte a minereului a fost exploatată, există suficient metal în rocă pentru a da bătăi de cap senzorilor. Deşi era la fel de zvelt precum Karrde şi aproape la fel de chipeş, manierele lui Tapper contrastau puternic cu graţia politicoasă a lui Karrde. Va fi de ajuns între timp.

Karrde îşi deschise mâinile şi arătă perechea de scaune din faţa biroului.

— Vă rog, luaţi loc.

Mirax îi acceptă invitaţia şi se uită prin biroului în timp ce se aşeza. Pereţii de piatră ai camerei fuseseră neteziţi până la o sticlozitate de obsidian, dar încă mai aveau textura semnificativă a denivelărilor şi adânciturilor pe care le lăsase în urmă procesul de minerit. Mobilierul încăperii – caracterizat de biroul lui Karrde – era greu şi masiv, mai mult cu aspect industrial decât elegant. În ciuda acestui fapt, totuşi, artefactele şi obiectele expuse pe rafturi şi deasupra meselor, ofereau un aer de rafinament împrejurimilor. Mirax remarcă pe măsuţă o carafă din cristal tăiat plină cu un lichid verde pal şi patru pahare, provocându-i un zâmbet.

Privirea lui Karrde o urmări pe a ei şi dădu uşor din cap.

— Aş putea să vă ofer puţin din vinul pentru care am plătit atât de scump? Cel

mai bun este un verde sec din Aldera.

Mirax clătină din cap.

— Te rog.

Se uită la tatăl ei. Booster se cocoțase pe scaunul său ca şi cum acesta ar fi fost un stâlp subțire şi el ar fi fost o pasăre în vârful lui, dar dădu din cap.

— Mulțumesc.

Karrde turnă din decantorul cristalin. Lui Mirax i se părea a fi de fabricație Quarrenă. Ştia după aspectul lui că provenea de pe Mon Calamari, dar nuanța purpurie a sticlei îi spunea că fusese făcută de Quarreni, nu de Mon Calamari.

Cristalul Quarren rareori reuşeşte să iasă de pe Mon Calamari. Karrde cu siguranță pescuieşte obiecte cu o plasă foarte largă şi fină.

Acceptă paharul de vin de la Karrde, apoi îl ridică împreună cu ceilalți când Karrde ținu un toast.

— Fie ca negocierea să fie la fel de dulce ca şi profitul, iar următoarea afacere să nu întârzie să apară.

Degustând vinul, Mirax constată că era foarte sec, dar surprinzător de acrişor, fără a fi cu adevărat acru.

— Perfect cu ceva vânat.

Karrde se aşeză la biroul său şi dădu din cap.

— Am auzit spunându-se că această recoltă a fost inițial destinată unui banchet cu carne de dragon krayt.

— Oh? Ce s-a întâmplat, a fost prea mult vin şi nu suficient krayt?

— Nu, prea mult krayt şi nu suficienți vânători. Karrde ridică paharul şi lăsă lumina să scânteieze prin dârele de vin de pe pahar. Vinul a fost comandat înainte de vânătoare. Dragonul a prins vânătorul, iar văduva a folosit recolta la slujba de comemorare. Vinul a câştigat laude şi de atunci a fost o recoltă foarte populară. Acest an anume a fost considerat foarte bun, dar vinul din anul dispariției Alderaanului trebuia să fie şi mai bun.

Booster îşi drese vocea.

— Este uimitor ceea ce ştii, Karrde. Sunt foarte impresionat. Mă întrebam dacă cunoştințele tale enciclopedice includ şi locul de unde pot face rost de nişte provizii de care am nevoie.

Ochii albaştri ai lui Karrde se îngustară uşor.

— Tu ai nevoie sau sunt lucruri de care are nevoie Wedge Antilles?

— Sunt lucruri de care *este* nevoie, Karrde. Booster îşi împreună mâinile. Hai să tăiem câțiva parseci din cursul acestei conversații, bine? Ştii că mă gândesc la tine ca la fiul pe care nu l-am avut niciodată.

Karrde strâmbă din nas.

— Ca la fiul pe care nu ai apucat să-l ucizi.

Mirax îşi reprimă un râset, iar tatăl ei zâmbi.

— Adevărat, nu am uitat cum ai reuşit să culegi fragmente din rețeaua mea în timp ce recoltam mirodenii pe Kessel. Asta m-a înfuriat, dar m-a şi convins că Mirax a avut dreptate când a vrut să mă retrag.

— Şi totuşi, iată-te aici negociind pentru Antilles şi banda lui de mercenari.

Booster se încruntă.

— Nu sunt mercenari.

— Nu?

Mirax clătină din cap.

— De fapt, pentru a fi mercenari, ar trebui să fie plătiți. Ei fac ceea ce fac din cauza obligațiilor pe care le simt față de Vratix şi față de alții.

Karrde îi aruncă o privire lui Tapper, apoi cei doi clătinară din cap.

— Idealiştii cauzează multe probleme în această galaxie.

— Aminteşte-ți că unul dintre aceşti idealişti a fost cel care l-a ucis pe Jabba.

— Ai dreptate, Booster, dar nu am nicio dorință să sfârşesc precum Jabba.

— Nu se va întâmpla. Booster mai sorbi din vinul său. Wedge şi ceilalți poate că sunt idealişti în unele privințe, dar sunt şi practici când trebuie să fie, iar eu sunt aici pentru a pune acest simț practic în termeni pe care îi poți înțelege şi respecta. Ceea ce caut sunt pachete de senzori de rachete şi torpile, ansambluri de lansatoare şi o rezervă de torpile protonice şi rachete de şoc.

Mirax nu remarcă nicio reacție din partea lui Karrde, dar ochii lui Tapper se lărgiră destul de mult. Karrde ridică mâna pentru a-şi acoperi un căscat.

— Am auzit că ați făcut o adevărată mizerie în rafinăria de bacta de pe Qretu 5.

— Vrei să ştii câtă bacta am extras?

— Am deja estimări. Ştiu, de asemenea, unde ați trimis o mare parte din ea.

Mirax zâmbi.

— Nu trebuie să fii un geniu ca să ştii că am trimis mult pe Coruscant.

— Dar va fi nevoie de un geniu pentru a obține restul, nu? Karrde îşi lăsă jos paharul de vin. La ce fel de cifre te gândeşti în ceea ce priveşte echipamentul tău?

Booster se lăsă pe spate în scaunul său.

— Trei sute de lansatoare şi pachete de senzori: cincizeci ar trebui să fie sisteme de nave de luptă, restul pot fi sisteme de nave capitale. În momentul de față vreau două mii de torpile protonice şi o mie de rachete de şoc, deşi mă aştept ca aceste cifre să se schimbe.

— În creştere, desigur.

— Bineînțeles.

Expresia lui Karrde deveni mai tăioasă.

— Ai de gând să-ți înarmezi cargoboturile, Booster?

— Încearcă să înlături unul dintre ele şi vei afla, Karrde.

Talon Karrde zâmbi larg.

— Eu sunt contrabandist, nu pirat.

— E o linie subțire între ei. Booster îşi împinse bărbia în față. Piratul fură de la furnizorii săi, contrabandistul doar îi păcăleşte.

— Ai distilat această diferență până la esență, Booster. Karrde se lăsă pe spate în scaunul său. Vei plăti cu bacta?

Booster aprobă din cap.

— Nu e o problemă, presupun?

— Nu chiar. Prețul este atât de ridicat acum încât o mare parte din ceea ce tranzacționez este vândut pentru a cumpăra bacta de la cartel. Destul de ciudat, cu Noua Republică oarecum strâmtorată de capital lichid, surplusul militar şi munițiile sunt de fapt în scădere de preț. Este o piață a cumpărătorilor. N-ar trebui să vă spun asta, desigur.

Mirax râse.

— Exceptând faptul că ştii că noi ştim deja asta şi vrei să pui în evidență faptul că ne vei stoarce de bani la prețuri.

Ochii lui Karrde străluciră de amuzament.

— Este foarte isteață, Booster. Ar trebui să fii mândru.

— Sunt. Poți să ne faci rost de ceea ce dorim?

Karrde aprobă din cap.

— Nu toate deodată, desigur.

— În rate e bine. Booster aruncă o privire la o unghie, apoi îşi ridică privirea. — Livrarea va fi un pic ciudată. Vom aranja schimburi în diverse locuri unde navele voastre vor descărca materiale pentru noi. Le vom transporta noi înşine până la destinația finală.

— Nu că nu ai avea încredere în mine.

— Dar nici nu avem încredere în tine. Booster surâse. Ştiu că ai aflat deja mai multe despre operațiunea noastră decât aş fi vrut eu şi ştiu, de asemenea, că Vorru încearcă să afle cât mai multe despre noi. Nu vreau să descoperiți că suntem o marfă pe care o puteți comercializa pentru el, în schimbul unui profit.

Karrde îşi ridică mâinile.

— Până acum am evitat să iau atitudine în războiul civil şi văd asta ca pe o simplă prelungire a acestuia, chiar dacă Antilles a demisionat din armata Noii Republici. Din moment ce cartelul nu este cu adevărat interesat să îmi vândă bacta şi din moment ce aveți nevoie de serviciile mele, nu îmi va aduce niciun beneficiu să vă sacrific pentru ei.

— Cu condiția ca noi să fim în continuare un centru de profit pentru tine.

Karrde se încruntă.

— Booster, faci să sune ca şi cum nu aş prețui istoria noastră împreună.

— Oh, eu o prețuiesc, iar istoria ta de a face profit de pe urma mea este ceea ce prețuieşti tu.

Mirax ridică o sprânceană.

— Faptul că oricare dintre voi l-ar vinde pe celălalt pentru o găleată de salivă caldă de dewback nu este cu adevărat relevant aici. Pariul împotriva abilităților lui Wedge Antilles a făcut ca *Inimă de Gheață* să piardă Planeta Mamă Imperială şi a trimis-o pe Thyferra. Talon, eşti prea deştept să nu-l susții, mai ales că victoria lui va distruge cartelul şi va deschide comerțul cu bacta. Puțină recunoştință față de tine din partea rebelilor Ashern nu va strica atunci când vor stabili distribuția.

— Am înțeles. Karrde ridică datapadul de pe birou şi apăsa câteva taste. Te voi pune în legătura cu Melina Carniss pentru detaliile de livrare.

Booster se încruntă.

— Carniss? Nu o cunosc. N-am auzit niciodată de ea.

— A lucrat pentru Jabba pe Tatooine. A ocupat o nişă care ar fi fost în mijlocul aparatului său de securitate, dar era propriul agent al lui Jabba. În mod oficial, era coordonatoarea dansatoarelor lui. Avea un cap bun pe umeri. Înțelege multe din afaceri, dar are lipsuri în ceea ce priveşte experiența.

Karrde se ridică în picioare şi făcu semn cu mâna stângă spre uşă.

— Iat-o. Intră, Melina, draga mea. Ei sunt Booster Terrik şi fermecătoarea lui fiică, Mirax.

Mirax strânse mâna femeii şi îi întoarse zâmbetul. Cu câțiva centimetri mai scundă decât Mirax, Melina îşi purta părul negru într-o tunsoare destul de scurtă. Aceasta accentua o dungă albă care începea cu o cicatrice lângă colțul ochiului drept al Melinei şi ducea drept în spate, dincolo de urechea ei. Ochii ei verzi şi gura plină o făceau frumoasă, iar felul în care Tapper o privea sugera că era îndrăgostit.

— Încântat să vă cunosc pe amândoi.

Karrde aşteptă până când Tapper strecură un scaun de lângă perete lângă al

lui şi Melina se aşeză înainte să continue.

— Melina, tu vei coordona transporturile de materiale către Booster. El îți va da detaliile. Încărcătura şi punctele de livrare vor fi periculoase, dar nu-i vom percepe tarifele noastre normale pentru astfel de lucruri. El face parte din familia noastră – chiar dacă este o rudă destul de îndepărtată.

Ea aprobă din cap.

— Înțeleg.

Mirax zâmbi. *Grozav, asta înseamnă că ceea ce nu plătim pentru transport vom plăti pentru costul obiectelor. Iar Karrde a spus că este o piață a cumpărătorilor.*

Karrde îşi ridică privirea de pe datapad.

— Mai ai nevoie de ceva, Booster?

Tapper râse.

— Poate că vrea *O Altă Şansă* sau nucleul Stelei Morții. Adică, atâta timp cât scopul tău este să spargi Cartelul Bacta, ai putea la fel de bine să te duci după alte lucruri pe care nu le poți obține.

Sprânceana de deasupra ochiului stâng artificial al lui Booster se ridică.

— Este important în meseria asta să poți deosebi fabula de realitate şi de dorințe. Din câte am auzit, cu aproximativ şase luni înainte să plec de pe Kessel, imediat după ce Imperialii i-au înfrânt pe Rebeli la Derra IV, dar înainte de a-i alunga de pe Hoth, nişte vânători de comori care cercetau *Cimitirul* Alderaan au găsit *O Altă Şansă* şi au predat nava şi armele Rebelilor. Acesta este un fapt. Locația şantierului naval care a construit Steaua Morții este probabil şi el un fapt, dar este unul pe care nu îl cunosc şi îmi doresc ca acest fapt să fi ajuns în mormânt odată cu Împăratul. Nu cred că este probabil. Acum este dorința lui *Inimă de Gheață* să nu-i spargem cartelul şi să nu-i distrugem puterea. Booster zâmbi cu răceală. Cred – nu, de fapt *ştiu* – că nu i se va îndeplini dorința. Căderea ei nu va fi rapidă şi nu va fi lipsită de sânge, dar se apropie. Considerați-o ca pe un fapt.

Tapper îşi ridică mâinile.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă jignesc.

— Şi nimeni nu a fost jignit. Mirax îl mângâie pe tatăl ei pe braț şi simți cum tensiunea începe să se scurgă din el. Tatăl meu a vrut doar să se asigure că ştii că pariul împotriva lui Wedge ar fi o greşeală.

Karrde îşi apăsă mâinile pe birou.

— O lecție pe care am învățat-o cu toții, sunt sigur. Acum să ne ocupăm de detaliile care să ne asigure că vom profita cu toți de pe urma afacerii.

Capitolul 23

Corran Horn se simțea destul de obosit de la recentul raid şi de la cursa spre casă, încât ştia că ar trebui să se culce, dar nu-l atrăgea ideea de a merge în micul apartament pe care îl împărțea cu Mirax. În timp ce se întorcea spre stația Yag'Dhul, primise un mesaj pe care ea îl înregistrase spunând că îl lua pe tatăl ei într-o altă călătorie pentru a încheia aranjamentele pentru transporturile de aprovizionare. Se aştepta să fie plecată timp de trei zile.

Ceea ce înseamnă că sunt singur tocmai când aş avea nevoie de o îmbrățişare şi de puțină afecțiune. Corran ştia ce i se întâmpla şi voia să lupte împotriva unui astfel de sentiment, dar chiar şi încercând unele dintre exercițiile de respirație pe care i le recomandase Luke, îi era greu să pună capăt căderii în colapsul emoțional.

E ca şi cum ai zbura într-o minge de foc. Trebuie să te ții bine şi să speri că vei ieşi întreg pe partea cealaltă.

Cea de-a patra aniversare a morții tatălui său îl surprinsese pe Corran şi îi întinsese o ambuscadă. O mulțime de hidrogen se transformase în heliu într-o mulțime de stele de la moartea tatălui său, dar amintirea faptului că ținuse în brațe trupul mort al tatălui său, părea să aibe iminența unui eveniment care se petrecuse cu câteva clipe înainte. Corran încă mai simțea greutatea tatălui său apăsându-l. Încremenirea lui, mirosul de sânge şi de carne arsă de blaster, țipetele celor din cantină, inclusiv ale lui – toate îl izbeau. În anul precedent, lucrurile nu i se păruseră atât de rele, dar abia începuse cu *Escadrila Vagabond* la acea vreme, aşa că avea destule lucruri care să-l distragă pentru a-i atenua durerea. Totodată, îşi dăduse seama că legătura cu Mirax şi întâlnirea cu tatăl ei făcuse ca situația să fie mai grea pentru el. Deşi o iubea şi nu ar fi renunțat la ea pentru nimic în lume, Corran nu putea să nu simtă că tatăl său s-ar fi simțit trădat de dragostea lui pentru Mirax. Deşi ştia că tatăl său ar fi acceptat-o în cele din urmă, faptul că nu avea aprobarea lui îl rodea.

Faptul că îi vedea pe Booster şi Mirax împreună agrava problema. Corran se bucura pentru Mirax că tatăl ei era prin preajmă, deoarece dragostea pe care o împărtăşeau era suficient de evidentă încât şi un Givin orb înghețat în carbonită ar fi putut să o vadă. Era norocoasă că îşi avea tatăl, iar el era la fel de norocos că o avea pe ea. Oricât de mult şi-ar fi dorit Corran ca Mirax să fie fericită, ceea ce ea împărtăşea cu tatăl ei îi amintea de ceea ce pierduse el. *Am crezut că golul din mine a fost umplut, dar nu a fost decât o crustă pe piele, iar acum este o rană deschisă.*

În plus, următorul pas în evoluția Războiului Bacta îl împingea la limită. Wedge avea echipe, de la escadrile complete până la grupe simple de câte două nave, care hărțuiau Cartelul Bacta. Întreaga strategie era să lovească şi să fugă, ceea ce functiona extrem de bine. Deoarece Thyferranii îşi programau transporturile de bacta, era posibil ca *Vagabonzii* să apară, să forțeze Distrugătoarele să îşi pregătească navele de luptă, să lanseze câteva torpile protonice pentru a doborî câteva TIE-uri, apoi să se împrăştie. Ştia că strategia trebuia să fie frustrantă pentru oamenii lui *Inimă de Gheață*, din moment ce încasau pierderi ici şi colo fără să ucidă niciunul dintre *Vagabonzi*; dar nu era cu mult mai bine pentru Corran sau pentru

restul piloților lui Wedge. Angajarea într-o luptă directă chiar şi cu un Distrugător de clasă Victory precum *Corupătorul* ar fi fost sinucidere pentru escadrila de X-interceptoare. Era adevărat că Distrugătoarele mari nu erau deosebit de bune în a se apăra împotriva navelor de luptă mici – de unde şi dezvoltarea fregatelor din clasa Lancer –, dar chiar şi doborârea din greşeală a unuia sau două X-interceptoare i-ar fi afectat semnificativ pe *Vagabonzi*. În schimb, în afară de salvele repetate cu torpile protonice, nu exista nicio posibilitate ca navele de luptă să poată paraliza sau distruge un Distrugător. Dacă întreaga escadrilă ar fi tras o salvă de torpile în acelaşi timp, ar fi putut cu siguranță să doboare scuturile Distrugătorului, dar orice căpitan care îşi merita rangul, ar fi mişcat nava pentru a interpune scuturi nedeteriorate şi ar fi continuat să tragă. Dacă i-ar fi dezactivate toate scuturile, ar fi putut totuşi să intre în hiperspațiu înainte să fie lovit de o altă torpilă.

Corran nu dorea să se sinucidă într-un atac asupra unui Distrugător, dar cu toate astea, fuga îl făcea să se simtă... ca un criminal. Ştia că era o prostie, dar îşi închipuia că judecata se baza pe faptul că Wedge nu dăduse nimănui un calendar clar cu privire la momentul în care vor intra în faza finală a războiului – faza în care *Inimă de Gheață* părăsea Thyferra şi Cartelul Bacta urma să fie distrus. *Dacă aş şti cât timp urmează să facem curse, aş putea vedea în asta un avantaj tactic. În momentul de față pare că făcând ceva, înseamnă că mişcăm lucrurile.*

Dându-şi seama că nu dorea să fie singur, se îndreptă spre cafeneaua cunoscută sub numele de *Flarestar*. Spera ca şi alți membri ai escadrilei să fie acolo, deşi şansele ca acest lucru să se întâmple erau infime. Ooryl părea să îşi petreacă cea mai mare parte a timpului cu *ruetsavii*. Nawara Ven şi Rhysati, precum şi Gavin şi Asyr Sei'lar îşi petreceau cea mai mare parte a timpului împreună. Tycho şi Wedge erau fie în misiuni, fie plănuiau alte misiuni. Bror Jace şi Corran nu fuseseră niciodată apropiați, în timp ce Inyri Forge şi Căpitanul Aril Nunb descoperiseră că împărtăşeau o pasiune comună pentru jocuri de noroc obscure, cum ar fi sabaccul cu contact şi fendoc cu tragere dublă. Pe cât de uimitoare erau ca piloți, abilitatea lor de a-i separa pe ceilalți jucători de creditele lor era atât de remarcabilă, încât două dintre navele din colecția tot mai mare de cargoboturi a *Vagabonzilor* se alăturaseră flotei pentru a achita datoriile neplătite.

Corran zâmbi pentru sinea sa în timp ce intra în interiorul întunecat al cafenelei *Flarestar*. *Lujayne, sora lui Inyri, mi-ar fi spus prima că mă abțin să-i cunosc pe ceilalți, dar nu sunt sigur că e atât de simplu. Sunt doar fără prietenii mei apropiați – Mirax, Iella, Ooryl – şi nu prea am chef să-mi fac prieteni noi.*

— Corran! Corran Horn, vino încoace.

Zâmbetul lui Corran crescu la auzul vocii bărbatului.

— Pash? Ce cauți aici? Trecu printre şi pe lângă mese şi îi dădu bărbatului mai înalt şi mai zvelt o îmbrățişare prietenoasă, cu o palmă pe spate. În mod normal, voi, aşii, zburați cu A-interceptoarele prin sistem atât de repede încât nici nu credeam că ne-ați văzut aici.

Pash trase un scaun pentru Corran, apoi arătă cu degetul spre unul dintre cei patru piloți aşezați deja la masă.

— Linna s-a ales cu o defecțiune la unul dintre motoarele J-77 chiar în momentul în care am trecut prin marginile atmosferei lui Yag'Dhul. Am anunțat o situație de urgență şi am intrat în stație. Zraii a spus că poate repara nava – se pare că un micrometeorit a lovit compresorul aluvionar.

Corran aprobă din cap.

— Asta a făcut să explodeze presiunea din camera de reacție, iar motorul a ieşit din sincronizare cu geamănul său. Sistemul de amortizare al X-interceptorului previne acest lucru.

Linna, o femeie blondă cu o gură un pic prea largă, pufni.

— Sigur, dacă vrei să pilotezi ceva care ar trebui să fie într-un muzeu. Viteza este cea care va menține un pilot în siguranță, iar A-interceptorul are suficientă viteză pentru a fi consumată.

Corran se uită la Pash.

— Îți laşi piloții să vorbească aşa?

Bărbatul roşcat ridică din umeri.

— Copiii. Ce pot să fac?

— Poți să le explici că a zbura mai repede nu înseamnă că zboară mai bine.

Linna şi ceilalți trei piloți de A-interceptor îl priviră pe Corran ca şi cum el şi Pash tocmai ar fi depus jurăminte publice de loialitate față de Împărat.

— Dacă nu poți face față vitezei, nu eşti un pilot prea bun.

Corran scutură din cap.

— Pash, tu chiar sperai să intru aici, nu-i aşa?

Pash râse uşor.

— De fapt, îi aşteptam pe Wedge sau pe Tycho, dar m-am gândit că şi tu vei fi în stare să faci față provocării. Ştiu că au fost momente în care viteza nu te-ar fi ajutat deloc.

Corran încuviință din cap.

— Sau ar fi dăunat.

— Sigur, ca şi cum ar putea exista un astfel de moment. Linna luă o halbă pe jumătate plină cu Lomin, o umplu şi în vârf adăugă multă spumă. Viteza nu poate face rău.

— Oh, inocența tinereții. Corran luă halba din fața ei şi suflă în spumă. Lasă-mă să-ți povestesc despre momentul în care eram într-o misiune şi am fost atacați de o fregată din clasa Lancer. Dacă aş fi fost într-un A-interceptor, ei bine, *Escadrila Vagabond* ar fi avut mult mai mulți morți pe listele sale şi Isard încă ar fi deținut Coruscantul…

* * *

Deşi ştia că veştile pe care le avea o vor face fericită pe Ysanne Isard – în sine, era o faptă demnă de a fi imortalizată într-un monument – Fliry Vorru îşi ascunse orice semn de pe față când intră în biroul ei. Intenționa să o surprindă pentru a-i putea aprecia dispoziția. Vremea din ce în ce mai caldă şi includerea ploilor zilnice care se abăteau la începutul după-amiezii se combinase cu presiunea exercitată de grevele Ashern pentru a o face pe Isard mai mult decât neplăcută.

Antilles şi bufoneriile sale agravaseră şi mai mult problema. Tacticile lor de atac şi fugă costau cartelul atât credite, cât şi prestigiu. Fiecare raid costa cartelul unul sau două TIE-uri, ceea ce însemnau de fapt pierderi nesemnificative, dacă cineva avea acces la o unitate de producție de nave de luptă TIE. Sistemele Sienar aveau numeroase fabrici de nave de luptă împrăştiate prin întreaga galaxie, dar neglijaseră să pună una aici, pe Thyferra. Drept urmare, cartelul fusese nevoit să facă comerț pentru nave înlocuitoare cu persoane precum Lordul Suprem Harssk şi

Înaltul Amiral Teradoc. Acceptau cu recunoştinţă bacta în schimbul navelor de luptă, dar dispreţul care venea cu fiecare livrare făceau pe Isard să sufere de crize de furie.

Când Isard se întoarse să se uite la el şi zâmbi, Fliry Vorru simţi ceva rece şi şerpuitor strecurându-se prin abdomenul său.

— Ah, domnule Ministru Vorru, poftiţi înăuntru. Speram că vom avea ocazia să vorbim şi iată că sosiţi înainte să fie nevoie să trimit după dumneavoastră.

Bucuros că se salvase să fie chemat, Vorru dădu din cap cu amabilitate şi îi înapoie un zâmbet la rândul său.

— Am informaţii pe care cred că le veţi găsi utile şi chiar plăcute.

Ţinuta diafană stacojie a lui Isard foşni în timp ce lua loc pe un scaun cu spătar înalt.

— Veştile bune sunt foarte binevenite, domnule Ministru Vorru. Vreţi să luaţi loc? O răcoritoare?

Se întâmplă ceva ce nu înţeleg. Au otrăvit-o Ashernii cumva?

— Poate că vă voi da raportul meu şi veţi avea ocazia să vă reconsideraţi oferta, Doamnă Director.

Isard făcu ochii mari.

— Doar nu mă crezi atât de capricioasă încât să-mi anulez oferta doar pentru că ai supraestimat ceea ce vrei să-mi spui, nu-i aşa? Ea spulberă orice răspuns înainte ca el să încerce măcar să deschidă gura. Veştile mele sunt suficient de bune pentru a mă face să îţi ofer ceva de băut. Dă-mi veştile tale, apoi le vei avea pe ale mele şi o să vezi dacă vrei să bei, sau nu, cu mine.

Ştiam că unul dintre noi va fi surprins aici, dar nu mă aşteptam ca eu să fiu acela. Apoi dădu încet din cap.

— Cum doriţi, doamnă Director. Principala noastră problemă în confruntarea cu Antilles şi cu ai lui este că ei lovesc şi fug repede pentru că nu există nimic care să-i reţină. Nu au niciun ataşament faţă de sistemele pe care le atacă. Noi ajungem, ei lansează torpilele protonice sau rachetele de şoc, apoi se împrăştie ca un şrapnel dintr-o mină protonică.

Isard încuviinţă, iar zâmbetul nu i se restrânsese nici măcar un milimetru.

— Acesta a fost cursul lucrurilor până în acest moment. Am încredere că ai găsit o modalitate de a schimba acest lucru.

— Două aspecte, da. Vorru îşi ridică bărbia. Reţeaua mea de spioni a început să obţină informaţii. Încă nu am aflat care este locaţia bazei lui Antilles. El şi piloţii lui sunt foarte precauţi, dar nu mă îndoiesc că o vom descoperi în timp. Până atunci, am descoperit două informaţii foarte importante: de unde îşi iau muniţiile şi, mai exact, unde va fi plasat următorul transport în mâinile lui Antilles.

— Serios?

Lui Vorru nu-i scăpă aluzia de falset din vocea ei, dar nu o considera importantă în acel moment.

— Este adevărat, doamnă Director. O femeie care lucrează pentru Talon Karrde fusese anterior angajată de Huttul Jabba. După moartea acestuia, a petrecut câţiva ani în sărăcie cruntă pe Tatooine. Karrde a luat-o la el şi a ajutat-o să se pună pe picioare, dar gustul ei pentru lucruri frumoase nu a fost niciodată satisfăcut – şi nici ambiţia ei. Karrde a desemnat-o să ţină legătura cu oameni lui Antilles – Booster Terrik, de fapt – un vechi prieten de pe Kessel.

— Fascinant. Numele lui Karrde nu îmi este necunoscut, dar nu aş fi crezut că organizaţia sa este suficient de mare pentru a satisface nevoile lui Antilles.

— Carniss indică faptul că organizația lui Karrde este mai mare decât se bănuieşte. Karrde preferă să mențină un profil discret pentru a scăpa de problemele cu autoritățile. Booster Terrik a plasat o comandă uriaşă de muniții şi echipamente, pe care Karrde o onorează în mai multe etape. Oamenii lui Karrde expediază proviziile la un punct de întâlnire, apoi Terrik le duce înapoi la sediul central al lui Antilles.

Isard se apleca în față.

— Carniss ştie unde este acesta?

— Nu, dar mi-a dat locația punctului de întâlnire. Vor face transferul în sistemul Alderaan.

— Probabil că îşi trag un fel de putere efemeră din vizitarea locului sacrificării Alderaanului.

— Fără îndoială, doamnă Director. Ceea ce este important este că Antilles îşi va trimite acolo navele de luptă şi navele de transport. Dacă redirecționăm navele de război către Alderaan, putem să-i întindem o ambuscadă grupului Antilles şi să-i distrugem.

Ochii lui Isard se îngustară, dar zâmbetul ei nu se stinse, iar acea contradicție îl încurcă pe Vorru.

— Nu, domnule Ministru Vorru, nu am de gând să-mi trimit toate navele în cazul în care acea informație este falsă. Nu mă îndoiesc de tine sau de sursa ta, dar Antilles ar putea să afle de ambuscada noastră şi să refuze să apară. Ar putea chiar să lovească un convoi de bacta şi să ne supună şi mai mult ridicolului. Nu, nu voi permite asta.

Îşi ridică degetul arătător drept.

— Ştiu însă ce voi face. Îi voi trimite pe Convarion şi *Corupătorul*. Le-a întins o ambuscadă o dată şi o poate face din nou.

Vorru clătină din cap.

— Dar dacă veți trimite doar *Corupătorul*, Antilles şi ai lui se vor împrăştia ca de obicei. Nu vom realiza nimic.

— Nu, Vorru, vom rezolva totul. Isard râse cu voce tare, pe un ton plin de triumf. În timp ce tu ai țesut o plasă de spioni pentru a-l prinde pe Antilles, eu am căutat mijlocul de a-l ucide. L-am găsit, iar în douăsprezece ore va fi aici şi va fi gata să i se alăture lui Convarion când se va duce să-i ucidă.

Vorru se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Este destul de simplu, domnule Ministru Vorru. Zâmbetul lui Isard deveni rece. Cu mari cheltuieli am închiriat de la Înaltul Amiral Teradoc o navă, *Agregator*.

Vorru rămase cu gura căscată.

— Un Crucişător Interdictor.

— Exact. Îşi bătu palmele una de alta. Când va ajunge la Alderaan şi îşi va porni proiectoarele gravitaționale, Antilles şi navele lui vor fi prinşi în capcană. Va fi un alt sacrificiu la Alderaan – o altă victorie pe care Imperiul o va sărbători acolo. Ce spui de asta?

— Spun, doamnă Director, că voi accepta băutura pe care mi-ați oferit-o – Vorru zâmbi – şi voi face un toast pentru victorie.

Capitolul 24

X-interceptorul lui Wedge reveni în spațiul real deasupra planului eliptic din sistemul Alderaan. Răspândite într-un disc plat, rămăşițele care fuseseră cândva planeta Alderaan arătau ca nişte firimituri lăsate în urmă după tăierea unei *ryshcate*. Îşi scutură încet capul. *A muri doar o singură dată nu este nici pe departe o pedeapsă suficientă pentru ca Împăratul să ispăşească acest rău.*

Mynock emise câte un semnal sonor pentru fiecare navă care intra în sistem. *Vagabonzii* intrară primii cu X-interceptoarele lor şi se orientară spre *Cimitir*. Cea mai probabilă amenințare pentru ei ar fi venit de acolo, de la pirați sau de la alții ascunşi printre rămăşițe. *Unele dintre acele fragmente sunt suficient de mari pentru a ascunde chiar şi un Distrugător.* Dacă exista unul acolo, planul era simplu: X-interceptoarele îl vor ținti cu o salvă completă de torpile protonice, dându-le celorlalte nave o şansă să fugă.

Cele douăsprezece nave de transport pe care le adunase Booster veneau următoarele, cu *Pulsar Skate* în frunte. La câteva momente după revenire, acestea efectuară corecții de curs pentru a se îndrepta spre vectorii de ieşire. *Chir'dakii* veniră ultimii şi îşi divizară escadrila astfel încât fiecare cargobot să aibă o escortă de nave de luptă. În cazul în care ar fi apărut probleme, escadrila Twi'lekilor şi nativii Gand s-ar fi reunit din nou şi ar fi putut proteja cargoboturile care scăpau de orice TIE-uri sau alte nave de luptă, după care ar fi plecat ei înşişi.

Wedge aruncă o privire pe ecran şi văzu cum se derulau pe ecran numele diferitelor nave din flota sa. Literele verzi indicau că toate erau pregătite să îşi îndeplinească rolul în misiune. *Cel puțin am ajuns aici întregi. Acum avem nevoie să îşi facă treaba şi Karrde.*

Respectul resemnat pe care Booster îl avea pentru Karrde conta foarte mult pentru Wedge. De fapt, îl întâlnise pe Karrde cu ani în urmă, în zilele de dinainte să se alăture Rebeliunii. Wedge deținuse un cargobot şi transportase marfă prin tot Imperiul. Karrde îl întrebase dacă dorea să transporte nişte marfă pentru el, dar Wedge refuzase oferta. Nu auzise nimic rău despre Karrde, iar asta îl pusese puțin pe gânduri. Lipsa zvonurilor negative înseamnă că se ştie prea puțin despre om şi, ca urmare, nu era înclinat să aibă încredere în el. De când se alăturase Rebeliunii, Wedge nu mai dăduse peste Karrde, dar nu se îndoia de capacitatea acestuia de a furniza armele şi echipamentele de care aveau nevoie. *Faptul că Booster apelase mai întâi la el este o dovadă suficientă că Karrde este sincer şi că se poate avea încredere că negociază în mod onest cu clienții săi.* Munițiile, lansatoarele şi sistemele de senzori le-ar fi oferit ceea ce aveau nevoie pentru a finaliza căderea lui Isard.

— *Lider*, aici *Şapte*.

— Spune, Tycho.

— Wedge, recepționez contacte anormale de la *Cimitir* pe frecvența balizei.

Wedge se încruntă. Sistemul de identificare a balizelor implica semnalizarea de identificare pe care o aveau toate navele. Aceasta trimitea un semnal pe care alte nave îl recepționau, indicându-le numele navei şi indicativul acesteia.

Contrabandiştii aveau deseori două sau trei module de balize pe care le puteau

schimba pentru a funcționa pe baza unor nume distincte. Contactele pe frecvența balizelor erau simple verificări ale identității unei nave. *Iar dacă Imperialii aşteaptă după asteroizi, este un mod incredibil de prostesc de a ne anunța de prezența lor.*

— Tycho, e acelaşi semnal, iar şi iar?

— Aşa se pare. Te gândeşti la un fel de baliză automată?

— Rulezi un cod Alderaanian. Poate că există un satelit de trafic al unui sistem vechi printre asteroizi care vrea să ne verifice pentru controlul din Alderaan.

— Probabil. O să măresc intensitatea senzorilor pasivi şi o să văd dacă găsesc ceva în acea direcție.

— Am înțeles. Wedge se uită la ecranul principal în timp ce Mynock începea să bipăie din nou. Atenție, băieți şi fete, avem trafic de intrare.

Câteva cargoboturi intrară în sistem, conduse de o navă etichetată ca fiind *Gheața Înstelată*. O jumătate de duzină de nave veneau în spatele ei, eşalonându-şi pozițiile astfel încât, în cazul în care ar fi urmat un anumit vector, ar fi fost identificate doar două ținte. Deoarece navele lui Karrde erau mai mari decât majoritatea navelor de marfă pe care le adunase Booster, contrabandistul avea nevoie doar de jumătate din ele pentru a-şi livra marfa.

O voce de bărbat interveni pe canalul de comunicații.

— Aici Quelev Tapper pentru Karrde. Am primit plata inițială pentru acest lot şi mai aveți cincizeci de milioane de credite în cont. Peste încă o lună ar trebui să avem gata încă treizeci la sută din comanda dumneavoastră.

Booster îi răspunse pe canalul de comunicații.

— Ne convine. Începeți transferul.

Unul dintre cargoboturi începu să avanseze, dar în momentul în care se apropie chiar pe sub *Gheață*, o porțiune imensă de spațiu se schimbă din negru şi plin de stele în alb, unghiular şi mortal. Masivul Crucişător Interdictor eclipsase o porțiune masivă din *Cimitir*. Vederea cvartetului de proiectoare gravitaționale în formă de cupolă îi făcu stomacul lui Wedge să se strângă în sine.

Crucişătorul ne va împiedica să intrăm în hiperspațiu, dar este mult prea slab înarmat pentru a ne ataca de unul singur. În cel mai bun caz, va transporta cel mult o duzină de TIE-uri, iar cargoboturile pot manevra în afara razei de acțiune a tunurilor sale. Dacă mergem după cele două escadrile de nave de luptă, jumătate dintre noi atacând cu torpile protonice, asta înseamnă că acest crucişător a intrat într-o luptă pe care nu o poate câştiga.

Înainte ca Wedge să înceapă să dea ordine, se întâmplară două lucruri. Primul, aprinderea unei lumini roşii de avertizare pe consola sa, fiind ceva la care se aştepta. Asta îi spunea că Interdictorul activase proiectoarele gravitaționale şi că niciuna dintre navele din sistem nu putea sări în hiperspațiu pentru a scăpa. *Nu a fost o mişcare înțeleaptă să ne prindă aici.*

Al doilea lucru îi strânse un pumn de gheață în jurul inimii. Cu o treime mai mare decât Crucişătorul Interdictor, *Corupătorul* păru să-şi interpună corpul uriaş între *Agregator* şi navele de luptă. Bateriile de turbolasere şi tunurile ionice începură imediat să împrăştie fulgere energetice verzi şi albastre spre cargoboturile care aşteptau. Wedge îşi dădu seama instantaneu că barajul nu era țintit, fiind menit mai mult să provoace panică decât să producă pagube. În timp ce TIE-urile începeau să iasă din pântecele Distrugătorului, Wedge începu rapid să le dea ordine piloților săi.

— Booster, împrăştie cargoboturile. Mişcați-vă! Tal'dira, dă-mi o grupă care să

se îndrepte spre mine şi o alta care să se ducă spre Tycho. Foloseşte-i pe ceilalţi pentru a face praf acele TIE-uri, dar nu te apropia de *Corupător*. *Vagabonzi*, sincronizaţi-vă ţinta torpilelor cu semnalul meu. Transmit acum. Tycho, eu merg primul, apoi urmezi tu.

— Am înţeles, Wedge.

Droidul lui Wedge, Mynock, ţipă furios în timp ce Wedge apăsa acceleraţia înainte şi se îndrepta direct spre Distrugătorul de Clasă II Victory.

— Taci din gură, Mynock. Distrage-mi atenţia cu ţipetele tale şi vom sfârşi amândoi morţi!

Droidul amuţi, iar Wedge îşi promise că, dacă va supravieţui cursei, va şterge memoria droidului şi îl va redenumi cu un nume eroic corespunzător. Deşi droidului îi lipsea curajul, evaluarea sa asupra situaţiei actuale era perfectă. Şi avea dreptul să ţipe. Distrugătorul şi crucişătorul transportau, împreună, trei escadrile de TIE-uri. Încrederea lui Wedge în piloţii săi nu cunoştea limite, dar *Vagabonzii* stăteau la distanţă pentru a-şi lansa torpilele protonice, ceea ce îi lăsa pe Twi'leki să lupte împotriva TIE-urilor. Şansele ca nişte TIE-uri să reuşească să treacă pentru a hărţui cargoboturile erau copleşitoare. Ameninţarea reprezentată de TIE-uri era cea mai mică dintre problemele cu care se confruntau în sistem. Singura modalitate de a contracara ameninţarea *Corupătorului* era ca X-interceptoarele să îl lovească cu o serie de torpile protonice. Escadrila, trăgând focuri duble, putea să lanseze douăzeci şi două de torpile. Dacă nimereau – şi era greu să ratezi o navă de aproape un kilometru lungime – puteau să-i străpungă scuturile şi să provoace câteva pagube. Wedge ar fi zburat aproape pentru a ţinti nava pentru prima salvă, apoi l-ar fi pus pe Tycho să îl urmeze pentru a doua, sperând să prindă *Corupătorul* fără scuturi.

Dacă cea de-a doua lansare loveşte Distrugătorul într-o zonă fără scuturi, l-ar putea distruge. Vom avea pagube la prima lansare, dar a doua va fi cea care îl va distruge. Wedge împinse toată energia către scuturile frontale în timp ce se izbea de un zid de TIE-uri la şase kilometri de *Corupător*. Odată ce trecu de ei, îşi uniformiză scuturile cu o mişcare a degetului mare, apoi începu să-şi descarce laserele de energie şi să o pompeze în scuturi. La doi kilometri şi jumătate avea să obţină o soluţie de tragere pentru *Corupător*. Va aştepta până când escadrila sa va lansa, apoi se va avânta el însuşi, după care se va înălţa şi va pleca.

— Ajung peste ţintă. Trageţi la semnalul meu. Cinci, patru, trei, doi, unu. Fiţi gata. Vizorul de ţintire de pe ecranul de pe capul său deveni roşu. Marcat!

Wedge apăsă pe trăgaciul de pe manşă, lansând două torpile protonice. Pe ecranul său se desfăşurară rapoarte de lansare, unele după altele, de la escadrila sa.

Hei, chiar şi nativii Gand au lansat două rachete de şoc.

Pregătindu-se să se desprindă şi să fugă, Wedge aruncă o privire la senzorii săi şi văzu patru TIE-uri în spatele său. Dându-şi seama că, dacă se îndepărta, le-ar fi permis să se năpustească asupra lui, Wedge îşi roti X-interceptorul la stânga, apoi coborî într-o buclă lungă care îl duse pe sub fuzelajul *Corupătorului. Dacă vor să vină după mine, vor trebui să înfrunte şi ei propriul lor foc.* Jonglând de la dreapta la stânga, Wedge aruncă nava înainte şi înapoi printre salvele de turbolasere.

O incandescenţă strălucitoare înflori deasupra lui. Torpilele protonice se izbiră de scuturile *Corupătorului* pe toată lungimea navei. Scuturile acţionară ca nişte umbrele uriaşe, invizibile, pentru a respinge energia feroce dezlănţuită de detonările torpilelor. Plasma învolburată se curbă în sus şi în jos, urmând arcul scuturilor din

flancul stâng al *Corupătorului* ca şi cum o creatură energetică ar fi încercat să muşte din navă. Apoi, câteva torpile ajunseseră cu întârziere şi străpunseră scutul în inima acestuia, provocând prăbuşirea lui. Torpilele întârziate şi două rachete de şoc loviră fuzelajul, spulberând plăcile de blindaj şi zdrobind bateriile turbolaser.

— Îmi încep cursa!

Wedge simţi o clipă de bucurie la prăbuşirea scuturilor *Corupătorului*, dar aceasta dispăru în momentul în care nava mare începu să efectueze manevre. Se roti în spaţiu deasupra lui, executând o rostogolire care schimbă susul cu josul şi prezentă scuturile din dreapta, nedeteriorate, drept ţintă.

Convarion ştie că avem o rezervă limitată de torpile protonice. Dacă a supravieţuit acestei salve, mai avem o ultimă şansă de a-l doborî. Dacă îşi repară scuturile şi se rostogoleşte din nou, suntem terminaţi, pentru că atunci îşi poate lua tot timpul de care are nevoie ca să vină după noi.

Wedge apelă unitatea de comunicaţii.

— Corran, pregăteşte-te pentru al treilea atac.

— Am înţeles, Wedge. Sunt o mulţime de *ochi* aici.

— Şi aici.

Wedge trase de manşă şi îşi aduse X-interceptorul între *Agregator* şi *Corupător*. Se uită bine la pagubele pe care le făcuseră torpilele şi văzu foc în interiorul navei. Ştia că pereţii etanşi fuseseră deja sigilaţi şi că incendiile se vor stinge imediat ce atmosfera se va scurge. *Aşa că a venit timpul să văd dacă pot contribui la rezolvarea problemei.* Începu să se îndrepte din unghi spre *Corupător*, dar fulgerele laser verzi trecură pe lângă el din spate, făcându-l să întrerupă cursa, să se rostogolească şi să plonjeze.

Vocea lui Tycho răsună pe unitatea de comunicaţii.

— La semnalul meu. Cinci, patru, trei, doi, unu. Treceţi în poziţie de tragere.

În regulă. Perechea de TIE-uri de pe urma lui Wedge nu avea intenţia de a-l lăsa să se poziţioneze pe *Corupător*. Wedge trase maneta de acceleraţie înapoi, apoi inversă direcţia şi o duse la maxim. Navele de luptă TIE se apropiară imediat şi traseră focuri rapide, apoi îl ocoliră. Apăsând pedala de cârmă din dreapta, Wedge aduse botul X-interceptorului pe traiectoria unuia dintre ele. Comutând lasere pe toate patru împreună, apăsă pe trăgaci. Trei dintre fulgere loviră TIE-ul. Două străpunseră cabina de pilotaj, în timp ce unul spulberă un colţ al unui panou solar. TIE-ul intră imediat în rotaţie şi se îndreptă spre marginile îndepărtate ale sistemului. O manevră mai puternică de cârmă aduse X-interceptorul înapoi spre *Corupător*. Wedge opri manevra de întoarcere şi porni înainte în timp ce Tycho spuse:

— Marcat! Trageţi acum!

Wedge îşi schimbă comanda de tragere pe rachete şi fixă ţinta, dar nu apăsă pe trăgaci. *Bastard Sith! Ce-i asta?*

O navă de mărimea unui crucişător uşor din clasa Carrack apăru dinspre *Cimitir*, trecând pe lângă pupa *Agregatorului* şi ajunse în dreptul punţii *Corupătorului.* Nasul alb al navei era separat de porţiunea posterioară roşie ca sângele de o mare bandă neagră tăiată pe diagonală. Wedge realiză că mai văzuse acea schemă de culori pe o navă, dar nu făcu legătura cu X-interceptorul lui Tycho până când crucişătorul nu deschise focul asupra *Corupătorului* cu armamentul său.

Cinci turbolasere grele şi zece tunuri laser vărsară energie stacojie în corpul neprotejat al Distrugătorului. Proiectilele tunurilor laser se prelingeau pe suprafaţa

albă, împroşcând-o cu urme negre şi explodând bateriile turbolaser. Turbolaserele grele îşi concentrară focul asupra turnului Distrugătorului, arzând învelişul, punte după punte.

Wedge calcă accelerația la maxim şi îşi rostogoli X-interceptorul astfel încât să pună *Cimitirul* deasupra capului său şi corpul Distrugătorului sub nava sa de luptă. În afara foliilor S din dreapta, apăru o strălucire argintie când lovi prima torpilă protonică. Furtuna de energie pe care o creă se împrăştie în sus şi în jurul marginilor scutului. Wedge coborî X-interceptorul mai jos, trecând pe lângă Distrugător.

Parcă aş fi din nou în tranşeele Stelei Morții.

Wedge înclină nava în timp ce turbolaserele şi nava de luptă din spatele său încercau să îl țintească, apoi trase înapoi de manşă. Reticulul de ochire a torpilelor sale protonice se aprinse în roşu pe toată durata cursei, dar Wedge se abținu până când intră în reticul adevărata sa țintă. Văzu un ofițer Imperial care stătea în mijlocul ferestrei punții de comandă şi îl privi cum îşi deschidea gura de surpriză.

Wedge apăsă pe trăgaci. O pereche de torpile protonice străpunseră hubloul de oțel transparent, umplând puntea cu foc albastru, apoi explodară. Conturul punții de comandă se umflă pentru o secundă, înainte ca zona din colțul stâng spate să explodeze, vărsând foc auriu. Explozia din spate trimise gheizere mai mici înapoi prin hublourile din față, dar Wedge se ridică printre ele, apoi se rostogoli şi plonjă pe lângă pupa Distrugătorului.

— Tycho, loveşte crucişătorul!

— Am înțeles. După mine, *Vagabonzi*. Îmi încep cursa acum.

Ajungând deasupra pântecului Distrugătorului, Wedge reuşi să vadă bine bătălia. Focuri sporadice de turbolaser şi tunuri ionice veneau de pe *Corupător*, dar mult mai numeroase erau capsulele de salvare care explodau din carena sa.

Agregatorul încercă să tragă în navele de luptă, dar majoritatea acestora foloseau Distrugătorul muribund pe post de scut în timp ce se apropiau, iar comandantul *Agregatorului* părea reticent să tragă în acea direcție.

Crucişătorul uşor revenise şi trecu peste pupa *Agregatorului*. Navele schimbară focuri de artilerie, dar Crucişătorul Interdictor putu îndrepta doar câteva dintre armele sale asupra celeilalte nave. Niciuna dintre nave nu provocă daune semnificative celeilalte, deşi scuturile din dreapta ale *Agregatorului* căzuseră.

— La semnalul meu, lansați torpilele. Acum.

La comanda lui Tycho, X-interceptoarele lansară rachetele. Puncte albastre de foc înfloriră din diverse puncte din jurul *Cimitirului* şi porniră spre Crucişătorul Interdictor. Lumina roşie de pe consola lui Wedge se stinse, în timp ce comandantul navei transfera energia de la proiectoarele gravitaționale spre scuturi.

Asta e mişcarea care trebuie făcută, dar a făcut-o la timp?

Cele mai multe dintre torpilele protonice, începând cu cele două lansate de Tycho, se izbiră de scutul stâng. Explodară într-o furtună argintie de foc care se înălță şi ieşi în sus şi în afară, apoi apăsă pe scut. Spre deosebire de scutul *Corupătorului*, însă, cel al *Agregatorului* nu se prăbuşi imediat. Apărură breşe în câteva puncte, permițând ca o mână de torpile să treacă prin ele şi să explodeze în fuzelajul navei. Plăcile de blindaj se desprinseră ca o piele moartă şi uscată, iar exploziile secundare provocară găuri uriaşe în corpul Interdictorului.

Fără să aştepte să culeagă TIE-urile sau capsulele de salvare, *Agregatorul* se aruncă brusc înainte. Pe consola lui Wedge, telemetrul derula rapid numerele, apoi

crucişătorul dispăru în hiperspaţiu.

Fuga era singura lui opţiune.

Wedge se uită pe senzori şi nu văzu nicio navă de luptă ostilă în apropierea sa. În siguranţă pentru moment, apăsă pe unitatea de comunicaţii.

— Tapper, nu fugi prea departe. Booster, raportează asupra flotei tale.

— Suntem cu toţii încă aici, Wedge. Am primit câteva lovituri de la TIE-uri, dar scuturile au rezistat în mare parte, aşa că suntem cu toţii operaţionali.

— Am înţeles, Booster. *Vagabonzi* şi *Chir'daki*, protejaţi-vă, dar nu distrugeţi pe nimeni care nu este în mod activ ostil. Wedge aruncă o privire peste umăr. Mynock, scanează frecvenţele de comunicaţii şi dă-mi frecvenţa de comandă pe care o folosesc TIE-urile. Am nevoie şi de frecvenţa capsulelor de salvare.

Bipul surd al droidului confirmă comanda, iar datele începură să se deruleze pe ecranul principal.

— Mulţumesc. Apoi apelă frecvenţa pentru navele de luptă TIE. Piloţi Imperiali, aici Wedge Antilles. Aveţi de ales: să fiţi ucişi, să rămâneţi blocaţi aici sau să vă predaţi. Dacă vreţi să vă predaţi, dezactivaţi-vă armele şi motoarele. Dacă vă deplasaţi în viteză, vă vom considera ostili. Nu avem mai multe motive să vă vrem morţi decât îmi doream.

O voce masculină solitară răsună pe unitatea de comunicaţii.

— Aici Căpitanul Ardle de pe *Corupător*. Suntem piloţi ai *Corpului Thyferran de Apărare Internă*. Asta face vreo diferenţă în oferta ta?

— Erisi Dlarit zboară cu voi?

— Nu, domnule. Eram sub comanda ei, dar am fost ales să conduc una dintre cele două escadrile care vin aici cu *Corupătorul*. Majoritatea sunt stagiari. Mi-au mai rămas opt. Escadrila *Agregatorului* mai are doar patru şi sunt şi ei din *Corp*.

— Am înţeles, Căpitane Ardle. Urmează instrucţiunile pe care ţi le-am dat şi nu veţi fi răniţi.

— Cum rămâne cu capsulele de salvare?

— Le vom recupera şi pe ele.

— Şi *Corupătorul*?

Wedge comută ecranul principal pe un grafic al poziţiilor navelor din sistem şi îşi fixă unghiul de vedere dinspre *Cimitir*.

— *Corupătorul* nu este în prezent în stare de funcţionare şi se află în derivă în *Cimitir*. În două ore, asteroizii *Cimitirului* o vor sfârteca în bucăţi de nerecunoscut.

— Oh. Ardle păru posomorât. Alderaanul s-a răzbunat pe Imperiu.

— Şi se răzbună şi pentru Halanit. Nu avem raze tractoare pentru a o ridica la loc şi mă îndoiesc sincer că ar putea fi făcută din nou operaţională. Gonind cât se poate de repede spre Coruscant, nu am putea aduce nimic aici la timp pentru a o salva. Wedge ştia că drumul spre Corellia ar fi fost mai scurt, dar nu se aştepta la niciun ajutor din partea lumii sale natale şi a Diktatului. *Corupătorul* a dispărut.

— Am înţeles, Antilles. Voi da ordin oamenilor mei şi vom aştepta să fim salvaţi.

Wedge comută pe frecvenţa capsulelor de salvare şi îşi repetă oferta de salvare, apoi aranjă cu Quelev Tapper ca navele sale să preia cât mai multe capsule şi să ceară orice răscumpărare doreau de la pasageri. Tapper părea mai interesat să pună mâna pe TIE-uri şi pe piloţii lor, dar Wedge îi declară *prizonieri de război* şi refuză să îi dea lui Tapper.

— Bine, Antilles, voi renunța, dar numai pentru că ştiu că în scurt timp vei cumpăra de la noi piese de schimb pentru acele TIE-uri.

— Probabil că asta este mai adevărat decât aş vrea să recunosc, Tapper. Să ai o călătorie în siguranță spre casă.

Vocea lui Tycho pătrunse pe frecvența de comunicații.

— Wedge, am o problemă.

— Da?

— Îți aminteşti de crucişătorul care a luat o bucată din *Corupător*?

— E cam greu de uitat, nu-i aşa?

— Ei bine, el a fost sursa interogărilor de mai devreme. Pare să creadă că eu sunt *O Altă Şansă*. S-a identificat ca fiind *Valiant*, iar acum vrea să ştie unde vom merge de aici.

Wedge îşi roti X-interceptorul pentru a putea vedea din nou crucişătorul uşor. Era suspendat în spațiu, o navă letală de trei sute de metri. *Să-l avem ca parte a flotei noastre ar fi foarte bine, dar cum îl putem convinge să ni se alăture?*

— Tycho, este vreun semn de viață inteligentă la bord?

— Ah, Wedge, crede că sunt o fregată de război Alderaaniană, deci cred că putem exclude viața inteligentă. Dacă ar fi să ghicesc, aş presupune că acest crucişător a servit ca escortă pentru *O Altă Şansă*. S-au despărțit şi s-a întors aici ca să aştepte să apară din nou *O Altă Şansă*. Eu am folosit codul ei, am început să transmit informații de țintire şi ei şi-au făcut treaba.

Wedge clătină din cap.

— Am înțeles. Cred că vreau să o duci înapoi la baza noastră. M-3, dacă îmi amintesc monologul său introductiv, ar trebui să cunoască regulile, regulamentele şi procedurile a peste şase milioane de organizații militare din trecut şi din prezent. Poate că el va găsi o modalitate de a comunica cu *Valiant*, astfel încât să o putem folosi din plin.

— Am înțeles. Plec acum, sau aştept şi vă escortez pe restul înapoi?

— Vom merge împreună. Wedge zâmbi. O victorie ca asta merită o paradă şi aş fi fericit să vă am pe tine şi crucişătorul tău în frunte.

Capitolul 25

Corran Horn se lăsă pe scaunul de lângă Mirax la masa rotundă neagră din sala de şedinţe. Se simţea obosit până la oase după lupta de la Alderaan, ceea ce îl surprindea pentru că, de fapt, nu doborâse niciunul dintre *ochi.* Pentru că aşteptase ordinele de tragere pentru a trimite torpile protonice spre navele mai mari, tot ce putuse face fusese să se eschiveze de atacurile lor. Deşi piloţii erau începători – pierderile de 66 la sută din escadrilele lor arătau asta foarte clar – laserele lor încă ardeau fierbinte şi ar fi putut să îl distrugă dacă nu i-ar fi întrecut la manevrele de zbor.

Luă mâna stângă a lui Mirax în mâna sa dreaptă, pe sub marginea mesei.

— Îmi pare rău că nu am putut să acopăr *Skate* acolo.

Mirax îi oferi un zâmbet care îl ajută să se revigoreze.

— M-aş fi simţit mai în siguranţă, dar asta i-ar fi stricat distracţia lui Booster *Omul Armată* Terrik. El a manevrat tunul laser şi a fost un pericol general pentru orice *ochi* care trăgea în noi. Spune că a *aripat* o parte din ei.

Corran îi strânse mâna, apoi îşi ridică privirea şi îl văzu pe Booster privindu-l încruntat din cealaltă parte a mesei. *Dacă privirile ar fi lasere, acum ar fi făcut mai mult decât să mă aripeze.*

— Mă bucur că nu au fost mai multe complicaţii. Tatăl tău pare gata să sfâşie ceva cu mâinile goale – mai ales pe mine.

— Faptul că a fost prins într-o ambuscadă de către Imperiali l-a pus într-o dispoziţie proastă. Vom pleca în curând pentru o întâlnire cu Talon Karrde în legătură cu securitatea.

— Scurgerea a venit de la oamenii lui?

Mirax aprobă din cap.

— Tatăl meu aşa crede. Vreau să te uiţi peste nişte chestii despre ce s-a întâmplat acolo – dă-mi părerea ta de profesionist despre chestiile asta cu spionajul.

— Ah, sigur, Mirax, cu plăcere, dar ar trebui să-ţi aminteşti din chestia cu Erisi, nu sunt atât de iscusit în a depista spionii.

— Acesta nu e chiar atât de bun. Mirax îi făcu cu ochiul. Să-mi spui ce părere ai. Vom vedea dacă Karrde este de acord.

Wedge şi Winter intrară în cameră, urmaţi îndeaproape de Tal'dira, Aril Nunb şi Tycho. Winter se aşeză la datapadul încorporat în capătul celălalt al mesei şi apăsă pe taste. O imagine holografică a Staţiei Yag'Dhul plutea deasupra holodispozitivului din centrul mesei ovale. Wedge ocupă o poziţie în capul mesei, Tycho se aşează între el şi Booster, iar Tal'dira ocupă locul din stânga lui Booster. Sullustana se aşeză la dreapta lui Mirax, cu faţa spre Tal'dira.

Wedge îşi acoperi un căscat, apoi se aplecă în faţă la capătul mesei.

— Îmi cer scuze că v-am chemat aici la această şedinţă de bilanţ atât de repede după întoarcere, dar vreau să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat în *Cimitir* cât timp detaliile sunt încă proaspete în mintea noastră. Avem două probleme de discutat: sosirea Imperialilor şi ce să facem cu *Valiant.* Înainte de asta, însă, vreau să mulţumesc fiecăruia dintre voi pentru acţiunile voastre şi ale piloţilor voştri la

Alderaan. Nu există nicio îndoială – am fost foarte norocoşi. Apariția şi intervenția lui *Valiant* le-a afectat atât pe *Corupător*, cât şi pe *Agregator*. Chiar şi aşa, disciplina alor noştri a fost cea care a oferit oportunitatea să se manifeste un astfel de noroc. Dacă nu ar fi fost piloții *Chir'daki* care ne-au acoperit pe Tycho şi pe mine în timpul curselor, nu am fi putut face ceea ce am făcut cu niciuna dintre navele Imperiale.

Cozile cefalice ale Twi'lekului tresăriră puternic.

— Laudele tale sunt foarte apreciate, Wedgan'tilles. Pierderea a doi dintre piloții mei este gravă, dar nimic în comparație cu ceea ce am fi pierdut cu toții dacă liderii noştri nu ar fi avut o gândire atât de limpede în vremuri de restrişte.

Tycho aprobă din cap.

— Torpilele tale au fost cele care au distrus *Corupătorul*, Wedge. Zraii va irosi multă vopsea adăugându-l la panoplia ta de ucideri.

Wedge clătină din cap.

— Hei, salvele tale l-au rănit, eu doar eram în poziția de a localiza o țintă. Imperialii au respins întotdeauna amenințarea pe care o reprezintau torpilele noastre pentru navele lor. Ai crede că, după ce au pierdut două Stele ale Morții din cauza X-interceptoarelor, ar fi învățat, dar ignoranța lor este marja noastră de siguranță.

Corran zâmbi.

— Deci îi vei ordona lui Zraii să îndepărteze uciderea de pe nava ta?

Wedge ezită, apoi zâmbi cu sfială.

— Să nu mergem prea departe – a fost o serie bună de lovituri. Ochii i se îngustară. Convarion a primit ceea ce merita, mai ales că i s-a întors cu vârf şi îndesat. Faptul că a reuşit să apară şi că a avut cu el un Crucişător Interdictor este foarte îngrijorător. Winter, ai vreo idee de unde a apărut *Agregatorul*?

Winter îşi aranjă o şuviță de păr alb după urechea stângă, apoi apăsă mai multe taste de pe datapad. Imaginea care plutea deasupra mesei se schimbă de la cea a stației la forma triunghiulară a unui Crucişător Interdictor.

— *Agregatorul* a fost văzut ultima dată ca făcând parte dintr-o forță operativă anti-Rebelă condusă de Înaltul Amiral Teradoc. Informațiile despre el – cel puțin cele pe care le pot accesa de aici – sunt vagi. Cele mai multe dintre misiunile sale au fost desfăşurate în regiunea Inelului Exterior. A fost sârguincios în îndatoririle sale şi un virulent anti-Rebel, dar în afară de asta, nu a fost remarcabil. Nu a fost la Endor şi a rămas aparent loial Imperiului până la căderea Coruscantului.

Din câte ştia Corran, istoria lui Teradoc nu era unică. Câțiva indivizi curajoşi se declaraseră Lorzi Războinici imediat ce auziseră de moartea Împăratului, dar mulți dintre ceilalți – în special cei din armată –rămăseseră loiali Imperiului. Sate Pestage, un Consilier Imperial, deținuse puterea timp de şase luni până când o cabală de Consilieri Imperiali l-au înlăturat de la putere. Cea mai mare parte a armatei a sprijinit acel grup, deoarece părea dispus să acționeze. Abia după ce i-a înlocuit Ysanne Isard, membrii armatei au început să pună ei înşişi mâna pe putere. Chiar şi aşa, un număr destul de mare de lideri militari şi politicieni şi-au proclamat loialitatea față de Imperiu până la căderea Coruscantului.

Moment în care au fost nevoiți să se descurce singuri, deoarece nu mai aveau acces la birocrația care făcea Imperiul să opereze. Deşi existau zone şi sectoare administrative care reuşiseră să reziste – un tribut adus ingeniozității Marilor Mofi – Corran se aştepta ca în doi ani, aproape trei sferturi din ceea ce fusese cândva Imperiul să se afle sub controlul Noii Republici.

Winter îşi ridică privirea de pe datapad.

— Dacă ar trebui să ghicesc cum a pus Isard mâna pe *Agregator*, aş zice că a oferit bacta la schimb. Faptul că TIE-urile de pe *Agregator* erau pilotate de piloți ai *Corpului Thyferran de Apărare Internă* sugerează că Teradoc este în criză de personal instruit. Cu o rezervă de bacta îi poate ține în viață mai mult timp. Fără resurse Imperiale nelimitate, trebuie să-şi păstreze oamenii aşa cum am făcut şi noi.

Booster îşi îngustă ochii, atât cel electronic, cât şi cel natural.

— De asemenea, aş vedea în schimbarea piloților o lipsă de încredere a lui Teradoc în Isard. În momentul de față trebuie să te gândeşti că Teradoc primeşte o groază de poveşti de la echipajul *Agregatorului* despre cum am întors ambuscada împotriva celor care ne-au ambuscat. Cred că dacă îmi pun oamenii să înceapă să întrebe cât este cineva dispus să plătească pentru un Crucişător Interdictor puțin lovit, veştile vor ajunge la Teradoc. Va presupune că vrem că plănuim să îl capturăm următoarea dată când i-l împrumută lui Isard, aşa că nu va mai fi neglijent cu nava lui.

Wedge aprobă din cap.

— Merită să încercăm. De acum înainte va trebui să presupunem, totuşi, că e posibil să vină peste noi un alt Crucişător Interdictor. De fapt, ar trebui să presupunem că este probabil să fim atacați din nou. Vom continua atacurile de tip *loveşte şi fugi* şi va trebui să facem schimburile noastre să fie mai ascunse. Putem face acest lucru punând cargoboturile care sosesc să fie ghidate către o locație aleasă de noi, ceea ce înseamnă că nu vor şti unde se duc până în ultimul moment.

Mirax îşi ridică mâna dreaptă.

— Poate că nu-ți aminteşti de vremea când transportai marfă, dar eu nu m-aş fi dus niciodată la un punct de întâlnire fără să ştiu unde se află.

— Bună observație, dar bănuiesc că Quelev Tapper îl poate convinge pe Karrde că suntem de încredere.

Booster râse.

— Continuați să plătiți în avans şi Karrde va crede.

— Asta vom face. Wedge se îndreptă. Nu uitați, acum am eliminat una dintre cele patru nave ale lui Isard.

— Sigur, suspină Corran, dar era cea mai mică dintre ele.

— De acord, dar Ait Convarion era probabil cel mai agresiv dintre comandanții pe care îi are Isard la dispoziție. Ştia cum să se lupte cu un Distrugător – ce putea să rişte cu el şi ce nu. Se aştepta ca noi să ne împrăştiem şi nu am făcut-o, motiv pentru care a murit. Comandanții navelor mai mari vor fi probabil mai conservatori. Wedge zâmbi. Cei mai îndrăzneți Amirali ai Imperiului au murit la Yavin. Oricum, atât *Avariția* cât şi *Virulența* sunt amândouă Distrugătoare de Clasă Imperială de model mai nou – deci transportă şase escadrile de TIE-uri. Indiferent cât de buni sau răi sunt comandanții lor, ne pot copleşi.

Corran zâmbi.

— Cu ținte.

— Da, dar cu ținte care ripostează. Wedge clătină din cap. Distrugătoarele de Clasă Imperială au un echipaj de aproape patruzeci şi şase de mii de oameni, dacă punem la socoteală şi trupele pe care le transportă. Au o mare putere de foc. Este adevărat că nu este teribil de potrivită pentru a fi folosită împotriva escadrilelor de nave de vânătoare, dar un astfel de Distrugător de Clasă Imperială va suporta mult

mai multe lovituri înainte să dispară, decât o victimă precum *Corupătorul*.

Tycho aprobă din cap.

— Singurul lucru pe care îl avem în favoarea noastră în această privință este că o navă mare are mult mai multe elemente care pot merge prost decât o navă mai mică – întreținerea X-interceptoarelor noastre e uşoară în comparație cu întreținerea unui Distrugător. Isard va trebui să le folosească pentru a însoți convoaiele, iar dacă le vom lovi în continuare, Distrugătoarele vor trebui să fie într-o stare de alertă în permanență. Asta îşi va pune amprenta.

— Dar oare vor obosi înaintea voastră? Mirax se uită de la Wedge la Tycho, la Tal'dira şi, în cele din urmă, la Corran. Chiar şi înainte de această ultimă operațiune, v-ați solicitat foarte mult. Tycho are dreptate, repararea unui X-interceptor este mai uşoară decât repararea unui Distrugător şi nu mă îndoiesc că putem face ceva pentru a creşte prețurile la piesele cruciale pentru navele lui Isard, cumpărându-le noi înşine, dar înlocuirea oricăruia dintre voi sau a celor care lucrează cu voi va fi imposibilă.

Corran ştia că punea întrebarea corectă, dar îi lipseau indicii pentru a afla răspunsul.

— Un avantaj pe care îl avem, Mirax, este că forțele lui Isard trebuie să reacționeze împotriva noastră. Ei trebuie să presupună întotdeauna că suntem acolo, în timp ce noi trebuie să ne confruntăm cu ei doar atunci când suntem efectiv acolo. Va fi mai dur pentru ei decât pentru noi. Nu putem continua aşa la nesfârşit, dar nici nu va trebui să o facem. Se uită la Wedge. Nu-i aşa, Comandante?

— Sper că da, Corran. Wedge îşi încrucişă brațele la piept. Îmi place ideea de a cumpăra câteva piese critice. Lentile de focalizare ale turbolaserelor, cuple de putere şi altele asemenea. Şi mai bine, dacă putem găsi vechituri pe care să le dăm lor, asta ar ajuta mult.

— O să văd ce pot face în acest sens, Wedge.

— Mulțumesc, Booster. Wedge se încruntă. De asemenea, înțeleg că vei vorbi cu Karrde despre cum ne-au găsit Imperialii la Alderaan?

O coadă cefalică se mişcă spre centrul mesei.

— De unde ştim că informația nu a fost transmisă din tabăra noastră către oamenii lui Isard?

Booster se uită la Tal'dira.

— Navele noastre de transport au avut coordonatele de salt ținute secrete de către *Skate*. Nu le-am spus oamenilor mei unde mergem. Wedge v-a spus vouă, echipelor de luptă unde mergem, în şedința de informare a misiunii, dar asta a fost cu numai patruzeci şi opt de ore înainte de cursă. *Agregatorul* i-a fost încredințat lui Isard cu cinci zile înainte de atac, iar piloții de pe el au fost instruiți în legătură cu misiunea specifică la aproximativ douăsprezece ore de la sosirea navei. Karrde avea informațiile despre cursa noastră cu două săptămâni standard înainte de asta, ceea ce înseamnă că datele au fost transmise de la oamenii lui.

— În plus, dacă ne-ar fi trădat unul dintre oamenii lui Booster, Isard ar fi apărut direct aici cu *Lusankya*. Corran bătu cu un deget pe blatul mesei. Presupun că asta e o informație pe care Karrde nu o are.

— Şi nici nu va obține informația de la mine sau de la oamenii mei. Booster mârâi la Corran. Oamenii mei sunt buni, Horn. Deosebit de demni de încredere.

Aril Nunb bolborosi în Sullustană pentru o secundă, apoi traduse în Bazică.

— Booster, Corran nu a vrut să sugereze că oamenii tăi nu sunt demni de încredere – a afirmat acest lucru menționând că nu am fost atacați aici.

— Ştiu ce a vrut să sugereze, Căpitane Nunb. Booster se încruntă şi mai mult. Este CorSec până la capăt, şi pe deasupra şi un Horn. Presupune că oricine a făcut vreodată puțină contrabandă nu poate fi de încredere.

Corran dori să protesteze că nu intenționase să spună ceea ce crezuse Booster, dar fu nevoit să recunoască în sinea lui că, în adâncul sufletului, era suspicios în legătură cu contrabandiştii pe care Booster îi însărcinase cu transportul de provizii pentru ei. *În trecut, ar fi fost simplu fiindcă erau contrabandişti, iar oricine a trecut o dată granița dintre legalitate şi ilegalitate este probabil să o facă iar şi iar. Din acest motiv, nu pot fi de încredere; cel puțin nu pot fi de încredere din punctul de vedere al cuiva care acționează legal. Acum, pentru că sunt un nelegiuit, ştiu că nu este chiar adevărat, dar nu am suspectat-o pe Erisi decât prea târziu, în primul rând pentru că era una dintre noi. Pentru că acest fapt m-a făcut să nu observ trădarea ei, acum vreau să evit să cad din nou în aceeaşi capcană.*

Se uită la Booster. *Bineînțeles, el nu va crede niciodată asta.*

Wedge bătu cu un deget pe masă.

— Ajunge, Booster. Aril are dreptate şi, indiferent de ceea ce Corran ar putea sau nu să creadă despre oamenii tăi, ştiu că nu este nimic la care să nu te fi gândit deja de zeci de ori cu privire la fiecare dintre ei. Ne aflăm într-o situație delicată aici, iar prudența este vitală pentru noi toți. Adevărul este că scurgerea de informații a venit probabil prin oamenii lui Karrde. Booster, vreau să lămureşti asta cu el.

— Consideră că am făcut-o.

— Bine. Să mă anunți ce spune Karrde. Wedge se uită la Winter. Ultimul subiect: *Valiant*. Ai reuşit să afli ceva despre asta?

— Cu mult noroc, de fapt. Winter zâmbi din toată inima. *Valiant* este un Crucişător de Război Alderaanian din clasa Thranta. Se presupunea că toate au fost distruse când s-a dezarmat Alderaanul, dar se pare că *Valiant* şi alte două crucişătoare de război – *Courage* şi *Fidelity* – au fost reechipate cu comenzi robotice şi aservite pentru a accepta comenzi de la *O Altă Şansă*. Erau escortele sale. Unul dintre ele ar fi zburat în sistem înaintea lui, altul ar fi zburat cu el, iar al treilea ar fi urmat un alt curs pentru a distrage urmărirea. Trioul de nave se schimba, iar unele dintre avariile de pe exteriorul navei sugerează că aceasta a reuşit să respingă mai mult de un raid al piraților asupra navei *O Altă Şanse*. Dacă M-3 reuşeşte să obțină deschiderea jurnalelor de bord, vom putea confirma această idee.

Wedge îi aruncă un zâmbet larg.

— Sunt o mulțime de informații pentru atât de puțin timp de cercetare.

Părul lui Winter se desfăcu într-un voal alb pe umerii ei în timp ce dădea din cap.

— Majoritatea sunt informații pe care mi le amintesc citind istorii de când eram mai tânără şi corelând mici fragmente de date pe care le-am cules în Casa Organa sau când am lucrat cu Prințesa Leia, ajutându-l pe tatăl ei. Când *O Altă Şansă* a fost recuperată, a fost clar că o supratensiune masivă de energie a distrus circuitele, inclusiv regulatoarele pentru rețelele de comunicații externe care permiteau comunicarea între nave. Din moment ce *Valiant* a contactat X-interceptorul lui Tycho atunci când acesta a transmis codul de identificare al navei *O Altă Şansă* şi i-a urmat exemplul în alegerea țintelor, este clar că *Valiant* a fost desemnat să protejeze *O Altă*

Şansă. Trei crucişătoare de război şi o fregată de război formau frecvent o patrulă în flota Alderaaniană, aşa că am concluzionat că trebuie să fi fost trei Crucişătoare de Război. *Valiant* şi celelalte două au fost ultimele trei construite în acea clasă, fiind puse în funcţiune şi apoi scoase imediat din uz. Spre deosebire de celelalte nave pe care Alderaanienii le-au folosit în timpul Războiului Clonelor – care au fost dezmembrate şi topite în medalii de pace dăruite ca amintire echipajelor şi familiilor supravieţuitoare – nu au existat înregistrări ale unor resturi trimise echipajelor. Nu există nici înregistrări ale echipajelor care să fi servit din nou pe ele, aşa că am concluzionat că au fost imediat reechipate cu droizi pentru a însoţi *O Altă Şansă*.

Maxilarul lui Booster rămăsese suspendat.

— Ţi-ai amintit şi ţi-ai dat seama de toate?

Mirax râse.

— Winter are memorie fotografică. Îşi aminteşte tot ce vede, aude sau experimentează, inclusiv privirea aia idioată pe care i-o arunci acum.

Booster îşi închise gura, apoi clătină din cap.

— Atunci ţine minte asta: să nu faci niciodată copii.

Wedge pufni într-un râset scurt.

— Firimiturile nu cad departe de gura unui Hutt, Booster.

— Mulţumesc mult, Wedge.

Mirax îi aruncă o privire dură, dar o înmuie cu un zâmbet.

— Îmi pare rău, Mirax. Winter, care sunt şansele ca celelalte două nave, *Courage* şi *Fidelity*, să fie încă active?

— Nu vom avea cum să estimăm asta până când nu ne vom uita la mecanismele interne ale lui *Valiant*. M-3 crede că poate găsi o cale de acces, iar acum îl are pe Whistler care îl ajută să spargă codurile. Zraii aproape că-şi varsă carapacea pentru şansa de a lucra la *Valiant*, aşa că bănuiesc că o vor *deschide* şi o vor face să funcţioneze pentru noi în câteva săptămâni.

— Asta e ceva, atunci. Wedge aruncă o privire la Booster. O vrei pe *Valiant*, sau e prea mică pentru tine?

— Sunt sigur că poţi găsi pe altcineva care să fie mai potrivit pentru a o comanda. Booster forţă un căscat. Să supervizezi un echipaj de droizi ar fi mai plictisitor decât aş vrea să-mi imaginez. Ar trebui să-i dai sarcina acelui droid de protocol al tău.

Corran râse. Încercarea de a-l vizualiza pe M-3 pe puntea unei nave dând comenzi, oferea nişte imagini ridicole în mintea lui.

— În momentul în care şi-ar informa echipajul despre calificările sale, aceştia s-ar răzvrăti.

Wedge şi ceilalţi care lucraseră cu M-3 i se alăturară lui Corran în râs. Wedge îşi sfârşi râsul cu o tuse, apoi îşi drese glasul.

— Cred că M-3 este mai potrivit pentru a fi Ofiţer Executiv, nu Comandant. Cred, totuşi, că avem pe cineva care are abilităţile de care avem nevoie şi care ar putea obţine mai mult decât oricine altcineva de la un echipaj de droizi. Întinse mâna dreaptă şi o atinse pe Aril Nunb pe umărul stâng. Ai pilotat mai mult decât nave de luptă. Te interesează să comanzi un Crucişător de Război?

Ochii ei de un roşu intens se măriră de surpriză, apoi aprobă din cap.

— E o sarcină de care mă pot ocupa. S-ar putea să am nevoie de ajutorul lui M-3.

— Este al tău. Wedge aprobă din cap, apoi le zâmbi celorlalți. Bine, cred că avem câteva direcții în care ne putem îndrepta şi câteva operațiuni de planificat. Am avut noroc de data asta, dar de acum încolo, vom *produce* noroc. Norocul bun îl vom păstra, iar cel rău va merge la Isard. A ratat cea mai bună şansă de a ne omorî şi nu văd niciun motiv pentru a-i mai da încă una.

Capitolul 26

Masca apatică pe care Fliry Vorru şi-o afişase pe faţă se năruise. Reuşise să-şi păstreze expresia absolut impasibilă în timp ce Ysanne Isard o înjosea pe Erisi Dlarit. Ambele femei menţinuseră la început un control rigid, manevrând politeţea şi titlurile cu o eficacitate desăvârşită. Formulările politicoase reţinuseră virulenţa; dar Vorru ştia că dacă ar fi aruncat o pereche de săbii de lumină între ele, s-ar fi măcelărit reciproc într-o nanosecundă.

Apoi Ysanne Isard spusese:

— Înaltul Amiral Teradoc a retras *Agregatorul* din serviciul meu şi e vina ta!

Erisi explodă.

— Vina mea? Ce algoritm ai folosit pentru a ajunga la concluzia asta? *Doamnă*.

— Calculele au fost suficient de simple încât să cred că orice minte provincială le-ar fi putut înţelege. Ochii lui Isard se îngustară în timp ce mâinile i se strângeau în pumn. Piloţii tăi au fost atât pe *Agregator*, cât şi pe *Corupător*. Ei erau cei care trebuiau să se ocupe de ameninţarea navelor de vânătoare. Au eşuat, m-au costat *Corupătorul* şi acum mă fac de râsul galaxiei. Teradoc a avut tupeul să-mi spună că-mi împrumută jucării doar dacă promit că nu le voi returna deteriorate! Împăratul l-ar fi înghiţit în bucăţi pentru o asemenea remarcă. Din cauza ta, sunt subiectul unor asemenea umilinţe!

— Îmi cer scuze, dar ordinele prin care am plasat piloţii pe acele nave au venit de la dumneavoastră. V-am cerut să folosiţi piloţii noştri de elită pentru misiune, dar aţi ales o unitate nouă.

— Evaluările acestora – rapoartele pe care le-ai întocmit – au fost remarcabile.

— Da, dar nu mai fuseseră în luptă până atunci. Ochii albaştri ai lui Erisi ardeau intens. I-aţi trimis după o unitate care este, fără îndoială, cea mai bună escadrilă de luptă din galaxie.

Isard ridică o sprânceană.

— Chiar şi în condiţiile în care participarea ta nu mai este necesară sau binevenită?

Comentariul tăios păru să treacă neobservat de Dlarit, dar Vorru nu avea nicio îndoială că îl catalogase.

— Escadrila mea de elită este egală cu *Escadrila Vagabond*. Dacă ne-aţi fi trimis după ei, Teradoc ar fi stat prosternat în faţa tadumneavoastră implorându-vă să-i accepţi loialitatea. El râde deoarece aţi distrus trei escadrile, pentru că nu aţi ţinut cont de avertismentul pe care vi l-a oferit, refuzând să-şi trimită proprii piloţi împotriva lui Antilles.

Vorru o văzu pe Isard pregătindu-se pentru un contraargument şi ştia că dacă Isard nu se controla, Erisi putea plăti cu viaţa pentru îndrăzneala ei sinceră. În răstimpul unei bătăi de inimă, îşi examină opţiunile. Dacă nu spunea nimic, Isard ar fi distrus-o pe Erisi Dlarit, aruncându-i familia într-o discreditare şi mai mare.

Faptul că Ashernii îl umilise pe tatăl ei, îi alimentase în mod clar dorinţa de răzbunare asupra forţelor îndreptate împotriva Cartelului Bacta. Ea voise să zboare în misiunea spre Alderaan, dar Isard refuzase acea cerere. Să se întoarcă şi să dea

apoi vina pe Erisi pentru eşecul misiunii era suficient de frustrant pentru ca Erisi să-şi dorească moartea.

Dacă intervenea în favoarea ei s-ar fi expus furiei lui Isard, dar preţul ar fi meritat. Erisi şi familia ei aveau încă o influenţă considerabilă în cadrul Cartelului Bacta. Dacă Isard va trebui să fie înlăturată, având-o pe Erisi ca aliată ar putea face posibilă o astfel de operaţiune şi cu siguranţă ar netezi consecinţele asupra Thyferrei.

Aş putea chiar să pretind Noii Republici că m-am alăturat lui Isard special pentru a lucra împotriva ei din interior. Ideea că Noua Republică ar fi nevoită să-l accepte ca lider al noului Cartel Bacta lărgi zâmbetul pe care sfidarea lui Erisi i-l pusese pe faţă.

— Cred, doamnă Director, că nu puteţi să nu luaţi în considerare faptul că *Vagabonzii* au avut în mod clar planuri făcute din timp pentru eventualitatea unei trădări. Este adevărat că un Crucişător de Război Alderaanian este o navă învechită, dar, împreună cu puterea escadrilei de X-interceptoare, a fost suficient pentru a-l face pe Căpitanul Convarion să plătească pentru nesăbuinţa sa.

Isard îşi roti capul pentru a se uita la el peste umăr.

— Presupui că Convarion a făcut o greşeală ca să mă facă să nu văd că, dacă operaţiunea noastră a fost divulgată către Antilles, a fost fără îndoială din cauza unui spion pe care nu aţi reuşit să-l localizaţi.

Vorru surprinse privirea lui Erisi şi, simţi imediat că îi câştigase recunoştinţa. O parte din el începu să enumere diversele moduri în care putea să o facă mai manifestă. Datorită frumuseţii şi forţei ei, îi veni în minte ideea unei uniuni fizice pentru a consuma alianţa lor în opoziţie cu Isard, dar o respinse. Nu se îndoia că s-ar putea întâmpla – şi încă s-ar putea întâmpla – dar faptul că aveau nevoie unul de celălalt avea scopuri mai înalte decât satisfacerea poftei. *Dacă vrem să fim aliaţi, prima noastră conlucrare trebuie să fie una cu un scop şi confirmată de raţiune, nu dictată şi încurcată de implicarea emoţională.*

Vorru ştia că putea cădea victimă farmecelor lui Erisi, pentru că ea ştia că era posibil să se joace cu vanitatea şi disperarea lui. Întotdeauna fusese vanitos, dar o ţinuse sub control. Vârsta îi ataca atât vanitatea, cât şi ambiţia, amintindu-i că mai avea puţin timp la dispoziţie pentru a-şi îndeplini toate obiectivele pe care şi le propusese în viaţă. Timpul petrecut pe Kessel nu-l adusese mai aproape de ţelurile despre care considerase cândva că i se cuveneau, iar acum ştia că, dacă nu acţiona rapid, şansele sale de a se apropia de ele se vor ofili şi vor muri.

— Această posibilitate nu poate fi exclusă, desigur, doamnă Director – şi nici nu poate fi dovedită, după cum bine ştiţi. Adevărul este că Antilles a fost foarte precaut de-a lungul carierei sale. Faptul că a trăit atât de mult timp este o dovadă suficientă în acest sens. Precauţia luată împotriva implicării noastre ar fi putut fi nimic mai mult decât o preocupare legată de faptul dacă putea sau nu avea încredere în partenerul său comercial.

Isard se întorsese astfel încât să-i poată privi atât pe el, cât şi pe Erisi.

— Da, partenerul său comercial. Vreau să mă ocup de Karrde.

Vorru clătină din cap.

— În niciun caz. Dacă îl tratăm pe Talon Karrde altfel decât o facem acum, îşi va da seama că avem un agent printre oamenii lui şi vom pierde o resursă foarte valoroasă. În plus, loialitatea lui Karrde poate fi cumpărată. Îl vom avea când, dacă şi cum vrem noi. Îşi deschise mâinile. În ceea ce priveşte afirmaţia potrivit căreia Comandantul Dlarit e de vină pentru eşecurile piloţilor săi, şi aceasta este nesinceră.

Piloții ei au fost insuficient pregătiți împotriva *Escadrilei Vagabond*. Căpitanul Convarion a crezut întotdeauna că apariția navei sale va semăna teroare în inimile dușmanilor săi. Se aștepta ca aceștia să intre în panică și să fugă tocmai pentru că au fugit prima dată când le-a întins o ambuscadă. Antilles nu a trăit atât de mult repetându-și greșelile. Convarion ar fi trebuit să insiste să zboare cu cei mai buni piloți. N-a făcut-o, deoarece a presupus că aportul lor la victorie va fi nesemnificativ.

Isard își ridică capul.

— Ah, ei bine, atunci se pare că mă înșel în legătură cu totul! Tonul crescut de ironie din vocea ei nu reușea să îi ascundă furia. Poate că ai vrea să-mi spui cum vor decurge lucrurile de acum înainte și ce ar trebui să facem în legătură cu ele.

Vorru zâmbi și se îndreptă cu o jumătate de pas spre Isard în timp ce se întorcea spre ea.

— Presupun că, în ciuda intrării în posesia Crucișătorului de Război, Antilles și ai lui își vor continua – îi aruncă o privire lui Erisi – așa cum au spus piloții în mod atât de colorat, raidurile de tip *lovește și enervează*. În realitate, ați văzut că aceste raiduri au o eficiență minimă. Îmi imaginez că vor încerca, de asemenea, să se infiltreze în unele echipaje de nave-cisternă pentru a putea deturna mai multe transporturi. Pierderile noastre – și vom avea câteva – ar trebui să fie minime.

Ochii lui Isard se închiseră pe jumătate.

— Pierderile minime pentru noi vor fi totuși suficiente pentru a le permite să-și finanțeze războiul împotriva noastră.

— Adevărat, dar este adevărat că timpul curge în favoarea noastră, nu a lor. Avem o serie de modalități de a le face față, dar amenințarea lor nu va lua sfârșit până când nu le vom localiza baza și o vom distruge.

Isard își apăsă două degete pe buze pentru o clipă.

— Eliminarea bazei lor a fost întotdeauna modalitatea de a ne ocupa de ei. Ce alte planuri aveți în minte?

Vorru zâmbi ezitant.

— Principala metodă de eliminare a capacității lor de a lupta împotriva noastră este ca noi să ne deschidem rezervoarele de depozitare și să punem la dispoziție o cantitate abundentă de bacta.

— Nu! Erisi și Ysanne se priviră surprinse una pe cealaltă, când dezaprobarea lor comună împotriva acelei sugestii răsună puternic în cameră. Isard clătină din cap. Asta ar omorî prețul bacta și ar slăbi dependența celorlalți față de noi.

— De acord, dar noi putem supraviețui acestei slăbiciuni de moment, *Escadrila Vagabond* nu poate. Puterea dată de prețul bactei este punctul lor forte. Luați-le-o și vor rămâne fără bani. Karrde nu o să mai aibă de-a face cu ei. Nu-și vor mai putea întreține navele și nu vor mai părea prieteni care merită protejați. Asigurați bacta din abundență, oferiți o recompensă pentru a-i prinde pe Antilles și pe ai lui și dați de înțeles că bacta va rămâne abundentă dacă vor fi capturați sau trădați și Antilles este terminat.

Chiar în timp ce schița planul, Vorru știa că Isard îl va respinge.

Este cel mai simplu și mai lipsit de vărsare de sânge dintre planurile necesare pentru a scăpa de Antilles. Îl va respinge pentru că nu-i satisface sentimentul de răzbunare. Ea vrea ca el să sufere, nu să se prăbușească. Mă îndoiesc că recunoaște că ar trebui să îl respingă din cauza reacției de respingere pe care o va suferi în rândul populației Xucphra atunci când nivelul lor de trai se va nărui.

Isard clătină încet din cap.

— Antilles m-a sfidat direct şi mi-a *ucis* unul dintre Distrugătorare. Îl vreau mort, îl vreau mort pe Horn şi pe ceilalți, dar vreau să ştie că eu am fost mâna din spatele morții lor, nu capriciile pieței. În plus, puterea la care se renunță este o putere care nu se recuperează uşor. Mai departe.

— Celălalt plan este cel actual – un plan care necesită vigilență şi răbdare. Continuăm să căutăm informații şi apoi atacăm când vom şti unde este. Vorru ridică rigid din umeri. Problema cu acest plan este că e frustrant, deoarece nu putem acționa până nu ştim unde se află baza lui. Asta ar putea dura trei luni, şase, un an.

— Inacceptabil. Isard clătină din cap hotărâtă. N-am de gând să stau deoparte şi să îi permit lui Antilles să aibă frâu liber în timp ce eu doar aştept. Nu putem permite ca această situație să se agraveze şi mai mult. Avem nevoie de acțiune. Vreau să ucid ceva şi vreau să folosesc piloții *ei* pentru a o face. Isard îşi ațintí privirea spre Erisi fără ezitare. Dacă piloții tăi sunt cu adevărat de elită, uciderea cuiva nu ar trebui să fie sub demnitatea lor.

Vorru simți un fior rece curgându-i pe şira spinării. Halanit fusese un dezastru, şi totuşi avea să îl repete.

— Doamnă Director, un raid în acest moment ar fi o risipă de oameni, piese, muniții şi bunăvoință.

— Dar le va arăta Înaltului Amiral Teradoc şi prostului de Harssk că nu ar trebui să se joace cu mine şi să râdă de mine. Şi ce nevoie am eu de bunăvoință? Oare nu dețin eu toată bacta care există? Ceilalți ar trebui să-mi facă pe plac cu acțiunile lor, nu să caute să fie mulțumiți de mine.

Vorru îşi ridică mâinile.

— Nu există nicio îndoială că aveți o putere pe care alții ar face bine să o respecte, dar un alt atac precum Halanit va inspira mai multă teamă decât vă doriți.

Isard îi întoarse lui Vorru un zâmbet de prădător, cu dinți ascuțiți şi fără milă.

— Dar frica este exact ceea ce îmi doresc, domnule Ministru Vorru. Cu toate astea, îți înțeleg punctul de vedere. Voi avea totuşi un plan de atac, iar oamenii Comandantului Dlarit îl vor pune în aplicare, dar îi vom cruța pe cei din afara planetei pentru moment.

Îşi îndreptă cu nonşalanță atenția spre Erisi, iar femeia Thyferrană păli.

— Vei planifica o misiune care să-i pedepsească pe Ashern pentru îndrăzneala de a mi se împotrivi. Isprăvile lor nu au fost aproape deloc dăunătoare, dar vreau ca ei să ştie că *a mă sfida* înseamnă *a căuta moartea*. Găseşte ceva – un depozit de muniții, o tabără de Rebeli, un sat simpatizant, orice. Găsiți-l şi distrugeți-l. Fără avertisment, fără milă. Zâmbi uşor. Nu se pune problema cine este adevărata putere aici.

Capitolul 27

Mirax Terrik era surprinsă de zâmbetul plin de încântare de pe fața lui Talon Karrde. O semilună mărginită de dinți albi îi despărțea mustața de cioc și îi dădea aerul răutăcios al unui pirat spațial. Ceea ce o surprindea nu era faptul că putea zâmbi atât de frumos, ci că îndrăznea să o facă, având în vedere încruntarea de pe fața tatălui ei. *Karrde nu poate ignora temperamentul tatălui meu, așa că el crede că a anticipat necazurile noastre.*

Karrde, singur în cabina sa, le făcu semn să se așeze pe scaune.

— Voi renunța la formulele de întâmpinare pentru că bănuiesc că v-ați îndoi de sinceritatea lor după ce s-a întâmplat la Alderaan.

Karrde veni până în fața biroului său, apoi se sprijini pe marginea acestuia, încrucișându-și picioarele lungi.

Mirax se așezase pe scaunul care i se oferise, dar tatăl ei rămăsese în picioare. Își sprijinea mâinile pe spătarul scaunului, apoi se aplecă în față pentru a-și coborî ochii la nivelul lui Karrde. Mirax cunoștea bine această postură – tatăl ei își coborâse capul ca o bantha însetată care se pregătea să țâșnească spre un izvor de apă. Văzuse pe alții care începeau să se crispeze când Booster făcea asta, dar cu Karrde nu fu cazul.

— Karrde, am revăzut detaliile iar și iar. Mi-am verificat oamenii. Booster o bătu pe Mirax pe umăr cu degetul mare. L-am pus chiar și pe pretendentul ei de la CorSec să se uite peste niște materiale pentru a verifica totul.

Mirax își ascunse reacția la declarația tatălui ei. Booster îi ceruse sfatul pentru a face o ultimă verificare a dosarelor sale de securitate, iar ea îl amestecase pe Corran în asta. Booster nu fusese încântat când aflase că *CorranSec* trecuse lucrurile în revistă, dar îi acceptase concluziile.

Acum face să pară că el a cerut sfatul lui Corran. O să vorbim despre asta.

Karrde ridică o mână.

— Știu ce ai de gând să spui.

— Da?

— Cred că da. Ochii lui Karrde scânteiară efectiv. Îmi vei spune că scurgerea de informații către Imperiali a venit din organizația mea.

Capul lui Booster se ridică.

— Știai?

— Nu înainte de faptă, nu. Nu aveam nicio idee. După aceea, însă, a fost destul de evident. Karrde ridică din umeri. Melina Carniss te-a vândut.

Booster se ridică până la înălțimea sa normală.

— Ai omorât-o, deja?

— Nu. Nu am vrut să grăbesc o măsură care nu putea fi revocată.

Booster chicoti adânc.

— O studiezi pentru a descoperi conexiunea ei cu Isard.

— De fapt, am vrut să văd cât de mult a răspândit influența lui Isard în organizația mea. Dar, da, am urmărit-o. Karrde își încrucișă brațele la piept. Acum, că ești aici, m-am gândit să-ți ofer permisiunea de a stabili cum vrei să te ocupi de

această situaţie. Expulzarea ei în spaţiu ar fi, probabil, cea mai expeditivă metodă de a o ucide. Am auzit despre o bandă de Twi'leki renegaţi care obişnuiau să treacă curentul electric printr-o cuvă de bacta, torturându-şi victimele până aproape de moarte, apoi opreau curentul şi permiteau ca bacta să le vindece.

Mirax înghiţi veninul din bilă care-i urcase în gât.

— E mai uşor să lăsăm să se răspândească zvonul că Melina e agent dublu. A vândut ambuscada Imperialilor în acelaşi mod în care ne-a vândut pe noi lui Isard. Să o lăsăm pe vrăjitoarea bacta să se ocupe de ea.

Karrde aprobă din cap.

— De asemenea, am un Wookiee în slujba mea care ar putea...

Booster scutură din cap.

— Nu, fără Wookiee. Braţele sunt convenabile pentru a ridica cadavre şi a le muta la gropile de gunoi.

— Îţi împrumut orice armă vrei ca să te ocupi de ea. Am lucruri de peste tot, inclusiv un lanvarok Sith[5] recent achiziţionat care promite să fie cu adevărat elegant, dacă voi descoperi cum trebuie să funcţioneze corect. Karrde se încruntă. Dar tu nu eşti stângaci, aşa că asta va complica lucrurile.

Mirax ridică o sprânceană.

— Chiar ai un lanvarok?

— Da, ai un cumpărător?

— Un colecţionar.

— Bine.

— Şi e stângaci.

— Şi mai bine.

— Dacă îmi dai detalii despre lanvarok şi autentifici originile sale Sith...

Booster îşi limpezi vocea.

— Avem treburi mai urgente de discutat înainte de afacerea aia.

— Desigur, Booster, desigur. Karrde zâmbi. Putem să holografiem lanvarokul în funcţiune şi asta ar trebui să ajute la creşterea preţului...

Booster clătină din cap.

— Nu.

— Preferi o altă metodă pentru a trata cu trădătorii?

— Da. Booster zâmbi larg. Vreau să o ţii în viaţă şi să rămână în activitate.

Karrde se încruntă.

— De ce?

— Am motivele mele.

— Nu sunt suficient de bune, Booster. Va trebui să te descurci mai bine dacă vrei ca ea să rămână în viaţă. A trădat unul dintre clienţii mei în favoarea inamicului, cauzându-i prejudicii clientului, oamenilor mei şi reputaţiei mele. Trebuie să moară.

Protestele lui Booster o derutară pe Mirax, care îşi ridică privirea spre tatăl ei.

— De ce vrei ca ea să trăiască?

Ochii lui Karrde se îngustară.

— Cred că, în primul rând, tatăl tău va sugera că, cu Carniss încă pe poziţie, Isard nu va încerca să infiltreze un nou spion în organizaţia mea.

[5] Lanvarok Sith – combinaţie dintre o armă lungă mânuită cu două mâini şi un lansator de proiectile care lansa discuri ascuţite, otrăvite, ghidate de puterea părţii întunecate. Fiind iniţial menit să fie o armă de vânătoare, lanvarokul masiv era arma principală de luptă a războinicilor Massassi din specia Sith, atât în lupta la corp, cât şi la distanţă.

Booster dădu din cap.

— Mai bine un Hutt pe care l-ai etichetat decât unul pe care nu-l ai.

— De acord, Booster, dar tot mă tem că nu te pot mulțumi în această privință.

— Ce?

— Te rog, nu fi atât de nedumerit. Karrde clătină grav din cap. Nu pot permite ca ea să-mi amenințe clienții. Este rău pentru reputația mea şi pentru moral şi îmi dezavantajează serios afacerile. O să moară.

— Mi-ai oferit posibilitatea de a alege cum să moară.

— Bătrânețea nu este una dintre opțiunile pe care le aveam în minte. Karrde dădu din mână la comentariul lui Booster. Nu, trebuie să moară. Nu există nicio cale de retragere din acest punct.

— Nu? Booster îşi arcui o sprânceană peste ochiul său artificial. Am mai multe lucruri de cumpărat. Pot oricând să-mi continui afacerile în altă parte.

— Dacă aş avea un credit pentru fiecare dată când am auzit acest tip de amenințare goală, aş putea să cumpăr şi să vând Thyferra şi pe Isard de zece ori. Karrde pufni pe nas. Cred că vechea noastră afacere s-a încheiat. Acum, în legătură cu acel lanvarok...

— Nu fi atât de nerăbdător, Karrde. Booster zâmbi încet. Ai deja afacerea noastră cu muniții – deşi asta s-ar putea schimba. Este vorba de ceva mai mult.

— Ar trebui să fie ceva special dacă te aştepți să cumperi viața Melinei cu ea.

— Eu cred că este. Aveam de gând să i-o dau lui Billey – să-i dau ceva de lucru de dragul vremurilor trecute.

Karrde dădu din cap.

— Dravis, noul tip care lucrează pentru el, este bun.

— Aşa am auzit şi eu, dar tu eşti mai bun.

Karrde zâmbi.

— Aşa am auzit şi eu.

— Oricum, mârâi Booster, vreau un proiector de puțuri gravitaționale[6].

Mirax îşi acoperi un zâmbet în timp ce Karrde tuşea şi îşi privi tatăl cu neîncredere. *Deci poți fi surprins, Karrde, Nu uşor, dar e posibil.*

— Un proiector de puțuri gravitaționale? Karrde clătină din cap. Billey nu ți-l poate aduce.

Booster dădu din cap.

— Este imposibil să faci rost de unul, ştiu, dar mi-ar fi de folos, aşa că m-am gândit să întreb. Dacă nu poți s-o faci...

— Am înțeles, Booster. Tocmai am spus că Billey nu ar fi putut s-o obțină.

— Tu poți?

Karrde îşi ridică bărbia.

— Cu uşurință.

— Sigur. Asta e cea mai adâncă grămadă de rahat de Sith despre care am auzit vreodată vorbindu-se.

— Pot, şi o voi face, şi te va costa. Ochii lui Karrde se îngustară. Dar dacă îmi dai acel ordin de achiziție nu vei obține viața Melinei Carniss.

Booster zâmbi.

[6] Proiector de puțuri gravitaționale – dispozitiv de pe un Interdictor, folosit pentru a scoate navele din hiperspațiu. Deoarece o navă nu poate intra în mod normal în hiperspațiu atunci când se află sub atracția gravitațională a unei planete, proiectorul de puțuri de gravitație imită acest efect prin crearea unui puternic puț gravitațional artificial cunoscut sub numele de *câmp de interdicție*.

— Îmi asigură totuşi şase luni din viața ei?

Karrde închise ochii pentru o clipă.

— Două luni, dar va fi izolată de majoritatea operațiunilor mele.

— Înțeleg. De asemenea, am nevoie de piese pentru o escadrilă de TIE-uri. Vreau nişte tunuri ionice pentru Y-interceptoare şi kituri de refacere a circuitelor care îmi vor permite să pun tunurile în navele de luptă.

— Asta e o muncă la comandă. Va fi costisitoare. Karrde îşi privi unghiile de la mâna dreaptă. Şi îți va mai da încă o lună din viața Melinei.

Booster se aplecă în față, iar vârfurile degetelor i se înfipseră în pernele de pluş ale spătarului scaunului.

— Ia-i din banii pe care îi vei face din vânzarea capturilor noastre de bacta.

Karrde râse în timp ce clătină din cap.

— Îmi vinzi piei de bantha înainte să le fi ucis, Booster.

— Ți-aş cere să ai încredere în această privință, Karrde, dar ştiu că ar fi nevoie de mult mai multe credite decât pentru cumpărarea continuării vieții lui Carniss. Booster se încruntă. Avem planificate operațiuni prin care vom prelua bacta. Localizează marfa şi aşteptați să livrăm înainte să le comanzi. Vă vom vinde bacta la şaptezeci la sută din prețul mediu galactic.

— Cincizeci la sută şi îmi lăsați piața Coruscantului deschisă.

Învelişul din piele de nerf al scaunului scârțâi în timp ce strânsoarea lui Booster se accentuă.

— Bacta pe care o livrăm acolo este folosită pentru a combate virusul Krytos. Este pură filantropie şi o măsură provizorie care împiedică răspândirea virusului în afara Coruscantului. Nu este un mijloc de profit.

Fața lui Karrde se înăspri.

— Orice loc este un mijloc de profit, Booster. Ştii asta. Ridică o mână pentru a opri mârâitul lui Booster să se transforme într-o ceartă. Voi dona gratuit şaptezeci la sută din alocarea pe care ai fi livrat-o colo, dar celelalte treizeci la sută le voi folosi pentru a alimenta cererea de pe piața neagră. Trebuie să ştii că deja pierzi aproape patruzeci la sută pe piața neagră acum, după livrare, aşa că voi duce mai mult acolo unde vrei tu să ajungă.

— Şi asta îmi dă o amânare a execuției Melinei Carniss?

Karrde dădu din cap.

— Viața ei este în mâinile tale.

Booster aruncă o privire spre punte, apoi dădu încet din cap.

— Eşti un ticălos, Karrde.

— Foarte posibil, dar ştii că m-ai fi lăsat să păstrez treizeci şi cinci la sută din bacta pentru a o vinde pe Coruscant dacă te-aş fi presat pentru asta.

Capul lui Booster se ridică.

— Şi perceptiv, de asemenea.

— Mulțumesc.

Mirax, care se dezmetici încet-încet din şocul pe care i-l stârnise negocierea sinceră, se încruntă.

— De ce nu ai insistat să obții cât mai mult posibil?

Karrde ezită, iar Mirax putea vedea că decizia de a răspunde la întrebarea ei era o luptă pentru el. *Joacă lucrurile atât de aproape de conştiința lui încât este reticent să lase pe altcineva să vadă cum lucrează.*

O parte din amuzament se scurse de pe fața lui Karrde.

— Îi voi preda munca de pe piața neagră a Coruscantului lui Billey. Nu cred că el şi Dravis ar putea face față la treizeci şi cinci la sută din marfa pe care mi-o vei aduce. Nu există niciun motiv pentru care să le dau o cantitate suficientă de care să permită să se prăbuşească piața. Treizeci la sută este suficient pentru şi mine şi pentru ei.

Booster zâmbi şi îi dădu lui Karrde un semn din cap.

— Ține-o tot aşa şi o să iau înapoi remarca cu *ticălosul*.

— Şi ce, mă vei face să o câştig în alt mod?

— Bună observație. Vreau să lucrez în continuare cu Carniss pentru a stabili întâlnirile noastre, dar le vom *planifica* într-un mod care s-o împiedice pe Isard să ne întindă din nou o ambuscadă. Îi voi da un traseu pe care să călătorească. Când navele voastre vor ajunge într-un sistem, li se va spune să continue călătoria, sau vor fi întâmpinate de oamenii noştri şi va avea loc schimbul. Isard nu poate acoperi toate aceste locații şi convoaiele ei de bacta.

Talon Karrde zâmbi.

— Un traseu de întâlnire, îmi place. Ştii unde te vei întâlni cu ei; şi dacă sistemul pare greşit, ştii unde se vor duce în continuare, aşa că îi laşi să plece. Foarte bine.

— Cred că va funcționa. O va ține ocupată pe Carniss şi o va frustra pe Isard.

— Aşadar, ai o utilitate pentru Carniss în viitor?

— Poate. Booster zâmbi. Cât de repede poți să-mi faci rost de acel proiector de puțuri gravitaționale?

— Într-o lună. Poate două.

— Bine. Booster îşi întinse mâna spre Karrde. Nu pot spune că a fost o plăcere să fac afaceri cu tine, dar în trecut am petrecut mai mult timp făcând mai puțin cu mai puține rezultate.

Karrde strânse mâna lui Booster.

— Este un lucru bun că te-ai retras, Booster. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să împărțim galaxia între noi. Te rog, nu pleca încă. Vreau să vă ofer ospitalitatea mea.

Booster zâmbi.

— Şi vrei să vorbeşti cu Mirax despre lanvarok.

— Într-adevăr, râse Karrde, este un lucru foarte bun că te-ai retras.

Capitolul 28

Iella îşi trase genunchii la piept şi îşi aşeză brațele în jurul lor, apoi oftă. Diric ar fi găsit acest loc fascinant. Lumina blândă şi palidă a lunii strălucea verde prin luminatorul camerei. Reuşea să facă camera de oaspeți să pară mai caldă şi mai primitoare, în ciuda absenței facilităților.

Facilități umane, se corectă ea însăşi. *Pentru Vratix asta ar fi aproape un lux.*

Vratixii care încă mai trăiau în triburi de recoltatori erau împrăştiați pe suprafața Thyferrei, trăind în sate foarte asemănătoare cu cel în care se refugiaseră Iella şi rebelii Ashern. Clădirile în sine erau create dintr-un amestec de noroi şi salivă, uscat la aer, pe care Vratix îl împrăştiau pe un grilaj de crengi şi crenguțe. Deşi nu erau la fel de rezistente sau durabile ca ferrocreta, turnurile şi tunelurile caselor, dacă nu erau întreținute, puteau rezista până la cinci ani.

În trecut, înainte ca Vratix să se civilizeze, dezintegrarea elementară a locuințelor lor ar fi forțat o migrație către o nouă zonă, permițând cu precauție ca zona ocupată anterior să se refacă după trecerea lor. De asemenea, în trecut, Vratixii înşişi furnizaseră saliva şi făcuseră amestecul. Acum foloseau o ramură domesticită a unei specii similare, knytix, pentru a crea noroiul pentru zidarii Vratix. Knytixii, care semănau cu Vratix – deşi erau mai mici, cu forme mai compacte şi mai puțin elegante –, erau ținuți ca animale de companie, de muncă şi, după cum auzise Iella, ca hrană la ocazii speciale. Când le spusese că nu ar putea mânca niciodată un animal de companie, un Vratix îi explicase că animalele de companie erau oferite ca dar celor pe care familia dorea să îi onoreze, deveni evident că nivelul sacrificiului lor arăta profunzimea respectului pentru individul căruia i se făcea oferta. Asta făcea cu siguranță practica mai uşor de înțeles, dar tot nu-şi putea imagina cum ar fi fost să mănânce o creatură pe care un tânăr Vratix o numise cândva *Pufosul*, sau echivalentul său în Vratix.

Deşi mâncarea unui knytix ar fi putut fi cu uşurință privită ca o practică primitivă a unei societăți barbare, Vratixii erau în mod clar orice altceva. Satul era format din mai multe turnuri care se înălțau în mijlocul copacilor gloan. Terasele circulare concentrice cu mici ziduri la nivelul marginilor dădeau fiecărui turn aspectul unei piramide în trepte, deşi fundația rotunjită îl făcea mai elegant. Poduri uriaşe ca o arcadă legau un turn de altul şi erau aproape ascunse de frunzişul gros al pădurii. Măiestria artistică Vratix nu se limita la arhitectură. Luminatorul verde fusese realizat de un meşter Vratix care mesteca diverse frunze din pădurea tropicală până la obținerea unei paste, apoi o transforma într-o peliculă suficient de subțire pentru a permite luminii să treacă prin ea. Părea extrem de delicată, dar era suficient de puternică pentru a proteja de ploaie şi a supraviețui condițiilor climatice.

Tulpinile şi nervurile frunzelor formau o rețea complexă şi haotică care părea atractivă din punct de vedere vizual, dar Iella ştia că nu acesta era scopul principal. Deoarece atât lumina, cât şi sunetul aveau nevoie de timp pentru a ajunge la ochi şi, respectiv, la urechi, Vratixii le considerau simțuri secundare şi înşelătoare. Ceea ce vedeai sau auzeai era întotdeauna ceva ce se întâmplase în trecut, dar ceea ce puteai simți cu simțul tactil, asta era imediat şi prezent în timp real.

Întinzând mâna, își lăsă degetele să se bucure de interiorul luminatorului circular. Atingerea ei delicată dezvălui mai multe texturi diferite, unele moi, altele netede, iar altele aspre sau tăioase. Asemănă acea progresie cu cea a muzicii dintr-o simfonie, cu excepția faptului că, alegând în ce fel să mângâie suprafața, putea determina ce simțea și în ce ordine. *Dacă aș fi îngrijorată, textura moale și netedă m-ar liniști, în timp ce dacă aș fi nervoasă, textura tăioasă m-ar fi pus în gardă.*

În mod similar, o întreagă varietate de texturi fuseseră lucrate de zidarul care crease camera pe care i-o dăduseră. Pereții aveau crestături blânde care se umflau ca valurile unui ocean. Se învârteau în spirale și se deschideau în niște goluri netede care încurajau liniștea molcomă. Platforma înălțată pe care dormea fusese în formă de cupolă, ca un crater, pentru a o ține înăuntru, însă părțile laterale și pereții din apropiere erau lucioase și aproape alunecoase la atingere. Lângă ușă, niște denivelări în relief o avertizau de un potențial pericol și de necesitatea de a fi prudentă.

— S-au gândit la toate.

— Nu chiar.

O mână se întinse în sus și apucă pervazul de la baza ușii, apoi tendoanele și mușchii se încordară în brațul atașat de ea și Elscol apăru la vedere.

— Vratixii au fost destul de drăguți să ne dea niște puncte de sprijin pentru a urca aici, dar tot aș prefera o scară de frânghie.

Iella râse și o ajută pe femeia mai mică să intre în cameră. Pentru că picioarele din spate ale Vratixilor erau atât de puternice, săritul până la gurile ușilor camerelor situate la o înălțime mult mai mare decât solul reprezenta un lucru obișnuit. Nevoia de scări nu se dezvoltase niciodată, așa că arhitectura Vratix nu le inclusese. Oamenii în vizită erau în mod normal cazați în zone publice, dar anunțarea prezenței agenților Ashern nu era o idee bună, așa că erau ascunși în camere în care oamenii puteau intra și ieși cu greu.

— Sixtus nu este cu tine?

— Nu. A plecat să se plimbe prin pădurea tropicală. Elscol ridică din umeri și își potrivi blasterul de pe șoldul drept. Îl cunosc de ani de zile și sunt momente în care trebuie să se îndepărteze. Bănuiesc că Imperialii i-au făcut niște lucruri urâte lui și oamenilor lui când l-au antrenat pentru a deveni agent special și, din când în când, trebuie să se confrunte cu asta.

— Nu am avut niciodată pe cineva exact ca el în CorSec, dar îi înțeleg nevoia de a se deconecta. Ce se întâmplă? Schimbare de planuri?

Elscol clătină din cap.

— Nu, vom pleca de aici după lăsarea întunericului, așa cum am plănuit, și ne vom muta în următorul refugiu. Doar faptul că ne văd aici pare să fie bun pentru moralul Vratixilor. Nu am nicio idee despre cât de buni vor fi în luptă, dar sunt luptători în suflet lor.

— Vrei să spui *în arcul pulmonar.*

— Nu sună la fel, nu-i așa?

Iella clătină din cap.

— Nu, nu chiar.

Elscol zâmbi și se așeză la picioarele patului Ielei.

— Ei bine, nu contează. Înarmați cu vibrolame, sulițe de forță sau blastere, putem obține suficienți Vratixi încât să copleșim oamenii din orașul Xucphra. Unii dintre Asherni indică faptul că grupurile lor de pregătire se înmulțesc în urma noastră. Dacă reușim, vor primi și mai mulți voluntari. Sixtus a indicat punctele de

referință pentru antrenament şi se pare că vom avea o forță bună în câteva luni.

— M-aş simți mai bine în privința lor dacă am putea vreodată să le vedem războinicii în acțiune.

Elscol încuviință din cap.

— De acord. Din ceea ce a spus Sixtus, totuşi, deoarece bacta şi vindecarea fac parte din societatea Vratix, este o decizie foarte serioasă ca un Vratix să devină un războinic şi să provoace rău. Ashernii, după cum ştii, îşi ascut ghearele de la antebraț şi se vopsesc în negru. În primul rând, sunt pentru luptă, dar ei se vopsesc în negru pentru a putea rămâne în umbră, ascunşi, pentru a-i proteja pe ceilalți Vratix de ceea ce pot şi sunt dispuşi să facă pentru a-şi câştiga libertatea.

— Ei bine, reticența lor de a fi violenți explică de ce nu s-au răzvrătit şi nu au măcelărit toți oamenii de pe planetă. Iella suspină. Este păcat că trebuie să recurgă la război pentru a-şi câştiga libertatea pe care nu ar fi trebuit să o piardă de la bun început. Sper că vom putea rămâne liberi suficient de mult timp pentru ca Ashernii să fie gata de luptă. Cât timp crezi că mai avem până când Isard ne va lua cu asalt?

— Bună întrebare. Eu aş fi făcut-o într-o clipită, înainte să-l fi făcut de râs pe Generalul Dlarit, dar ea încearcă să păstreze populația satisfăcută. Dacă cei din clanul Xucphra vor vedea armuri albe în număr mare pe lumea lor, îşi vor da seama că nu-i mai sunt de folos şi bănuiesc că îi pot cauza destule probleme. Elscol se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Bineînțeles, Isard are mai multe probleme decât noi. Asta am venit să îți spun. Avem veşti de pe front.

— Da?

— Da. Şi sunt veşti bune, de asemenea.

Iella se lăsă pe podeaua camerei circulare şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Răsucindu-şi centura blasterului pentru a fi mai confortabilă, îi zâmbi lui Elscol.

— Ce ai auzit?

— *Corupătorul* nu mai există.

Iella rămase cu gura căscată.

— Ce? Cum?

— Isard a încercat să le întindă o ambuscadă lui Wedge şi celorlalți. Aparent, se pare că Wedge îi aştepta cu o surpriză. O doză constantă de torpile protonice a doborât *Corupătorul*. Nu se ştie nimic despre pierderile escadrilei, cel puțin nu sunt date de încredere. Datele provin de la o ascultare a ştirilor Corporației Xucphra, aşa că totul are un caracter Imperial.

— Totuşi, dacă ei spun că a fost distrus *Corupătorul*, înseamnă că pierderea lui a fost cea mai mică dintre problemele pe care le are Isard. Iella bătu din palme. Poate că această misiune nu va fi sinucigaşă.

Fața lui Elscol încremeni.

— Suntem departe de a scăpa din asta, Iella, dar dacă vei fi împuşcată, asta nu va face ca tu şi soțul tău să vă regăsiți.

— Ce? Iella încercă să-şi mascheze surpriza la comentariul lui Elscol, pentru că atunci când auzise cuvintele ştia că o parte din ea luase în considerare misiunea exact în acel sens. Eu niciodată…

Elscol se aplecă în față şi îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Hei, arăt eu ca un funcționar Xucphra care va crede tot ceea ce spui? Nu. Am fost acolo unde eşti tu. Mi-am pierdut soțul în fața Imperialilor pe Cilpar şi o parte din mine a vrut să mor cu el acolo. Am plecat după Imperiali pentru a mă răzbuna, dar mereu am avut în minte sentimentul că atunci când voi muri vom fi din

nou împreună. Wedge a văzut asta în mine şi a văzut cum a crescut în mine dorința de a mă autodistruge. Când m-a dat afară din *Escadrila Vagabond*, ei bine, asta m-a trezit, şi am început să văd o mulțime de lucruri.

Iella îşi ridică capul.

— Vrei să spui că nu există viață după moarte?

— Spun că nu contează. Elscol îşi întinse amândouă mâinile, cu palmele spre tavan. Pe de o parte, dacă nu există viață după moarte, vei fi pomenită pentru lucrurile pe care le-ai făcut cât timp ai fost în viață. Pe de altă parte, dacă există viață după moarte, vei putea împărtăşi tot ceea ce ai făcut cu cei care au murit înaintea ta. Oricum ar fi, să trăieşti cât mai mult şi să faci tot ce poți este singura cale de urmat. Am decis că nu vreau să fiu cunoscută aici sau în viața de apoi pentru că am renunțat. Cred că nici tu nu vrei.

Iella se încruntă.

— Ai dreptate, dar uneori durerea… Îşi strânse mâinile pe stern. Uneori doare prea tare ca să mai trăieşti.

— Prostii. Ochii întunecați ai lui Elscol se îngustară. Durerea e singurul mod în care ştim că suntem în viață.

— Ce?

— Dacă se presupune că viața de apoi este specială, minunată şi fericită – şi nu sunt multe teologii care să sugereze contrariul – atunci rezultă că durerea este singurul mod prin care ştii că eşti viu. Să nu laşi durerea să te afecteze, să nu te predai în fața ei, acesta este modul în care continui să trăieşti. Elscol îşi împreună mâinile, apoi îşi aruncă privirea spre podea. Încă mă mai doare şi pe mine, în anumite perioade ale anului, dar nu mă las copleşită.

— Nu am lăsat nici eu să mă copleşească.

— Nu, nu ai lăsat. Eşti puternică, Iella, foarte puternică. Elscol îi oferi o jumătate de zâmbet. Doar că, pe măsură ce lucrurile se înrăutățesc, în momentele în care stresul este înlăturat, vei începe să simți durerea. Luptă-te cu acea durere.

Iella înclină încet din cap. Ceea ce spusese Elscol era perfect logic pentru ea. Cât timp era implicată într-o operațiune, stresul acesteia împingea orice altceva în fundal. Când stresul se diminua, încerca să regăsească un sentiment de siguranță şi revenea invariabil la perioada petrecută cu Diric. Bucuria se topea în melancolie, apoi aceasta se transforma în tristețe şi durere. Ajungea la un punct în care să se predea durerii ar fi fost mai simplu decât să lupte cu Imperialii şi cu orice altceva.

Îşi dădu seama că nu se mai confruntase cu acea problemă înainte, deoarece atunci când Diric fusese luat de către Imperiali existase întotdeauna şansa ca el să fie eliberat şi să îşi poată continua viața împreună. Speranța o protejase împotriva disperării şi a durerii pierderii. *Circumstanțele sunt diferite acum, dar şi eu sunt o persoană diferită. Voi supraviețui şi voi lupta împotriva durerii.*

Îşi ridică privirea şi era pe punctul de a-i spune asta lui Elscol, când un vuiet răsunător inundă aerul şi provocă un cutremur în camera ei din turn. *Nu se poate confunda asta cu nimic altceva – se apropie TIE-uri.* Se aruncă spre gaura uşii şi, întinsă pe burtă, se holbă la satul Vratix. Celelalte turnuri gri-maronii erau aproape invizibile în frunzişul gros al pădurii tropicale până când fulgerele laser verzi le luminară şi începură să dea foc copacilor. Fulgerele şuierau prin aer, pornind o ploaie de crengi şi frunze în flăcări care cădeau pe clădiri şi pe terenul pădurii.

Elscol se ghemui lângă ea, cu blasterul în mână, în timp ce TIE-urile făceau un

nou raid. Copacii se despicaseră de parcă ar fi fost loviți de fulger. Trunchiurile lor explodară, împroşcând pădurea tropicală cu aşchii înflăcărate de lemn de esență tare. Vratixii şi knytixii loviți se zvârcoleau pe pământ sau şchiopătau, cu sângele negru curgându-le din răni. În alte locuri, bucăți grele de copaci căzuseră, strivind Vratixi şi pulverizând pereții caselor.

— Bastarzi Sith! Elscol izbi un pumn de podea. Nu avem nimic care să-i poată opri. Îi măcelăresc pe Vratixi doar de dragul de a se distra.

— Nu e distractiv pentru Vratixi.

Iella observă cum Vratixii începură să fugă. Întregul tablou căpăta un aer ireal. O parte din acesta provenea din faptul că Vratixii săreau în ramurile copacilor care înconjurau satul pentru a scăpa. Dacă Iella îşi îngăduise să uite cât de sofisticați puteau fi Vratixii pentru a-i vedea doar ca pe nişte insecte, atunci privise cum un întreg roi de lăcuste Corelliene mestecau o pădure. Se mişcau în masă, săltând în timp ce proiectile plouau peste ei, explodând şi aruncând părți de corpuri în toate direcțiile. Elementul cel mai suprarealist din întreaga scenă era lipsa plânsetelor din partea victimelor. Vratixii nu scoateau niciun sunet în timp ce fugeau. Se prindeau unul de celălalt şi rămâneau împreună, în mod clar având un sentiment de siguranță în sensul în care aveau cea mai mare încredere.

Dar asta e ceea ce îi face să fie ucişi. Strânşi laolaltă în felul acesta îi face teribil de vulnerabili la raidurile de mitraliere.

— Elscol, trebuie să facem ceva.

— Ce? Aceste proiectile nu vor doborî o navă, chiar dacă nu are scuturi. Elscol tuşi când briza aduse fumul spre ele. Singurul lucru pe care îl putem face este să încercăm să scăpăm de aici.

— De acord.

Iella se uită din nou afară, pregătindu-se să se adăpostească pentru a se feri de salvele aeriene, dar, în timp ce ecourile vuietului ultimului TIE se stingeau, nu se înălță niciunul nou pentru a-i lua locul. În schimb, vuietul de focuri de blaster începu din capătul nordic al satului. Se uită în acea direcție şi văzu siluete în alb care se îndreptau spre satul în flăcări.

— Trupe de şoc!

Elscol râse şi îşi verifică acumulatorul de energie de la pistol.

— Nu prea. Uită-te la armură şi la modul în care o poartă. Cei mai mulți dintre ei sunt prea mici pentru ea. Sunt trupe ale *Apărării Naționale*, îmbrăcate pentru această operațiune.

— Cum poți fi sigură?

— Crezi că adevăratele trupe de şoc ar ataca un sat din junglă îmbrăcați în alb?

Iella ezită.

— Dar pe Endor, în pădurea de acolo, rapoartele pe care le-am auzit…

— Crede-mă, Iella, au învățat din acea greşeală. Faptul că au fost bătuți de un Wookiee şi o grămadă de Ewoki i-a convins să instituie nişte reforme. Elscol se trase în golul uşii şi sări afară. Haide.

Iella o urmă, reuşind să cadă de la trei metri fără să se rănească. Alergând înainte, o ajunse din urmă pe Elscol la zidul care mărginea acoperişul pe care se aflau. În timp ce Elscol îşi legăna picioarele peste partea de sus a zidului, Iella îşi ridică pistolul blaster şi ținti spre unul dintre soldații care înaintau.

Elscol îi plesni uşor coapsa.

— Păstrează-te, nu vei nimeri niciodată de aici. E prea departe.

Iella aruncă o privire în jos şi îşi închise încruntată un ochi.

— Prea departe pentru tine, poate.

Îşi ridică capul şi zări un grup de trei soldați. Centră arma pe cel din mijloc, trase, apoi mai trase un foc de armă spre ceilalți doi. Prima împuşcătură nimerise ținta direct în partea stângă a pieptului, după care ricosă în sus din armură şi îi străpunse gâtul. A doua împuşcătură străpunse ocularul stâng al celui de-al doilea soldat, făcându-l să se învârtă ca un carusel înainte să cadă. Ultima împuşcătură îşi rată ținta, trecând peste capul soldatului cu câțiva centimetri, dar făcuse acest lucru doar pentru că trupul primului soldat îl dezechilibrase şi acesta căzuse.

Elscol se uită cu ochii mari de uimire la ea.

— O împuşcătură în cap de la distanța asta?

Iella ridică din umeri, apoi spuse:

— Trage sus.

Trecu peste marginea zidului, apoi sări la nivelul următor şi rămase ghemuită la baza zidului. Elscol ateriză lângă ea. Câteva proiectile roşii de blaster împroşcară fumul în direcția lor, dar niciunul nu se apropiase nici pe departe de ele.

— Nu ştiu unde suntem şi nici de unde au venit acele focuri.

— Şi pentru că nu sunt Vratixi, le va fi greu să sară aici sus ca să ne găsească. Elscol zâmbi şi se strecură mai departe spre marginea zidului terasei. Pot să-i lovesc de la distanța asta.

Iella avansă cu grijă, ferindu-se când un Vratix în plină goană sărise pe lângă ea. La marginea terasei, văzu trupele care se îndreptau spre sat, trăgând în golurile uşilor de la nivelul solului. O lumină de fundal stacojie lumina uneori silueta unui Vratix. De cele mai multe ori, părea că focurile de blaster dădeau foc încăperilor inferioare ale turnului. *Nu există nicio percheziție, asta e doar o misiune de distrugere a satului.* Enervată dincolo de orice limită, Iella se ridică din poziția ghemuită şi începu să tragă în ținte. Elscol se ridică alături de ea, executând un tir care îi făcu pe soldați să se grăbească să se adăpostească. Iella se uită la ea şi ştiură amândouă că trupele experimentate – adevăratele trupe de şoc – nu s-ar fi ferit niciodată de focurile unui pistol blaster. Câțiva dintre soldați erau căzuți şi nemişcați, iar alții se zbăteau de durere pe pământ. Iella dorea să simtă compasiune pentru ei, dar strigătele lor de ajutor erau cel mai mare aliat al ei. *Dacă răniții îi vor molipsi pe ceilalți cu dorința de a scăpa de moarte, vor ceda şi vor fugi.* În acelaşi timp, recunoştea că fuga soldaților era singura ei şansă de supraviețuire. Iella se aplecă în timp ce focuri de ripostă răzlețe veniră în direcția ei. Introduse un nou acumulator de energie în pistolul blaster şi se lipi cu spatele de perete. Deşi peretele în sine era neted, Iella simțea în acel moment orice altceva, mai puțin linişte.

— Ei bine, le-am atras atenția, aşa că Vratixii pot fugi.

Elscol se ascunse înapoi sub marginea zidului.

— Îți dai seama că este doar o chestiune de timp până când vor cere să se întoarcă una dintre navele de luptă, nu?

Iella alunecă mai departe de-a lungul peretelui, apoi aprobă din cap.

— Cred că va trebui să-i terminăm repede, atunci.

Elscol ridică o sprânceană.

— Sugestia ta legată de Dlarit m-a făcut să mă gândesc că poate nu ai stomac pentru acest tip de luptă. Mă bucur că m-am înşelat.

Iella se apropie şi mai trase încă două focuri de armă înainte ca trupele să-şi schimbe ținta pentru a trage înapoi spre ea. Se lăsă din nou la pământ, nesigură dacă a nimerit ceva şi tulburată de ceea ce văzuse.

— Veşti proaste. Au o echipă care se deplasează spre a ne flanca.

Femeia mai mică ridică din umeri ca şi cum Iella ar fi raportat că începuse să cadă o ploaie uşoară. Elscol îşi verifică acumulatorul de energie şi zâmbi pe fondul liniştii aproape totale care domnea în sat.

— Putem renunța, sau putem să ne croim drum printre ei.

— Nu văd renunțarea ca pe o opțiune.

— Nici eu. Elscol îşi duse o şuviță de păr şaten după urechea stângă. La trei trecem zidul până la ultima terasă. Mergem înainte, tragem câteva focuri, apoi din nou înainte şi tot aşa.

— Asalt frontal? Iella clătină din cap. Poate că sunt moartă şi nu ştiu asta, dar nu sunt nebună.

— Sunt speriați. Sprintăm până la linia lor de acoperire, apoi începem să îi vaporizăm de aproape. CorSec trebuie să te fi pregătit pentru genul ăsta de luptă şi m-am obişnuit şi eu cu asta.

Iella se gândi pentru o clipă. De la baza zidului până la copacii şi dărâmăturile pe care le foloseau soldații erau doar douăzeci şi cinci de metri. Dacă trăgea ca o nebună pentru a-i face să țină capul jos, s-ar putea să funcționeze.

— Sunt de acord.

— Hai s-o facem. Elscol se ridică în poziție ghemuită. Unu, doi, trei!

Cu mâna stângă sprijinită de peretele terasei, Iella se ridică şi se aruncă peste ea, apoi căzu cei opt metri până la următoarea terasă. Se prăbuşi, se rostogoli, se ridică şi alergă până la următoarea margine. De acolo sări în tandem cu Elscol şi aterizară fără probleme. Se împinse de perete cu mâna dreaptă, apoi aduse blasterul încercând să tragă focuri de armă asupra trupelor ghemuite la douăzeci şi cinci de metri distanță. Împuşcăturile ei trase în grabă nu nimeriră pe niciunul dintre ei, dar soldații se aruncară la pământ ca şi cum ar fi fost un Distrugător care începea un bombardament planetar. În timp ce alerga înainte, trăgând în dreapta şi în stânga, aştepta ca o țintă să se arate pentru a o putea doborî cu o lovitură curată în cap sau în burtă. *În burtă ar fi mai bine. O să țipe.* Aştepta țipetele, aştepta să-i audă pe soldații de care se apropia cum încep să țipe de groază. Începu să țipe ea însăşi, sperând să-şi stârnească panică în inamici.

Dintr-o dată, unul dintre soldați se ridică în picioare. Iella îşi ridică pistolul, dar el îşi îndreptă carabina blaster spre ea şi declanşă o rafală înainte ca ea să-l poată împuşca. Văzu un trio de săgeți de energie purpurie scânteietoare zburând spre ea şi, pentru o secundă, consideră că fusese un miracol că reuşiseră să o rateze. Apoi simți un junghi în coapsa stângă. Lumea ei se răsturnă, iar bărbia i se înfipse în mocirla umedă de la baza unui copac gloan. Pufni pământ pe nări şi se întrebă ce se întâmplase, apoi o lovi primul val de durere. Iella se rostogoli pe spate şi îşi privi coapsa stângă. Carnea neagră şi zdrobită înconjura o gaură din care se scurgea sânge. Reținându-şi un țipăt, îşi desfăcu centura blasterului şi o ridică. Apăsă husa pe rană, apoi îşi înfăşură centura în jurul piciorului şi o fixă din nou. Strângerea aproape că o făcu să leşine, dar se luptă împotriva întunericului care îi ciupea marginile vederii. Nu credea că îşi pierduse cunoştința, dar când lumea se lumină din nou, se trezi că se uita la un soldat care stătea deasupra ei. Spunea ceva, dar ea nu se putea concentra asupra cuvintelor. Tot ce putea observa era că armura părea

prea mare pe el, cu platoşa care îi acoperea jumătate din stomac şi cu casca sprijinită clar pe gulerul armurii. Soldatul gesticulă cu carabina blaster, dar Iella tot nu reuşea să îl înţeleagă. Încearcă, dar un vâjâit ciudat îi eclipsa cuvintele. O umbră ascuţită coborî în spatele lui. Iella auzi un pocnet şi un sunet oribil în timp ce soldatul începu să se prăbuşească spre pământ. Omul se răsuci, picioarele lui devenind flasce, permiţându-i Iellei să vadă rănile zdrenţuite şi paralele tăiate în jos prin spatele armurii sale.

Stând în picioare în spatele lui, cu ghearele picurând sânge, un războinic Vratix îşi trase braţele spre torace. Capul lui se clătină o dată, apoi picioarele puternice din spate se îndreptară, propulsându-l în sus şi dispărând din faţa ei. Dacă nu ar fi fost cadavrul răvăşit al soldatului de la picioarele ei, nu ar fi avut nicio dovadă a intervenţiei lui. Gura îi rămăsese întredeschisă în timp ce privea trupul soldatului. Ghearele acelea tăiau armura cu uşurinţa unui wampa care tăia fileuri dintr-un tauntaun. Niciun fel de bacta de pe lumea asta nu ar fi putut închide acele răni. Se sprijini cu spatele de trunchiul copacului gloan, găsind cumva alinare în asprimea scoarţei sale. Auzea ţipete care păreau foarte îndepărtate, mai multe şuierături şi alte sunete mai clare pe care nu voia să le identifice.

— Iella!

Îşi ridică privirea.

— Sixtus! Ai găsit-o pe Elscol?

Bărbatul mare dădu din cap, apoi se aplecă şi o luă în braţe.

— Şi-a sucit glezna şi este imobilizată. Cum eşti?

— Rănită, dar ar trebui să scap.

— Bine. O să te scot de aici.

Iella încercă să arate cu degetul spre soldaţi.

— Dar soldaţii sunt acolo. Un alt grup, care ne flanchează.

Sixtus clătină din cap.

— *Gheare-negre* i-a prins pe toţi. Asta nu va compensa pentru morţii Vratix de aici, dar ar trebui să înceapă să-i sperie pe Xucphrani. Ochii lui se îngustară. Când îşi vor găsi oamenii morţi, le va fi greu să adoarmă.

Iella tresări în faţa durerii.

— Aşteaptă.

— Nu, Ashernii au o tabără de bază cu nişte rezervoare de bacta improvizate.

— Nu, nu asta. Iella îşi scutură capul ca să şi-l limpezească. Uite, nu lăsa cadavrele aici. Duceţi-le departe de aici. Fă să dispară soldaţii. *Să nu ştii* va fi mai rău decât *să ştii.* Luaţi şi trupurile alor noştri şi ascundeţi-le. N-o lăsaţi pe Isard să ştie cât de grav am fost loviţi.

— Asta e ciudat, zâmbi Sixtus.

— Ce?

— Buzele tale se mişcă, dar aud lucruri pe care le-ar spune Elscol. Păşi peste o creangă groasă de gloan şi îşi continuă drumul pe o potecă îngustă din junglă. Nu te-aş fi crezut capabilă să gândeşti astfel de lucruri.

— Un lucru pe care îl ştiu, Sixtus, este că un număr mare de cadavre nu înseamnă victorie, ci doar că au murit prea mulţi. Iella îşi îndreptă capul înapoi spre sat. Au murit mulţi acolo, dar faptul că nu vor şti adevărata poveste le va da duşmanilor ceva la care să se gândească. Dacă vor decide că nu vor să lupte din această cauză, noi câştigăm.

Capitolul 29

Căpitanul Sair Yonka de pe Distrugătorul Imperial *Avariția* se uită înainte şi înapoi între cele două costume de haine pe care i le întindea droidul de protocol argintiu. În dreapta avea un costum negru conservator, croit după linii vag militare. Ştia că îl va face să pară puternic şi ar putea chiar să inspire teamă unor oameni. *Acesta nu este întotdeauna un lucru rău,* reflectă el*, dar nu este întru totul potrivit în acest moment.* Celălalt costum era complet civil şi l-ar fi ales fără ezitare, doar că era de un roşu aprins. *Exact ceea ce poartă Isard.* În ciuda stilului fantezist, inclusiv a franjurilor de la tivul jachetei şi de-a lungul mânecilor, culoarea sângerie şi amintirea lui Isard îi răpeau costumului caracterul jucăuş. Acel costum, pentru că era mai țipător decât cel negru, ar fi fost mai remarcat, dar lumea ar fi putut să-l ignore complet, amintindu-şi doar hainele. *Nici ăsta nu e un lucru rău, şi chiar de dorit acum.*

— Lasă-mă să mă mai gândesc puțin, Poe, spuse el clătinând din cap.

Îi făcu semn droidului să plece, dar nu înainte să surprindă în oglindă o imagine distorsionată a lui însuşi de la piept în sus. Înalt şi zvelt, părul său negru şi ochii albaştri strălucitori se asortau cu trăsăturile sale puternic cizelate pentru a câştiga admirația multor femei şi gelozia bărbaților lor. Pata de alb care i se ivise la tâmple îl determinase să-şi lase o barbiță neagră – ceva ce era strict împotriva regulamentelor Imperiale, dar, nefiind în serviciul Imperial, nu se temea să încalce aceste regulamente. Deşi reflexia deformată nu-i definea aspectul exterior, cu siguranță se potrivea cu ceea ce simțea în interior. Yonka se întoarse şi se îndreptă spre balconul apartamentului său aflat la etajul douăzeci şi şase al hotelului *Margath.* Frânturi de muzică coborau dinspre *Clubul Ora 27*, dar se revărsa asupra lui fără efect. Nici măcar imaginea celor trei luni care pluteau deasupra oceanului placid, două de fildeş şi una roşie ca sângele, nu reuşi să se remarce ca fiind ceva mai mult decât un nou cer de noapte planetar.

Sprijinindu-se de balustrada balconului, Sair Yonka clătină încet din cap. Avea senzația clară că se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, dar acea senzație apăsătoare era una cu care trăia de mai mult timp decât îşi putea aminti. Cât timp fusese în viață Împăratul, putuse să se ascundă în carapacea protectoare a legitimității guvernului. *Ştiam că ceea ce făceam era corect în ochii cuiva. Să patrulez pe Inelul Exterior, să țin pirații departe de planetele pe care le prădau, cum ar fi Elshandruu Pica, era o misiune despre care nimeni nu putea nega că era necesară.*

Faptul că Rebelii erau adesea clasificați ca pirați şi tratați cu severitate nu însemna nimic. Era destul de comun printre pirați să se autodenumească *Rebeli* pentru a justifica prădarea avanposturilor Imperiale.

De la moartea Împăratului, se agățase de rolul său de apărător al Imperiului pentru a justifica ceea ce fusese chemat să facă. La asta adăugase o dorință foarte reală de a se asigura că echipajul său nu era obligat să se implice într-o luptă inutilă, la cheremul vreunui Lord Războinic autoproclamat. Zsinj încercase să-l recruteze, dar Yonka refuzase cu fermitate să primească orice ordin în afară de cele venite de pe Coruscant. Se legase de Ysanne Isard, pentru că părea cea mai bună alegere pentru a trata cu Rebelii. *Preocuparea ei de a-i distruge, apoi de a restabili Imperiul mi s-a*

părut cea mai logică. Apoi a plecat şi a pierdut Coruscantul.

Yonka izbi un pumn în balustradă. Îi urmase ordinele şi o ajutase să-şi stabilească prezența pe Thyferra, dar asta fusese înainte să audă despre virusul Krytos. Aprecia simțul ei pragmatic în relația cu Rebelii, dar virusul viza tot felul de indivizi care nici măcar nu ridicaseră vreodată vocea în sprijinul Rebelilor. Folosirea virusului însemna că era capabilă de orice şi asta îl înfricoşa pe Sair Yonka.

Frica nu îl surprindea atât de mult pe cât îl surprindea profunzimea ei. Ştia că ea avea agenți în echipajul său şi nu se îndoia că l-ar fi atacat dacă ea ar fi dat ordinele corespunzătoare. Sfidarea ei era ceva ce ar fi trebuit să fie făcut – ştia asta. Dar nu încă. *Escortarea convoaielor nu e ceva nou pentru mine sau pentru Avariția. Poate că dacă ni se va da o misiune precum distrugerea Halanitului, voi ezita. Până atunci, o confruntare nu are niciun rost.*

Suspină. Pe de-o parte o avea pe Isard, iar pe de altă parte pe *Vagabonzii* lui Antilles. Un Distrugător Imperial de Clasă II, precum *Avariția*, nu avea de ce să se teamă de o escadrilă de nave de luptă. Era conştient că folosirea de către aceştia a torpilelor protonice ar putea, de fapt, să-i avarieze nava, dar propriii săi piloți erau foarte buni, iar echipajele de la turbolasere erau antrenate în mod repetat în misiuni de foc anti-navă şi anti-torpilă. Nu avea nicio îndoială că nava sa îi putea vătăma pe *Vagabonzi*, însă, realiză brusc, nu era convins cât de mult îşi dorea să le facă rău.

Nu au de ales decât să mă vadă ca pe o amenințare – ca pe cea mai importantă amenințare pe care Isard o are pentru ei. Citise rapoartele de evaluare a performanțelor de pe *Virulența* încă de când Lakwii Varrscha preluase funcția de Căpitan. Nu erau deloc impresionante. Navele de luptă de pe *Virulența* luptau lent împotriva amenințărilor *Vagabonzilor* şi nu ajunseseră niciodată nici măcar aproape de a doborî pe vreunul dintre ei. Deşi nici nava lui nu reuşise încă să ucidă vreunul, îi alungau mai repede, împiedicându-i să lanseze a doua şi chiar a treia salvă de torpile protonice împotriva convoaielor. Îşi scutură din nou capul şi îşi alungă din minte gândurile despre *Vagabonzi* şi Ysanne Isard. *Avariția* orbita pe cerul nopții de deasupra, formând o siluetă în formă de săgeată în timp ce trecea prin fața lunii însângerate. *Este acolo sus, ca şi toate grijile mele, în timp ce eu sunt aici. Am venit ca să mă relaxez, aşa că o voi face, deşi mulți alții nu ar găsi această situație relaxantă.*

Mofful Imperial al planetei Elshandruu Pica, Riit Jandi, se căsătorise cu o femeie cu aproape patruzeci de ani mai tânără decât el. Yonka o cunoscuse pe Aellyn Jandi cu ani în urmă, pe planeta Commenor. Crescuseră împreună şi începuseră treptat să-şi dea seama de atracția pe care o simțeau unul față de celălalt atunci când el obținuse o funcție în cadrul Academiei Navale Imperiale. Îi pierduse urma până când, mult mai târziu, venise să îi prezinte omagiile Moffului, după ce stârpise o bandă de pirați care infesta centura de asteroizi a sistemului. Odată ce el şi Aellyn s-au reîntâlnit, sentimentele lor s-au reaprins şi, în ultimii cinci ani, avuseseră o relație secretă. Kina Margath, proprietara hotelului în care era cazat Yonka, devenise prietenă cu Aellyn Jandi şi acceptase să o ajute să îşi ascundă aventura față de Moff. Se răspândise zvonul că Yonka venise la Margath pentru a o curta pe Kina. Aellyn îşi folosea influența pe lângă Moff pentru a obține un tratament favorabil pentru activitățile cazinoului şi ale hotelului Kinei, iar Yonka reuşea întotdeauna să transporte o cantitate considerabilă de lichioruri şi băuturi exotice din lumile pe care le supraveghea către Elshandruu Pica, ceea ce permitea *Clubului Ora 27* să se poată lăuda că poate furniza orice băutură pe care o poate numi un client.

Yonka se îndepărtă de balustradă şi, uitându-se înapoi prin ferestrele din oțel transparent, îl privi pe droid cum îndepărta scamele de pe cele două costume care îi fuseseră arătate. *O alegere bazată pe starea mea de spirit nu este calea de urmat. Ar trebui să mă îmbrac pentru a face impresie. Lui Aellyn îi va plăcea oricare dintre cele două costume, dar nu voi purta haine prea mult timp în prezența ei, aşa că gusturile ei nu contează.* Zâmbi uşor. *Ceea ce cred ceilalți este important. Soțului ei, de exemplu, cu ce i-ar plăcea să mă vadă îmbrăcat?*

— Poe.

Droidul se întoarse cu fața la el.

— Domnule?

— Te rog să aranjezi ca limuzina cu repulsor să fie gata într-o oră. Voi folosi acest timp să mă revigorez şi să mă îmbrac.

Droidul dădu din cap cât de bine putu.

— Ați hotărât cu ce să vă îmbrăcați, domnule?

Yonka râse şi se îndreptă spre apartament.

— Poe, într-adevăr, m-am hotărât. Această afacere nu este lipsită de pericole – mânia unui Moff nu este adesea o chestiune căreia i se poate supraviețui. Îşi mângâie bărbița cu mâna dreaptă. Dacă cineva se îmbracă pentru moarte, poate fi vreodată o alegere greşită culoarea sângelui?

* * *

Datorită poziției sale la o jumătate de kilometru spre est de cabana de pe malul oceanului a Moffului planetar, Corran văzu primul limuzina dotată cu sistem propulsor apropiindu-se. Şoferul o conducea în mare viteză, ceea ce ar fi făcut-o să fie o țintă dificilă pentru un foc de carabină blaster, dar nu derapase sau nu-şi schimbase înălțimea astfel încât o asemenea de lovitură să fie imposibilă.

Nu se teme de o ambuscadă, ceea ce e bine.

Corran porni comunicatorul prins pe casca lui şi îl atinse de două ori cu un deget înmănuşat. Un singur clic reveni, confirmând recepționarea de către Wedge a avertismentului lui Corran privind apropierea limuzinei. Corran supraveghe dacă mai urmau alte vehicule. Informarea lor sugerase că Yonka nu-şi va aduce propriul detaşament de securitate şi că soția Moffului se sustrăgea cu regularitate de la escorta ei; dar şansa ca soțul ei să aibă pe alții care să o supravegheze pe ea sau pe Yonka trebuia să fie verificată. Asteptând timp de un minut, începu să se îndrepte încet spre punctul de întâlnire. La fel ca şi ceilalți *Vagabonzi* din misiune – cu excepția lui Ooryl şi a celuilalt Gand care îi însoțea – purta o parte din armura de trupe de şoc pe care o primiseră de la Huff Darklighter. Culoarea albastră închisă pe care Darklighter o vopsise astfel încât să se potrivească cu uniformele forței sale de securitate personală, se amesteca perfect în noapte. Avea o carabină blaster, purta un pistol blaster pe şoldul drept şi avea la centură pachete de energie de rezervă pentru ambele. Îşi prinsese sabia de lumină la spatele centurii, astfel încât aceasta atârna în jos ca o coadă lunguiață, la adăpost, dar accesibilă dacă avea nevoie de ea.

Bineînțeles, în această misiune, dacă voi avea nevoie de ea, înseamnă că înotăm adânc în bale de Hutt. Teoretic, era o operațiune de tip *loveşte şi fugi.* Deşi Yonka nu ştia asta, Kina Margath era de mult timp un agent Rebel pe planeta Elshandruu Pica. Poe, droidul care îi servea drept valet lui Yonka, făcuse cândva parte din personalul

Escadrilei Vagabond. După ce Wedge îşi pusese informatorii să afle mai multe despre soldaţii aflaţi în slujba lui Isard, primise un raport complet despre afacerile lui Yonka, care furnizase informaţiile de bază pentru misiune.

Dacă se declanşează mai mult de unul sau două focuri de armă, înseamnă că am procedat complet greşit. Până acum totul decursese complet conform aşteptărilor, iar lui Corran nu-i plăcea asta. În astfel de misiuni – de acelaşi tip pe care le executase de zeci de ori când fusese în Forţa de Securitate Corelliană – nimic nu părea să iasă vreodată conform planului. În urmărirea lui Yonka, cea mai probabilă eroare ar fi sosit sub forma propriei echipe de soldaţi a Moffului, iar asta era o complicaţie serioasă. *Extragerea sub focul armelor nu va fi deloc distractivă.*

Chiar dacă ştia că acest scenariu era o posibilitate certă, Corran nu avea un presentiment rău cu privire la misiune. Înainte să afle că era nepotul unui Maestru Jedi, ar fi pus lipsa de teamă pe seama încrederii sale destul de prosteşti şi nechibzuite în noroc. Întotdeauna avusese încredere în ceea ce simţea în privinţa lucrurilor, dar nu pusese niciodată la îndoială mecanismul care genera acele sentimente. Pentru el, acestea existau pur şi simplu şi învăţase să le respecte sau să se confrunte cu consecinţele. Acum ştia că sentimentele sale se bazau de fapt pe senzaţiile pe care le primea din şi prin intermediul Forţei. Înainte erau intangibile şi chiar dacă el le dădea importanţă, alţii nu o făceau. Acum, din cauza lui Luke Skywalker, Forţa căpătase credibilitate. Ceilalţi acceptau ceea ce simţea el ca şi cum ar fi fost o măsură realistă a ceea ce se întâmpla.

Asta îl speria pe Corran – mai ales după dezastrul Thyferra. *Nu ştiu suficient despre Forţă şi despre ce înseamnă să mă bazez pe ea. Cu siguranţă nu-i pot lăsa pe alţii să folosească ceea ce simt eu ca pe un mijloc de sprijin. Dacă mă înşel, vor plăti pentru greşeala mea. Nu voi permite să se întâmple asta.*

Ajunsese la punctul de întâlnire, într-o mică râpă situată puţin mai la nord-est de cabană. Corran se ghemui între Ooryl şi Rhysati, vizavi de Gavin, Wedge şi Gandul înalt numit Vviir Wiamdi. Ceilalţi doi membri ai echipei aşteptau în spaţioportul din Picavil cu două X-interceptoare, gata să le acopere fuga dacă lucrurile se complicau. *Bror Jace şi Inyri Forge vor fi capabili să doboare tot ce poate trimite Mofful în aer, dar dacă vom avea nevoie de ei sunt sigur că Avariţia va lansa nave de luptă şi atunci vom fi blocaţi.*

Wedge se uită la Corran şi încuviinţă din cap. Îi bătu pe Corran şi pe Rhysati pe genunchi şi arătă spre dreapta. Ooryl şi Vviir fură direcţionaţi spre stânga, lăsându-i pe Wedge şi Gavin să intre direct pe uşile deschise ale grădinii din spatele cabanei. Wedge atinse cronometrul, apoi ridică două degete.

Două minute pentru a ne pune pe poziţii, apoi plecăm. Corran încuviinţă şi o urmă pe Rhysati. Încă se simţea bine cu privire la misiune. *Să sperăm că sentimentul se va păstra. Să sperăm că singura surpriză va fi cea care va apărea pe faţa lui Yonka.*

* * *

Sair Yonka intră în cabană şi aproape scăpă sticla de *Mandallian Narcolethe*[7] pe care o adusese pentru a o împărţi cu Aellyn. Uşa se închise cu un clic în urma lui,

---

[7] Mandallin Narcolethe – băutură alcoolică puternică. Produsă pe Mandallia, o planetă din sistemul Mandalore, Narcolethe a devenit faimoasă în tot Inelul Exterior pentru tăria sa şi era considerată de mulţi ca fiind un bun combustibil pentru nave.

înăbuşind sunetul plecării limuzinei cu repulsor – nu că l-ar fi putut auzi dincolo de trosnetul bătăilor inimii sale în urechi. Avea suficientă prezență de spirit pentru a se abține să nu-i cadă maxilarul şi, în schimb, îşi croi un zâmbet care îi afişă dinții albi. Deşi nu era nici la fel de înaltă şi nici la fel de zveltă ca el, Aellyn avea în comun cu el părul negru. Îl purta lung, aşa că îi cobora mult dincolo de umeri şi se aşezase uşor de-a lungul sânilor ei plinuți. Rochia pe care o purta fusese țesută din fibre subțiri, fiind vopsită într-un albastru ca de miezul nopții. O acoperea de la bretelele subțiri de la umeri până la glezne şi strălucea electric acolo unde o lovea lumina, dar se dovedea suficient de transparentă pentru a-l ispiti cu imagini despre ceea ce ascundea. Ochii ei albaştri scânteiau de obrăznicie, promițând multe şi invocând cele mai plăcute amintiri în mintea lui.

Briza uşoară dinspre grădină îi aduse la nas parfumul florilor şi înfoie jucăuşă poalele rochiei ei. Privirea ei lunecă spre uşile deschise şi spre întunericul de dincolo. Yonka îşi amintea cu plăcere că făcuse dragoste cu ea în grădină, sub bolta de stele şi sub trioul de luni al planetei Elshandruu Pica. Zâmbetul i se lărgi, puse băutura pe măsuța de lângă uşă şi întinse o mână spre ea.

Pentru o jumătate de secundă, în primul rând pentru că albastrul închis al armurii se potrivea perfect cu culoarea rochiei lui Aellyn, cele două siluete purtând blastere care pătrunseră pe uşa grădinii îi păreau foarte potrivite. Abia când Aellyn deschise gura să țipe şi cea de-a doua siluetă o împuşcă, realiză că nu făceau parte din nicio surpriză pe care o pregătise Aellyn pentru el. Chiar şi aşa, nuanța albastră a împuşcăturii paralizante care o nimerise tot părea cumva în concordanță cu tema serii. Yonka îşi ridică mâinile. Auzi cum bipăia comunicatorul agățat pe masca facială a liderului, dar nu reuşi să desluşească niciunul dintre cuvinte. Bărbatul dădu din cap, apoi întinse mâna şi îşi scoase casca. În ciuda transpirației care lipise şuvițe maronii pe fruntea intrusului şi pe marginile feței, Yonka îl recunoscu imediat. *Nu poate fi...* Yonka simți cum i se strânge pieptul, dar se strădui să-şi păstreze vocea calmă.

— Nu era nevoie să o împuşti, Antilles.

— Nu ar fi fost bine să avem martori, nu-i aşa? Wedge înclină privirea spre ea fără să-şi lase blasterul să se abată de la Yonka. Am fi putut să o ucidem, dar vărsarea inutilă de sânge nu este ceva ce ne încântă. De fapt, nu ne place deloc.

Dacă mă elimini pe mine, vei presupune că nava mea nu va opera deloc eficient. Yonka se simți flatat, dar era prea realist pentru a permite vanității să-i ridice moralul.

— Un singur om nu înseamnă mare lucru la bordul unei nave.

Wedge zâmbi.

— Îți subestimezi valoarea, Căpitane Yonka. Îți place sau nu, aşa cum te duci tu, se va duce şi *Avariția*.

— Uciderea mea va avea doar un efect minor asupra *Avariției*.

— Sunt de acord, Căpitane Yonka.

— Şi totuşi ai venit să mă omori.

— Să te omor? Wedge clătină din cap. Am venit să-ți ofer o înțelegere.

Yonka clipi uimit.

— O înțelegere? Ce fel de înțelegere?

Antilles zâmbi efectiv.

— O afacere care începe prin a te face un om foarte bogat.

Capitolul 30

Fliry Vorru coborî încet pe rampa care ieşea din naveta sa de clasa Lambda, apoi se opri la jumătatea drumului când o văzu pe Erisi Dlarit aşteptându-l la marginea platformei de aterizare. Afişase un zâmbet care părea primitor, deşi ochii ei albaştri păreau concentrați la distanță, mult dincolo de el. Atât zâmbetul, cât şi prezența ei i se păreau încântătoare, dar precauția sa naturală îl împiedica să se bucure cu adevărat de ambele.

Dădu din cap în direcția ei şi începu să meargă din nou, de data asta fără să se împotrivească gravitației, ci permițându-i acesteia să-i uşureze pasul şi să-l facă mai rapid şi mai vioi.

— Comandante Dlarit, ce drăguț din partea dumneavoastră să mă întâmpinați.

Erisi îi întoarse uşor plecăciunea.

— Plăcerea e a mea, domnule Ministru Vorru.

Vorru îi răspunse cu un zâmbet pe măsură.

— Am detectat o urmă de nostalgie în expresia ta în timp ce aşteptai aici?

O urmă de încruntare îi aruncă o tresărire de sprâncene, apoi dădu din cap.

— Nu, nu, doar că mi s-a părut destul de ironic faptul că un om atât de periculos ca tine se mulțumeşte să piloteze o navă atât de docilă şi mlădioasă.

— Docilă?

— Te-aş fi văzut pilotând un Interceptor, cu siguranță, sau o navă de luptă, nu o navetă din clasa Lambda.

Vorru încuviință din cap.

— Ah. Mă tem, totuşi, că asta este orice altceva dar nu o navetă normală. Am făcut o serie de modificări care fac nava să fie mult mai letală decât pare a fi.

— Înțeleg. Ar fi trebuit să mă aştept la o înşelăciune atât de inteligentă din partea cuiva atât de inteligent.

— Te referi la mine ca fiind deştept şi inteligent. Dădu din cap. Mă tem că mi-ai găsit slăbiciunea, Erisi. Linguşirea îți va oferi multe avantaje.

— Cât de mult pentru a te face să fii dispus să acționezi ca un scut pentru mine în timpul unui alt acces de furie al *Celei ce nu poate fi sfidată*?

Vorru îi zâmbi, apoi îi oferi brațul.

— Nici măcar tu, frumoasă Erisi, n-ai putea să mă flatezi atât de mult. Şi tu ai fost convocată?

— Da. Vocea lui Erisi scăzuse şi deveni un mârâit aspru. Convoiul pe care îl escorta *Avariția* a apărut din nou în sistem, deşi lipsesc trei tancuri.

Vorru încuviință din cap în timp ce mergeau pe coridoarele înalte şi gri. Cererea vehementă a lui Isard de a se întoarce imediat la Capitoliu nu fusese însoțită de vreo explicație, dar acțiunile de interferență din partea *Escadrilei Vagabond* păreau a fi singurul lucru care o putea înfuria atât de tare pe Isard.

— Care a fost explicația Căpitanului Yonka cu privire la pierderea lor?

— Nu cred că a oferit vreuna. Erisi clătină din cap. Din câte am putut afla, *Avariția* nu s-a întors cu convoiul.

Vorru se cutremură, iar părul de la ceafă începu să i se ridice.

— Ar fi putut Antilles să ia *Avariția*? Are Crucișătorul de Război Alderaanian.

— Nu cred că ar fi putut, chiar şi cu Crucişătorul. Nu există niciun raport din câte ştiu eu care să indice că ar fi avut loc vreo bătălie acolo. Dumneavoastră, domnule Ministru, aveți surse mai bune decât mine în această privință.

— Spune-mi Fliry, Erisi. Cei care suporta împreună mânia lui *Inimă de Gheață* nu ar trebui să folosească titluri între ei. Vorru apăsă un buton de turbolift şi păşi în cabină când uşile se deschiseră. Din câte ştiu eu, toate lucrurile au mers perfect cu *Avariția*. Căpitanul Yonka şi-a făcut rondul, şi-a vizitat amanta de pe Elshandruu Pica – se vede cu soția Moffului, deşi Mofful crede că se culcă cu proprietara unui hotel local. *Avariția* a părăsit orbita conform programului şi şi-a continuat circuitul aşa cum trebuia.

— E clar că ceva nu a mers bine, Fliry. Erisi îi strânse puțin brațul în timp ce turboliftul îşi oprea ascensiunea. Acum trebuie doar să decidem cine va purta vina.

Vorru întinse mâna şi apăsă butonul de oprire de urgență al liftului înainte ca uşile să se deschidă.

— Am verificat regulat turbolifturile, aşa că ştiu că suntem în siguranță pentru moment. Îți spun asta, realizând că acum ne expunem la un risc mai mare ca niciodată. Simți, ca şi mine, că doamna Director Isard nu vede aceeaşi realitate pe care o vedem şi noi?

Ochii lui Erisi se îngustară.

— Dacă cred că este nebună?

— Da.

— Îndeajuns de nebună. Erisi se răsuci şi se întoarse cu fața spre el. Antilles o consumă. Dacă nu se ocupă de el în scurt timp, ea ar putea distruge Thyferra. Asta nu înseamnă că mă îndoiesc de capacitatea ei de a-l elimina pe Antilles – este foarte periculoasă în această privință.

— Dar tu ai fi în asentimentul ideii de a avea planuri de urgență care să garanteze supraviețuirea Cartelului Bacta indiferent ce i se întâmplă ei.

— Exact. Mi-ai citit gândurile.

— Doar pentru că gândurile noastre merg în paralel. Vorru apăsă din nou butonul de urgență şi uşa se deschise. Să ne înfruntăm cu curaj soarta şi să facem față viitorului ce ni se aşterne înainte.

Pe când se apropiau de uşa lui Isard, Vorru ridică o mână, oprind-o pe Erisi. Acesta o precedă în cameră şi se înclină politicos în direcția lui Isard.

— Am venit cât de repede am putut, doamnă Director.

Se aştepta pe jumătate ca ea să sară asupra lui, dar când se întoarse, ea doar încuviință din cap. Isard flutură o telecomandă pentru holoproiector, apoi lăsă un zâmbet firav să îi smulgă colțurile gurii plate.

— Bine, Comandantul Dlarit este şi ea aici. Trebuie să fac asta doar o singură dată. Apoi apăsă telecomanda către un receptor nevăzut şi, dintr-o dată, Căpitanul Sair Yonka apăru în fața ei, în mărime naturală. Asta e o minunată demonstrație de trădare.

Silueta lui Yonka se înclină în fața camerei.

— Doamnă Director Ysanne Isard, regret că nu am putut să vă aduc personal acest mesaj, dar nu chiar atât de mult. În timpul în care am fost asociat cu dumneavoastră, am constatat că sunteți o persoană egocentrică din punct de vedere sociopatic, predispusă la reacții iraționale şi impulsive în fața situațiilor şi pradă unei

prejudecăți pentru aparențe în detrimentul realității. Nu mă îndoiesc că aceste probleme au fost considerate abilități de către răposatul Împărat şi, într-adevăr, este posibil să vă fi crescut capacitatea de a vă supune ordinelor sale, dar în niciun caz nu sunt trăsături care să asigure o capacitate de conducere măreață sau chiar adecvată.

Vorru îşi înăbuşi impulsul de a aplauda. Faptul că Sair Yonka purta un costum negru de stil militar, dar lipsit de orice însemne de grad, i se păru lui Vorru oportun. Yonka nu-şi abandona trecutul militar, ci doar înceta să mai aibă legături cu Isard. *Primul mynock care a fugit de pe nava care arde în atmosferă*. Tonul vocii lui Yonka – egal, dar plin de convingere – contrasta puternic cu furia care se acumula în mod clar în Isard.

— După ce m-am gândit, am ajuns la concluzia că a continua să vă slujesc ar însemna să aprob şi să sprijin un rău care poate că ar părea nesemnificativ dacă ar fi pus în aceeaşi categorie cu Împăratul, Darth Vader şi Prințul Xizor. Cu toate astea, mă îndoiesc sincer că miliardele de victime care au suferit din cauza dumneavoastră ar fi atât de încrezătoare în ceea ce vă priveşte. Prin prezenta, demisionez din serviciu şi renunț la loialitatea față de dumneavoastră şi față de ceea ce reprezentați. Acelaşi lucru este valabil şi pentru echipajul meu, cu excepția acelor loialişti pe care i-ați avut la bordul *Avariției*. Când au fost informați de noua evoluție a lucrurilor, au deturnat o navetă din clasa Lambda şi ne-au forțat să îi distrugem.

Yonka îşi încleştă mâinile la spate.

— Ştiu că intenția dumneavoastră va fi să ne vânați şi să ne exterminați. Nu există nicio îndoială că, având distrugătoarele *Virulența* şi *Lusankya*, ați putea face asta, dar nu veți avea şansa. Cea mai mare parte a carierei mele a fost efectuată în zona Inelului Exterior – cunosc lumi şi sisteme pe care nu le-ați putea găsi niciodată. Căutând *Avariția*, vă veți lăsa vulnerabilă în fața duşmanilor care vă pot distruge.

Imaginea se estompă într-un gri static, apoi dispăru, lăsând-o pe Isard să privească înapoi spre Vorru.

— Mi-ai spus odată că avea o amantă, acest Căpitan Yonka.

Vorru încuviință din cap.

— Pe Elshandruu Pica.

— Pune să fie ucisă, spuse încet Isard, surprinzându-l pe Vorru cu abilitatea ei de a nu-şi lăsa furia să-i influențeze cuvintele. Şi pe toți copiii pe care îi are, frații, familia ei.

— Nu şi familia lui?

Isard pufni apăsat şi aspru.

— Am primit holograma acum trei ore. Exterminarea familiilor echipajului a început atunci. Țineți minte că, în calitate de Director al Serviciului Imperial de Informații, am mai trecut prin această rutină. Am observat întâmplător că informațiile despre amanta lui Yonka nu se aflau în dosarul său. Nu le colectați în scopuri personale, nu-i aşa, domnule Ministru Vorru?

Micuțul om închise ochii pe jumătate.

— Aşteptam doar o confirmare înainte să înregistrez ceva în dosar, doamnă Director. Îşi deschise mâinile cu inocență. Mă miră doar dorința dumneavoastră de a merge după amanta lui. Doar nu vă imaginați că l-a influențat în această decizie, nu?

— Nu, bineînțeles că nu. Isard îşi încrucişă mâinile. Ea moare pentru a-i provoca durere. Puneți ca moartea ei să fie holografiată – i-o voi arăta lui Yonka în

timp ce *îl prelucrez.*

— Cum doriți, doamnă Director. Vorru se înclină în timp ce-i răspundea, dar în interior simțea doar dispreț pentru ea. *Aellyn Jandi va fi departe de tine pentru că asta te va frustra, Inimă de Gheață.* Plecarea *Avariției* ne pune într-o poziție curioasă. Capacitatea noastră de a păzi convoaiele a fost înjumătățită, dacă nu cumva plănuiți să scoateți *Lusankya* de pe orbită şi să o forțați să îndeplinească această sarcină.

O sprânceană se arcui peste ochiul ei roşu.

— Şi să lăsăm Thyferra vulnerabilă la un atac al lui Antilles sau la o revoltă a Ashernilor? Mă crezi mai nebună decât m-a considerat Yonka.

— Nici pe departe, doamnă. Doar o persoană confruntată cu decizii dificile.

— De aceea te am pe tine ca să mă sfătuieşti, Vorru. Isard îl fixă cu privirea, făcând să i se înroşească fața. Ai dreptate – nu putem să ne păzim convoaiele cu bacta şi să prevenim o revoltă aici. În plus, dacă nu facem nimic, Antilles va deveni mai îndrăzneț şi ar putea convinge o serie de lumi să se alieze cu el pentru a putea lua cu forța ceea ce ne este teamă nouă să expediem. Asta ne-ar distruge. În fața acestei situații, nu văd decât o singură alegere clară.

Vorru închise ochii pe jumătate*. Nu vrea să se predea, deci trebuie să fie vreo nouă atrocitate pe care o plănuieşte.*

Isard zâmbi uşor.

— Cred că dumneavoastră, domnule Ministru Vorru, ați fost cel care a remarcat că nu-l putem distruge pe Antilles până nu determinăm unde se află baza lui. Rapoartele în ceea ce priveşte căutarea acelei baze, mi s-a spus de către dumneavoastră, au fost zadarnice, deoarece Antilles şi ai săi sunt foarte precauți în modul în care acceptă produse de la străini – doar oamenii în care are încredere au voie să intre în baza sa.

Vorru încuviință din cap.

— Aceasta este problema, doamnă Director.

— Nu mai este. Antilles putea să opereze fără să îşi asume riscuri pentru că i-am dat timp să facă acest lucru. Intenționez să îl lipsesc de acest timp. Rebelii au operat întotdeauna cel mai bine atunci când nu au fost supuşi la presiuni şi li s-a permis să opereze pe propria lor scară de timp.

— Ați găsit o modalitate de a-l face să acționeze mai repede? Tonul întrebător al lui Erisi subliniase propriile gânduri ale lui Vorru. Amenințarea unei lumi nevinovate ar putea să o facă, dar pentru a deplasa acolo suficiente forțe pentru a realiza acest lucru, asta ar lăsa Thyferra vulnerabilă.

Isard izbucni într-un râset uşor, triumfător.

— Nu ați văzut-o, niciunul dintre voi. Am găsit o modalitate de a face presiuni asupra lui Antilles şi de a face Thyferra mai sigură. Am făcut o analiză a producției de bacta de aici şi am stabilit că industria bacta are nevoie de doar un milion opt sute de mii de Vratixi pentru a exploata toate instalațiile pe care le avem la o eficiență de sută la sută. Asta înseamnă că există un milion de Vratixi în surplus pe planetă. Am ordonat adunarea şi detenția a o mie de Vratixi pe zi în următoarele 30 de zile. La sfârşitul acestei perioade voi dispune uciderea tuturor şi voi începe să colectez două mii pe zi. Voi continua în acest mod până când vom reduce populația de lucrători sau până când va încerca Antilles să mă oprească.

Zâmbetul lui Isard evidenție cât de mândră era de ea însăşi pentru că elaborase acest plan, iar Vorru se simțea înclinat să fie de acord cu ea. Simplitatea şi

eleganța planului făceau din el un plan care putea fi pus în aplicare imediat, iar factorul *termen limită* însemna că Antilles urma să reacționeze. *Acest lucru l-ar putea aduce după noi şi, în acest caz, i-ar putea expune baza în fața navelor noastre.*

Erisi ridică o mână.

— Doamnă Director, presupun că veți prezenta această politică şi acest plan ca pe ceva destinat doar publicului Thyferran – făcându-l să pară ca şi cum ar fi folosit ca mijloc de suprimare a Ashernilor. A-l provoca pe Antilles în mod deschis ar însemna să-i treziți suspiciunile. Nu este un om prost, aşa că va fi atent, dar nu este nevoie să-l facem să se mai gândească încă o dată la detalii.

Vorru interveni imediat.

— O sugestie excelentă, doamnă Director. Dacă veştile despre acest program vin din partea localnicilor, ar putea părea că ați încercat să îl țineți secret. Antilles va simți cu siguranță presiunea de a interveni. Un beneficiu în plus este că vom avea şanse sporite să detectăm rețeaua locală de comunicații secrete a lui Antilles şi să o întrerupem.

— Într-adevăr, acestea sunt beneficii suplimentare. Deşi nu mi-ar plăcea să se creadă că încerc să ascund cu viclenie informații de Antilles, aş putea afişa un aer de dispreț, ca şi cum toată treaba ar fi, ca şi el, sub atenția mea. Isard îşi desfăcu mâinile, apoi le apăsă una lângă alta, vârf de deget cu vârf de deget. Sunt de acord cu amendamentele voastre la planul meu. Îl punem în aplicare începând de mâine.

Vorru zâmbi.

— Îmi voi alerta agenții să fie deosebit de vigilenți la orice activitate a lui Antilles.

Erisi îi oglindi zâmbetul.

— Iar semenii meu vor fi pregătiți să lupte cu *Vagabonzii*, fie aici, fie la bârlogul lor.

— Excelent. Ambele mâini ale lui Isard se strânseră în pumni. O lună. Antilles mai are de trăit doar o lună. Apoi, după ce va fi eliminat, Imperiul se va ridica din nou şi ordinea firească a lucrurilor va fi din nou restabilită.

Capitolul 31

Oboseala făcea ca ochii lui Corran să se simtă ca şi cum cei doi sori gemeni ai lui Tatooine i s-ar fi instalat în craniu. Ciocăni în tocul uşii biroului lui Booster, dar se abţinu să se sprijine prea mult de el, ca nu cumva să adoarmă în picioare. El şi Ooryl dăduseră o fugă până pe Thyferra, lovind câteva sisteme aflate pe traseu ca să le fie imposibil să fie urmăriţi înapoi la Yag'Dhul. O călătorie directă le-ar fi luat douăsprezece ore standard – traseul lor adăugase încă douăsprezece în plus la acest timp. Deşi reuşise să doarmă puţin în timp ce se afla în hiperspaţiu, călătoria îl lăsase cu sentimentul că îşi petrecuse ultimele două zile în burta unui Sarlacc.

Wedge, aşezat în faţa biroului lui Booster, îşi ridică privirea.

— Ai fi putut să te opreşti să iei o masă înainte să te prezenţi la raport, Corran.

Sigur, şi să presupună Booster că pot să mă gândesc doar la mine când am fost într-o misiune importantă ca asta?

— Nu mi-e foame, Wedge. Veştile mi-au cam tăiat pofta de mâncare.

Booster îşi arcui o sprânceană albă deasupra ochiului său stâng artificial.

— Deci ai reuşit să confirmi rapoartele de la Thyferra?

Corran încuviinţă din cap.

— Conform interceptărilor de comunicaţii, în urmă cu aproximativ două săptămâni *Inimă de Gheaţă* a iniţiat un program prin care adună câte o mie de Vratixi pe zi şi plănuieşte să-i execute atunci când va avea cu totul treizeci de mii. În acel moment, dacă rezistenţa Ashernilor la regimul ei nu a încetat, va aduna şi mai mulţi.

Vocea lui Wedge coborî într-un mârâit grav.

— În sfârşit, crede că a găsit o modalitate de a ne ademeni.

Corran ridică încet din umeri.

— Am monitorizat anunţurile publice şi mesajele codificate în privat de la Iella şi Elscol. Totul pare să indice că acest program este unul exclusiv intern. Nu s-a menţionat nimic despre noi sau despre ceea ce am făcut.

Booster izbucni într-un râset strident.

— Crezi că ar spune ceva direct pentru a ne motiva? Asta ne-ar face să bănuim o capcană.

Corran se încruntă.

— Deci, din moment ce nu a spus nimic despre noi, este o capcană menită să ne prindă? Cred că ai un program de teorie a conspiraţiei care funcţionează în plus pe datapadul tău, Booster.

Wedge se lăsă în faţă şi ridică o mână pentru a anticipa răspunsul lui Booster.

— Nu contează ce a vrut *Inimă de Gheaţă* – deşi cred că Booster are mai multă dreptate decât tine aici, Corran – este clar că avem două săptămâni la dispoziţie pentru a o împiedica să măcelărească o populaţie de treizeci de mii de Vratixi. Conspiraţie sau nu, capcană sau nu, trebuie să acţionăm.

— Nu spuneam că nu trebuie să acţionăm, Wedge. Corran îşi scutură capul pentru a-şi limpezi mintea. Spun doar că nu e o încercare evidentă de provocare.

— CorSec a ratat întotdeauna ceea ce era evident. Booster pufni dezgustat,

apoi apăsă câteva taste pe datapadul care se afla centrat pe biroul său. Inițiem noi lucrurile?

— Putem? Ochii căprui ai lui Wedge se îngustară. Cum stăm cu lucrările de reparații?

— Unitățile de senzori şi de țintire sunt toate la locul lor. Dacă folosim echipajele de pe cargoboturile pe care le avem prin preajmă, pot avea lansatoarele gata într-o săptămână. Booster îşi ridică privirea. Karrde are pregătit chiar şi ultimul nostru transport de rachete de şoc şi torpile protonice. La o oră după ce îi voi trimite un mesaj prin HoloNet, convoiul său ar trebui să fie pregătit. Îl putem avea aici într-o zi, cu bateriile de rachete şi încărcătoarele de torpile complet pregătite douăsprezece ore mai târziu, dacă totul merge bine.

— Cum rămâne cu proiectorul de puț gravitațional?

— L-am găsit, şi este în curs de instalare chiar acum.

— Bine. Să punem lucrurile în mişcare. Contactează-l pe Karrde şi stabiliți o întâlnire peste douăzeci şi patru de ore. Wedge se uită la Corran. Până atunci vei fi gata să conduci un zbor pentru a-i escorta?

Corran ezită, nefiind sigur că ceea ce auzise era într-adevăr ceea ce spusese Wedge.

— Să-i escortăm până aici?

— Să fie treizeci şi şase de ore – lasă-l să doarmă puțin.

— Bine, Booster, asta ar trebui să meargă.

— Stai, stai, stai, stai. Corran îşi ridică mâinile. Chiar intenționezi ca eu să aduc convoiul lui Karrde aici? Nu o să stabilim un loc de transfer?

Wedge clătină din cap.

— Nu. Timpul este esențial.

— Dar, Wedge, domnule, îmi cer iertare, dacă facem asta, atunci Isard va şti unde ne aflăm. *Lusankya* şi *Virulența* ar putea fi aici în doar douăzeci şi patru de ore după ce ne întoarcem cu convoiul. Corran se încruntă şi îşi frecă o mână peste fruntea încrețită. Credeam că Booster a stabilit că cineva din organizația lui Karrde i-a furnizat lui Isard datele pentru a pregăti ambuscada de la Alderaan. Practic, o invitați pe Isard aici.

Booster zâmbi.

— Chiar asta este ideea, Corran, o *invităm* aici.

— Dar nu puteți face asta! Chiar dacă această stație ar fi ticsită de lansatoare de rachete, nu avem cum să doborâm un Super Distrugător şi un Distrugător Imperial.

Wedge clătină din cap.

— Îți înțeleg protestul, Corran, dar nu eşti la curent cu planurile pe care Booster, Tycho şi cu mine le-am pus la punct pentru a face față lui Isard şi flotei sale. Ştii că i-am distrus forțele încetul cu încetul, ceea ce cu siguranță făcea parte din planul nostru general, dar a trebuit să luăm decizii cu privire la ce să facem dacă *Inimă de Gheață* ne va forța mâna, şi a făcut-o.

— Atunci spuneți-mi care sunt planurile, ca să nu cred că v-ați pierdut mințile.

— Nu pot face asta, CorSec. Booster îşi închise datapadul cu un clic. O să ieşiți să preluați convoiul şi să-l aduceți aici. Dacă Isard decide să acționeze mai devreme şi să ne ia piloții ostatici, nu poate să te tortureze pentru a scoate de la tine informații pe care nu le ai.

Wedge dădu din cap în semn de acord.

— Şi am nevoie ca tu să conduci zborul de escortă, pentru că Isard şi agentul ei nu vor crede că este real dacă nu aducem zborul tu, Tycho sau eu. Nu vreau să te exclud aşa, dar cu cât ştii mai puțin, cu atât mai puțin poți dezvălui.

Corran simți cum i se face pielea ca de găină şi îl cuprinde un val de oboseală.

— Înțeleg ce spui, Wedge, dar eşti sigur că va funcționa?

Booster izbucni în râs.

— Sigur? Sigur? Bineînțeles că nu e sigur. Omul care pariază doar pe ceva cert nu are curaj.

— Am suficient curaj, Booster, dar nu-mi place să îl risc, sau viața mea, sau a prietenilor mei, dacă nu e nevoie. Certitudinea, sau ceva cât mai aproape de ea, este ceea ce vreau.

— Şi te mai numeşti Corellian? Bărbatul cel mare pufni batjocoritor în timp ce se lăsa pe spate în scaun. Nu e de mirare că te-ai alăturat CorSec.

— Ce vrea să însemne asta?

— Credeam că este evident, CorSec. Dacă ai fi avut curajul necesar pentru viață – dacă ai fi vrut măcar să te consideri demn de fiica mea – nu ți-ai fi petrecut viața în slujba marionetei Imperiului. Ai jucat la sigur când oameni cu adevărat curajoşi se aflau acolo, sfidând guvernul.

Oboseala lui Corran se topi pe măsură ce furia lui creştea.

— Oh, ai de gând să te foloseşti de povestea cu contrabandiştii care sunt cu adevărat patrioți pentru a-ți scuza lăcomia? Lasă-mă să-ți spun ceva, Booster Terrik, poți să te consideri un ticălos nobil dacă vrei, dar adevărul este că tu căutai bani când făceai transporturi, nimic mai mult. Faptul că nu ai plătit taxe pe ceea ce ai importat, faptul că ai încălcat legi, te-ar putea marca ca un fel de protestatar împotriva guvernului în ochii unora, dar eu ştiu adevărul. Ai fost doar un infractor – nu la fel de violent sau de rău ca alții, dar un infractor în egală măsură. Iar acele taxe pe care nu le-ai plătit erau genul de taxe care construiesc drumuri, întrețin porturi spațiale şi care educă copiii. Ceea ce ai făcut tu a fost să le refuzi ceea ce li se cuvenea şi să furnizezi contrabanda care a permis unor organizații precum Soarele Negru şi clanurile Hutt să prospere pe lumea noastră.

Corran îndreptă un deget direct spre Booster.

— Iar în ceea ce priveşte faptul că sunt sau nu demn de fiica ta, eu sunt cel mai demn om pe care l-ai întâlnit vreodată. Fiecare dram de caracter pe care crezi că îl ai, îl are de fapt ea. Şi inteligență, de asemenea, şi curaj. Şi nici măcar tu, Booster Terrik, nu vrei să o vezi încurcându-se cu un bărbat care are principiile şi standardele tale morale.

Booster se ridică din spatele biroului său, cu mâinile strânse în pumn.

— Şi dacă ai fi fost omul care crezi că eşti, Corran Horn, nu ai fi abandonat-o pe Thyferra.

— Abandonată? Gândurile lui Corran se întoarseră la fuga lui nebună către stația de reîmprospătare şi la lupta cu trupele de şoc de la etaj. Nu am abandonat-o. Vrei să vorbim despre abandon? Eu am părăsit-o pentru cinci secunde ca să-i salvez viața. Tu ai părăsit-o timp de cinci ani, Booster, sau ai uitat de vacanța de pe Kessel?

— O *vacanță* pe care *mi-a obținut-o* tatăl tău, Horn.

Wedge se ridică brusc în picioare şi puse câte o mână în mijlocul pieptului fiecărui bărbat.

— În regulă, încetați. Chiar acum.

Le dădu fiecăruia dintre ei o mică împingere, iar Corran se lăsă propulsat

înapoi spre uşă. Wedge se întoarse spre Booster, îşi mută ambele mâini pe umerii bărbatului mai mare şi îl forţă să coboare pe scaun.

— Ascultă-mă, Booster – şi mă vei asculta pentru că nu vrei să te afli în situaţia ca Mirax să-ţi spună asta: Corran Horn, aici de faţă, este unul dintre cei mai deştepţi, pricepuţi şi curajoşi oameni pe care am avut privilegiul să-i cunosc. A evadat dintr-o închisoare care face Kesselul să pară o staţiune cu navete care intră şi ies din oră în oră. A făcut lucruri în misiuni care l-au pus în pericol pentru că acele lucruri salvau vieţile altora. Dacă nu ar fi fost el, Coruscantul ar fi fost încă în mâini Imperiale, iar eu, ca şi fiica ta, am fi fost morţi sau sclavii lui Isard. Când ai sosit pe această staţie, ai spus că ai crezut că eu ar fi trebuit să o protejez pe Mirax de Corran. Wedge clătină din cap. În realitate, am fost foarte bucuros când au devenit prieteni. Mirax avea nevoie de cineva la fel de stabil ca şi Corran, pentru că nu era niciodată cu adevărat sigură unde eşti sau ce se întâmplă cu tine. Iar Corran, avea nevoie de cineva care să aibă curiozitatea şi fervoarea pentru viaţă a lui Mirax, pentru că fusese izolat de toţi cei pe care îi cunoştea şi în care avea încredere. Amândoi erau giroscoape care trebuiau să fie echilibrate, iar ei au făcut asta unul pentru celălalt.

Înainte ca Corran să înceapă să rânjească triumfător, Wedge se răsuci şi îi înfipse un deget în piept.

— Şi tu, prietene, trebuie să ai o anumită perspectivă aici. Îl vezi pe Booster ca pe vechiul duşman al tatălui tău, iar tatăl tău nu este aici pentru a-l pune la locul lui. Ei bine, tu nu eşti tatăl tău. Lupta lor nu e lupta ta, şi nu-i poţi lua locul tatălui tău aici. Şi ar trebui să fii destul de inteligent ca să ştii că Booster nu are o problemă cu tine pentru că ai fost fiul lui Hal Horn – are aceeaşi problemă cu tine pe care orice tată ar avea-o cu orice bărbat care îi iubeşte fiica. Ea este cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

Corran aprobă din cap.

— Şi este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie vreodată.

— Corect, ceea ce înseamnă că voi doi aveţi mai multe în comun decât ar recunoaşte oricare dintre voi. Acum ar fi bine să vă gândiţi amândoi la asta: Mirax vă iubeşte pe amândoi, aşa că, dacă nu cumva credeţi că nu mai are deloc gusturi sau discernământ în privinţa caracterului, mai bine v-aţi gândi că sunteţi amândoi demni de respectul celuilalt. Wedge îşi încrucişă braţele şi se poziţionă astfel încât să-i poată vedea pe amândoi cu uşurinţă. Nu mă aştept să ajungeţi vreodată în punctul în care să vă placeţi cu adevărat unul pe celălalt, dar, când vă veţi comporta amândoi ca nişte adulţi, veţi fi mai presus de acest gen de ciondăneli.

Corran îşi ridică privirea şi o întâlni în mod deschis pe cea a lui Booster. *Aştepţi să vezi dacă cedez, nu-i aşa? Aştepţi să vezi dacă mă dau bătut.* Într-o nanosecundă, Corran se hotărî să nu cedeze, să nu-şi schimbe niciodată părerea despre Booster. Deşi tot ce spusese Wedge era adevărat – şi avea al naibii de mult sens – Corran fusese crescut în spiritul rivalităţii tatălui său cu Booster Terrik. *Dacă voi ceda, îmi voi trăda tatăl.*

Sau nu? Corran se încruntă în timp ce se gândea la tatăl său şi la viaţa pe care o dusese acesta. Hal Horn trăise ani de zile ştiind că era de fapt fiul unui Jedi şi că era supus politicii de exterminare pe care Imperiul o pusese în aplicare în privinţa Cavalerilor Jedi. Tatăl său ar fi putut face orice pentru a fi în siguranţă. Ar fi putut să se retragă în ţinuturile îndepărtate ale vreunei lumi retrase şi să devină un pustnic, dar el alesese să nu se sustragă de la datoria pe care tatăl său – taţii săi, de

fapt – o îndepliniseră. Un Jedi ajuta la păstrarea păcii şi la respectarea legii. Hal Horn făcuse acelaşi lucru cât de bine putea, lucrând în CorSec, chiar dacă îndatoririle sale l-ar fi putut expune în fața vânătorilor de Jedi ai Împăratului.

Corran îşi dădu brusc seama că rivalitatea tatălui său cu Booster Terrik nu fusese una personală. Hal Horn îl urmărise pe Booster pentru că Booster încălcase legea. Da, faptul că Booster îi scăpase în repetate rânduri îl frustrase, dar motivul urmăririi lui fusese mereu acelaşi. *Nu a permis ca asta să devină ceva personal. Eu am făcut-o şi prin asta mi-am trădat tatăl.* Se uită pentru o clipă în jos şi se gândi la unele dintre exercițiile pe care Luke Skywalker îl îndemnase să le încerce. *Prin faptul că am luat lucrurile la modul personal – cu Kirtan Loor şi Zekka Thyne – am trădat tradițiile Jedi pe care tatăl meu, în felul său precaut, a încercat să mi le insufle.*

Capul lui Corran se ridică în timp ce făcea un pas înainte şi îi întindea mâna lui Booster.

— Tu nu eşti duşmanul meu. Niciodată nu ai fost. Nici eu nu sunt al tău. De dragul fiicei tale, al celor pe care trebuie să-i salvăm şi al memoriei tatălui meu, nu vreau să mă mai lupt cu tine. Asta nu înseamnă că nu vom fi în dezacord – poate chiar violent uneori – dar nu meriți duşmănia mea.

Surpriza înflori încet pe fața lui Booster Terrik. Începu să spună ceva, apoi se opri. Mâna lui se ridică şi o înghiți pe cea a lui Corran.

— În mod normal, aş fi fost supărat că te-am judecat atât de greşit, dar mi-ai confirmat cât de bună cunoscătoare de caractere este fiica mea. Şi ai dreptate, nu vom fi întotdeauna de acord şi îți garantez că ne vom contrazice şi va fi violent, dar asta este în regulă. Suntem Corellieni. Putem face asta.

Wedge îşi lăsă mâna peste a lor.

— Bine. Ştiți, Imperialii de pe Coruscant, obişnuiau să spună că doi Corellieni împreună formează o conspirație. Trei erau considerați a fi o luptă.

— Înseamnă ca erau şi mai proşti. Corran zâmbi. Orice Corellian ştie că trei Corellieni împreună înseamnă o victorie. E timpul să îi reamintim acest lucru lui *Inimă de Gheață* şi celorlalți rămaşi din Imperiu.

Capitolul 32

Corran aruncă o privire la afişajul cronografic de pe monitorul principal al X-interceptorului.

— Whistler, confirmă că am ajuns cu zece minute înainte de ora standard de întâlnire.

Unitatea R2 emise un ton supărat.

— Bine, atunci nu-ți voi mai cere să confirmi cât de mult întârzie – cel puțin nu la fiecare minut.

Corran se forță să expire adânc şi încercă să inspire o parte din pacea interioară pe care Luke îi indicase că o astfel de respirație purificatoare ar trebui să o lase în urmă. Nu reuşi, iar asta nu făcu decât să-i sporească frustrarea. În ciuda faptului că acceptase misiunea, nu-i plăcea să fie cel care să-l atragă pe agentul lui Isard la Yag'Dhul. Deşi ştia că trucul de înşelăciune pe care Booster şi Wedge îl plănuiseră ar fi făcut cu siguranță ca descoperirea bazei lor să pară întâmplătoare, fiecare secundă de întârziere a oamenilor lui Karrde permitea să crească în mintea lui imaginea unei forțe Thyferrane de intervenție care urma să apară şi să se năpustească asupra lor.

Nu ar fi fost atât de rău, dar Corran nu venise singur. Gavin, Rhysati şi Inyri zburaseră cu X-interceptoarele lor pentru a-i asigura un zbor în deplină siguranță, iar Mirax venise cu *Pulsar Skate*. Niciunul dintre ei nu bănuia cât de periculoasă putea fi misiunea lor – şi Corran recunoştea că şansele ca ei să sfârşească morți în această misiune nu erau mai mari decât în oricare alta – dar cu toate astea s-ar fi simțit mai bine dacă le-ar fi putut spune ce se întâmpla cu adevărat. *Desigur, asta ar fi însemnat că şi eu ar fi trebuit să ştiu ce se întâmplă.*

O lumină clipi pe consola sa de comunicații. Apăsă pe butonul de sub ea.

— Aici *Nouă*.

— Sunt *Skate*, *Nouă*. Vocea lui Mirax sunba plăcută şi îi atenuă imediat frustrarea. Deci, dacă tot aşteptăm, vrei să-mi spui ce i-ai spus tatălui meu?

Corran se încruntă.

— De unde ştii despre asta?

— Ei bine, aş putea spune că vorbeşti în somn, dar nu o faci. Tonul vesel din vocea ei îi transmise imaginea feței ei zâmbitoare. Când am plecat, tatăl meu mi-a trimis un mesaj personal. În mod obişnuit, îmi spune că ar trebui să mă asigur că ai grijă de mine. De data asta a spus că eu ar trebui să fiu cu ochii pe tine şi să-ți urmez indicațiile. E o mică diferență acolo.

— Da, doar un pic.

— Şi?

— Am avut o discuție.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a spus, sau trebuie să-l conving pe M-3 că trebuie să petreacă mai mult timp în preajma ta?

— Hei, nu e niciun motiv să scoatem turbolaserele. Corran ezită o clipă, apoi suspină. Tatăl tău şi cu mine ne-am certat. A spus că te-am abandonat pe Thyferra...

— Ce?!

— Şi eu l-am acuzat că te-a abandonat când a plecat pe Kessel.

— Ce?! Chiar i-ai spus asta?

— Da, apoi i-am spus că tu eşti tot ce şi-a dorit el să devii şi că ultima persoană care ar trebui să fie interesată de fiica lui ar fi cineva care are acelaşi grad de moralitate şi responsabilitate ca şi el.

— Şi încă mai ai brațele şi picioarele intacte?

— Tatăl tău nu este chiar un Wookiee, Mirax. Corran izbucni într-un râset forțat. În plus, în acel moment a intervenit Wedge.

— Ah, asta explică de ce sunteți amândoi încă în viață.

— Corect. Wedge a subliniat că, din moment ce ne iubeşti pe amândoi, avem mult mai multe în comun decât în contradictoriu. A spus, în esență, că ar trebui să ne maturizăm şi să începem să ne comportăm ca nişte adulți.

Mirax râse uşor.

— Pun pariu că tatăl meu a reacționat bine.

— L-a ascultat, iar noi doi eram pregătiți să reîncepem cearta, dar am lăsat lucrurile să zburde prin mintea mea şi mi-am dat seama că îmi displăcea de tatăl tău din motive greşite. Undeva, în sinea mea, m-am gândit că aveam o datorie față de tatăl meu să continui rivalitatea cu tatăl tău, apoi mi-am dat seama că tatăl meu nu a permis ca acea problemă să devină personală. S-ar putea să-l fi vânat pe tatăl tău cu ceva mai mult entuziasm, pentru că tatăl tău nu i-a uşurat situația, dar nu-l ura pe Booster. Permițându-mi să fac asta, însă, chiar am mers împotriva a tot ceea ce a încercat tatăl meu să mă învețe.

— Pot să înțeleg asta. Vocea lui Mirax se înmuie. Şi te cam deranjează că tatăl tău nu ți-a spus niciodată cine a fost cu adevărat bunicul tău, nu-i aşa?

Corran se gândi o secundă, apoi dădu din cap.

— Cred că da, dar nu tocmai în sensul în care m-aş fi aşteptat. O parte din mine crede că ar trebui să mă simt trădat pentru că a ținut acest secret față de mine, dar nu e aşa. De fapt, păstrând secretul față de mine, m-a ținut în siguranță. Ceea ce nu ştiam nu puteam dezvălui. Încă nu ştiu dacă bunicul Horn a ajutat şi alte familii de Jedi Corellieni să se ascundă, dar dacă ar fi fost descoperit unul, ar fi putut fi descoperiți mai mulți. Iar tatăl meu chiar a încercat să-mi insufle codul de onoare pe care îl aveau Jedii. De asemenea, m-a învățat să am încredere în instinctele şi intuițiile mele, care sunt sclipiri ale oricărei urme de talent pe care îl am. Ceea ce mă deranjează este faptul că, ştiindu-l pe tatăl meu, acesta trebuia să fi fost extrem de mândru de moştenirea noastră. Probabil că ar fi vrut să mi-o împărtăşească şi ar fi făcut-o, bănuiesc, după moartea Împăratului, dar Bossk l-a ucis înainte să se întâmple acest lucru. M-am gândit că ar fi găsit o modalitate de a-mi da informația dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

— Dar bunicul tău, Rostek Horn?

— Este pe Corellia, sub regimul Diktatului. Nu am avut ocazia să comunic cu el. Poate că atunci când totul se va termina, va exista o posibilitate. Totuşi, mi-ar fi plăcut să-l aud pe tatăl meu vorbind despre tatăl său.

Whistler ciripi. Corran aruncă o privire la monitorul său.

— Whistler, ce vrei să spui prin *Tot ce trebuie să faci este să întrebi*?

Droidul ciripi din nou.

— Bine, deci afirmația se explică de la sine. Ce se va întâmpla dacă întreb?

Whistler emise un tril triumfător.

— Ce spune Whistler, Corran?

— Doar o secundă, Mirax. Corran întinse mâna şi trecu un deget pe sub literele care străluceau pe monitorul său. Cred că nu ar trebui să fiu surprins, dar sunt. Tatăl meu a criptat un fişier holografic şi l-a încărcat în Whistler. Se pare că a făcut asta în momentul în care m-am alăturat lui în CorSec – deşi Whistler spune că mesajul a fost înregistrat cu mult înainte de asta – în caz că urma să i se întâmple ceva. Whistler spune că a fost instruit să redea fişierul pentru mine în orice moment în care aş întreba despre el şi aş putea furniza cheia de criptare. Presupun că acea cheie este fie *Nejaa Halcyon*, fie numele adevărat al tatălui meu, *Valin Halcyon*.

În timp ce Corran îi explica lui Mirax ceea ce îi spunea droidul, un fior îi străpunse carnea. Simțea ca şi cum tatăl său se întorcea din mormânt pentru a-l atinge şi se mira cum anticipase tatăl său faptul că, în cele din urmă, Corran va descoperi suficient de multe lucruri despre moştenirea sa pentru a găsi fişierul valoros. Înainte să fi auzit vreodată de Nejaa Halcyon, Corran ar fi pus previziunea tatălui său pe seama norocului sau chiar a coincidenței, dar ştia pe deplin că Jedii nu credeau în niciuna dintre ele. *Tatăl meu ştia că într-o zi voi dori aceste informații, aşa că a pregătit o cale prin care să le obțin.*

Acea revelație dezvăluia o nouă vizuină de Hutti şi fiecare dintre ei era un Lord criminal. Se gândi la invitația lui Luke Skywalker de a i se alătura şi de a se antrena pentru a deveni Cavaler Jedi. *Tatăl meu a creat acest fişier în speranța că voi reuşi să fac exact asta?* Pentru că fişierul fusese creat cu mult înainte să fie confirmată revenirea unui Jedi, Corran ştia că tatăl său nu ar fi putut anticipa această invitație din partea lui Luke. *Sau ar fi putut?* Indiferent de asta, tatăl său intenționase ca mesajul său să-l inspire pe Corran să afle mai multe despre moştenirea sa?

Droidul ciripi o întrebare.

— Nu, Whistler, păstrează mesajul. Acum nu e momentul să ne uităm la el.

— De ce nu, Corran? Avem timp de pierdut.

— Pentru că, Mirax, nu am timp să mă gândesc la toate întrebările pe care le-ar putea ridica.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să mă convingă să mă răzgândesc în legătură cu răspunsul dat lui Luke Skywalker. Poate că ceea ce are să-mi spună tatăl meu în mesaj mă va determina să realizez că ar trebui să învăț să devin Cavaler Jedi. Acea decizie ar forța alte decizii, iar o parte dintre acestea nu vreau să le iau – în primul rând decizia de a te părăsi pentru a pleca să studiez căile Forței. Celelalte responsabilități pe care le am – față de escadrilă şi față de prizonierii pe care îi vom elibera – fac dificilă o astfel de decizie. În acest moment trebuie să mă pot concentra asupra a ceea ce fac.

— Deci nu vei rula mesajul?

Corran clătină din cap.

— Nu chiar acum, cu siguranță nu până când situația cu Thyferranii nu se va fi terminat.

— Ceea ce aud în vocea ta, Corran, este că s-ar putea să nu-l vezi niciodată.

— Mă cunoşti foarte bine, iubire. Corran închise ochii pentru o clipă şi îşi înghiți nodul din gât. Întinse o mână şi strânse Creditul Jedi de aur pe pielea sternului său. Această hologramă este ultimul lucru pe care tatăl meu mi l-a lăsat, dar nu ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi crezut că îmi va bulversa complet viața.

— Poți fi sigur de asta?

— Da. Dacă ar fi fost ceva ce trebuia să aud, pentru binele meu, Whistler nu ar

fi fost instruit niciodată să aştepte până când aş fi cerut să fie ascultat. Corran râse, iar asta îi alină senzaţia de apăsare din gât. Tatăl meu a avut încredere în mine să iau propriile decizii şi să mă descurc cu consecinţele.

— Această încredere, Corran, este ultimul lucru pe care tatăl tău ţi l-a lăsat. Este un dar foarte preţios, într-adevăr, şi unul care ţi se potriveşte foarte bine.

— Mulţumesc, Mirax.

Whistler ţipă un avertisment, determinându-l pe Corran să se uite la monitorul său. O duzină de nave ieşiră din hiperspaţiu în formaţie de săgeată şi se îndreptau direct spre escorta *Vagabond*. Whistler, extrage rapoartele de la fiecare dintre ele, apoi vezi dacă navele corespund cu profilurile de greutate şi performanţă menţionate. Apăsă pe un comutator de pe unitatea sa de comunicaţii, aducându-l online cu frecvenţa tactică a Vagabonzilor.

— *Trei*, *Cinci* şi *Şase*, împrăştiaţi-vă şi efectuaţi scanări de viaţă ale navelor. Dacă vreuna dintre acele nave are mai mulţi membri ai echipajului decât ne aşteptăm, vreau să aflu.

Corran aşteptă cinci minute ca celelalte X-interceptoare să adune datele şi ca Whistler să le prelucreze pe toate. Diferitele cargoboturi păreau să aibă o masă cam cât ar fi trebuit să aibă pentru încărcăturile declarate, şi niciunul dintre ele nu era încărcat cu trupe, aşa că presupuse că totul era în regulă.

— Convoiul este sigur din punctul meu de vedere, Mirax.

— Am înţeles, *Nouă*. Aici *Pulsar Skate* către *Diadema Împărătesei*. Aţi fost autorizaţi să continuaţi călătoria.

— Am înţeles, *Skate*. Dă-ne coordonatele şi putem porni operaţiunea.

— Transmit coordonatele pentru vectorul de ieşire, durata saltului şi viteză.

Corran urmări fluxul de date care se scurgea în partea de jos a monitorului său şi se întrebă cum îl interpreta Melina Carniss. Îşi închipuia că va fi dezamăgită pentru că primul salt fusese doar unul scurt către un sistem fără activitate. De acolo ar fi primit un alt vector de ieşire care i-ar fi pus pe o linie dreaptă spre sistemul Yag'Dhul, dar datele privind viteza şi durata ar fi sugerat că se îndreptau spre un alt sistem mult dincolo de Yag'Dhul. *Ea va anticipa un atac asupra lui Folor în sistemul Commenor*. Corran zâmbi când se gândi la surpriza pe care convoiul o va avea în timpul călătoriei. Viteza care le fusese stabilită le-ar fi permis să se furişeze pe lângă sistemul Yag'Dhul prin hiperspaţiu, dar Booster se gândise la o modalitate de a le încheia călătoria prematur. Proiectorul de puţuri gravitaţionale pe care îl primise de la Karrde şi pe care îl montase pe staţie ar fi creat suficientă umbră gravitaţională pentru a scoate convoiul din hiperspaţiu. Sfârşitul prematur al călătoriei ar fi livrat bunurile acolo unde era cea mai mare nevoie de ele şi ar fi fost un truc menit în mod clar să ascundă locaţia bazei pentru străini.

Ceea ce ar trebui să fie suficient pentru a o determina pe Carniss să creadă că secretul încă este important pentru noi. Corran şi-ar fi dorit foarte mult să cunoască întreaga amploare a planului lui Wedge de a face faţă forţelor lui Isard, dar respecta securitatea oferită de compartimentarea unor astfel de informaţii. *Mă îndoiesc că voi şti tot ceea ce se întâmplă până când totul se va aranja şi voi putea fi informat.*

Corran îşi aduse X-interceptorul pe vectorul de ieşire stabilit şi micşoră acceleraţia la 51% din putere. În hiperspaţiu, X-interceptoarele erau de două ori mai rapide decât cargoboturile, cu excepţia *Diademei* lui Carniss şi a navei lui Mirax. Reducând propulsia la puţin peste jumătate, X-interceptorul ar fi ajuns în sistem

chiar înaintea cargoboturilor şi ar fi putut preveni orice ambuscadă.

Celelalte X-interceptoare îşi desfăşurară aripile.

— *Nouă* către *Skate*. Escorta e gata de plecare.

— Condu-ne, *Nouă*, şi fii atent.

— Ca întotdeauna, *Skate*. N-aş vrea ca tatăl tău să fie dezamăgit de mine.

Capitolul 33

Melina Carniss reuşi să îşi alunge zâmbetul de pe chip şi uşoara dezinvoltură din glas, în ciuda faptului că era nerăbdătoare să părăsească staţia Yag'Dhul.

— Nu, Mirax, nu e nevoie să îţi ceri scuze. M-am bucurat de compania ta în ultimele două zile. M-aş fi simţit destul de nelalocul meu şi singură, dacă nu m-ai fi luat sub aripa ta.

Mirax zâmbi.

— Mă bucur că te simţi aşa. Uneori sunt acuzată că sunt oarecum sufocantă.

Oarecum? Fată, ai putea sufoca un Givin, iar ei nu au nevoie să respire.

— Din nou, compania ta a fost apreciată. Şi anunţă-l pe tatăl tău că sunt sigură că Karrde nu va avea o problemă cu faptul că am fost reţinută aici în aşteptarea plăţii. Este foarte înţelegător în acest sens.

Mirax se îndepărtă de pragul uşii turboliftului.

— Ne vedem la următoarea călătorie.

— Sunt sigură. La revedere.

Melina rămase zâmbitoare chiar şi după ce uşa se închisese. *Este exact genul tatălui ei să aibă holocamere de securitate instalate aici, în turbolift. Trebuie să menţin şarada până când mă întorc la bordul Diademei.*

Carniss sperase să plece cât mai repede de pe staţia Yag'Dhul, dar întârzierea plăţii făcuse ca nava ei să fie ultima din convoi care să plece. În ciuda faptului că era o staţie imensă, docurile de andocare ale bazei Yag'Dhul erau în mare parte folosite, ceea ce necesitase o descărcare fracţionată a convoiului. Acea întârziere presupunea că transporturile nu puteau fi verificate, de unde şi motivul pentru care plata era întârziată. Insistenţa lui Mirax de a părăsi *Diadema* şi de a se bucura de facilităţile staţiei nu îi oferise ocazia să trimită un mesaj spre Thyferra pentru a raporta locaţia bazei *Vagabonzilor*. Deşi cu siguranţă era vina lui Mirax că nu reuşise să întocmească raportul mai devreme, cert era că oricum nu voia să-l întocmească până când nu pleca cu nava ei. Navicomputerul ei calculase timpul necesar pentru ca grupul operativ al lui *Inimă de Gheaţă* să sosească la baza Yag'Dhul dinspre Thyferra. Dacă ar fi trimis coordonatele la momentul sosirii, ar fi fost prinsă pe staţie şi ucisă împreună cu toţi ceilalţi. *Deşi Inimă de Gheaţă apreciază informaţiile mele, fără îndoială că sunt considerată dispensabilă.*

Carniss ieşi din turbolift şi trecu printre două cargoboturi ponosite, mergând spre nava ei. Colecţia pestriţă de cargoboturi şi nave de luptă îi amintea de flota despre care Karrde spusese că fusese folosită pentru a cuceri Coruscantul din mâinile lui Isard. *Doar că din această forţă lipsesc Distrugătoarele şi crucişătoarele Mon Calamari.* Cele mai multe dintre nave arătau de parcă ar fi fost asamblate din resturi recuperate de la Endor sau Alderaan. *Distrugătorul Virulenţa al lui Isard ar putea învinge această flotă de unul singur.*

Urcă pe rampa cargobotului ei uşor modificat, Corellian YT-1210, şi o închise în urma ei. Nava în formă de disc avea o pereche de tunuri laser într-o turelă montată deasupra şi dedesubtul unui ansamblu de tuburi de lansare a rachetelor de şoc care trăgeau din partea din spate a navei.

Ceea ce nu pot întrece pot descuraja să mă urmărească.

— Peet, îi strigă pilotului, scoate-ne de pe stație și du-ne spre Corellia. Avem treabă pe Selonia. După ce calculezi traseul și ai orele, anunță-mă. Voi fi în cabina mea.

— Cum ordonați, Căpitane Carniss.

Melina se îndreptă spre cabină și închise ușa în urma ei. Deoarece spațiul era foarte limitat pe cargobot, cabina ei era mică, dar nu lipsită de lux. Aici se număra și o mică unitate de reîmprospătare, ceea ce însemna că nu era nevoită să folosească facilitățile comune cu restul echipajului. Deoarece era singura femeie de la bord, facilitatea avea și o componentă practică, dar servea și pentru a reaminti echipajului de statutul ei superior.

Deschise sertarul din centrul biroului său cu datapad și îl scoase până la capăt. Pe panoul din spate glisă o plachetă de duraplast lungă de un deget, dezvăluind o cavitate mică. Din ea scoase o capsulă subțire, argintie, de mărimea celui mai mic deget al ei. Apoi o puse pe birou, după care puse înapoi la locul lor placheta de duraplast și sertarul. Din echipamentul ei personal scoase două baterii mici și un balon din oțel transparent cu fundul cromat și cu un capac în formă de tambur. Desfăcu două șuruburi de pe fundul flaconului și scoase soclul. În scobiturile din soclu fixă bateriile și capsula. După ce fixă la loc fundul balonului pe recipientul din oțel transparent, aruncă totul în stația de reîmprospătare și o goli.

Fluxul de dezinfectant spălă balonul într-un rezervor. În timp ce *Diadema* se apropia de vectorul de ieșire, pilotul apăsă un comutator care descărca conținutul rezervorului în spațiu. Lichidul se solidifică imediat într-o masă de gheață albastră care continuă să se îndrepte încet spre soarele sistemului. Aveau să treacă luni de zile până când resturile se vor evapora în cele din urmă în *reactorul* solar.

Scăderea bruscă a temperaturii în jurul balonului determină imediat capsula să dea ordine. Un orificiu micuț se deschise în vârful capacului flaconului și o scânteie de la baterii aprinse o cantitate suficientă de rachiu Savareen pentru a arde gheața de pe flacon și a o îndepărta. În același timp, un panou de pe fundul balonului se deschise pentru a expune senzorii electromagnetici care începură să transmită date de sistem către capsulă. Capsula în sine era de fapt inima unui droid sondă. Lipsit de armura și de dispozitivele necesare pentru a-i permite să intre în atmosferă și să opereze într-un mediu ostil, droidul ocupa un spațiu minim și putea funcționa cu ușurință cu ajutorul bateriilor timp de zece ore. Misiunea sa era simplă: să localizeze sistemul în care era aruncat, să localizeze o stație de transmisie HoloNet și să emită un mesaj cu fascicul restrâns care să transmită aceste informații către stație. La rândul ei, stația robotizată urma să transmită informația prin HoloNet către Fliry Vorru, în câteva secunde de la primirea ei.

Cu ajutorul senzorilor, cartografie cerul și compară configurația stelelor cu ceea ce era disponibil în diverse sisteme din galaxie. Deși un catalog complet al sistemelor ar fi necesitat o capacitate de stocare mult mai mare decât cea pe care o poseda droidul sondă, Vorru și oamenii săi eliminaseră fără milă sistemele care nu aveau lumi locuibile, care aveau colonii insuficient dezvoltate pentru a asigura necesarului de întreținere a membrilor *Escadrilei Vagabond* și a navelor lor sau care păreau a fi inadecvate în orice alt mod.

La o oră după ce își începu misiunea, droidul sondă identifică o potrivire în registrul său stelar. Știu că se afla în sistemul Yag'Dhul. Se orientă astfel încât să-și poată transmite mesajul către un satelit HoloNet clandestin, dar întâmpină un

obstacol în calea sa. Recepționând frecvențele de comunicare emanate de obstacol şi văzând câte stele fuseseră şterse de pe cer, nu reuşi să îl identifice ca fiind o stație spațială. Totuşi, catalogase prezența obiectului, după care zbură până la un punct în care putea localiza stația de transmisie. Odată ce îşi găsi ținta, droidul transmise mesajul. Continuă să facă acest lucru pentru următoarele trei ore standard, înainte ca un meteorit să spargă balonul de oțel transparent şi să transforme droidul într-un gunoi care orbita în jurul stației Yag'Dhul.

* * *

Wedge privi piloții adunați din amfiteatrul stației. Toți păreau nerăbdători, ceea ce era bine, dar asta îl surprindea. Când începuse şedința de informare, se aştepta ca expresiile lor înflăcărate să se topească în dezamăgire.

— Deci, iată: în următoarele douăzeci şi patru până la treizeci şi şase de ore anticipăm sosirea navelor *Lusankya* şi *Virulența* aici, la Yag'Dhul. Am început deja o evacuare a stației, navele noastre poziționându-se la marginea sistemului. Poziția le oferă un vector liber de ieşire spre Thyferra, unde veți merge şi voi împreună cu ei. Ați înțeles?

Nawara Ven ridică o mână.

— Iertați-mă, Comandante, dar credeți că dacă punem toate navele să lupte şi apoi să fugă, asta îi va păcăli pe comandanții Thyferrani?

Bror Jace se întoarse în scaunul său pentru a se uita la Nawara.

— Dacă ar fi fost comandanți Thyferrani nu ar fi făcut-o, dar aceştia sunt Imperiali. Sunt obişnuiți să-şi imagineze că Rebelii fug imediat ce-i văd.

Wedge zâmbi la răspunsul lui Jace.

— Aşa cum voi ați simulat o mulțime de atacuri contra navelor, noi am simulat reacțiile probabile la nivelul comandamentului Thyferran. Suntem destul de siguri că vor crede în retragerea noastră, mai ales când vom sări în hiperspațiu pe un vector cu destinația Thyferra. Căpitanul Drysso va presupune că, în disperarea noastră de a salva stația, vom ataca Thyferra. Deoarece navele noastre de luptă sunt de două ori mai rapide decât *Lusankya*, vom avea 12 ore pentru a ataca Thyferra fără a întâmpina opoziție. El ştie că nu ne poate întrece până acolo, aşa că va distruge stația şi apoi va veni după noi.

Corran se încruntă.

— Şi dacă oamenii lui îşi dau seama că ne vom reuni cu navele noastre de transport înainte să plecăm.

— Tot nu este un motiv de alarmă pentru el. *Lusankya* depăşeşte în continuare ca putere de foc întreaga noastră flotă. Mai multe nave nu vor face decât să le ofere artileriştilor săi mai mult antrenament. Wedge ridică din umeri. Ştiu că sunt zeci de întrebări fără răspuns pe care le aveți acum, pentru că am fost destul de vag în legătură cu planul nostru general şi m-am concentrat doar pe rolurile voastre în ceea ce se va întâmpla. Şefii de escadrilă au ordine mai clare despre care vă vor informa la momentul potrivit. În momentul de față am vrut doar să vă anunț că acțiunea este iminentă, aşa că ar trebui să aveți grijă să vă puneți ordine în treburi şi să pregătiți orice holograme pe care doriți să le trimiteți în caz de moarte.

Gavin zâmbi.

— Dar nu aveți de gând să lăsați aceste lucruri aici, pe stație, nu-i aşa?

Wedge râse.

— Nu, le vom trimite pe Coruscant. Să nu vă faceți iluzii că va fi uşor. Mulți dintre noi nu se vor mai întoarce. Va fi un preț teribil de plătit pentru a elibera Thyferra, dar unul şi mai mare dacă nu o eliberăm. Ne vom asuma o mulțime de riscuri, dar nu avem de ales, pentru că va fi cea mai bună şansă a noastră de a o distruge pe Isard. Dacă eşuăm acum, s-ar putea foarte bine ca nimeni altcineva să nu mai îndrăznească să i se opună vreodată.

Asyr lăsă un mic mârâit să-i răsune din gât.

— Deci eşecul nu este o opțiune, nu-i aşa, Wedge?

— Nu şi pentru noi, Asyr, în niciun caz.

* * *

Fliry Vorru se uită la datele care se derulau în aer deasupra holopadului său. Dincolo de numerele verzi strălucitoare, o vedea pe Erisi Dlarit studiind informațiile.

— Destul de ingenios din partea lor, nu-i aşa, draga mea, să aleagă stația Yag'Dhul ca bază. Ai fi putut să ghiceşti.

Erisi încuviință din cap o dată, sec.

— Am ghicit şi am făcut şi eu câteva verificări. Stația a fost declarată distrusă. Pash Cracken a semnat raportul care indica faptul că stația fusese distrusă, aşa că poate că ar fi trebuit să fi fost suspicioasă.

Vorru îi ignoră remarca.

— Nu-ți reproşa nimic, Erisi.

— Nu e cazul, va face doamna Director asta pentru mine, nu-i aşa?

Vorru zâmbi.

— Ah, o cunoşti atât de bine. Se pare că te nedreptățeşte destul de des. Cred că este o situație care ar trebui să se schimbe.

Erisi arcui o sprânceană peste un ochi albastru ca gheața.

— La ce te-ai gândit?

— Să văd dacă raționamentul tău este similar cu al meu. Mi se pare că, după ce *Lusankya* va fi trimisă să distrugă stația Yag'Dhul, cineva din Noua Republică va trebui să ia aminte la câtă putere de foc posedă. În timp ce Zsinj a reprezentat mai mult o amenințare directă – şi de aceea flota Noii Republici este acolo, vânându-l şi, cu puțin noroc, distrugându-l –, Ysanne Isard a reuşit să îşi ridice imaginea destul de considerabil. Noua Republică va fi forțată să se confrunte cu ea mai devreme sau mai târziu, şi înclin să cred că vor opta pentru *mai devreme*.

Pilotul Thyferran clatină încet din cap.

— Te înțeleg până acum.

— Mi se pare că poziția mea aici nu va mai fi una rentabilă. Am reuşit, din poziția mea, să pun deoparte o anumită sumă de credite care ar fi suficientă, să zicem, pentru a cumpăra o planetă. Aş avea nevoie de un personal loial şi chiar de o escadrilă de piloți pentru a-mi ține la distanță rivalii.

— Înțeleg. Şi ați avea nevoie de serviciile mele ca pilot sau de compania mea?

Vorru îşi înclină capul în semn de salut.

— Serviciile tale ca pilot ar fi foarte valoroase pentru mine. Compania ta, pe de altă parte, ar fi neprețuită. Îți las ție alegerea rolului, pentru a fi după cum doreşti.

— Foarte bine, voi începe ca şi comandant al piloților tăi. Erisi îşi împreună mâinile în dreptul spatelui. Cum crezi că se va realiza această dezertare?

— După ce *Lusankya* şi *Virulența* se vor întoarce după ce au distrus stația

Yag'Dhul, vom pleca pe *Virulența* într-un tur de inspecție a instalațiilor. Va avea loc un accident şi noi vom dispărea. Se poate aranja.

— Atunci aranjează. Erisi se uită în jur şi spre ferestrele care arătau vegetația luxuriantă a planetei. *Inimă de Gheață* va găsi o cale să distrugă această lume pe care o iubesc. Nu doresc să fiu aici când se va întâmpla asta.

— Nici eu, dragă Erisi, nici eu.

Capitolul 34

Corran se întinse peste masă din Cafeneaua *Flarestar* şi luă mâna lui Mirax în a lui.

— Mulțumesc.

Ea îi strânse mâna.

— Să fac cinste cu cina nu a fost mare lucru.

— Nu pentru asta îți mulțumesc. Corran se uită în jos la masă, apoi din nou la ea. Văzându-te stând aici îmi amintesc de prima dată când te-am văzut, pe Talasea.

Mirax zâmbi.

— Da, lumina e suficient de slabă aici pentru a fi asemănătoare cu acea lume.

El chicoti.

— Mi-am amintit cât de frumoasă arătai atunci şi cât de frumoasă eşti acum.

— Şi eu îmi amintesc că aveai o figură destul de elegantă în costumul tău de zbor, apoi a trebuit să stric totul aducând în discuție rivalitatea dintre tații noştri.

— Dar am trecut repede peste asta. Apoi mi-am amintit de ultima conversație avută pe Coruscant înainte să plec să cucerim o lume. Zâmbetul lui se restrânse oarecum. Şi apoi am ruinat ceea ce ne propuneam, fiind capturat de Isard.

— Încă o crimă pentru care ar trebui să plătească.

— De acord. Corran se dădu înapoi în timp ce un droid de servire începea să strângă platourile de la masa lor. O mare parte din ceea ce mă rodea în timp ce eram pe *Lusankya*, era faptul că ştiam că mă credeai mort. Nu am vrut să presupun că dispariția mea te-ar fi rănit atât de mult, dar ştiam cum m-aş fi simțit dacă situațiile noastre ar fi fost inversate.

Mirax încuviință solemn din cap.

— Şi acum, în mai puțin de o zi, vom fi aruncați din nou într-o luptă în care am putea muri amândoi…

Corran îi aruncă un zâmbet ironic.

— Nu cumva încerci să transformi asta într-o chestie de genul *culcă-te cu mine la noapte pentru că mâine s-ar putea să murim*, nu?

— Eu? Mirax îşi apăsă pudică o mână pe piept. Nici gând. Nu m-aş gândi niciodată să profit de tine în felul acesta – în ciuda faptului că te-am invitat la o masă fastuoasă.

— Oh, nu?

— Nu.

— De ce nu? Corran pufni. Nu sunt destul de bun pentru tine?

— Eşti, dar, din câte îmi amintesc, tu dormi deja în patul meu.

— Bine spus. Asta face ca acest tip de seducție să fie mai degrabă discutabil.

— Adevărat, dar flirtul este distractiv.

— Şi aici sunt de acord. Corran zâmbi şi îşi accentuă uşor strânsoarea pe mâna ei, făcând tot posibilul să se asigure că nu-i transmite în mână presiunea care i se acumulase în piept. Şi nu mă pot gândi la nimeni cu care aş prefera să flirtez şi pe care să seduc, decât la tine. De fapt, cred că ar trebui să o facem în continuare.

Ochii căprui ai lui Mirax se măriră.

— Locotenente Corran Horn, îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

— Uite, ştiu că poate părea brusc. Adică, ştiu că locuim împreună de când m-am întors din mormânt, dar cu toate misiunile şi călătoriile noastre şi toate celelalte, cred că nu am avut mai mult de trei săptămâni în ultimele patru luni în care am putut petrece cu adevărat timp singuri unul cu celălalt. În ciuda faptului că lucrurile au fost atât de agitate şi haotice, ceea ce ştiu e că îmi doresc mai mult timp petrecut cu tine. Ştiu că nu voi găsi niciodată pe cineva pentru care să simt mai mult decât simt pentru tine.

— E adevărat, pentru că, dacă ai găsi, aş avea grijă să nu mai simți nimic. Mirax îi strânse degetele. Eşti sigur de asta? Nu vrei să vorbeşti cu Iella despre asta?

— Mi-ar spune că am fost un idiot că nu te-am cerut mai devreme în căsătorie. Ea şi Diric erau mai apropiați decât oricare alte două persoane pe care le-am văzut vreodată, şi în ciuda durerii prin care a trecut, nu cred că ar fi renunțat la o clipă din fericirea lor împreună pentru a se simți acum mai bine. De când o cunosc, avea obiceiul de a prezice câte săptămâni vor dura relațiile mele, şi întotdeauna a nimerit la fix. Cu noi, n-a avut nicio predicție.

— Întotdeauna am considerat-o deşteaptă. Mirax îşi ridică mâna dreaptă. Încă un lucru, Corran: Îți dai seama că nu mă îndepărtez de stilul meu de viață sau de tatăl meu. Mirax Terrik pe care o primeşti este Mirax Terrik pe care o cunoşti.

— Cred că eu şi tatăl tău avem o înțelegere, dar chiar dacă nu am avea, tu ai merita. Dă-ți seama că nici eu nu mă voi schimba.

— Nici nu aş vrea să fie altfel.

Corran arcui o sprânceană.

— Şi? Îşi simțea inima bătându-i în piept. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Mirax îi ridică mâna de pe masă şi i-o sărută.

— Da, Corran Horn, vreau.

Tensiunea din el explodă într-un râset nervos care eliberă o singură lacrimă să i se rostogolească pe obraz. Îşi îndepărtă mâna de mâna ei, apoi îşi scoase lanțul de aur şi medalionul Jedi pe care îl purta.

— Această stație nu este un loc bun pentru a găsi bijuterii şi nu am vrut să-i cer Zraii să prelucreze un inel din Quadanium, aşa că tot ce am să-ți ofer este acesta.

Întinse medalionul de lanț, dar Mirax refuză să-l ia.

— Corran, ştiu cât de mult înseamnă acest medalion pentru tine. Este piesa ta norocoasă. Nu-l voi lua, mai ales acum, înainte de atacul care se apropie.

— Mirax, tocmai ai fost de acord să te căsătoreşti cu mine. Orice noroc rămas în medalion a fost în mod clar epuizat. Eşti cea mai importantă persoană din galaxie pentru mine, aşa că dacă asta te va ține în siguranță sau chiar dacă îți va aminti de mine, e mai bine să fie cu tine decât să stea la gâtul meu.

Ea îl acceptă şi fixă cu privirea medalionul care se odihnea în palma ei. Îşi trecu degetul mare peste profilul lui Nejaa Halcyon şi zâmbi încet.

— Crezi că copiii noştri vor semăna cu el?

— Mai bine cu el decât cu tatăl tău. Amândoi râseră. Cel puțin pentru băieți, da. Dacă fiicele noastre vor semăna cu mama lor, voi fi cât se poate de încântat şi la fel de protector față de ele cum este tatăl tău față de tine.

Mirax îşi trecu lanțul peste cap şi îl lăsă să alunece pe sub haine.

— O să-ți găsesc ceva la fel de special ca şi acesta. Poate că voi vorbi cu Zraii să fabrice ceva pentru tine, ceva ce nu vei uita niciodată.

— Cum ar fi?

— Un inel, poate, făcut din corpul *Lusankyei.* Te-a ținut captiv aşa cum tu îmi ții inima captivă.

— Eşti bună, Mirax, chiar foarte bună.

— Sunt cea mai bună, Corran, iar tu mă împingi mereu să excelez.

El zâmbi.

— Deci, când îi dăm vestea tatălui tău?

Mirax păli uşor.

— Acest *când* va fi după cum gândesc eu. Dă-mi ceva timp să mă gândesc la asta. Putem să-i spunem lui Wedge, totuşi, şi unora dintre ceilalți, dar asta poate aştepta până mâine. Avem alte lucruri de făcut în seara asta.

— Cum ar fi?

— Tu, Corran Horn, m-ai cerut în căsătorie, am acceptat şi intenționez să facem totul ca la carte în mariajul nostru. Se ridică de la masă şi îl trase după ea. În acest scop, există anumite lucruri pe care cred că ar trebui să le exersăm până când le vom îndeplini perfect.

* * *

Lui Fliry Vorru îi era uşor să citească emoțiile care îi străbăteau pe cei doi Căpitani. Informarea pe care le-o oferise Ysanne Isard o speria în mod clar pe Căpitanul Lakwii Varrscha. Cu toate că femeia era mai înaltă şi mai musculoasă decât Ysanne Isard, îi lipsea acea energie vitală care îi conferea lui Isard prestanța de comandant. Faptul că femeia ajunsese atât de sus în serviciul Imperial o caracteriza ca fiind competentă, dar Vorru simțea că ascensiunea ei avea mult de-a face cu faptul că îşi legase cariera de cea a lui Joak Drysso şi că steaua în ascensiune a acestuia o târâse până la limitele abilităților ei.

Joak Drysso, spre deosebire de Varrscha, era mic şi butucănos, cu părul încărunțit prematur, care se potrivea cu culoarea ciocului său. În ciuda staturii sale reduse, avea un aer amenințător. Dacă nu ar fi fost perspectiva furnizată de mediul înconjurător, Vorru şi l-ar fi putut imagina ca fiind un soldat din trupele de şoc care stătea la o sută de metri distanță – letal şi deloc dispus să se predea.

Isard alesese să poarte uniforma sa roşie de Amiral pentru şedința de informare, în ciuda căldurii şi a umidității.

— Gata, atunci. Veți ataca o stație spațială de clasa *Empress*. Armamentul şi scuturile sunt minime, deşi nu poate fi trecută cu vederea şansa să fi fost făcute unele îmbunătățiri. Sistemul Yag'Dhul se află la douăzeci şi patru de ore de aici. Mă aştept ca stația să fie distrusă şi să vă întoarceți aici în 60 de ore de acum încolo. Aveți vreo întrebare?

Drysso aprobă brusc din cap.

— Trebuie să mă întreb, doamnă Director, de ce trimiteți atât *Lusankya*, cât şi pe *Virulența* în această misiune. *Lusankya*, după cum bine ştiți, are o putere de foc mai mult decât suficientă pentru a nimici stația. În plus, dispun de douăsprezece escadrile de nave de vânătoare TIE, ceea ce este mai mult decât suficient pentru a copleşi forțele jalnice ale lui Antilles. Chiar şi cele mai generoase estimări ale Ministrului Vorru cu privire la forța *Vagabonzilor* ne oferă un avantaj de doi la unu în materie de nave de luptă şi, oricât de buni ar fi, nu pot spera să ne învingă.

Vorru îşi drese glasul.

— Ați uitat de Crucişătorul de Război Alderaanian?

— Puterea sa de foc este neglijabilă. Un Super Distrugător poate absorbi toate daunele pe care le poate face şi tot îl poate distruge pe îndelete. Voi desemna două escadrile de TIE-uri pentru a-l ține departe de mine. Nu este nevoie ca *Virulența* să vină cu mine în această misiune. Mai mult, plecarea sa de pe Thyferra pune această lume în pericol.

Isard clipi din ochi.

— În pericol? Față de cine?

— Antilles şi oamenii lui. Amintiți-vă, X-interceptoarele sale sunt capabile să se deplaseze prin hiperspațiu. Dacă vor fugi când ajungem noi, vor putea veni aici şi vor avea la dispoziție 12 ore pentru a efectua operațiuni împotriva pozițiilor noastre, înainte ca noi să ne întoarcem.

Vorru se încruntă.

— În ce scop? Antilles nu poate cuceri această planetă fără trupe.

— Dar le are deja, domnule Ministru Vorru, în rebelii Ashern.

Isard respinse schimbul lor de replici.

— Nu contează – orice câştiguri pe care le-ar înregistra în absența ta vor dispărea când te vei întoarce.

— Lăsând aici *Virulența*, am împiedica chiar şi câştigurile infime. Drysso îşi mângâie barba de țap. Deşi am cel mai mare respect şi încredere în Căpitanul Varrscha, nava ei nu este necesară în această misiune.

— Şi nici nu este necesar pentru a proteja Thyferra. Isard zâmbi uşor. Am *Corpul Thyferran de Apărare Internă* pentru a-i alunga pe *Vagabonzi*, dacă fac ceea ce spui că vor face. Cei câțiva pe care îi va lăsa *Corpul de Apărare* să supraviețuiască vor fi inutili pentru rebelii Ashern. Putem rezista cu uşurință timp de douăsprezece sau douăzeci şi patru de ore – indiferent de cât timp va fi nevoie pentru întoarcerea ta. Iar *Virulența* va merge pentru a vă garanta întoarcerea. Ait Convarion a făcut greşeala pe care o faci, subestimându-l pe Antilles. A plătit cu viața pentru aroganța lui.

Drysso acceptă avertismentul lui Isard fără nicio reacție.

— Vă asigur, doamnă Director, că *Lusankya* se va întoarce victorioasă de la Yag'Dhul.

— Am încredere că aşa va fi, Căpitane Drysso, altfel nu veți mai avea niciun motiv să vă întoarceți aici. Isard dădu solemn din cap. Consecințele unui eşec vor fi foarte neplăcute.

Isard îşi mută atenția spre Varrscha iar Vorru aşteptă să vadă cum Căpitanul *Virulenței* se prăbuşeşte.

— Căpitane Varrscha, înțelegi misiunea aşa cum v-a fost încredințată?

— Da, doamnă. *Virulența* trebuie să ofere tot ajutorul şi asistența necesară pentru ca *Lusankya* să-şi îndeplinească misiunea. Voi executa întocmai ordinele Căpitanului Drysso.

— Ah, înțeleg. Ochii lui Isard se îngustară. Ați servit ca ofițer subordonat al Căpitanului Drysso timp de ani de zile, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Să-i urmezi ordinele este admirabil, dar ce vei face dacă vei crede că face o greşeală?

— Nu înțeleg întrebarea, doamnă.

Furia îşi croi drum prin vocea lui Isard.

— Eşti capabilă să iei iniţiativa, Căpitane? Dacă *Lusankya* s-ar confrunta brusc cu o ameninţare, ai putea acţiona pentru a îndepărta acea ameninţare fără un ordin din partea Căpitanului Drysso?

— Da, doamnă.

— Foarte bine, Căpitane. Isard se îndreptă spre locul unde stătea cealaltă femeie, vocea ei scăzând la nivelul unei şoapte mârâite. Înţelege asta: *Lusankya* este mai valoroasă decât tine sau decât nava ta. Păstrarea ei este vitală pentru succesul nostru continuu aici, pe Thyferra. Vei face tot ce trebuie să faci pentru ca nava să se întoarcă aici. Căpitanul Drysso poate considera prezenţa ta ca fiind cea a unui observator, dar eu te consider un scut între *Lusankya* şi dezastru.

Isard se îndepărtă de ea şi se adresă tuturor celor trei persoane din încăpere.

— Dacă Antilles ştie că venim, va avea ceva pregătit pentru a ni se opune. Chiar dacă nu a anticipat, nu cred că va fi lipsit de apărare. Va fi disperat, iar disperarea îi poate inspira pe oameni la fapte mari de eroism. În disperare există un pericol pentru forţele noastre, aşa că trebuie să fiţi atenţi. Dacă victoria voastră ne costă prea mult, am putea fi în pericol.

Faţa lui Drysso se transformă într-o mască de hotărâre.

— Victoria va fi a mea, doamnă Director.

— Acestea sunt ultimele cuvinte celebre, Căpitane Drysso. Isard pufni în râs. Fă tot ce poţi ca să nu te alături mulţimii de eşecuri pentru care aceste cuvinte au fost ultimele.

* * *

Iella Wessiri îşi fixă la loc trăgaciul carabinei blaster şi strânse piedica pentru a o fixa. Luă un pachet de energie pentru a-l ataşa, dar se opri când Elscol Loro se ghemui şi se strecură prin deschiderea către vizuina Vratix pe care o împărţeau.

— Noutăţi?

Femeia mai mică aprobă din cap.

— Toate concediile au fost anulate pentru echipajele de pe *Lusankya* şi *Virulenţa*. În aproximativ şase ore ar trebui să pornească la drum.

— Nu se formează niciun convoi?

— Nu, e clar că e o misiune de atac.

Iella se încruntă.

— Vrei să spui *acea* misiune de atac.

— Isard pare să danseze pe melodia pe care i-a pus-o Wedge. Elscol ridică din umeri. Sper doar ca Wedge să poată plăti atunci când va fi scadentă factura.

— A luat Coruscantul. Eliberarea acestei pietre nu va fi cu mult mai grea.

— Da, dar Isard a vrut ca Noua Republică să aibă Coruscantul. E puţin mai posesivă în privinţa Thyferrei.

— Adevărat. Iella îşi lăsă carabina jos, apoi apăsă câteva butoane de pe cronometru. Ei bine, aceste veşti ne pun în grafic, cred. La patruzeci şi opt de ore după ce *Lusankya* părăseşte Thyferra, Wedge şi ceilalţi vor fi aici. I-ai spus deja lui Sixtus că suntem în grafic?

— El şi grupul său operativ se îndreaptă deja spre punctele de pregătire şi se aşteaptă să fie pe poziţii pentru a elibera centrul de detenţie atunci când vor primi

semnalul nostru.

Iella surprinse o notă amuzantă în vocea lui Elscol.

— Şi tot ți-ar plăcea ca acel semnal să fie o bombă într-un transportor care să zboare spre sediul administrativ al Xucphra pentru a-l arunca în aer, nu-i aşa?

— Spune-mi că sunt proastă, dar nu văd de ce este preferabil să rişti să fii rănit într-un asalt pentru a putea s-o capturezi pe Isard, decât să împrăştii peste tot, cu o bombă, atomii ei constituenți. Şi să nu-mi spui din nou povestea cu justiția.

Iella clătină din cap.

— Uite, ştiu cât de rea e Isard – l-a transformat pe soțul meu într-o batjocură a sa. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i bag un blaster drept în nas şi să-i topesc creierul. N-aş considera-o crimă...

— Şi nici altcineva nu ar considera-o.

— Dar nu moartea ei este ideea. Oprirea ei este. Chiar mai important decât atât este să o lăsăm să fie judecată în instanță pentru crimele ei. E vital să lăsăm lumea să ştie că legile au un scop şi că cei răi vor fi traşi la răspundere pentru ceea ce fac.

Elscol se încruntă.

— Şi o bombă nu face asta?

— O bombă este doar mai multă anarhie. Uciderea ei în acest fel va permite lumii să spună că a trebuit să fie făcută să tacă, deoarece altfel s-ar fi aflat că persoane importante ar fi fost colaboratori. Aruncând-o în aer le va permite unora să spună că ar fi putut scăpa de suflul exploziei. Lipsa unui proces, în care va fi trasă la răspundere pentru toate crimele sale, înseamnă că lumea poate începe să creadă că nu a fost atât de rea. Peste douăzeci, treizeci sau cincizeci de ani, ar putea exista o mişcare neo-Imperialistă care să o prezinte ca pe un exemplu de urmat. Aruncând-o în aer o vom transforma într-un martir, dar un proces o va arăta ca pe un adevărat monstru, cu tot cu defecte.

Elscol îşi mestecă buza inferioară pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Ei bine, nu-mi place să recunosc, dar chiar ai dreptate. Cred că am nevoie de o vacanță.

— Cu toții avem nevoie de o vacanță.

— Bine, dacă vom supraviețui acestui asalt al vostru, vom găsi o stațiune pe o lume unde Imperiul este doar un zvon urât.

— *Când* vom supraviețui, vrei să spui.

Elscol zâmbi.

— Corect, *când* vom supraviețui. Sper, totuşi, că nu te aştepți să intru acolo cu selectorul blasterului pe *paralizat.* Nu se va întâmpla.

Iella îşi recuperă carabina şi îi inseră acumulatorul de energie.

— Dacă ripostează, trag să ucid. Cu Vorru, Isard sau Dlarit, o să încerc să trag la *paralizie*, dar numai dacă asta nu mă va ucide pe mine sau pe altcineva.

— Planul tău necesită mai multă finețe decât bomba, dar cred că îl putem face să funcționeze.

— Vom reuşi. Iella dădu solemn din cap. Mai sunt două zile până când Thyferra îşi va recăpăta libertatea iar Ysanne Isard şi-o va pierde pe a ei.

Capitolul 35

Căpitanul Joak Drysso lăsă ca un râset grav şi sinistru să umple golul întunecat al camerei de pregătire de pe *Lusankya*. Îşi amintea cu o claritate holografică imaginea *Executorului* plonjând, la Endor, în inima Stelei Morţii pe jumătate terminată. În acel moment, ştiuse că bătălia era pierdută, aşa că îşi luase *Virulenţa* şi fugise departe de luptă.

Întotdeauna am ştiut că voi avea o altă şansă de a-i zdrobi pe Rebeli.

Nu crezuse nicio clipă că Antilles şi piloţii lui erau proscrişi în Noua Republică. Era evident că misiunea lor era una menită să o ţină pe Isard izolată până când se puteau ocupa de ea – iar Antilles făcuse o treabă bună în a-şi păstra atenţia asupra ei. Dacă nu ar fi preocupat-o el, ea ar fi putut să întrevadă oportunitatea de a crea un Comandament Imperial, care să reunească diverşii Lorzi Războinici existenţi pentru a pune capăt Noii Republici. Ar fi avut mult succes, era sigur de asta, iar ea ar fi putut chiar să îl conducă, pentru că poseda ceea ce îşi doreau toţi ceilalţi: bacta.

Lipsa de viziune a lui Isard în această privinţă nu îl surprindea pe Drysso, în primul rând pentru că ea gândea ca un politician, nu ca un războinic. Isard se bucura foarte mult să fie subtilă şi şireată, apoi, când se hotăra să mânuiască un ciocan, o făcea într-un mod foarte stângaci. Trimiterea lui Convarion să distrugă Halanitul fusese un gest irosit. O navetă de asalt şi o escadrilă de TIE ar fi putut distruge acea colonie. Atacul nu a făcut nimic altceva decât să aline orgoliul lui Isard şi să-l înfurie pe Antilles. El ar fi tratat lucrurile cu totul altfel.

Drysso fusese de acord că era necesară o lovitură, dar el ar fi atacat Corellia şi ar fi pus Diktatul la pământ, adăugând Corellia şi şantierele sale spaţiale la Imperiul lui *Inimă de Gheaţă*. Asta le-ar fi oferit mijloacele de a construi mai multe nave. Apoi ar fi convins Kuat[8] să facă o înţelegere similară, oferindu-i acces la acele şantiere spaţiale. Şi apoi Sluis Van[9]. *Odată ce voi avea aceste trei locaţii sub controlul meu, voi putea sugruma Noua Republică prin restricţionarea comerţului – fără nave şi şantiere de nave spaţiale, nimic nu se mişcă între stele.*

Drysso alesese să rămână alături de Isard deoarece credea că ea reprezenta cea mai bună şansă de a restabili Imperiul şi pentru că avea cea mai legitimă pretenţie la tronul însuşi. O susţinuse în decizia ei de a abandona Coruscantul – o lume care nu oferă mijloacele necesare pentru a purta un război valorează prea puţin. Cucerirea acestuia de către Noua Republică îngreunase Rebeliunea, iar faptul că Isard deţinea Cartelul Bacta o punea într-o poziţie foarte puternică în galaxie.

Din păcate, puterea ei este întruchipată de această navă. Drysso mângâie braţele scaunului de comandă în care stătea. *Numai prin această navă îşi poate proiecta puterea spre alte lumi, le poate porunci supunerea şi le poate pedepsi sfidarea. Acum, această navă este a mea şi astfel puterea ei îmi este cedată.*

---

[8] Kuat – planetă vitală din punct de vedere industrial şi al construcţiilor navale, situată în sistemul Kuat din regiunea Lumilor Centrale ale galaxiei. Cunoscută pentru prestigioasa corporaţie Kuat Drive Yards şi pentru marile sale şantiere navale, planeta producea în special nave de război atât pentru Republica Galactică, cât şi pentru Imperiul Galactic.

[9] Sluis Van – principala planetă din sectorul Sluis al Teritoriilor de pe Inelul Exterior. Era planeta natală a rasei Sluissi şi locul unde se aflau celebrele Şantiere Navale Sluis Van.

Comunicatorul ataşat la jacheta sa bipăi.

— Aici Drysso.

— Căpitane, cinci minute până la revenirea în spațiul real.

— Mă îndrept spre puntea de comandă. Drysso se ridică şi se îndreptă spre turbolift pentru scurta deplasarea spre punte. Când liftul se opri, se linişti, impunându-şi o expresie severă pe față. Uşa se deschise şi ieşi imediat pe pasarela Căpitanului. Raportează, Locotenente Rosion.

Navigatorul şef îşi ridică privirea din locul unde lucra.

— Ajungem conform programului. Stația se află pe o orbită în afara celei mai mari dintre cele trei luni ale lui Yag'Dhul, cu poziția situată exact vizavi de acea lună. Intrăm pe singurul vector de intrare bun care ne va împiedica să ne lovim de lume, de lunile sale sau de soarele sistemului. Stația ar trebui să fie accesibilă pentru atac odată ce ne apropiem de ea.

— Foarte bine. Drysso se uită la ofițerul său de comunicații. Sublocotenente Yesti, când revenim în spațiul real, te rog să informezi *Virulența* că ne aşteptăm să vină sub noi la o distanță de 20 de kilometri. Informează pe Căpitanul Varrscha că nu trebuie să-şi pregătească armele decât la ordinul meu direct.

— La ordin, Căpitane.

Drysso continuă să meargă înainte până când ajunse la postul de observare. Tunelul de lumină prin care nava trecea cu viteză începu să se descompună în fascicule lungi de lumină. Acestea, la rândul lor, se transformară în pietre prețioase imuabile încastrate într-o pătură neagră. Chiar în fața prorei navei, la distanță, soarele sistemului ardea puternic. Yag'Dhul şi lunile sale apăreau ca nişte sfere colorate suspendate în spațiu. Profilată pe fața cenuşie a lui Yag'Dhul, stația spațială părea puțin mai mult decât o cruce nesemnificativă şi lipsită de apărare.

— Căpitane, avem semne de lansare a unor nave de luptă de pe stație.

— Foarte bine, spuneți-i Colonelului Arl că este liber să-şi scoată navele de luptă într-un scut defensiv. Ați reperat Crucişătorul de Război Alderaanian?

— Negativ, raportă asistentul lui Drysso. Avem cale liberă pe o sută de kilometri în jurul nostru, iar *Virulența* raportează un spațiu liber similar.

— Împingeți sfera senzorilor până la două sute de kilometri, Locotenente Waroen, şi continuați să scanați marginile sistemului în căutarea acelui Crucişător de Război. Timpul până la angajarea în luptă?

— Zece minute până la distanța de atac.

— Ridicați scuturile la maxim.

— La ordin, domnule.

Drysso îşi mângâia bărbița în timp ce privea cum stația creştea în dimensiuni. Agitația navelor de luptă de pe stație nu îl surprindea. Era singura reacție pe care o puteau avea, motiv pentru care contraataca prin desfăşurarea navelor sale de luptă împotriva lor, într-un scut. Ar fi fost dificil pentru X-interceptoare să-şi croiască drum prin scutul său de protecție şi, în timp ce se angajau în lupte, ar fi fost aproape imposibil pentru ei să mențină coeziunea unitară necesară pentru ca o salvă zdrobitoare de torpile protonice să fie lansată asupra navei sale. În timp ce torpilele protonice şi rachetele erau cu siguranță un pericol pentru nava sa, acestea reprezentau unul doar în cantități uriaşe – mult mai multe decât ar fi putut livra trei duzini de nave de luptă.

— Căpitane, navele de luptă trec la viteza luminii.

— Mulțumesc, Waroen. Te rog să confirmi că se îndreaptă spre Thyferra.

Surpriza consilierului răsună în răspunsul său.

— Da, domnule, exact asta este.

— Bine. Vor ajunge acolo după douăsprezece ore în carlingile lor minuscule, fără combustibil şi fără somn. Thyferranii se pot ocupa de ei. Noi ne vom asigura că nu vor avea unde să se întoarcă.

Un râset uşor îi întâmpină comentariul, apoi ofițerul de comunicații îşi ridică vocea deasupra gălăgiei.

— Căpitane, recepționăm un mesaj de pe stație.

Drysso se întoarse şi arătă spre un holoproiector aflat în stânga sa.

— Te rog, Sublocotenent Yesti, direcționează-l aici.

În timp ce imaginea începea să se transforme în cea a unui bărbat înalt cu un ochi artificial, Drysso se ridică la înălțimea sa maximă.

— Sunt Căpitanul Joak Drysso de pe *Lusankya*. Navele voastre de luptă v-au abandonat.

— I-am trimis pe luptători să se joace cu nave de mărimea lor. Holograma bărbatului înalt îşi aşeză pumnii în şolduri. Sunt Booster Terrik şi aceasta este stația mea. Rata de apropiere vă plasează la cinci minute de la raza de acțiune aleasă pentru acest tip de operațiune. Vă voi acorda aceste cinci minute înainte să vă distrug nava.

— Eşti destul de îndrăzneț, Terrik, pentru o stație cu scuturi minime, o jumătate de duzină de tunuri laser şi zece baterii turbolaser.

Imaginea lui Terrik râse.

— Am făcut câteva modificări la stație.

Figura făcu un semn din cap către cineva din afara zonei imaginii.

Drysso simți cum *Lusankya* se clatină puțin. Îi făcu imediat semn lui Yesti să întrerupă transmisia, apoi mârâi către asistentul său.

— Ce s-a întâmplat?

— Au activat un proiector de puțuri gravitaționale. Proiectează un con de energie în direcția noastră. Nu ne poate face rău – şocul a fost generat doar de propriile noastre generatoare de menținere a gravitației care au ajustat gravitația navei. Nu avem rapoarte despre avarii sau răniri.

Drysso se încruntă. Singurul lucru pe care îl putea face proiectorul de puț gravitațional era să-i împiedice să se întoarcă şi să treacă la viteza luminii în timp ce se aflau încă în interiorul conului.

— Locotenent Rosion, calculează soluțiile de hiperspațiu.

— Asta va fi dificil, domnule. Din cauza dimensiunilor stației Yag'Dhul, a dispunerii sateliților şi a conului de gravitație, suntem extrem de limitați în ceea ce priveşte alegerile noastre. Tot ce putem face este să fugim din planul eliptic până când scăpăm de limitările actuale asupra noastră, urmând apoi să ne îndepărtăm. Dacă vreți să ne întoarcem pe Thyferra, cea mai bună variantă ar fi să ne eliberăm, să facem un salt scurt până la marginea sistemului şi apoi să ne întoarcem pe vectorul nostru de intrare, întrucât acesta este cel mai rapid drum spre Thyferra.

Altceva se întâmplă aici.

— Locotenent Waroen, schimbă echipamentele pentru a scana marginile sistemului de-a lungul vectorului nostru de intrare/ieşire.

— Da, domnule.

Drysso se întoarse să-şi privească secundul roşcat lucrând. Tenul palid al tânărului îşi pierdu şi mai mult din culoare.

— Domnule, citim o forță operativă restrânsă la marginea sistemului. Este compusă din nave de luptă şi nave de marfă şi poate o navă mai mare.

— O ambuscadă?

— Poate că… Nu, aşteptați. Domnule, navele se îndreaptă spre Thyferra. Viteza de ieşire este în concordanță cu cea a cargoboturilor sau a propriilor noastre nave.

Drysso încuviință din cap, apoi se întoarse spre fereastră. Evaluarea sa asupra tacticii lui Antilles fusese corectă: omul alesese să trimită o parte din forțele sale spre Thyferra. Faptul că cargoboturile aşteptaseră la marginea sistemului indica faptul că Antilles anticipase într-adevăr lovitura lor. *Chiar şi cu cargoboturile şi Crucişătorul de Război în sprijinul operațiunii sale, nu poate face mare lucru pentru a afecta Thyferra. Trupele sale vor fi obosite din cauza călătoriei şi nu vor putea lupta bine. În plus, odată ce voi distruge această stație, mă pot întoarce pe Thyferra. Voi ajunge la scurt timp după el şi mă voi năpusti asupra forțelor sale, distrugându-le. Puțul gravitațional îi va da ceva timp, dar nu suficient.*

Drysso indică spre holopad.

— Yesti, deschide un canal de comunicare cu stația. Locotenent Rosion, adu-ne în raza de acțiune şi ține-ne acolo, te rog.

— Voi face precum ați ordonat, Căpitane. Motoarele, opriți toate motoarele.

Imaginea lui Terrik apăru din nou pe puntea de comandă a navei Lusankya.

— Am observat că v-ați oprit, Căpitane Drysso. Ai gânduri de capitulare?

Drysso zâmbi.

— Da. Dar a voastră.

Zâmbetul previzibil oferit de Terrik se transformă în nedumerire.

— Presupun că tu crezi că noi nu vrem să luptăm. Crede-mă, vrem. Din nou făcu un gest către cineva din afara zonei de imagine şi un tremur mult mai puternic zgudui *Lusankya*. După cum vă vor spune oamenii voştri, tocmai am alimentat toate razele noastre tractoare şi le avem îndreptate spre voi. Poți încerca să te eliberezi, dar dacă o faci, va trebui să mă întâlnesc cu un anumit om şi să am o discuție cu privire la o garanție pe care mi-a dat-o.

— Ar fi bine să speri că lucrează repede. Rosion, toate motoarele înapoi la maxim. Sparge blocajul.

— Nu pot, domnule. Cârma e lentă şi razele sunt foarte puternice.

Drysso mârâi la Terrik.

— Îmi dai o singură alegere.

— Bine. Condițiile de predare sunt…

— Nu, prostule, alegerea este distrugerea ta completă. Armele, toată forța asupra stației. Trageți la comanda mea!

— Pe oasele negre ale Împăratului!

Drysso se întoarse şi îi aruncă Locotenentului Waroen o privire aspră, dar ajutorul său rămase absorbit de ceea ce vedea pe monitor şi nu-l văzu.

— Ce se întâmplă, Waroen?

— Domnule, avem mai multe torpile protonice şi senzori de rachete de şoc fixate pe noi.

— Câte?

— Multe, domnule, peste trei sute. Waroen ridică privirea. Suntem morți, domnule.

Drysso se întoarse înapoi spre fereastră şi îşi imagină focul produs de trei sute de torpile protonice şi rachete izbindu-se de scutul său frontal.

Sub un asemenea atac, scutul se va prăbuşi, iar rachetele vor începe să ciugulească nava. Şi asta e doar prima rafală. Următoarele ar fi devorat complet *Lusankya.* Odată cu viziunea lui Drysso asupra dezastrului veni şi prăbuşirea planurilor sale de viitor. *Lusankya* era cheia tuturor lucrurilor, dar fusese păcălit. Antilles anticipase atacul asupra stației. Pregătise o capcană pentru a distruge Super Distrugătorul. *Chiar dacă voi trage şi voi elimina unele dintre lansatoare şi unele dintre razele tractoare, tot ce va mai scăpa va fi o navă grav avariată.*

Drysso ezită, iar acea ezitare ar fi trebuit să-l facă să-şi piardă nava şi visele.

La doi kilometri de prova sa, *Virulența* se lansă în sus, eclipsând stația. Dintr-o dată, Distrugătorul Imperial începu să se micşoreze, dar abia atunci când văzu stelele revenind la vedere în colțurile vederii sale îşi dădu seama de ce dispărea.

Nu-mi distrug nava, ci ne îndepărtăm cu viteză de stație – motoarele sunt încă la maxim. Virulența a reuşit să spargă blocajele, interpunându-se între noi şi stație.

Drysso zâmbi şi simți gustul transpirației în colțurile gurii. *Am scăpat de capcana pe care ne-a întins-o Antilles. A crezut că a găsit o cale să ne distrugă, dar nu a reuşit. Acum avem ocazia să-i întindem noi o capcană.*

Căpitanul *Lusankyei* se întoarse spre echipajul de pe punte.

— Rosion, stabileşte un curs de întoarcere spre Thyferra, cât de repede putem ajunge acolo. Yesti, trimite-i *Virulenței* mulțumirile noastre. Spune-le că sacrificiul lor va fi ținut minte – un sacrificiu care ne va permite să-l distrugem pe Wedge Antilles şi să grăbim renaşterea Imperiului.

Waroen se uită la el, neîncrezător.

— Nu-i vom ajuta, domnule?

— Ei doar îşi fac datoria, Locotenente. Gura lui Drysso se strâmbă de teama de a mai ataca vreodată stația. Noi mergem acum să ne-o facem pe a noastră.

Capitolul 36

Până când *Lusankya* reveni în spațiul real, Căpitanul Drysso elaborase o justificare detaliată a acțiunilor sale. Ştia că era doar o țesătură subțire de fapte, circumstanțe şi minciuni care probabil că se va prăbuşi sub analiza lui Isard. Cu toate astea, rămânea faptul că avea nevoie de o explicație, iar aceasta era cea mai bună pe care o putea găsi.

Totul pornise de la premisa că stația lui Antilles ar fi distrus *Lusankya*. Acest lucru îl ştia şi avea rapoartele senzorilor pentru a o confirma. Isard însăşi îi spusese foarte clar că păstrarea *Lusankyei* era vitală, aşa că retragerea atunci când i se oferise ocazia de a o face fusese singura opțiune pe care o avusese. Având în vedere că stația era atât de puternic înarmată, singura decizie sigură ar fi fost să o izoleze şi să-i lase pe ocupanți ei să moară de foame până când vor alege să se predea.

Odată ce a fost ordonată retragerea, următoarea acțiune fusese, de asemenea, una evidentă. Avea rapoarte ale senzorilor care indicau că Antilles, Crucişătorul de Război şi zeci de cargoboturi se îndreptaseră spre Thyferra. Aceasta era o forță operațională mult mai mare decât anticipase Isard că va fi folosită împotriva Thyferrei. Doar dacă se întorcea acasă cu viteza maximă, *Lusankya* ar fi putut fi în poziția de a distruge acel grup operativ. De fapt, părea destul de evident că, fără ajutorul *Lusankyei*, *Corpul Thyferran de Apărare Internă* va fi înfrânt.

Nu avusese de ales decât să se întoarcă la Thyferra. Realiză că abandonarea TIE-urilor lângă stația Yag'Dhul putea fi criticată, dar putea explica şi asta. TIE-urile erau menite să completeze apărarea *Virulenței* – navele de luptă puteau urmări şi doborî rachetele înainte ca acestea să lovească Distrugătorul Imperial. De asemenea, se aştepta ca ele să se apropie suficient de mult pentru a distruge lansatoarele şi apoi să finalizeze distrugerea stației. Faptul că piloții săi erau morți atât în cazul în care atât stația, cât şi *Virulența* erau distruse, nu însemna mare lucru pentru el – ei aveau datoria lor de făcut, aşa cum şi el o avea pe a lui. Dacă ar fi rămas să îi recupereze, ar fi fost distrus.

Stând în fața ferestrei de pe punte, anticipă revenirea la un câmp de luptă. În timp ce tunelul de lumină se topea într-o dispersie de stele, văzu deasupra lui globul verde şi alb al Thyferrei. Nici urmă de X-interceptoare care să se apropie. Niciun TIE nu umplu golul cu focuri de laser verde. Nu vedea nimic ieşit din comun, doar trafic de cargoboturi şi câteva patrule de sistem.

Drysso izbi cu pumnul în hubloul din oțel transparent. Fusese păcălit de Antilles. Păcăleala cu Thyferra îl derutase, făcându-l să sacrifice *Virulența*. Probabil că *Vagabonzii* abandonaseră stația, cu excepția câtorva voluntari care se oferiseră să îşi sacrifice viața pentru cea a *Virulenței*.

Convoiul pe care l-am văzut îndepărtându-se de Yag'Dhul probabil că s-a mutat la o altă bază – o bază pe care va trebui să o căutăm, în timp ce suportăm alte atacuri de tip loveşte şi fugi din partea Vagabonzilor.

Vocea Locotenentului Waroen străpunse coconul de amărăciune care se închidea în jurul minții lui Drysso.

— Căpitane, avem un Distrugător Imperial care revine în spațiul real la 25 de

kilometri în spatele nostru.

Cum a reuşit Varrscha să scoată Virulenţa de acolo? Drysso se uită la panoul holoproiectorului.

— Yesti, deschide un canal de comunicaţie cu acea navă. Căpitane Varrscha, cum aţi reuşit să scăpaţi?

Îi luă o clipă să recunoască imaginea holografică din faţa lui, dar când reuşi, simţi o mână rece strângându-i-se în jurul inimii.

— Căpitane Drysso, mă tem că ai confundat nava mea *Libertate* cu *Virulenţa* a ta. Căpitanul Sair Yonka îi zâmbi. Nu spune că eşti fericit să mă vezi – nu vei fi.

— Căpitane Drysso, *Libertate* lansează nave de luptă, X-interceptoare şi *Urâte*.

Drysso se opri înainte să ordone propriilor sale nave de luptă inexistente să intre în luptă.

— Contactează planeta şi ordonă escadrilelor *Corpului de Apărare* să se mobilizeze. Vreau să mă protejeze toate navele lor de luptă. Comandante, pregăteşte-ne pentru a ataca *Libertate*. Îndreptă un deget spre imaginea lui Yonka. Nu cred, domnule, că la final, veţi fi fericit că v-am văzut.

* * *

Vegetaţia abundentă din jurul sediului corporaţiei Xucphra le oferea Iellei şi luptătorilor ei mijloacele de a ajunge la douăzeci şi cinci de metri de intrarea din spate. Se aşteptaseră să meargă până la ea, să pună o mică încărcătură de spargere a încuietorii, să o deschidă cu ajutorul unei explozii şi să intre înăuntru înainte să se poată da alarma. La zece metri de-a lungul coridorului, dincolo de uşa din oţel transparent, urmau să pătrundă în centrul de securitate al clădirii şi să poată controla alarmele şi accesul la coridoare şi turbolifturi.

Dar acum sunt doi soldaţi din trupele de şoc care stau de pază la uşă.

La prima vedere păreau a fi cei adevăraţi, dar Iella observă că discutau destul de mult între ei. *Bantha din Corpul de Apărare cu haine de rancor.* Chiar şi aşa, fâşia de teren descoperit pe care trebuia să o parcurgă era suficientă pentru ca gărzile, oricât de slab antrenate ar fi fost, să fie în stare să o doboare. Pentru că fuseseră pregătiţi pentru un asalt de aproape, niciunul dintre oamenii ei nu purtau puşcă blaster, ci doar carabine şi pistoale, aşa că eliminarea celor doi din adăpost era imposibilă. *S-ar putea să-i nimerim cu focuri de carabină de la distanţa asta, dar armura înseamnă că nu avem garanţia că îi putem ucide.*

Avea nevoie de o diversiune, dar singura opţiune reală pe care o avea era să folosească o încărcătură explozivă pentru a le distrage atenţia. Problema cu această idee era că, dacă nu îi omora, fără îndoială că ar fi raportat explozia, provocând astfel o alertă pentru forţele din interior pe care ea nu şi-o dorea. Întinse mâna spre comunicator pentru a-i cere lui Elscol să direcţioneze câţiva dintre oamenii ei să o ajute, când o navă de luptă TIE vui pe deasupra ei la nivelul copacilor.

În timp ce un al doilea şi un al treilea TIE treceau în trombă, Iella văzu gărzile de la intrare ridicându-şi privirea şi arătând spre navele de luptă. Unul dintre ei chiar îşi scoase casca pentru a se uita mai bine, strecurându-şi-o sub braţ. Fără să stea pe gânduri, Iella se ridică şi ieşi din tufişuri în direcţia lor, ascunzându-şi cu corpul carabina de privirile celorlalţi şi întorcându-şi capul pentru a privi la fel ca ei navele de luptă care îi survolau.

O duzină întreagă de nave de luptă ieşiră din hangar, anunțând-o pe Iella că Wedge şi ai lui ajunseseră în sfârşit. *Acum, dacă aş putea să-mi fac partea mea...*

Se uită la gărzi, zâmbindu-le, în timp ce se apropia de baza scărilor care duceau la intrare.

— Scuzați-ne, doamnă, dar nu aveți ce căuta aici. Paznicul fără cască îşi sprijini carabina blaster de perete şi începu să-şi pună din nou casca. Zona este restricționată.

— Oh, îmi pare rău.

Iella zâmbi şi mai mult, apoi ridică blasterul. Trase în amândoi, provocând găuri în armurile albe din plastoid de pe pieptul şi abdomenul gărzilor. Casca căzu din mâinile lipsite de viață şi sări pe scările de ferrocretă în timp ce ea le cobora în fugă. Trecu peste cadavrul unui gardian, apoi îşi îndreptă carabina spre încuietoarea uşii şi declanşă o rafală de foc stacojiu care o vaporiză.

Înainte poată împinge uşa cu piciorul, doi Vratixi Ashern i-o luară înainte. Cu picioarele lor puternice, aruncară corpurile gardienilor deoparte. Purtând pistoale blaster dotate cu adaptoare pentru a se potrivi mâinilor lor cu degete groase, războinicii Ashern îşi croiră drum prin uşă şi merseră pe hol. Uşa de duraplast a stației de securitate se prăbuşi sub lovitura de picior a unui Vratix. Aceştia pătrunseră înăuntru, iar o lumină de fundal albastră şi orbitoare le acompanie asaltul. Iella ajunse la uşă cu câteva secunde în urma lor şi intră cu carabina pregătită, dar toți cei trei agenți de securitate Xucphra erau deja pe podea. Doi nici măcar nu apucaseră să-şi scoată blasterele şi toți trei zăceau în băltoace pline de cafea aburindă.

— Cu siguranță au ales momentul nepotrivit pentru a lua o pauză. Legați-i ca să nu fie o problemă când se vor trezi.

Doi luptători ai rezistenței umane se conformară ordinelor ei, în timp ce un al treilea se lăsă pe scaunul din centrul consolei de securitate a clădirii.

— Poți să închizi locul ăsta, Jesfa?

— Poate un Vratix să sară? Soldatul cu părul negru arătă spre cele două grupuri de câte patru monitoare din vârful consolei. Acestea oferă vedere asupra diferitelor locuri din jurul clădirii – câte unul pentru fiecare dintre cele şase etaje şi cele două turnuri. Pot să văd totul, adăugă el în timp ce-şi aşeza degetele pe tastatură, şi de aici pot să închid totul. Este acelaşi sistem pe care îl foloseam când lucram la securitate pentru Zaltin.

— Bine. Închideți totul, cu excepția unui turbolift. Asigurați hangarele cu navete din turnuri şi deschideți intrarea principală.

— Consideră că am terminat. O să-mi mut comunicatorul pe frecvența tactică 2 ca să te țin la curent cu tot ce văd.

Iella zâmbi.

— Fă asta, dar nu te mira dacă vor trage în holocamere. Eu aş face-o.

Ea îl bătu pe umăr, apoi îşi scoase comunicatorul din buzunar.

— *Cârligul* către *Lamă*, am intrat. Drumul este liber pentru tine.

— Suntem pe drum, *Cârlig*. Elscol părea fericită pentru prima dată de când îşi amintea Iella. Bună treabă.

* * *

Furia pe care o simțea Erisi Dlarit pentru că escadrila ei era ultima în lungul

şir de piloţi ai *Corpului Thyferran de Apărare Internă* care se îndreptau spre confruntarea cu Rebelii o făcu să strângă cu putere comenzile Interceptorului. *Escadrila Putere*, un grup de piloţi fără experienţă care împărţea hangarele cu *Escadrila Elită* a ei, fusese mobilizată imediat. *Ei consideră că numele lor chiar înseamnă* putere*, dar noi l-am considerat întotdeauna răspunsul la întrebarea* Ce le trebuie pentru a putea lupta?

Fusese nevoită să trimită un apel la biroul lui Isard pentru a afla de ce nu fuseseră convocaţi piloţii ei, dar nimeni de acolo nu îi răspunsese. Exercitându-şi puterea pe care i-o dădea poziţia pe care o deţinea, Erisi îşi mobilizase imediat propria escadrilă. *Mai bine să fim distruşi în spaţiu decât la sol.*

În clipa în care se ridicase de la sol, Erisi extrase datele tactice de la controlul de la sol şi nu-i plăcu ceea ce văzu. Un Distrugător Imperial şi un Crucişător de Război Alderaanian se deplasau pentru a ataca *Lusankya*. Distrugătorul Imperial se răsucise şi zbura astfel încât coca sa era perpendiculară pe cea a *Lusankyei*. Acest lucru le-ar fi îngăduit tunarilor din partea stângă să tragă spre partea superioară a Super Distrugătorului. Crucişătorul de Război Alderaanian pornise spre pupa *Lusankyei*; şi odată ce îşi croia drum pe lângă traficul de cargoboturi din sistem, ar fi putut ataca motoarele navei mai mari.

Navele de luptă desfăşurate de Distrugătorul Imperial se apropiau în formaţie de *Lusankya*. Escadrilele de luptători ai *Corpului de Apărare* care se apropiau pentru a li se opune nu zburau împreună, ci erau înşirate astfel încât Vagabonzii să le atace pe rând. *Asta e sinucidere.*

Erisi apelă o frecvenţă tactică pe unitatea ei de comunicaţii.

— *Liderul Elită* către *Liderul Energic*. Reduceţi viteza şi lăsaţi *Escadrila Putere* să vi se alăture.

— Nu se poate, *Lider Elită*. Avem ordinele noastre.

— Consideraţi-le contramandate. Fii raţional, vă confruntaţi cu *Escadrila Vagabond*.

— Şi vom distruge *Escadrila Vagabond*. Pentru gloria Thyferrei.

Erisi îşi porni unitatea de comunicaţii pe frecvenţa tactică pe care o folosea *Escadrila Elită*.

— Rămâneţi uniţi, *Elitelor*. Mergem după *Vagabonzi*. Să sperăm că tovarăşii noştri îi vor epuiza.

* * *

Wedge urmări transmisia tactică venită de la *Valiant* şi simţi cum i se strecoară un fior rece pe şira spinării.

— Ce fac ăştia? De ce se îndreaptă spre noi în felul ăsta?

Unitatea lui R5 fluieră sec. Wedge se uită la monitorul său şi zâmbi.

— A fost o întrebare retorică, *Gate*. Nu ai avea suficiente date pentru a putea calcula un răspuns.

După ultimul său zbor, Wedge îi lăsase pe tehnicieni să şteargă memoria lui Mynock şi să-i actualizeze programele. Din cauza modificărilor pe care Zraii le făcuse pe droid, aflase, de asemenea, că denumirea îi fusese schimbată în R5-G8, pe care tocmai o trunchiase în Gate[10].

---

[10] Gate şi G8 sună la fel în limba engleză.

— Verifică semnalul transponderului.

Un alt fluierat rapid îl anunță că era în perfectă stare de funcționare.

Wedge apăsă pe unitatea de comunicații.

— Treizeci de secunde până la primul val de TIE-uri. Țineți minte, scopul nostru este să ajungem la *Lusankya*, nu să ne petrecem timpul luptând cu ei aici. Distrugeți ce trebuie, dar continuați-vă misiunea. *Doi*, rămâi cu mine.

— La ordin, *Lider*, răspunse Asyr.

Wedge își trecu laserele pe modul de tragere dublă, își alese o țintă dintre TIE-urile care se apropiau, apoi așteptă ca reticulul de ochire să se înroșească. Când acesta se făcu roșu, apăsă mai tare pe trăgaci, lansând două rafale, apoi plonjă departe de flăcările șuierătoare ale laserului verde care îi împroșcau scutul din față.

Manevra îl împiedică să vadă ce se întâmplase cu ținta sa, dar Gate afișă cu nepăsare mesajul *Țintă eliminată* cu litere de culoare sângerie în partea de jos a monitorului. *Poate că Mynock nu a fost chiar atât de rău.* Wedge aruncă o privire la citirile senzorilor și văzu doar o pereche de TIE-uri în urma sa. *Toată lumea a nimerit câte unul, bună treabă.* Hotărî să lase celelalte două nave pentru piloții Twi'leki *Chir'daki* care îi urmau.

Gate ciripi la el.

— Mulțumesc, Gate, mai am 30 de secunde până la următorul val de TIE-uri. Deschise canalul de comunicații tactice. Strângeți-vă, *Vagabonzi.* Mai sunt încă două escadrile, apoi ar trebui să putem intra.

Capitolul 37

Corran îşi înăbuşi un râset.

— Doar *încă două* escadrile, *Lider*? Eu am numărat cinci, inclusiv una plină de *mijiți*.

— De acord, *Nouă*, dar există o diferență de două minute între a treia şi a patra, şi alte două minute între a cincea şi cea cu *mijiți*. M-am gândit că am putea folosi acest timp pentru a doborî *Lusankya*. Cu permisiunea ta.

— Acordată, *Lider*.

Corran trase de manşă în timp ce se apropia a doua escadrilă de TIE-uri, apoi se rostogoli în plin la stânga şi veni pe deasupra. X-interceptorul se îndreptă direct spre o pereche de TIE-uri care se desprinseră pentru a-i urmări ascensiunea, dar rotirea îl aduse sub arcul lor de zbor. Unul dintre ei încercă să facă o buclă rapidă pentru a se îndrepta spre el, în timp ce celălalt încercă să-şi forțeze TIE-ul să coboare în picaj pentru a-l repera din nou pe Corran. Corran lansă două rafale cvadruple asupra TIE-ului care plonja. Două dintre cele patru rachete din prima rafală ratară, dar celelalte două scorojiseră cicatrici de-a lungul părții inferioare a aripii hexagonale din dreapta. A doua rafală lovi partea de jos a carlingii, retezând treimea inferioară a acesteia şi deformând grav elementele de structură ale navei de luptă. Motoarele ionice gemene se desprinseră de suporturi şi străpunseră bolta cabinei de pilotaj, apoi explodară.

Corran se rostogoli la stânga pentru a se feri de explozie, apoi apăsă pedala din dreapta a cârmei şi aduse nasul X-interceptorului spre dreapta. TIE-ul care se rotea în spirală ieşi din manevra făcută şi veni în reticulul său de ochire. Acesta se înroşi, iar Corran lansă o salvă spre el. Toate cele patru rachete laser se îndreptară spre panoul solar din dreapta şi străpunseră cabina de pilotaj. Corran văzu o scurtă străfulgerare de lumină, apoi TIE-ul începu să coboare în spirală spre Thyferra.

— *Zece* este următorul, *Nouă*.

Corran îşi lăsă X-interceptorul înapoi, în spatele şi spre stânga navei de luptă a lui Ooryl. Gandul îşi rostogoli X-interceptorul pe stabilizatorul din stânga, oferindu-le TIE-urilor care se apropiau un profil foarte îngust spre care să tragă. Corran îi imită manevra şi observă cum patru TIE-uri se separară de restul formației pentru a veni după Ooryl. Se uită la senzorii săi.

— Whistler, de ce nu mi-ai spus că suntem în fața celorlalți?

Droidul îi dădu un răspuns rapid.

— Aş fi ascultat şi de tine. Corran tastă unitatea de comunicații. *Zece*, suntem doar noi doi aici pentru un timp.

— Ooryl înțelege, *Nouă*. Corran sesiză un accent în vocea lui Ooryl pe care nu-şi amintea să-l fi auzit înainte. Ooryl îi are.

Ooryl îi are? Asta seamănă cu ceva ce am fi spus Jace sau eu.

În fața lui, Ooryl declanşă o rafală rapidă de focuri de rachete care loviră un TIE în carlinga cabinei de pilotaj şi îi spulberă motorul din spate. O mică manevră de direcție îi schimbă punctul de țintire spre stânga, apoi o a doua salvă dezintegră panoul solar stâng al altui TIE. Ooryl se rostogoli spre stânga, apoi plonjă sub

celelalte TIE-uri.

Pe toți bastarzii Sith, ăsta e un zbor grozav! Corran îşi întoarse X-interceptorul şi trase de manşă pentru a urmări picajul lui Ooryl, dar până atunci Gandul îşi aruncase nava de luptă într-o buclă mare. Corran se rostogoli din nou pentru a-l urma, dar un fluierat ascuțit din partea lui Whistler îl făcu să se uite la monitorul de la pupa.

— *Zece*, camarazii tăi de joacă sunt pe urmele mele.

— Ooryl a recepționat, *Nouă*. Continuă pe arcul tău.

— Să continui? Se apropie rapid.

— Nu pentru mult timp.

În față, Corran văzu X-interceptorul lui Ooryl strângându-şi incredibil de repede arcul, inversând botul navei cu coada pe un interval de două sute de metri. Nava rămăsese inversată, aşa că Corran nu putea să vadă cabina de pilotaj, dar îşi putea imagina că părțile gurii Gandului se depărtau în imitarea unui zâmbet.

— Gata să mă desprind la semnalul tău, *Zece*.

— Mergi la stânga, *Nouă*. Acum.

Corran se rostogoli spre stânga, apoi, aşa cum făcuse Ooryl, inversă traiectoria. În loc să facă o buclă, Corran acționă cârma până când botul navei se roti înapoi pe traiectoria pe care tocmai o parcursese. Se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Ooryl distrugând aripa unui alt TIE.

Coechipierul său plonjă brusc departe de capcana Gandului.

— Grozavă tragere, *Zece*. Ce mână bună ai!

— Mulțumesc, *Nouă*.

— *Grupa Trei*, vrei să strângi cu noi?

— La ordin, *Lider*. Corran porni propulsia forțând nava de luptă înainte. Haide, Ooryl. Avem o țintă mare acum.

* * *

Căpitanul Drysso privea pe holopad desfăşurarea bătăliei.

— Timonier, *Libertate* încearcă să treacă pe deasupra noastră. Rostogoleşte-ne ca să o putem urmări.

— Căpitane, dacă facem asta, vom expune suprafața frontală navelor de luptă.

— Ştiu asta, Timonier. Drysso se uită la bărbatul voinic care avea comanda artileriei. Artilerie, folosiți tunurile ionice asupra lui *Libertate*. Vreau nava aia.

— Căpitane, *Tunurile* au recepționat ordinul, dar vă roagă să vă răzgândiți.

Ochii lui Drysso se îngustară.

— Avem mai multe tunuri ionice decât are acea navă arme, Locotenente Gorev. O vreau şi mi-o veți da. Nu vreau să o distrug decât dacă este necesar. Antilles a luat unul dintre Distrugătoarele noastre, acum vom lua şi noi unul de-al lui.

— Cum rămâne cu navele de luptă şi cu Crucişătorul de Război?

— Folosiți rachetele noastre de şoc. Folosiți toate turbolaserele şi bateriile de turbolasere grele.

— Navele de luptă sunt prea mici pentru ca turbolaserele să le urmărească. Crucişătorul de Război se află în spatele nostru, aşa că rachetele au dificultăți în a găsi soluții de tragere.

— Pe tot ceea ce este Imperial, vei găsi soluții, Locotenente Gorev, sau altcineva

le va găsi în locul tău, ai înţeles? Mâna lui Drysso se ridică odată cu vocea lui. Înţelegeţi-mă, oameni buni. Acesta este un Super Distrugător. O mână de nave de luptă şi o navă care reprezintă o zecime din mărimea noastră nu ne pot face rău. Faceţi ceea ce vi se spune şi victoria va fi a noastră!

* * *

Fliry Vorru văzuse interceptoarele TIE trecând pe lângă ferestrele biroului său şi ştiu că sosise momentul să părăsească Thyferra. *Naveta mea este capabilă de salt în hiperspaţiu. Fug până în partea îndepărtată a planetei, îmi croiesc drum în afara obstacolelor şi dispar.* Adună un pumn de datacarduri şi le îndesă în tunică.

Ajunse la uşa biroului său şi constată că aceasta nu se deschidea. Introduse rapid un cod de securitate în mecanismul de închidere, iar uşa se deschise. În biroul său de afară, găsi doi soldaţi şi secretara sa încercând să deschidă uşa de la hol.

— Înapoi. Elicia, te rog fă-ţi o favoare şi ascunde-te în spatele biroului tău. Când vor veni după tine, spune-le poveşti oribile despre mine şi te vor proteja. În timp ce blonda făcea ceea ce i se spunea, trupele de şoc se aşezară în gardă. Voi doi mă veţi conduce la hangarul meu de navete din turnul de est.

Vorru introduse un cod de anulare a securităţii în încuietoare, iar aceasta se deschise la rândul ei. Păşind în hol, arătă spre holocamerele de securitate de la fiecare capăt al holului.

— Distrugeţi-le.

Cu o salvă de focuri de armă, gărzile se conformară ordinului său şi Vorru îşi dădu seama că erau doar membri ai *Corpului de Apărare*. *Bineînţeles, zgomotul produs de armurile lor ar fi putut să-mi spună asta.* Le făcu semn să meargă după el şi se îndreptă rapid spre capătul estic al clădirii, trăgând în holocamere în timp ce înaintau.

— Din moment ce încuietorile răspund doar la codurile de anulare a securităţii, trebuie să presupunem că Ashernii sunt în clădire. Ei controlează turbolifturile, aşa că vom folosi scările.

Vorru ignoră mârâielile escortei sale şi merse la turnul de est fără să întâmpine rezistenţă. *Până acum, totul este bine.* Pe unul dintre ei îl obligă să îl preceadă pe scări iar pe celălalt să îl urmeze, dar precauţia se dovedi inutilă, deoarece nu văzură pe nimeni şi nimic în timp ce urcau cele două etaje. Ieşiseră din casa scărilor la nivelul hangarului.

— Jos, după colţ, la dreapta. Grăbiţi-vă, aud motoarele pornind.

Acest lucru nu îl mulţumi pe Vorru, deoarece intenţionase să piloteze el însuşi naveta – în primul rând pentru că era singurul pilot care trebuia să cunoască destinaţia finală. Faptul că naveta începuse deja să pornească motoarele însemna că altcineva decisese să folosească mijlocul său de evadare, ceea ce crease un set uriaş de complicaţii pe care trebuia să le rezolve. Nemulţumirea lui Vorru faţă de situaţie se răsfrânse asupra cuvintelor sale, făcându-şi gărzile să alerge înaintea lui şi să vireze după curbă spre hangar. O salvă roşiatică de blastere trimise gărzile blindate să se năpustească înapoi pe coridor. Se izbiră de perete şi ricoşară, dar fură loviţi de încă o jumătate de duzină de focuri înainte să aterizeze pe podea. O carabină blaster se învârti pe podea şi îl făcu pe Vorru să se împiedice. Acesta se prăbuşi dur, dar îşi reţinu un blestem, salvându-şi astfel propria viaţă.

De la sol avea o panoramă îngustă asupra hangarului şi asupra celor două siluete cu mantii din Gărzile Regale ale lui Isard care se îndreptau dinspre uşă spre naveta lui. *Isard! Se foloseşte de naveta mea pentru a scăpa. Cum îndrăzneşte!*

Vorru înşfăcă blasterul de care se împiedicase, după care sprintă prin hangar. De la mică distanță, îi împuşcă în spate pe cei doi bărbați în armură stacojie, apoi se aruncă la adăpost în timp ce tunurile laser ale navetei împroşcau hangarul cu proiectile. Simți suflul fierbinte al reactoarelor de manevră ale navetei în timp ce aceasta se îndepărta, apoi goli bateria blasterului trăgând foc după foc în scuturile navetei care dispărea.

Vorru aruncă blasterul inutil la o parte şi se ridică de pe podea.

— Probabil că ea crede că sunt blocat aici, dar aş fi fost la fel de tâmpit ca şi ea în cazul în care aş fi rămas doar cu o singură portiță prevăzută inițial. Lovi cu vârful picioarelor în una dintre Gărzile Regale, apoi răsturnă cadavrul şi luă de pe podea carabina blaster peste care zăcea. Voi supraviețui acestei situații, Ysanne Isard, chiar dacă nu pentru alt motiv decât pentru a te face să plăteşti pentru problemele pe care mi le-ai creat.

* * *

În timp ce X-interceptorul lui Corran se îndrepta spre *Lusankya*, Super Distrugătorul începu să se rostogolească.

— *Lider*, ce ne facem?

— Rămâi pe țintă. Poate că nu mai suntem pe muchie de cuțit, dar putem lovi tunurile de jos. Începeți să vă mişcați, 30 de secunde până la punctul de tragere.

Corran îşi roti nava de luptă spre dreapta, deschizând un spațiu între el şi Ooryl. Trase de manşă şi o împinse spre stânga, aruncând X-interceptorul într-o spirală pe care piloții o numeau *împletitură*. Mişcările navei de vânătoare nu erau în totalitate regulate, ceea ce făcea să fie aproape imposibil pentru artileriştii *Lusankyei* să reuşească să îl țintească din plin. *Desigur, o singură lovitură bună cu acele turbolasere grele şi toată bacta din galaxie nu m-ar putea ajuta.*

Armele grele ale *Lusankyei* umplură spațiul cu nenumărate fulgere de energie de laser verde. Proiectilele ieşiră în spirală în timp ce echipajele încercau în zadar să țintească navele de luptă care se apropiau. Corran studie baza conurilor, înregistrând mental locația fiecărei unități. *Astea sunt cele care fac ca acest munte de metal să fie periculos. Distruge-le şi nu mai e decât o cutie mare, plutind în spațiu.*

În ciuda spiralei, fixarea țintei pe *Lusankya* nu era deloc dificilă. Corran îşi comută controlul armamentului pe torpilele protonice şi le conectă pentru tir dublu. Cadranul din centrul afişajului de pe ecran deveni imediat roşu, iar Whistler emise un ton constant care indica blocarea țintei.

— Bine, Whistler, bine. Apăsă un buton de pe consola de comunicații care începu să fie verde, apoi trecu rapid la roşu. *Nouă* are dublă fixare. Trag.

— Lansează, *Nouă*, apoi îndepărtează-te.

— Cum ordonați, *Lider*. Corran apăsă pe trăgaciul de pe manşă şi privi cum cele două torpile protonice se îndreaptară spre ținta lor. Scoteți-i colții *Lusankiei* şi sperați că nu vom fi *molfăiți* până la moarte în timp ce ne îndepărtăm.

Capitolul 38

Drysso se uită țintă la ajutorul său.

— Câte torpile urmează să ne lovească, Locotenente Waroen?

— Douăzeci, domnule.

Două pentru fiecare X-interceptor. Se poate supraviețui.

— Vezi, doar douăzeci.

— Aşteptați, domnule. Am douăzeci şi patru.

— Nu contează.

— Acum am patruzeci, nu, optzeci. Opt zero.

Lui Drysso îi căzu maxilarul când văzu o erupție nova înflorind la orizontul din dreapta al navei sale. Scuturile rezistară o secundă sau două, apoi se prăbuşiră. Sirenele de avertizare începură să vuiască pe punte, în timp ce mai multe torpile şi rachete explodau la şase kilometri distanță, în prova navei. Focul strălucitor erodase liniile perfecte ale navei sale, spulberând plăcile de blindaj şi declanşând zeci de explozii secundare şi terțiare.

Chiar înainte ca trepidațiile să ajungă pe punte, Drysso începu să strige ordine.

— Waroen, opreşte sirenele. Dă-mi rapoartele de control al avariilor. Artileria, ce ați pierdut şi de ce încă nu mi-ați dat pe tavă pe *Libertate*?

Vocea lui Waroen se înălța deasupra vacarmului.

— Căpitane, avem o prăbuşire totală a scutului de protecție.

— Cum au reuşit să lanseze atâtea rachete, Locotenente?

— Domnule... Nu ştiu, domnule.

— *Bastarzi Sith!* Află cum!

Drysso privi cum *Libertate* trăgea asupra Super Distrugătorului. Valuri de proiectile turbolaser roşii pulsau de pe nava mai mică, atacând prova neprotejată a *Lusankyei*. Armura vaporizată se condensă imediat în nori de metal care ascundeau întreaga amploare a pagubelor produse, dar Drysso nu avea nicio speranță că prova sa va arăta altfel decât o bucată înnegrită şi zdrobită.

Totuşi, aceste pagube nu sunt nimic în comparație cu ceea ce putem face noi.

Peste o sută de tunuri ionice de pe flancul drept traseră înapoi spre *Libertate*, într-o desfăşurare atât de masivă încât părea că fascicule de energie albastră izbucniseră din aripa *Lusankyei*. Scuturile Distrugătorului Imperial făcură implozie, lăsând fulgere azurii să sară şi să se reverse pe toată suprafața navei. Drysso văzu explozii secundare care se răsfrângeau asupra punților tunurilor de pe flancul stâng ale navei mai mici, permițându-i să ştie că *Libertate* fusese grav rănită.

— Căpitane, am pierdut 15% din puterea de foc de pe flancul drept.

— Mulțumesc, tunarilor. Locotenent Waroen, de unde au apărut acele rachete?

— Navele cargo, domnule, lansează rachete care par să folosească telemetria navelor de luptă pentru a ne ținti. Waroen se uită la monitoarele sale. Domnule, pot restabili scutul din prova, dar ne va scădea protecția în alte părți.

— Fă-o, Waroen. Tunari, uitați de *Libertate*. Distrugeți cargoboturile. Drysso îşi încleştă mâinile în dreptul spatelui. Cargoboturile sunt acum principala noastră amenințare. Omorâți-i şi bătălia asta se sfârşeşte.

* * *

Tycho Celchu îşi rostogoli X-interceptorul spre stânga, apoi trase de manşă. Se apropie de spatele unui TIE şi apasă pe trăgaci. Două rafale de lasere cu câte două focuri străpunseră adânc în ansamblul motorului. Se rostogoli rapid spre dreapta şi plonjă, îndepărtându-se de zona de explozie a TIE-ului.

— Încă eşti cu mine, *Opt*?

Vocea lui Nawara Yen reveni mai puţin calmă decât şi-ar fi dorit Tycho.

— Sunt cu tine, *Şapte*, cu greu.

— Mai luăm patru, *Opt*, apoi efectuăm a doua noastră cursă spre *Lusankya*. Preia conducerea.

— La ordin, *Şapte*.

Tycho reduse puţin acceleraţia pentru a îl lăsa pe Nawara să treacă pe lângă el, apoi plonjă lateral spre stânga şi se poziţionează în urma lui Nawara în stânga spate.

Revenind din prima cursă asupra Super Distrugătorului, X-interceptoarele angajaseră cea de-a patra escadrilă de TIE-uri. Între ei şi Twi'lekii *Chir'daki*, TIE-urile nu avuseseră nicio şansă. Pe măsură ce se apropiau de a cincea escadrilă, acesta îşi pierduse coeziunea unităţii, patru dintre piloţi retrăgându-se şi îndreptându-se înapoi spre Interceptoarele care se apropiau.

— Sunt doar opt acolo, Nawara. Alege-ţi cu grijă ţinta.

— Am una în minte, *Şapte*.

X-interceptorul lui Nawara rămăsese drept şi la acelaşi nivel în timp ce se îndrepta spre TIE-uri. Tycho începu să se înfioare. *De obicei, confruntarea directă este câştigătoare pentru noi, dar consumă scuturi. În aceste circumstanţe, nu sunt sigur că e înţelept.*

X-interceptorul lui Nawara se rostogoli brusc pe aripile stabilizatoare din dreapta, apoi lansă patru rafale duble de lasere asupra ţintei sale. Primele două dintre acestea rataseră total, la fel ca şi focul de ripostă al TIE-ului, dar ultimele două lovituri nimeriră TIE-ul în plin. Două dintre proiectile secţionară panoul solar din dreapta, în timp ce celelalte două decojiseră secţiunea carlingii. TIE-ul începu o cădere nebună prin spaţiu şi, dintr-o dată, Tycho se trezi dincolo de linia de TIE-uri, având cale liberă pentru a se îndrepta spre *Lusankya*.

— *Lider*, *Şapte* şi *Opt* au pătruns.

— Recepţionat, *Şapte*.

Tycho se rostogoli spre stânga pentru a-i da mai mult spaţiu lui Nawara, apoi îşi plasă nava într-o *împletitură*. Venind spre *Lusankya* din faţă, îşi coborî reticulul de ochire pe porţiunea înnegrită a provei. Flăcările mocnite indicau locurile în care nava avea scurgeri de atmosferă. Tycho alese o flacără deosebit de luminoasă ca punct de ochire. Comută pe rachete şi primi imediat un semnal sonor de fixare a ţintei din partea astromecului său. Câteva secunde mai târziu primi o lumină roşie de la transponderul său telemetric.

— Lovitură dublă pentru *Şapte*. Două torpile lansate.

Apăsă pe trăgaci, trimiţând două torpile protonice care porniră cu jeturi de flăcări albastre spre Lusankya. Din toate părţile care înconjurau nava mai mare, alte lumini albastre se aprinseră brusc şi începură să se îndrepte spre punctul pe care îl ţintise Tycho.

Încă de la începutul operațiunii, Wedge şi Tycho căzuseră de acord că singura modalitate prin care puteau învinge *Lusankya* era să o bombardeze cu torpile protonice şi rachete cu şoc. Problema pe care o aveau era că pentru a face acest lucru corect ar fi avut nevoie de douăsprezece sau mai multe escadrile de X-interceptoare – escadrile pe care nu le aveau. Luând ca lecție experiența câştigată în urma cuceririi Coruscantului, deciseseră că navele de marfă echipate cu lansatoare şi rachete le-ar fi oferit suportul de lansare de care aveau nevoie. Prin conectarea rachetelor cargoboturilor la telemetria X-interceptoarelor, eliminaseră necesitatea senzorilor de detectare a țintelor de pe cargoboturi – a căror utilizare ar fi permis imediat identificarea cargoboturilor ca ținte pentru *Lusankya*.

Pentru a împiedica pe cineva să le descopere strategia, Wedge îl pusese pe Booster să cumpere lansatoare, muniții şi unități de senzori de la Talon Karrde. Reticent să cumpere ceva şi să nu-l folosească, Booster conectase senzorii la stație, observând că doar prin simpla pornire a acestora ar fi fost suficient pentru a determina chiar şi *Lusankya* să se gândească de două ori înainte să atace stația. Pe măsură ce planurile lor evoluaseră, Booster acceptă să rămână în urmă şi să determine *Lusankya* să creadă că fusese prinsă în capcană, în timp ce *Vagabonzii* părăsiseră sistemul, întâlnindu-se cu Distrugătorul *Libertate* al lui Sair Yonka şi parcurgând restul drumului într-un confort relativ până la Thyferra. Navele de transport de marfă se deplasară mai departe pentru a pregăti ambuscada, în timp ce *Libertate* aşteptase la marginea sistemului sosirea *Lusankyei*.

Rachetele lui Tycho explodară în scuturile navei, însă acestea cedară destul de repede, iar restul rachetelor conectate la sistemul său telemetric loviră nava. De asemenea, proiectilele lui Nawara se năpustiră, provocând explozii pe suprafața navei. Alți *Vagabonzi* continuară asaltul asupra punților cu tunuri de pe flancul stâng al navei, distrugând turbolaserele, tunurile ionice şi lansatoarele de rachete.

Dacă reuşim să distrugem capacitatea Lusankyei de a lovi dintr-o singură parte, navele noastre vor putea opera în voie.

Spre celălalt capăt al Super Distrugătorului, Tycho văzu Crucişătorul de Război Alderaanian *Valiant* vărsând foc asupra navei. Tunurile din spate ale *Lusankyei* schimbau salve cu cele ale lui *Valiant*, dar personalul droid al lui Aril Nunb reuşise să manevreze nava mai mică astfel încât focurile să lovească scuturile care încă erau puternice. Scuturile de la pupa Super Distrugătorului părură să reziste, dar tirul constant al lui *Valiant* consuma din energia care ar fi putut fi folosită cu mare efect în altă parte.

Rostogolindu-se la stânga şi plonjând, Tycho îşi manevră nava de vânătoare pe sub focul de ripostă şi observă că *Lusankya* începuse să atace cargoboturile. Acestea prezentau o diversitate de ținte şi începuseră să se împrăştie în timp ce nava cea mare îşi îndrepta armele spre ele. *Manevre evazive, conform ordinelor, dar asta va face ca lansarea rachetelor să fie mai dificilă*. Se uită la monitorul său. *Oricum au mai rămas doar două rachete, suficiente pentru încă o lansare*.

Verifică locația escadrilei de interceptoare, dar văzu că nu se apropiaseră atât de repede pe cât se anticipase.

— *Lider*, *Şapte* este pregătit pentru încă o rundă.

— Negativ, *Şapte*. *Mijiții* au luat o navă Lambda şi o escortează departe de aici. Tu şi *Nouă*, cu *Grupele* voastre, trebuie să-i urmăriți.

Astromecul lui Tycho afişă o scanare rapidă a navetei pe monitorul său.

— Scanarea navetei arată doar o singură formă de viață. Crezi că e Isard?

— Nu prea cred. Oricum nu scapă. Du-te, Tycho, du-te.

* * *

— Am înțeles, Jesfa.

Iella se ghemui şi îşi feri repede capul după colț. Îşi dădu capul pe spate şi se rostogoli în timp ce trei proiectile de blaster scobeau o adâncitură în peretele de ferrocretă. *Asta a fost mai aproape decât vreau să mai ajung în viitor.*

Iella apăsă pe comunicator.

— Raportul tău e foarte corect, Jesfa. Spune-mi în continuare ce holocamere a distrus şi vom ajunge la el.

Elscol veni în fugă şi căzu într-un genunchi lângă Iella.

— Ce ai găsit?

Iella aruncă un deget spre coridor.

— Un şobolan prins în capcană, se pare. Oamenii tăi au securizat scările?

— Da. E prins aici, la nivelul cinci. Elscol îi oferi Iellei o jumătate de zâmbet. Vrei să evacuăm nevinovații, sau doar îl urmărim pe tipul ăsta?

— Să-l prindem.

Elscol făcu semn unei echipe de doi oameni şi doi Vratixi să înainteze.

— Avem unul viu. Aveți grijă.

Doi dintre oamenii lui Elscol se poziționaseră la gura de acces a coridorului. Încercările lor de a privi înăuntru nu produseră niciun schimb de focuri, aşa că dădură semnalul de undă verde. Cei doi Vratixi se năpustiră apoi înainte pentru a flanca singura uşă din acel coridor şi apoi o verificară. Indicară că era încuiată. Elscol şi Iella coborâră în fugă pe hol până la capătul acestuia şi se ghemuiră acolo, pregătindu-se să arunce o privire pe oricare dintre ramificații în căutarea prăzii lor.

Iella îşi apăsă spatele de peretele stâng al coridorului. Începu să-i facă semn din cap lui Elscol, invitând-o să examineze mai întâi capătul ei de coridor, dar văzu mişcare în direcția din care venise. Uşa de duraplast explodă pe coridor în timp ce focurile de blaster o sfredeleau în două. Două proiectile îl nimeriseră în abdomen pe Vratixul din partea dreaptă a uşii, proiectându-l mai departe pe coridor. În timp ce tirurile se întorceau prin uşă, cel de-al doilea Vratix încasă o pereche de proiectile în torace, făcându-l să cadă pe podea, zvâcnind din cele 6 membre ale sale.

Cei doi bărbați din capătul celălalt al coridorului veniră în fugă şi se năpustiră asupra uşii înainte ca Iella sau Elscol să îi poată chema înapoi. Cel de-al doilea bărbat care intrase se îndreptă brusc, apoi zbură înapoi pe coridor, cu toate membrele dezlănțuite şi arzând din cauza celor trei împuşcături primite în piept. Din primul bărbat, Iella văzu doar nişte picioare încălțate care tresăriră de două ori, apoi rămaseră nemişcate.

— Jesfa, adu-mi o echipă de şase oameni aici, acum. Iella se uită la Elscol. Aşteptăm, nu?

— Ca să scape tipul? Dacă a intrat în camera aia, ştie codurile. Ar putea avea un turbolift secret acolo şi să fie pe cale să iasă.

— Mă îndoiesc. Iella apăsă din nou pe comunicator. Jesfa, spune-le să aducă grenade de şoc.

Fumul ieşea în valuri din uşă, apoi o carabină blaster ieşi din ea şi se izbi de podea în mijlocul trupurilor celor morți.

— Mă predau.

Iella şi Elscol schimbară o privire, apoi Iella dădu o comandă.

— Ieşi afară cu mâinile sus.

— Recunosc cumva vocea asta?

Lui Iella îi căzu falca. *Fliry Vorru*! Începu să zâmbească uşor.

— Vorru? Aştept acele mâini ridicate.

Micuțul bărbat cu părul alb apăru în pragul uşii şi păşi cu grijă printre picioarele care zăceau acolo.

— Ah, Iella Wessiri. Cineva în care pot avea încredere că va face ce trebuie.

Elscol se ridică în picioare şi îşi îndreptă carabina blaster spre bărbat.

— Vrei *ceea ce trebuie*? Am chiar aici un încărcător pentru tine, criminalule.

Iella se ridică şi puse o mână pe carabina lui Elscol.

— Nu poți. S-a predat.

— S-a predat? Tocmai a ucis patru dintre ai noştri.

— Asta înseamnă mai multe crime pentru care să fie judecat.

— Exact. Vorru zâmbi satisfăcut. Sunt sigur că lumea de pe Thyferra vor dori să mă judece, dacă îi va lăsa Noua Republică.

Iella se încruntă în timp ce se ridica.

— Oh, după ce va termina Noua Republică cu tine, Thyferranii vor avea şansa lor.

— Sper că ai dreptate, Iella, pentru că ştiu că poporul Thyferran are un puternic simț al justiției. Mâinile lui Vorru se ridicară până la nivelul umerilor săi. Desigur, din moment ce ştiu care dintre oficialii Noii Republici au acaparat bacta şi cunosc acordurile făcute în spatele culiselor de către statele membre pentru a obține bacta, ei bine, bănuiesc că este o informație despre care nu vor dori să iasă la iveală.

Iella râse.

— Crezi că nu vei plăti pentru crimele tale pentru că vei face vreo înțelegere politică?

— Din păcate, Iella, aceasta este realitatea situației.

Iella îşi înăspri râsul şi expresia.

— Presupui, desigur, că nu am propria mea formă de justiție. Am vrut-o pe Isard pentru că mi-a ucis soțul. Dacă nu pot să o am pe ea, o să mă mulțumesc cu tine. Ridică carabina şi o îndreaptă spre capul lui. O singură împuşcătură şi sunt închise o mulțime de dosare de crimă.

Vorru îşi aduse mâinile împreună şi o aplaudă.

— Frumoasă cacealmaua, dar am citit dosarele Imperiale şi Corelliene despre tine, draga mea. Nu ai putea niciodată să mă împuşti.

— Adevărat. Iella îşi coborî blasterul. Dar ea poate.

Singurul foc de armă al lui Elscol îl surprinse pe Vorru în gât. Îl aruncă în tocul uşii, de unde ricoşă şi căzu peste blasterul său.

— Frumoasă lovitură.

Elscol coborî privirea spre blasterul său.

— Nu-mi amintesc să fi setat arma pe paralizie.

Iella zâmbi.

— Eu îmi amintesc, când te-am împiedicat să îl împuşti prima dată.

Elscol se încruntă.

— De ce doar să-l paralizez? De ce această şaradă?

— Lui Vorru îi place întotdeauna să dețină controlul. Se aştepta să îl lichidezi –

ar fi fost victoria lui, pentru că ai fi ucis un om care s-a predat, iar asta te-ar fi făcut la fel de criminală ca şi el. Când şi-a dat seama că sunt aici, a decis să joace un alt joc. A deținut controlul până în ultima secundă, când te-am lăsat să-l împuşti.

Cealaltă femeie încuviință din cap, apoi trase maneta selectorului carabinei de pe paralizie.

— Ceea ce a spus, totuşi, despre faptul că nu va plăti pentru crimele sale este probabil adevărat. Noua Republică va face o înțelegere cu el.

— Sigur, dacă vor avea ocazia. Iella zâmbi. *Vagabonzii* l-au luat de pe Kessel. Putem oricând să-l aruncăm înapoi acolo. Fără înțelegeri, doar dreptate.

Elscol râse cu voce tare.

— Ştii, dacă o ții tot aşa, s-ar putea să mă convingi că sunt mai multe lucruri de făcut cu Imperialii neconvertiți decât să-i omori.

— Hai să lucrăm la asta, Elscol, dar numai după ce Thyferra este liberă.

Capitolul 39

Căpitanul Sair Yonka se ridică de pe puntea de comandă a Distrugătorului *Libertate* şi se redresează clătinându-se. Îşi trecu o mână pe frunte – aceasta era însângerată, aşa că rupse o fâşie de pânză de la marginea tunicii şi o lipi de rană.

Antilles, m-ai plătit mult, dar nu a fost suficient.

— Cineva să-mi dea un raport despre ce se întâmplă acolo. Locotenent Carsa?

— Carsa e mort, domnule. Monitorul i-a explodat în faţă.

— Suntem orbi atunci, Sublocotenent…?

— Issen, domnule. Nu, domnule, nu suntem orbi. *Lusankya* a fost lovită din nou de torpile şi rachete, dar a început să tragă asupra cargoboturilor. Suntem lăsaţi în pace.

— Înseamnă că nu sunt numai veşti proaste. Yonka se sprijini de un perete despărţitor. Timonier, putem manevra?

O voce mâhnită i se adresă din adâncurile punţii.

— Am pierdut cincizeci la sută din manevrabilitate, Căpitane. Ne putem rostogoli, dar viteza şi virajele vor fi dificile. Totuşi, pot obţine suficiente resurse pentru a ne scoate de aici, domnule.

— Artileria, care este situaţia?

— Mai avem încă majoritatea armelor de pe flancul stâng, domnule, dar armamentul de pe dreapta este distrus. Nu avem o estimare realistă cu privire la reparaţii.

— Care este situaţia scuturilor noastre?

Un bărbat chel apăsă un buton pe o consolă, apoi bătu din palme.

— Scuturile revin la normal. Am şaptezeci la sută din energie. Vor rezista până când vom fugi.

Sair Yonka clătină din cap.

— Nu mergem nicăieri. Locotenent Phelly, roteşte-ne ca să putem folosi armele din dreapta.

— Îmi cer scuze, domnule, dar nu suntem plătiţi suficient pentru a muri aici.

— Atunci hai să ne asigurăm că nu murim. Yonka îşi deschise larg braţele. Ştiam cu toţii că dacă rămânem cu Isard vom fi ucişi. Ştiam, de asemenea, că dacă îi părăsim serviciul, ne va vâna imediat după ce îl va ucide pe Antilles. Acum trebuie să distrugem *Lusankya* aici, sau ea ne va distruge în altă parte. Nu e vorba de bani, ci de supravieţuirea noastră, de libertatea noastră.

Îndreptă un deget spre fereastra principală.

— Afară sunt destule nave de transport şi nave de luptă care se năpustesc asupra acelui mastodont. Ei sunt nişte ţânţari în comparaţie cu *Lusankya*. Pot să o înţepe, dar nu o pot distruge. Treaba asta depinde de noi şi o vom face, pentru că ea nu va muri în timp ce noi fugim. Imperiul este mort – ştim asta cu toţii – aşa că asta este asumarea noastră pentru orice va urma.

* * *

Wedge văzu cum *Libertate* începea să se rostogolească, în timp ce salvele de turbolaser de pe *Lusankya* se îndreptau spre cargoboturi. O salvă surprinse un cargobot Corellian mic în formă de disc şi îl spintecă în două. Văzu cum scuturile străluceau şi se micşorau în timp ce alte nave erau lovite de una sau două lovituri, dar nu explodă niciuna. Ştia că era mai mult noroc decât îndemânare şi că multe dintre cargoboturi nu aveau să supravieţuiască până la finalul bătăliei.

— *Liderul* către *Doi*, e timpul pentru ultima noastră cursă.

— Negativ, *Lider*, am un TIE pe mine.

— Sosesc, *Doi*.

Wedge trase înapoi de manşă şi îşi aduse nava de vânătoare într-o buclă, apoi se rostogoli spre dreapta în timp ce X-interceptorul lui Asyr trecea pe lângă el. Un TIE trecu pe lângă, în urma ei. Când Wedge coborî în spatele lui, TIE-ul declanşă o salvă care străpunse scutul din spate al lui Asyr. Ceva din spatele navei de luptă explodă, apoi ea se rostogoli în jos şi dispăru din vedere.

— *Doi*, raportează.

Asyr nu răspunse la apelul său.

— Gate, evaluează pagubele lui *Doi*.

Droidul emise un bip drept răspuns, dar Wedge ignoră informaţiile care îi umpleau monitorul secundar. *Am ceva de făcut mai întâi.*

TIE-ul se roti spre dreapta, după care începu să urce. Wedge îşi manevră X-interceptorul într-o urcare abruptă, apoi se rostogoli brusc spre dreapta şi îşi propulsă nava peste limita de viteză. Timp de o secundă, TIE-ul dansă în faţa lui, determinându-l pe Wedge să tragă un foc de armă. Dubla rafală de lasere atinse unul dintre panourile solare ale TIE-ului, dar nu provocă daune serioase.

Tipul ăsta e bun.

TIE-ul se rostogoli spre stânga şi făcu o buclă strânsă înapoi de-a lungul liniei sale de zbor. Wedge se lăsă depăşit, apoi reduse viteza când TIE-ul se roti pe coada lui. TIE-ul se apropie mai repede decât prevăzuse pilotul din cauza faptului că Wedge redusese acceleraţia. Wedge trase înapoi de manşă, împingând nava de vânătoare în urcare. O menţinu pentru o secundă, apoi împinse manşa înainte şi întrerupse ascensiunea. Focurile de laser verde şuierară pe scuturile sale, dar nu se panică. *Nici Gate nu ţipă!* TIE-ul trase pe lângă el, după care începu să urce pentru a-l doborî pe Wedge, apoi încercă să-l urmărească când începu să zboare din nou în linie dreaptă. Wedge ridică din nou botul X-interceptorului său şi lansă încă două rafale de foc laser. Ambele loviră TIE-ul în aripa nedeteriorată, distrugând-o şi eliberând-o de fuzelajul navei. Aripa hexagonală se îndreptă într-o singură direcţie, în timp ce TIE-ul se rotea necontrolat spre Thyferra. Wedge nu se uită să vadă dacă explodase. Îşi întoarse nava de luptă şi se trezi privind la întinderea imensă a *Lusankyei*. Aproape o optime din navă fusese sfârtecată în partea din faţă, dar tunurile continuau să tragă neîncetat. *A durut, dar nu suficient.*

— Aici *Liderul*. Încep a treia mea cursă.

Faptul că nimeni nu-i răspunse la apel îi stârni un fior, dar dădu din umeri. *Nu e momentul să jeleşti morţii. Asta mai poate aştepta până la încheierea misiunii.* Îşi lansă nava de luptă într-o *împletitură* şi o îndreptă spre trapa uriaşă de acces din partea de jos a Super Distrugătorului.

Ţi-am spart nasul, acum o să te împuşcăm în măruntaie.

Trecând pe torpile protonice, primi de îndată un chenar roşu pe consolă şi un

ton ferm de la Gate. Asteptă până când butonul receptorului se făcu roşu, apoi apăsă pe trăgaci. Două jeturi de foc albastru ieşiră din nava sa şi încă o jumătate de duzină li se alăturară. Fusese nevoie de patru pentru a face o gaură în scuturile ventrale, dar asta lăsase un cvartet de rachete pentru a se înfige în puntea hangarului *Lusankyei*. Exploziile scuipaseră puntea şi resturile în spaţiu, apoi exploziile secundare îi arătară lui Wedge că se fisuraseră cel puţin două dintre rezervoarele de combustibil pentru navele TIE.

Fără torpile, Wedge trecu la lasere şi începu să caute alte TIE-uri.

Şi dacă nu mai sunt, cred că va trebui să vin mai aproape de Lusankya şi să distrug cât se poate de mult.

* * *

— Da, doamnă Director, am înţeles.

Erisi se cutremură în timp ce ecourile vocii lui Isard se sfârşiră în urechile ei. Când zărise naveta care se apropia, nutrise o speranţă că era Vorru, dar vocea batjocoritoare a lui Isard îi spulberase acel vis.

Îşi comută unitatea de comunicaţii pe frecvenţa tactică a escadrilei sale.

— *Liderul Elită* către escadrilă. Avem o nouă misiune: să protejăm naveta *Thyfonian* de clasă Lambda. Trebuie să o acoperim până când se eliberează şi poate intra în hiperspaţiu.

— Aici *Şase*, *Lider*. Asta înseamnă că vom fi lăsaţi în urmă.

— Negativ, *Şase*. *Lusankya* urmează să o însoţească pe *Thyfonian* şi ne va prelua.

— Am înţeles, *Lider*.

— Aici *Doisprezece*, *Lider*. Avem patru X-interceptoare care se apropie rapid.

— Recepţionat, *Doisprezece*. Erisi clătină din cap. *Doar patru? Asta e o greşeală pe care o vei regreta, Wedge Antilles.* Păstraţi-vă formaţiile strânse şi ajutaţi-vă reciproc. Aceşti piloţi vor fi buni, dar noi putem fi mai buni. Nu vă pierdeţi capul şi nu vă veţi pierde vieţile.

* * *

Căpitanul Drysso râse victorios. Din câte putea determina, *Lusankya* sa fusese lovită de peste o sută cincizeci de torpile protonice şi rachete de şoc, dar nu pierduse decât treizeci şi cinci la sută din capacitatea de luptă. Manevrele erau îngreunate, iar puterea scuturilor era în scădere drastică, dar *Lusankya* încă îşi depăşea adversarii. *Iar cargoboturile au rata de supravieţuire a tauntaunurilor*[11] *pe Tatooine.*

— Căpitane, *Libertate* se întoarce în luptă, îl strigă Locotenentul Waroen.

— Artilieria, daţi-i tot ce aveţi!

— Aşa cum ordonaţi, Căpitane.

Lusankya trase cu armele de pe flancul drept asupra Distrugătorului Imperial, măcelărindu-l fără milă. Turbolaserele spulberau scuturile, în timp ce razele tunurilor ionice străbăteau corpul lui *Libertate*.

---

[11] Tauntaunii – specie de reptomamifere semi-gânditoare originare din câmpiile înzăpezite de pe Hoth. Au fost folosiţi de membrii Alianţei Rebelilor după ce i-au domesticit e unii dintre ei atunci când şi-au construit baza pe Hoth.

Rachetele de şoc loviră nava mai mică, deschizând găuri uriaşe în fuzelaj. Exploziile devastară *Libertate*, împrăştiind resturi în toate direcțiile. Cu toate astea, chiar înainte ca atacul *Lusankyei* să lase *Libertate* în derivă prin spațiu, Distrugătorul ripostă împotriva Super Distrugătorului. Turbolaserele perforară scuturile dorsale şi se înfipseră cu foc în inima *Lusankyei*. Fulgerele ionice albastre alunecau şi dansau pe corpul navei, antrenând mingi de foc în urma lor. *Lusankya* se cutremură din cauza violenței acelor explozii şi a altora care urmară.

Drysso strigă către echipajul său.

— Rapoarte de avarii!

Waroen fusese primul.

— Scuturile ventrale, căzute; scuturile dorsale, căzute; scuturile de la prova, căzute; scuturile de la tribord şi de la babord, căzute.

— Vrei să-mi spui că am scuturi doar la pupa?

O altă explozie zgudui nava.

— Nu mai sunt nici ele, domnule.

— Căpitane, strigă ofițerul său de comunicații, am un mesaj prioritar de la Directorul Isard. Ne ordonă să plecăm de aici. Trebuie să urmăm naveta.

— Ce?

— Ăsta a fost mesajul, domnule. A spus că ar trebui să plecați de aici înainte să fiți ucişi.

— Să fiu ucis! Râsul lui Drysso făcu linişte pe punte. Ucis? Suntem învingători aici. *Libertate* este distrusă. Cargoboturile sunt pe moarte.

Crucişătorul de Război este următorul şi am trecut peste tot răul pe care îl puteau provoca X-interceptoarele. Am învins! Poate fugi dacă vrea, dar Lusankya rămâne aici. Dacă vrea să abandoneze Thyferra, îi voi lua locul şi voi culege ceea ce a semănat.

Echipajul se uită la el, cu gura căscată şi tăcură pentru o clipă, apoi o aclamare se răspândise pe punte, începând de la postul Locotenentului Waroen şi răspândindu-se mai departe în rândul echipajului. Timp de câteva bătăi de inimă, Drysso crezuse că îl aclamau pe el, dar cei mai apropiați de fereastră priveau fix pe lângă el, determinându-l pe Drysso să se întoarcă.

Afară, plutind în stânga *Lusankyei*, se afla *Virulența*.

Drysso bătu din palme.

— Este *Virulența* şi au escadrilele noastre de TIE-uri. Ordonă-i *Virulenței* să-şi desfăşoare navele de luptă! Acum, nimic nu mai stă între noi şi victoria totală!

Capitolul 40

Trei escadrile de nave de luptă se revarsară de pe *Virulența* şi intrară în luptă.

Inima lui Wedge se frânse când Gate îi raportă lansarea navelor de vânătoare de pe *Virulența.* Îşi întoarse X-interceptorul şi se resemnă la o ultimă bătălie glorioasă. Acel Distrugătorul Imperial transporta şase escadrile TIE.

Întotdeauna mi-am imaginat că Escadrila Vagabond va muri într-o manieră glorioasă, şi se pare că aşa este.

— Gate, țintește-mi una dintre navele de luptă care tocmai a ieşit din *Virulența.*

Droidul răspunse cu un semnal sonor. Wedge se uită în jos la imaginea pe care o redase droidul pe monitorul său.

— E un A-interceptor.

Gate îl corectă cu un țipăt.

— Bine, un A-interceptor Mark II. Wedge îşi scutură capul pentru a se limpezi. A-interceptoare? De unde a luat Isard A-interceptoare?

O voce familiară răzbătu prin unitatea de comunicații a lui Wedge.

— *Liderul As* către *Lider Vagabond.* Te superi dacă stricăm petrecerea, Wedge?

— Pash Cracken? Din ce Inimă Întunecată a Împăratului ai apărut?

— De pe nava amiral a lui Booster. Puțul gravitațional a scos unitatea mea din hiperspațiu chiar deasupra *Virulenței* în timpul micii lor confruntări. Booster a făcut-o pe Căpitan să creadă că totul făcea parte din capcană, aşa că i-a predat nava.

Deci, în sfârşit a găsit o navă suficient de mare pentru el.

— *Lusankya* este a ta, Căpitane Cracken.

— Mulțumesc, Wedge. Intrăm.

Întorcându-se şi rostogolindu-se, Wedge îşi reorientă X-interceptorul spre *Lusankya* în timp ce *Virulența* trăgea în plin în Super Distrugător. Turbolaserele şi tunurile ionice ale navei mai mici provocară ravagii pe punțile de tunuri de pe flancul stâng ale *Lusankyei.* O fâşie de foc străbătu puntea stânga, iar exploziile secundare o menținură în viață mult timp după ce armele de pe *Virulența* încetară să mai tragă.

Aflată în partea din spate a *Lusankyei*, *Valiant* se apropie la distanța mică şi spulberă motoarele uriaşei nave. Scânteile se împrăştiară în cascadă, în timp ce turbolaserele perforau adânc Super Distrugătorul. O explozie strălucitoare eclipsă pentru o clipă nava *Valiant.* Un cutremur violent zgudui *Lusankya*, eliberând o bucată înnegrită din prova navei.

Rapide şi agile, A-interceptoarele lui Pash loviră *Lusankya.* Zburară peste suprafața masivei nave, trăgând cu rachete de şoc asupra turnurilor de artilerie şi a domurilor cu senzori. Cratere de foc împânziră *Lusankya* în urma loviturilor lor. Puținele arme rămase pe *Lusankya* trăgeau fără succes asupra A-interceptoarelor. Toată puterea lor de distrugere se dovedi neputincioasă împotriva unei ținte pe care nu o puteau atinge.

— *Lider Vagabond*, sunt *Trei.* Ne pregătim pentru un raid.

— Am înțeles, Gavin. Wedge se uită la monitoarele sale, dar singurele nave TIE pe care le vedea erau cele care escortau naveta. *Nu le putem prinde acum.* Dacă nu te superi, *Trei*, cred că mă voi alătura vouă.

* * *

Apropiindu-se de *mijiți*, Corran comută controlul armelor pe lasere şi le cuplă pentru foc dublu. În timp ce o rafală cvadruplă ar fi ars cu siguranță un *mijit*, focul dublu ar fi permis ca armele să ruleze mult mai repede.

Un singur foc de armă ar trebui să ucidă, dar dacă tipii ăştia îşi vor folosi manevrabilitatea de care dispun, voi avea nevoie de toate focurile pe care le pot trage. X-interceptorul său încă avea avantaj datorită scuturilor, dar asta nu-l făcea imun la pagube.

— *Nouă*, să fim atenți.

— Voi face precum ordoni, *Şapte*. *Zece*, cu mine.

— Ooryl, recepționează.

— Whistler, scanează frecvențele de comunicare şi afişează-le pe cele pe care le folosesc. Închide mesajele bruiate. Nu-mi pasă ce-şi spun între ei. Vreau doar să pot vorbi cu ei.

Whistler se plânse pe un ton scăzut.

— Da, cred că Erisi zboară cu ei. Vreau să o anunț cine vine după ea.

Droidul ciripi în derizoriu.

— Poate să decidă cât de mult vrea să se războiască cu mine, nu contează. Corran îşi permise să zâmbească. Ştie deja că pot să mă las cu greu convins. Ea este motivul pentru care am fost doborât pe Coruscant şi pentru acest motiv o voi doborî aici.

Alese ca țintă unul dintre *mijiții* din mijlocul formației, dar îşi păstră traiectoria de zbor îndreptată ca şi cum s-ar fi pregătit să atace unul dintre Interceptoarele mai apropiate. Când Interceptoarele apropiate se desprinseră, Corran se rostogoli pe stabilizatoarele din dreapta ca şi cum ar fi vrut să le urmeze, dar apoi forță puțin cârma şi îşi fixă ținta pe reticulul de ochire, strângând mai tare trăgaciul.

Două seturi de câte două proiectile străpunseră carlinga sferică a *mijitului*. Motoarele ionice gemene explodară, lansând resturi de fragmente în spațiu din mijlocul unei mingi de foc argintii. Bucăți din nava de luptă izbiră cu scântei în scuturile navei lui Corran, dar acesta le consolidase destul de repede.

— Am terminat un *mijit*.

Whistler țipă la el, iar Corran apăsă un buton neaprins până atunci pe unitatea sa de comunicații.

— Sper că nu ai fost tu, Erisi. Nu mi-ar plăcea să cred că abilitatea ta de zbor s-a atrofiat atât de mult.

— Îndemânarea mea de a ucide e cea care ar trebui să te îngrijoreze, Corran.

— Aici *Opt*. Am o pereche pe urmele mele.

— *Şapte* pe drum. Rezistă, *Opt*.

Corran rostogoli X-interceptorul şi ieşi într-o buclă cu Ooryl care se afla în stânga sa. Două TIE-uri se aliniară pentru o cursă de atac asupra X-interceptorului lui Nawara. Tycho făcu un viraj la dreapta care îl aduse rapid împrejur, dar nu reuşi decât să doboare TIE-ul din urmă. Nawara coti puternic spre stânga, apoi se răsuci din nou spre dreapta, dar *mijitul* rămase fixat alături de el pe tot parcursul manevrelor sale.

Asta trebuie să fie Erisi.

Interceptorul trase de patru ori, iar primele două perechi de fulgere laser verzi arseră prin scutul din pupa al lui Nawara. Celelalte două proiectile distruseră motoarele din stânga şi loviră fuzelajul chiar în spatele carlingii. Robotul astromec al lui Nawara explodă, apoi cabina de pilotaj explodă în bucăți. Când focul umplu cabina de pilotaj, Corran se gândi la ce era mai rău, apoi văzu scaunul de ejectare al X-interceptorului ieşind din nava lovită.

— *Opt* este în afara navei! Ochii verzi ai lui Corran se îngustaseră. *Zece*, ține-i departe de el. Eu mă duc după Erisi. Whistler, dă-mi din nou frecvența ei de comunicare.

Droidul se conformă în tăcere ordinului.

— Întotdeauna ai ales țintele uşoare, nu-i aşa, Erisi? Nu suportai o muncă mai dificilă, nu?

— Tu eşti pe urmele mele, Corran? Singur? Râsul ei umplu cabina de pilotaj. Credeam că ai învățat de la tatăl tău că nu e bine să mori singur.

— Asta ar trebui să fie grija ta, Erisi, pentru că nu eu o să mor aici. Horn, terminat. Apăsă pe butonul unității de comunicații întrerupând frecvența. Haide, Whistler, e timpul să colectăm datoria pe care o are față de noi.

X-interceptorul lui Corran se îndreptă cu viteză pe urmele lui Erisi, dar *mijitul* zvâcnea şi dansa, fiindu-i imposibil să tragă direct în ea. În timp ce ea cotea spre stânga, Corran ieşi într-o buclă lungă prin dreapta şi începu o cursă față în față cu ea. *Mijitul* viră spre dreapta înainte să se poată apropia, forțându-l să se întoarcă la stânga pentru a-l urmări. *Bine, ştie că lupta față în față ar fi fost o sinucidere.*

Pe măsură ce nava ei începea să se îndepărteze de a lui, Corran realiză că uciderea ei nu va fi atât de uşoară pe cât se aşteptase. Deşi nu fusese un pilot rău pe un X-interceptor, nu era la fel de bună ca el. *Pe de altă parte, mijitul ei e mai rapid şi mai uşor de manevrat decât X-interceptorul meu. Asta i-ar putea da avantajul care îi lipsea înainte. Şi cunoaşte foarte bine toate capacitățile de performanță ale navei mele.*

Corran zâmbi. *Nu zbori împotriva unei nave de luptă, ci împotriva pilotului, iar aroganța ei este un defect uriaş pe care îl pot exploata.* Corran reduse accelerația înapoi la 85 la sută din puterea maximă, lăsând-o să îşi mărească avansul față de el. Se rostogoli pe stabilizatorul stânga şi începu o buclă lungă care avea să-l ducă înapoi spre confruntarea principală. Porni pe un vector de atac către unul dintre Interceptoare. În timp ce zbura de-a lungul vectorului, se uită la monitorul său principal. Rata de variație a distanței dintre nava sa şi Interceptorul lui Erisi scăzu pe măsură ce distanța se stabiliza, apoi distanța începu să se micşoreze. Ritmul de schimbare se accelera, iar când raza de acțiune atinse trei kilometri, Corran trase înapoi de manşă. Strânse considerabil bucla, apoi apăsă accelerația înainte şi se îndreptă direct spre ea.

Tirurile ei, trase în grabă, se împrăştiară inofensiv peste scuturile sale frontale. Corran răspunse cu focuri de armă, nimerindu-i aripa stângă. Erisi se întoarse şi plonjă, apoi se întoarse din nou şi se avântă într-o buclă lungă care o duse pe lângă fața întunecată a Thyferrei.

— Cât de grav este lovită, Whistler?

Droidul făcu o reprezentare grafică a statisticilor de performanță pe monitorul principal. Interceptorul suferise o reducere de 5 procente a vitezei, ceea ce îl făcea totuşi mai rapid decât X-interceptorul, dar nu foarte mult. De asemenea, se părea că exista o reducere a manevrabilității, dar nu suficient pentru a-i afecta performanțele.

Asta va dura ceva timp.

— *Nouă*, o urmăreşti pe Erisi?

— Da, *Şapte*.

— Termin-o repede.

— Ai nevoie de ajutor?

— *Zece* se ocupă de restul, dar naveta este în plină viteză. Va putea să intre în hiperspațiu dacă nu o oprim.

— Recepționat, *Şapte*. Mă ocup. Se uită la monitorul său. Whistler, dă-mi raza de acțiune a cargoboturilor care au fost conectate la telemetria torpilelor mele.

Droidul fluieră jalnic.

— Nu, e în regulă că sunt toți în afara razei de acțiune. Nu am vrut ca ei să irosească torpilele.

Ca să fie în siguranță, apăsă comutatorul care dezactiva transponderul telemetric, apoi îşi schimbă controlul armelor pe torpilele protonice. Întorcându-se, o luă din nou pe urmele lui Erisi şi porni după ea. Îşi îndreptă nava cu vârful nasului în sus şi spre dreapta, primind un bip bâlbâit de la Whistler, în timp ce droidul încerca să obțină o soluție care să permită ochirea Interceptorului.

Bipul sonor deveni constant în timp ce reticulul se înroşea. Corran apăsă pe trăgaci şi lansă ambele torpile spre Erisi. Ultimele sale două torpile protonice se îndreptară spre ea, iar aceasta începu imediat să manevreze pentru a le evita.

Am treizeci de secunde să o ucid. Corran comută din nou pe lasere, apoi drenă energia din scutul din spate şi o introduse în motoare. Asta îi crescu viteza până la o viteză mai mare decât cea a unui Interceptor nevătămat, ceea ce îi permise să reducă rapid distanța dintre navele lor.

În timp ce rachetele se apropiau de Interceptorul ei, Erisi se rostogolise spre stânga şi porni în viteză spre cea mai mare lună a Thyferrei. Rachetele depăşiră locul unde fusese ea, apoi se întoarse şi porniră din nou în urmărire. Îşi menținu nava îndreptată drept spre luna albă precum un os şi, în timp ce torpilele se apropiau din nou de ea, se rostogoli spre stânga şi îşi dirijă nava de luptă într-o traiectorie de planare care urmărea terenul accidentat al suprafeței lunare.

O torpilă, incapabilă să lupte atât cu inerția, cât şi cu gravitația lunară, se izbi de lună şi explodă. A doua torpilă trecu prin pulberea de praf lunar şi începuse să se apropie de Interceptor. Erisi îşi ridică *mijitul,* trecu peste o creastă şi coborî din nou, interpunând-o între ea şi torpilă. Creasta o protejă de explozia torpilei. De asemenea, îi orbi senzorii de la pupa care ar fi putut detecta prezența lui Corran.

În timp ce Erisi îşi ridică *mijitul* pentru a se îndepărta de suprafața lunii, Corran apăru de după creastă şi se năpusti asupra ei. Perechile de fulgere roşii străpunseră *mijitul*, sfărâmând ambele panouri solare. În timp ce stabilizatoarele se dezintegrau, urcarea Interceptorului se transformă dintr-o buclă într-un picaj care îl aduse pe un curs de coliziune cu luna. Având ambele motoare la putere maximă, Interceptorul se înfipse direct în suprafața lunară, scobind o brazdă uriaşă. Interceptorul lovise marginea unui mic crater de impact, sări în sus, apoi se izbi iar şi iar de suprafața lunii. Într-un final, zdrobit într-o formă care nu mai putea fi recunoscută ca parte a unei nave de luptă, se rostogoli până la oprire în timp ce motoarele se stinseseră. Corran dădu ocol locului o singură dată.

— Nicio explozie, nimic spectaculos. Erisi ar fi urât asta.

Whistler fluieră cu asprime.

— Corect, cui îi pasă ce şi-ar fi dorit ea. Corran îşi îndepărtă X-interceptorul de lună. Găseşte-mi naveta aia, Whistler. Nu-mi pasă cine e în ea, o vom opri.

* * *

O altă salvă de pe *Virulența* lovi *Lusankya*, în timp ce Wedge plonja asupra Super Distrugătorului şi îl împroşca cu laserele. *Lusankya* încercă să se apere, dar tunurile turbolaser montate la suprafață deveneau pur şi simplu ținte pentru atacurile cu rachete ale X-interceptoarelor, A-interceptoarelor, *Chir'daki* şi a navelor bizare ale celor trei nativi Gand. Loviturile pe care Super Distrugătorul reuşise să le tragă asupra *Virulenței* nu reuşiseră să penetreze scuturile navei mai mici.

Lusankya deveni rapid lipsită de apărare. *Dacă mai continuă cu aceste lovituri, nava ar putea începe să se dezintegreze, ceea ce ar pune în pericol prizonierii pe care vrem să-i salvăm de acolo.* Wedge reduse accelerația şi trecu pe lângă punte.

— Gate, fă-mi rost de un canal de comunicație deschis către *Lusankya.*

Droidul se conformă instantaneu ordinului.

— Aici Comandantul Wedge Antilles către Căpitanul *Lusankyei.* Vom accepta predarea voastră în orice moment.

O voce nervoasă şi stridentă răsună prin unitatea de comunicații.

— Sunt Căpitanul Joak Drysso – nu, Amiralul Drysso – de pe *Lusankya.* Nu ne vom preda niciodată.

— Căpitane…

— Cum îndrăzneşti să mă insulți!

— Amirale, atunci, chiar Mare Amiral, dacă asta te va face să înțelegi. Scuturile tale au căzut. Motoarele vă sunt afectate. Nu aveți nicio acoperire din partea navelor de luptă, nu puteți să vă doborâți adversarii. Wedge lăsă evaluarea pagubelor să fie înțeleasă pentru o clipă. Este fără speranță. Nu mai e nevoie să moară nimeni. Renunță.

— Să renunț? Un Mare Amiral Imperial nu renunță niciodată. Dacă tu crezi că ar renunța vreunul, vei regreta ziua în care te-ai încurcat cu unul!

— S-ar putea, domnule, dar acea zi nu e azi! Vom trata toți oamenii tăi cu tot respectul cuvenit. Wedge se luptă să-şi păstreze vocea echilibrată. Predați-vă.

— Niciodată! Suntem cu toții fii loiali ai Imperiului. Nu ne este teamă să punem moartea înaintea dezonoarei. Timonier, accelerează. Vom lovi planeta! Uite, Antilles, înțelegi, un Mare Amiral…

Unitatea de comunicații pocni şi amuți brusc.

— Drysso!

— Căpitanul Drysso nu mai este, domnule. Sunt Căpitanul interimar Waroen.

— Ai de gând să-ți izbeşti nava de planetă, Waroen?

— Nu şi dacă pot preveni asta, domnule. Dacă ați putea face Crucişătorul de Război să nu mai tragă în motoarele mele şi dacă cei de pe *Virulența* ne vor scoate un pic mai mult pe orbită pentru a nu ne prăbuşi din proprie inițiativă, vom accepta orice condiții de predare pe care doriți să ni le oferiți.

— Mă bucur să lucrez cu tine, Căpitane Waroen. Ceea ce faceți nu este o dezonoare.

— Ştiu asta, domnule, şi cred că este mai bine decât o moarte în toată regula.

* * *

Corran găsi destul de uşor naveta şi îşi aduse X-interceptorul în pupa acesteia fără probleme. Îşi schimbă laserele pe tragere câte patru.

— Whistler, vezi dacă poţi deschide un canal de comunicare cu naveta. Corran trase cu laserele sale peste traiectoria de zbor a lui *Thyfonian* când Whistler anunţă că identificase cele două frecvenţe pe care le folosea naveta.

— Alege doar una. Corran apăsă butonul de pe unitatea de comunicaţii. Aici Corran Horn către naveta *Thyfonian*. Opriţi-vă acum şi întoarceţi-vă spre Thyferra, sau voi fi nevoit să vă distrug.

O clipă de întârziere se încheie cu o voce pe care Corran nu se aşteptase să o mai audă vreodată, venind prin canalul de comunicaţii.

— Ar fi trebuit să ştiu că tu vei fi, Horn. Dispari. Nu mă poţi opri cu laserele tale.

— Poate că asta îţi va încălzi inima, Ysanne. Corran lăsă reticulul de ochire îndreptat asupra părţii din spate a navetei şi apăsă pe trăgaci. Rafală după rafală de focuri de laser împroşcară scuturile navei spaţiale, dar nu le străpunseră.

Ce? Scuturile navetei nu ar trebui să fie atât de bune.

— Poţi să-i mulţumeşti lui Fliry Vorru din partea mea, dacă mai este în viaţă. A comandat generatoare de scuturi de mare capacitate pentru naveta sa. Reduce spaţiul pentru pasageri, dar nu mă deranjează. Pur şi simplu, X-interceptorul tău nu are puterea necesară pentru a mă distruge.

Poate că unul nu o are. Corran schimbă frecvenţa unităţii sale de comunicaţii pe frecvenţa tactică a escadrilei.

— *Nouă* are nevoie de ajutor aici. Este Isard. Nu pot trece de scuturile navetei.

— Aici *Şapte*, *Nouă*. Vin cât de repede pot. Împiedic-o să sară în hiperspaţiu.

— O să fac tot ce pot, dar am nevoie de laserele tale pentru a o opri.

— Recepţionat, *Nouă*. Mă voi grăbi.

— Whistler, calculează cât va dura până când va putea să sară în hiperspaţiu.

Droidul afişă o imagine a sistemului solar pe monitorul secundar al lui Corran. Folosi cercuri de culoare suprapuse pentru a indica limitele pentru efectele gravitaţionale ale corpurilor din sistem şi afişă naveta ca un punct luminos la marginea părţii de umbră a masei hiperspaţiale a Thyferrei.

Bastard Sith, este aproape gata de salt. Corran lansă încă o rafală de lasere, care însă nu făcu decât să acopere scutul de la pupa cu o nuanţă sângerie. *Dacă blufează şi toată energia se duce spre scutul pupa! Asta ar fi exact ceea ce ar face ea.*

Apăsă pedala de acceleraţie şi lăsă X-interceptorul să avanseze. Se învârti într-o buclă care îi permise să tragă oblic în partea stângă a navetei. În timp ce se apropia, naveta îşi schimbă direcţia şi veni cu faţa spre el. Corran apăsă pe trăgaci şi pulsă energie în scuturile navetei. Naveta ripostă. Săgeţile de energie verde pătrunseră prin scutul din faţă al X-interceptorului şi loviră stabilizatorul din stânga. Corran făcu o rostogolire imediată şi plonjă, apoi reveni înapoi pe o traiectorie care îl plasă în spatele navetei.

— Whistler, ce s-a întâmplat?

Vocea lui Isard răsună pe canalul de comunicaţii.

— Am menţionat că Vorru a îmbunătăţit şi laserele de pe navetă?

Îţi voi oferi eu o îmbunătăţire, Inimă de Gheaţă.

Corran rânji în timp ce se uita la lista de diagnostice pe care o derula Whistler pe monitorul său principal. Tresări, apoi se uită la aripa sa stângă. Acolo unde odinioară fusese o pereche de tunuri laser, acum avea metal topit. Şi cu aproximativ un metru mai puţin din aripă. O privire aruncată pe monitorul secundar arătă că Isard mai avea un kilometru până să înceapă saltul în hiperspaţiu.

Odată ce se va elibera, va fi doar un zbor în plin avânt şi va pleca de aici.

Corran zâmbi încet. *A îmbunătăţit chestia aia, nu-i aşa, Inimă de Gheaţă?* Inversă comanda armelor pe torpile protonice şi le fixă pe conturul navetei. Whistler începu să bipăie în timp ce încerca să găsească o soluţie de tragere. În faţa X-interceptorului, naveta începu să se rotească, lărgindu-i zâmbetul lui Corran. *Da, a dotat naveta cu un sistem de avertizare a blocării ţintirii. Singurul lucru bun pe care l-ai făcut în viaţa ta întunecată, Vorru.*

— Deci scuturile tale nu pot opri o torpilă protonică, corect, *Inimă de Gheaţă*?

— O să afli dacă vei reuşi vreodată să mă nimereşti, Horn.

Corran aruncă o privire la monitorul său şi văzu X-interceptorul lui Tycho la opt kilometri în spate şi apropiindu-se încet*. Atâta timp cât continui să dansezi, Inimă de Gheaţă, nu poţi sări în hiperspaţiu. Asta înseamnă că te putem doborî.*

— O să te ţintesc, apoi eşti terminată.

O fixă din nou pe ţintă, dar îi permise să o întrerupă. Apoi însă o regăsi din nou şi schimbă poziţia navei sale pentru a o îndemâna să se întoarcă spre umbra masivă a Thyferrei. Naveta se rostogoli în direcţia opusă, rupând blocarea ţintei, dar Corran se apropie şi o obţinu din nou destul de uşor.

— Nu poţi scăpa de mine, *Inimă de Gheaţă.*

Răspunsul lui Isard veni cu o voce aproape languroasă.

— Am încetat să mai încerc, Horn. Joci la cacialma. Dacă ai fi avut torpile, le-ai fi folosit deja.

Naveta se stabiliză şi se pregăti pentru saltul în hiperspaţiu.

— Speram să te iau în viaţă, Isard. Voi trage dacă va fi nevoie.

— Te rog, Horn, fă tot ce poţi. Să ştii că atunci când ne vom întâlni din nou, voi face tot ce e mai rău pentru tine!

Nu poate scăpa. Nu o pot lăsa să scape! Corran lovi cu pumnul închis în unitatea de comunicaţii. Mintea i se învârtea în timp ce îl străbăteau furia şi frica de eşec. *Laserele mele nu pot trece prin scuturile ei şi nu am rachete care să le doboare. Nu pot face nimic... nimic... nimic... Aşteaptă, poate că există ceva...*

— Repede, transferă toată energia către scutul din faţă! Corran zâmbi sumbru şi întinse mâna spre manetă. Ţine-te bine, Whistler, o să o izbim.

Droidul începu să fluiere tare, dar Corran îl ignoră şi se concentră asupra navetei.

— Plăcile tale logice sunt prăjite. Există o şansă să supravieţuim, dar asta nu contează. Dacă îi paralizăm nava... Trebuie să îi paralizăm nava...

Înainte să apese acceleraţia la maxim, două săgeţi albastre trecură de o parte şi de alta a cabinei sale de pilotaj. Prima dintre ele explodă în scutul posterior al navetei şi îl prăbuşi. Cea de-a doua străpunse carcasa motorului, înclinând nava spre stânga. Torpila protonică explodă în interiorul fuzelajului navetei. Corran văzu nava cu unghiuri ascuţite umflându-se în sus şi în jos înainte ca flăcările să iasă prin ferestrele cabinei de pilotaj, apoi o minge de foc aurită sfâşie nava din interior spre exterior. X-interceptorul lui Corran trecu direct prin centrul exploziei şi, până

când îşi întoarse nava, scânteile de la resturile care îi loveau scuturile fură singurul indiciu că naveta fusese acolo. *Consumată de foc. Oarecum potrivit.*

Corran apăsă pe unitatea de comunicații.

— Cine a făcut asta?

— Aici *Şapte*, *Nouă*. Mulțumesc că mi-ai dat ținta.

— Ce?

Corran aruncă o privire spre comutatorul transponderului şi observă că era aprins. *Când am apăsat pe consolă, cred că l-am activat din greşeală.* Imaginea lui Luke Skywalker îi veni în minte. *El mi-ar spune că nu a fost un accident, nu a fost noroc, ci doar Forța.* Corran încuviință încet din cap. *Prefer să cred că a fost dreptate.*

— A fost o lovitură grozavă, Tycho. Dacă nu am putut s-o prind, ei bine, uciderea ta a devansat-o pe a mea.

— Corran, am prins-o. Asta e tot ce contează. X-interceptorul lui Tycho intră în vizor în timp ce Corran îşi îndrepta nava înapoi spre Thyferra. Nu mai văd niciun alt *mijit*, Tycho. Te-ai antrenat.

— Mi-am luat partea, dar *Zece* a vaporizat cea mai mare parte din ei. El a fost responsabil, de unul singur, pentru şase Interceptoare. Tycho râse uşor. Şi se pare că *Lusankya* nu mai trage.

Corran zâmbi.

— Un tiran mort, o trădătoare moartă, un Super Distrugător distrus, şi, dacă Elscol, Iella şi Ashernii şi-au făcut treaba, o planetă eliberată. Nu e deloc o zi rea.

Capitolul 41

— Arată diferit, nu-i aşa, Corran, când mergi pe plafon?

— Da, dar nu e mai bine. În ciuda faptului că luminile erau înşirate în toate camerele prizonierilor de pe Lusankya, pereţii cioppliţi grosolan ai grotei încă îl presau pe Corran. Se întoarse spre Tycho Celchu în timp ce acesta se căţăra pe zidul mic spre ceea ce fusese celula lui Jan Dodonna. Este foarte ciudat să fi pus la cale toată această operaţiune pentru a încerca să îi scoatem pe Jan şi pe ceilalţi prizonieri, doar pentru a ajunge aici şi a afla că Isard i-a trimis cu naveta în alte locuri, cu luni în urmă. În adâncul sufletului trebuie să fi ştiut că vom câştiga, aşa că a făcut asta doar ca să ne frustreze.

— Ai înţeles greşit, prietene. Tycho îl bătu pe umărul drept al lui Corran cu mâna stângă. Când ai evadat de pe *Lusankya*, i-ai stricat aranjamentele. Nu mai putea să îşi vadă mica ei închisoare fără să se gândească la cum ai înfrânt-o. În timp ce oricine altcineva ar fi sporit securitatea, ea a decis să desfiinţeze întreaga facilitate. Şi e foarte bine, pentru că această secţiune a navei a pierdut atmosferă – toată lumea ar fi murit aici. Dacă Isard ar fi ţinut cu adevărat la jocul ei, i-ar fi lăsat să moară în acest fel şi ne-ar fi făcut să ne învinovăţim pentru uciderea unor eroi ai Rebeliunii.

Corran aprobă încet din cap. În săptămâna care trecuse de la bătălia pentru Thyferra, aşteptase ca echipele de reparaţii să restabilească atmosfera din zona închisorii de pe navă. Pentru ceilalţi care o văzuseră, întreaga zonă era doar o parte a unei nave în care pereţii etanşi fuseseră căptuşiţi cu piatră. Faptul că latrinele primitive se scurseseră într-un vid cu gravitaţie zero, apoi deşeurile se aşezaseră acolo unde rămăseseră în derivă atunci când gravitaţia şi atmosfera fuseseră refăcute, nu ajutase lucrurile. Toţi cei care vizitau locaţia puteau vedea foarte clar de ce o ura. Dar nu mirosul şi grosolănia construcţiei acesteia erau motivul pentru care o ura el. Corran se încruntă.

— Mi se pare că disperarea şi eşecul au pătruns în aceşti pereţi. Cei care se aflau aici nu au îndrăznit să încerce să evadeze, şi totuşi, sunt sigur că majoritatea ar fi putut să o facă. Jan ar fi putut veni cu mine, dar nu a făcut-o pentru că se simţea responsabil faţă de ceilalţi. Asta îl făcea mai mult un prizonier decât o făceau aceşti pereţi.

— Dar ceea ce tu vedeai ca pe o închisoare pentru el nu era ceea ce vedea el însuşi. Jan ştia că îi ţinea pe oameni în viaţă conducându-i. El nu se predase, aşa că ei nu prea puteau să o facă singuri. Tycho trecu degetele pe suprafaţa stâncoasă a pereţilor. Ceea ce a făcut el, prin faptul că a rămas în urmă, făcea parte din el la fel de mult cum şi nevoia ta de a scăpa de aici făcea parte din tine. Nu-mi amintesc prea multe din timpul petrecut aici, dar eram sigur că voi muri aici. Este un lucru îngrozitor să-ţi revii în simţiri după ce ai fost liber şi să te afli într-un loc în care crezi că vei muri. Jan mi-a spus că nu voi muri, şi nu am făcut-o.

— Şi ai evadat din locul unde ea te-a trimis după ce ai părăsit locul ăsta.

— Da. Tycho zâmbi. Va trebui să sperăm că şi ceilalţi vor fi capabili să o facă.

— Va fi bine dacă o vor face, dar încă sunt dispus să îi găsesc eu însumi.

Corran zâmbi. Zraii mi-a refăcut deja X-interceptorul la parametri normali – ei bine, atât cât poate fi de normal după ce se joacă un Verpin cu el – aşa că sunt gata să îi caut. Eşti gata de căutare?

Tycho aprobă din cap gânditor.

— Da, deşi cred că vom avea o concurență acerbă. Una dintre primele echipe de *reparații* din această zonă a fost o echipă de criminalişti de la Serviciile Secrete ale Alianței. Se presupune că au măturat acest loc, prelevând amprente, mostre de păr şi țesuturi – chiar şi mostre din unele dintre deşeurile solide care plutesc în jur. Ştii mai bine decât mine ce le pot dezvălui astfel de probe, dar înțeleg că au reuşit să confirme identitatea unora dintre prizonieri din ceea ce au obținut.

Corran zâmbi uşor.

— Ceea ce explică de ce a apărut Generalul Airen Cracken acum două zile. Noua Republică îi va căuta pe prizonieri?

— Asta presupun şi eu. Nu au putut să o facă înainte, pentru că nu aveau decât cuvântul tău ca bază – relatările mele erau pline de lacune şi vechi. Când ai ales să demisionezi din *Escadrila Vagabond* şi ai început toate astea, au trebuit să se disocieze de efortul nostru. Acum au dovezi solide, ceea ce schimbă totul.

— Grozav, se pot întrece cu noi pentru a le da de urmă.

— Ah, iată-te, Corran. Ooryl ocupa intrarea. Am bănuit că te pot găsi aici.

Ce? Corran se holbă la Gand.

— Ooryl?

— Ooryl a spus asta corect? Gurile Gandului se deschideau şi se închideau cu entuziasm. Ooryl a vrut ca tu să fii primul care aude.

Corran se uită la Tycho, dar Alderaanianul doar ridică din umeri.

— Da, Ooryl, ai spus-o corect, dar credeam că cei din rasa Gand nu folosesc pronumele personale decât dacă...

Pumnul Gandului zvâcni în pieptul său.

— Sunt *janwuine*. *Ruetsavii*, m-au declarat *janwuine*. S-au întors pe Gand pentru a spune povestea lui Ooryl, ah, *povestea mea*. Ceea ce am făcut aici, rolul în cucerirea Coruscantului şi luptele împotriva lui *Inimă de Gheață*, acestea vor deveni cunoscute de toți pe Gand. Dacă Ooryl va spune *eu*, vor şti la cine mă refer.

— Asta e minunat, Ooryl. Tycho întinse mâna către Gand. Semenii tăi au tot dreptul să fie mândri de tine.

Ooryl strânse mâna lui Tycho, apoi şi pe cea a lui Corran.

— Mai este ceva. Fiecare dintre voi a fost declarat *hinwuine*. Asta înseamnă că atunci când veniți pe Gand pentru *janwuine-jika* lui Ooryl, puteți vorbi despre voi înşivă cu pronume personale şi nu veți fi considerați vulgari sau nepoliticoşi.

Ochii lui Corran se îngustară.

— Vrei să-mi spui că tot timpul cât ai fost aici, în escadrilă, ai considerat că felul în care vorbim ne face vulgari sau nepoliticoşi?

Gandul clătină din cap.

— Ooryl nu consideră niciodată că este vulgaritate atunci când ignoranța este suficientă ca explicație.

— Mulțumesc, cred.

Tycho îi aruncă un zâmbet şiret.

— Asta ar trebui să spus *Corran crede*.

— Dar nu prea des, adăugă Ooryl.

— Corran crede că Ooryl ar trebui să exerseze mai des folosirea pronumelor personale înainte să încerce umorul. Corran îşi deschise larg braţele. Nu e cu mult mai bună decât baraca pe care o împărţeam pe Talasea, nu-i aşa, Ooryl?

— Zăcămintele de minerale conferă ceva culoare, dar Ooryl, ăăă, nu mi-ar plăcea să locuiesc aici. Gandul ridică o mână. Voi explora acest loc cu tine, mai mult, mai târziu, pentru că povestea timpului petrecut aici va fi vitală pentru *janwuine-jika*, dar sunt alte lucruri pe care trebuie să le facem acum. Căpitane Celchu, Comandantul Antilles l-a rugat pe Ooryl să vă spună că vă aşteaptă în sala de mese a ofiţerilor de stat major de pe *Lusankya.*

— Lucruri de ultim moment înainte de participarea la petrecere?

— Ooryl, adică eu, cred că aşa este cazul. Căpitane. Şi Corran, Generalul Cracken a cerut să vorbească cu tine.

Mă întreb despre ce este vorba?

— Unde îl găsesc?

— Ooryl te va duce acolo.

Trioul îşi croi cu grijă drum spre ieşirea din complexul de caverne şi urcară în turbolift. Tycho ieşi primul, în timp ce Gandul şi Corran îşi continuară drumul, urcând din ce în ce mai sus în suprastructura *Lusankyei.* Când turboliftul se opri, Corran îl găsi pe Airen Cracken aşteptându-l în faţa uşii de la camera destinată pregătirii Căpitanului. Coran îi făcu un semn din cap Gandului în timp ce uşa turboliftului se închidea în urma lui, apoi se întoarse spre bărbatul mai în vârstă.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Cracken îşi trecu degetele prin părul roşcat, cu nuanţe de alb.

— Vreau să îl faci pe Booster Terrik să înţeleagă ceva.

Corran îşi ridică imediat mâinile.

— Aveţi o Stea a Morţii pe care vreţi să o distrug în schimb?

— Aproape. Cracken clătină din cap. Booster vrea să păstreze *Virulenţa.*

— Şi dumneavoastră vreţi să o dea Noii Republici? Corran râse cu voce tare. Nu mă va asculta.

— Mirax mi-a sugerat să te aduc aici.

— Bine, sunt aici, dar nu ştiu ce pot face.

— Susţine-mă, sau îl vom avea pe Booster Terrik la comanda unui Distrugător complet operaţional. Cracken suspină. Terrik nu a fost niciodată la fel de periculos ca unii dintre contrabandiştii de acolo, dar acum s-a asociat cu Talon Karrde şi…

— Booster şi Karrde sunt asociaţi? Aliaţi? Adică, ştiam că Karrde a venit în sistem, dar am presupus că a fost pentru a încheia o înţelegere cu noul guvern al Thyferrei în legătură cu transportul de bacta. Sunteţi sigur că Booster şi Karrde lucrează împreună?

— Vino să te convingi singur.

Cracken deschise uşa camerei de pregătire şi îi permise lui Corran să îl urmeze înăuntru. Corran îl găsi pe Booster la capătul îndepărtat al unei mese ovale, cu Mirax aşezată în dreapta lui şi un bărbat chipeş pe care îl luă drept Karrde aşezat în stânga lui. Corran se îndreptă spre partea de masă în care se afla Mirax şi îi dădu un sărut pe obraz.

— Booster, araţi în formă.

— Îmi convine să fiu Căpitanul unei nave.

Corran îi întinse o mână peste masă celuilalt bărbat.

— Talon Karrde, presupun. Încântat de cunoştinţă.

— Mai bine acum decât atunci când erai în CorSec. Karrde păru să-l privească foarte atent. Asemănarea cu tatăl tău este inconfundabilă.

— Mulţumesc.

Corran se aşeză, luptându-se să-şi ascundă un fior. Nu ştia de ce, dar avea impresia că Karrde ştia mai multe despre el decât ştia poate chiar Airen Cracken, iar asta îl deranja. *Cred că şi eu mă bucur că nu l-am întâlnit când eram la CorSec. Ar fi fost pentru mine ceea ce Booster a fost pentru tatăl meu, dar nu cred că l-aş fi trimis pe Karrde pe Kessel.*

Booster ridică privirea spre Cracken, apoi îndreptă un deget spre Corran.

— Credeai că mă poate convinge să renunţ la nava mea?

Minunat, ăsta e un început bun. Corran se uită la Cracken şi ridică din umeri.

— Booster, m-am gândit că Locotenentul Horn aici de faţă ar putea să-ţi ofere mai multe perspective despre motivul pentru care nu vei putea păstra *Virulenţa.* Acea navă prezintă un pericol destul de mare...

— Corect, un pericol pentru oricine încearcă să mi-o ia.

— Să văd dacă pot reformula: singurele persoane care au la dispoziţie o asemenea putere de foc sunt Lorzii Războinici şi alţi renegaţi Imperiali. Noua Republică trebuie să considere orice Distrugător care nu se află sub controlul său sau al aliaţilor săi ca fiind o ameninţare imediată la adresa stabilităţii ei.

— Bine, domnule General, bine. O să iau *Virulenţa*, o să cuceresc o planetă cu ea, iar planeta va deveni unul din aliaţii Noii Republici.

— Cam de asta se tem, tată, aprobă Mirax din cap.

Booster îi făcu cu ochiul fiicei sale.

— Bine, atunci să încercăm aşa: voi face din *Virulenţa* însăşi o naţiune. Ne vom muta din sistem în sistem, făcând comerţ ici şi colo, şi vom fi suverani şi chiar ne vom alătura Noii Republici. Gândeşte-te la toate acele tunuri ca la o apărare terestră.

Respiraţia lui Cracken şuiera printre dinţi.

— Nu, nu cred că asta va funcţiona. Ar constitui o ameninţare destul de mare la adresa păcii din galaxie. O astfel de ameninţare ar trebui să fie combătută.

Lumina ochiului artificial al lui Booster păru să se aprindă pentru o secundă.

— Cred că există grade diferite de ameninţare, domnule General, şi trebuie să spun că, în momentul de faţă, te comporţi mai ameninţător decât mi-aş fi imaginat vreodată că ai putea fi. *Virulenţa* este a mea. Mi-a fost predată mie.

— Dar numai după ce trei escadrile de A-interceptoare ale Noii Republici au apărut în sistemul Yag'Dhul, dându-i Căpitanului Varrscha impresia că a fost prinsă în capcană de forţele Noii Republici. Cracken îşi apăsă mâinile pe blatul alb al mesei. A crezut că predă nava Noii Republici, iar tu ştii că este adevărat. Demersurile tale nu au descurajat-o în privinţa acestui fapt.

Corran se uită la Booster şi clătină din cap.

— Ai lăsat convingerea exprimată de Isard că era vorba de o operaţiune secretă a Noii Republici să o păcălească pe Varrscha să creadă că noi chiar facem parte din Noua Republică? Nu-i rău, Booster.

Tatăl lui Mirax zâmbi cu mândrie.

— Ea căuta orice scuză pentru a scăpa de belele, aşa că am folosit-o pe cea pe care mi-a dat-o.

Corran tresări.

— Din nefericire, asta înseamnă că ai atribuit Noii Republici dreptul de a revendica *Virulența*.

— Ce?!

— Mirax, spune-i. Este la fel ca un parteneriat pentru salvarea de epave. Doar pentru că unui partener i se cedează dreptul de proprietate, nu el este proprietarul – ci un partener.

— Corran are dreptate, tată.

— Prostii. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

Mirax râse.

— Nu? Din câte îmi amintesc, aşa ai obținut partea ta din *Pulsar Skate*.

Booster se încruntă profund.

— Nu este deloc acelaşi lucru, chiar deloc. Dar, de dragul discuției, să spunem că Varrscha s-a înşelat în legătură cu relația mea cu Noua Republică. Eu încă dețin nava, iar dacă ei au o parte, am şi eu.

Cracken aprobă din cap.

— Aşa este. Te vom despăgubi pe bună dreptate pentru asta, bineînțeles, şi vei câştiga recunoştința noastră eternă. Chiar şi o grațiere pentru orice indiscreție pe care ai fi putut-o comite...

— Vă puteți opri aici, domnule General. Cu excepția cazului în care doriți să-mi dați înapoi cei cinci ani pe care i-am petrecut pe Kessel, nu sunt interesat de nicio recompensă judiciară, mulțumesc. Cât de mult?

Reprezentantul Noii Republici ezită.

— Situația actuală este de aşa natură încât o plată imediată iese din discuție, dar cred că am putea să vă compensăm cu cinci milioane de credite.

— Ha! Vorbim despre un Distrugător Imperial de Clasa II. Nu are nicio zgârietură pe el. Valorează miliarde şi miliarde de credite. Mă mulțumesc cu un miliard de credite, plătibil în două ore, sau voi zbura cu nava de aici.

— Ah, Booster, visezi dacă tu crezi că nava aia se duce undeva. Cracken zâmbi încrezător. După cum ştii, Thyferra a votat să se alăture Noii Republici. Din acest motiv, toate navele din sistem se supun legilor Noii Republici. În conformitate cu aceste legi, echipamentele voastre de navigație şi ale secției de inginerie au fost duse pe planetă pentru o şedință de informare.

— Asta e piraterie.

— Nu, de fapt este o problemă de securitate. După cum poate confirma Locotenentul Horn, un număr de prizonieri care se aflau pe această navă lipsesc acum. Vrem să interogăm pe oricine care ar fi putut fi folosit pentru a-i transfera în alte locații, iar echipamentele de astronavigație ar fi putut fi folosite în acest scop. În acest moment, nava voastră nu pleacă nicăieri.

Booster se încruntă.

— Bine, voi coborî la cinci sute de milioane de credite.

Suma păru să îl şocheze pe Cracken pentru o clipă, apoi Karrde vorbi.

— Booster, fii rezonabil. Încearcă douăzeci la sută din această sumă.

Booster se holbă la el.

— Eşti foarte generos cu banii mei, Karrde.

— Douăzeci la sută din ceva, Booster, este mai bine decât o sută la sută din nimic.

— Adevărat, dar dacă ei nu mi-i pot da, de ce să nu gândesc la nivel mare?

Corran ridică o mână.

— Tocmai mi-am dat seama că s-ar putea să ne certăm pentru ceea ce nu trebuie. Booster, cât de serios eşti în legătură cu transformarea *Virulenței* într-o vizuină de contrabandişti cu capacitate hiperspațială?

Booster îşi scarpină barba de pe gât.

— Foarte serios. Mi-am petrecut viața transportând marfă dintr-un punct în altul. Ar fi frumos să dețin un loc în care mărfurile să vină la mine şi eu doar să negociez pentru ele. În această privință, *Virulența* ar fi perfectă.

Corran zâmbi.

— La fel şi *Libertate*.

— Nu! respinseră Booster şi Cracken ideea în acelaşi timp.

Schimbaseră o privire surprinsă, apoi clătinară din cap.

— Nu vreau *Libertate*. Recondiționarea ei va dura o viață întreagă. Ar trebui să o duc la Sluis Van, iar Generalul Cracken, aici de față, ar garanta că munca mea nu va fi niciodată planificată. Rămâi la pilotaj, Horn, pentru că ideea asta a fost foarte proastă.

Mirax îl plesni pe tatăl ei peste braț.

— Nu vorbi aşa cu logodnicul meu.

— Ce?! Lui Booster îi căzuse falca. Nu, asta e imposibil.

Corran ridică o sprânceană.

— Mirax, nu sunt sigur că e cel mai bun moment pentru a menționa asta.

Booster arătă spre Cracken şi apoi spre Corran.

— *El* vrea să-mi ia nava şi *el* vrea să-mi ia fiica. Se întoarse spre Karrde. Presupun că şi tu vrei ceva de la mine.

— Poate, Booster. Karrde zâmbi într-un mod foarte genial. Cred că vreau să te mai gândeşti la ceea ce a sugerat Locotenentul Horn. Mi se pare că Generalul Cracken este preocupat în primul rând de faptul că te afli la comanda unei nave cu suficientă putere de foc pentru a face scrum o lume locuită.

— Foarte bine spus, Karrde.

— Mulțumesc, Generale. Karrde se uită la Booster. Acum eşti îngrijorat de faptul că nava ta va cădea pradă oricărui tip de pirați dacă i se va lua armamentul. Chiar şi dezarmată, o carcasă precum cea a navei *Libertate* ar fi o adevărată pradă.

Booster dădu încet din cap.

— Vorbeşti corect, Karrde. Asta mă sperie.

— Booster şi cu mine suntem de acord cu ceva.

Corran îşi îngustă ochii la Karrde.

— Ce vrei să spui?

— Cunoşti legea, Locotenente. O navă de mărimea *Virulenței*, în proprietate privată, cât de mult armament ar putea avea la bord?

Corran se lăsă pe spate în scaun.

— Nu se menționează nicăieri o navă de asemenea dimensiuni deținută ca proprietate privată, dar ar fi ceva de ordinul a două raze tractoare, zece tunuri ionice şi zece baterii de turbolase grele.

— Exact calculele mele, ceea ce înseamnă că mai rămân opt raze tractoare, zece tunuri ionice, patruzeci de baterii de turbolasere grele şi cincizeci de turbolasere grele care să fie scoase de pe *Virulența*. Generale Cracken, aceste arme ar înlocui destul de bine ceea ce a pierdut *Libertate* aici, nu-i aşa?

Cracken se încruntă.

— Deşi eşti aici de mai puțin de o săptămână, Talon Karrde, ştii mai multe decât mi-ar fi plăcut să ştii.

Booster clătină din cap.

— Aceste arme nu părăsesc nava mea.

Cracken mârâi.

— *Virulența* nu este nava ta!

Karrde ridică o mână.

— Ah, dar poate fi. Conform regulamentelor Amiralității care guvernează disputele de salvare, Booster a numit un preț corect pentru partea sa din drepturile de salvare a *Virulenței*. Din moment ce nu puteți să achitați prețul cerut, el poate prelua controlul navei prin depunerea a zece la sută din acel preț, în acest caz zece milioane de credite, la o autoritate judiciară recunoscută în mod corespunzător – cum ar fi guvernul din Thyferra.

Booster se încruntă.

— Nu am zece milioane de credite, Karrde.

— Nu, Booster, nu ai, dar ai o mare cantitate de surplus de echipamente de calitate superioară militară de care va trebui să scapi. O să le cumpăr pentru zece milioane.

Cracken bătu cu un deget pe masă.

— Nu mă simt mai confortabil ca tu să ai acel echipament, Karrde, decât mă simțeam când îl avea Terrik.

— Mă aşteptam la asta, domnule General. Îți vând armele pentru douăzeci şi cinci de milioane de credite.

Cracken rămase cu gura căscată.

— Poftim?

Booster zâmbi.

— Vreau cincisprezece milioane, Karrde. Am cheltuieli de întreținere.

— Îți dau optsprezece dacă îmi vinzi şi patru escadrile de nave de luptă TIE. Karrde se lăsă înapoi în scaunul său. Iar prețul pentru dumneavoastră, domnule General, este acum de treizeci şi cinci de milioane, dar veți vedea că acord credit mai uşor decât prietenul meu. După ce tribunalul de aici, de pe Thyferra, va revizui cazul cu privire la *Virulența*, Booster vă va plăti orice sumă suplimentară pe care va decide că v-o datorează.

Corran râse cu voce tare.

— Apariția *Virulenței* aici, a înclinat balanța în lupta de eliberare a Thyferrei, aşa că bănuiesc că Booster nu va datora prea mult.

— Bănuiesc că judecătorii de aici ar putea fi influențați de acest fapt, dar Noua Republică va putea să-şi argumenteze cazul. Karrde îşi strânse mâinile. Booster, tu îți primeşti nava şi, Generale, dumneavoastră primiți armele.

Cracken rămase tăcut pentru o clipă, apoi aprobă încet din cap.

— Negociezi foarte bine, Karrde. Poate că există şi alte afaceri pe care le putem face.

— Nu, domnule General, nu cred. Am făcut asta pentru profitul obscen pe care mi-l veți plăti, care, din moment ce nu aveți capital lichid disponibil, va fi rezolvat în tranzacții de concesii comerciale pentru bacta şi alte lucruri. Nu mă deranjează să tratez cu dumneavoastră, dar nu sunt dispus să iau partea cuiva în acest război civil. Isard şi Zsinj sunt două exemple din nenumăratele rămăşițe Imperiale. Aş vrea

să evit să devin o victimă a viitoarelor războaie.

— Ai prefera să fii prins între noi decât să fii alături de noi?

— Aş prefera să nu fiu prins deloc. Zâmbetul lui Karrde se prelungi către ochii săi albaştri palizi. Ne-am înțeles?

— Consiliul Provizoriu mă va mânca pentru asta, dar, da. Cracken se ridică şi îi făcu semn cu capul lui Booster. *Virulența* este a ta. Te rog să-i schimbi numele.

Booster rămase în picioare la capătul său de masă.

— Ştiu deja cum o voi numi: *Întreprinderea Rătăcitoare*.

Corran îi zâmbi slab Generalului Cracken.

— Îmi pare rău că nu am putut fi de mai mult ajutor.

— Nu a fost soluția pe care mi-o doream, dar a fost o soluție. Cracken îi aruncă un salut dezinvolt. Pe mai târziu.

Mirax se uită la cronometru, apoi se întinse languros.

— Două ore până la petrecerea lui Wedge. Îi zâmbi lui Corran. Ai vreo idee despre cum să omorâm timpul ăsta?

Booster îşi aşeză mâna dreaptă peste mâna ei stângă.

— Da, draga mea. Vom discuta despre această logodnă a ta. Fiica mea nu se va căsători cu nimeni de la CorSec – toți sunt de o moralitate şi un intelect scăzut. Nu se va întâmpla aşa ceva. Punct.

Corran se uită la Karrde.

— Vrei să mă ajuți aici?

— Crezi că ai putea să îți permiți ajutorul meu, Locotenente?

— Nu, probabil că nu.

Karrde încuviință solemn din cap.

— Cu siguranță că nu. Din fericire pentru tine, însă, Booster trebuie acum să plătească pentru ajutorul meu. Trebuie să ne mergem pe *Întreprinderea Rătăcitoare* şi să verificăm toate specificațiile armelor tale.

Booster se încruntă.

— Acum?

— Dacă nu vrei să o facă Cracken primul şi să te lase cu armele care au cele mai mari şanse să se strice, mai bine o facem acum.

Ochii lui Booster se îngustară.

— Această discuție este doar amânată, nu şi abandonată.

— Da, tată. Mirax îl sărută pe obraz. Ne vedem peste două ore la petrecere.

Cei doi contrabandişti părăsiră camera de pregătire, lăsându-l pe Corran singur cu Mirax. Acesta clătină din cap.

— Cât de departe de aici putem ajunge în două ore?

— Nu destul de departe, mă tem.

— Nu aştept cu nerăbdare această discuție despre logodna noastră.

— Poate că tatăl meu mârâie ca un rancor, dar ghearele lui nu sunt atât de ascuțite.

— Oh, asta mă face să mă simt mult mai bine. Va fi de nesuportat pe perioada logodnei noastre, să ştii.

— De acord. Ea îi luă mâinile în ale ei. Totuşi, cred că ştiu o modalitate de a-l distrage.

— Cum?

— Vei vedea. Mirax se ridică în picioare şi îl trase de pe scaun. Vino cu mine, iubire, şi totul îți va fi clar.

Capitolul 42

Wedge aşteptă până când toată lumea se aşeză în sala de mese a ofiţerilor de stat major de pe *Lusankya* înainte să păşească lângă podiumul pe care M-3 îl găsise şi îl instalase pe o masă din celălalt capăt al încăperii. Zâmbi în timp ce se uita la adunarea pestriţă. Cel mai aproape stăteau piloţii săi; dincolo de ei, piloţii Twi'leki *Chir'daki* care supravieţuiseră, inclusiv Tal'dira, Căpitanul Sair Yonka de pe *Libertate,* Generalul Cracken şi fiul său, Pash, Booster Terrik şi Talon Karrde, Iella Wessiri, Elscol Loro, Sixtus şi o mână de Asherni pe care nu-i cunoştea, şi câţiva oficiali Vratix de pe Thyferra. *Singurele elemente de care mai avem nevoie pentru o celebrare în toată regula a victoriei sunt un foc de tabără şi o legiune de Ewoki.*

Wedge ridică mâinile pentru a-i face pe toţi să tacă şi, în afară de vâjâitul droizilor servitori care treceau printre mese, domnea liniştea.

— Vreau să fiu cât mai scurt posibil pentru că, în primul rând, vă respect pe toţi prea mult ca să vreau să vă plictisesc şi, în al doilea rând, ştiu că sunteţi cu toţii destul de isteţi ca să ştiţi că scandalul care va urma va fi mai rău decât lupta pentru preluarea acestui mastodont de la *Inimă de Gheaţă.* Totuşi, am câteva afaceri de rezolvat mai întâi, cu permisiunea voastră. Wedge zâmbi şi dădu din cap către Asyr Sei'lar. După cum puteţi vedea, Asyr se simte mai bine după ce a petrecut ceva timp într-un rezervor de bacta. Rănile pe care le-a suferit atunci când a fost lovit X-interceptorul ei au fost destul de minore, însă droizii medicali au dat deja asigurări că este capabilă să zboare.

O rundă de aplauze politicoase întâmpină această veste.

— Din păcate, cealaltă victimă nu a scăpat atât de uşor. Poate vrei să ne explici, Nawara.

Twi'lekul dădu din cap.

— În timp ce mă aflam în afara X-interceptorului meu, am avut ghinionul ca un micrometeorit să mă lovească în piciorul drept. Mi-a secţionat membrul chiar deasupra genunchiului şi a făcut atât de multe leziuni la nivelul ţesuturilor încât toată bacta de pe Thyferra nu a putut să îl refacă. Costumul meu s-a închis în jurul rănii, motiv pentru care am supravieţuit. De fapt, adevăratul motiv pentru care am supravieţuit a fost că Ooryl a vaporizat toţi *mijiţii* care vroiau să mă termine, dar piciorul a fost pierdut.

Corran se întoarse în scaunul său.

— Pot să-ţi monteze un picior mecanic, nu?

— Da, asta este ceea ce vor face droizii medicali. Nawara îşi lovi cu degetele partea inferioară a piciorului drept, care suna a gol. Din păcate, nu voi putea fi capabil să folosesc o proteză atât de bine pe cât trebuie dacă vreau să continui să zbor. Voi avea nouăzeci şi cinci la sută din capacitatea de utilizare mecanică, dar asta nu este suficient pentru a ţine pasul cu voi restul – nu că aş fi putut vreodată înainte.

Wedge zâmbi.

— Ai părut cam dur în echipamentul nostru. Cu toate astea, Nawara va rămâne în unitate ca noul nostru ofiţer executiv. Tal'dira a fost invitat să ni se

alăture şi a acceptat, aşa că tot vom avea un Twi'lek care va zbura cu noi.

Wedge îndemnă la aplauze, ceea ce începu să facă să tresară lekkuurile printre piloții Twi'leki.

— Bror Jace a fost desemnat de guvernul său să coordoneze formarea Forței de Apărare Aerospațială Thyferrană, aşa că vom pierde serviciile sale, cel puțin pentru o vreme. De asemenea, guvernul ne-a cerut să rămânem aici în următoarele două luni pentru a ajuta la pregătirea noii unități. Aceasta este o misiune pe care am ales să o accept pentru a ne asigura că nimeni nu va deveni prea aventuros şi nu va încerca să repete ceea ce a făcut Isard aici.

Se uită spre Generalul Cracken.

— După aceea, ei bine, Generalul Cracken mi-a comunicat conținutul unei rezoluții votate de Consiliul Provizoriu prin care ne felicita pentru ceea ce am realizat aici. De asemenea, a spus că, din cauza unei încurcături birocratice, demisiile nu au fost niciodată înregistrate în mod oficial în dosarele noastre. Dacă le dorim, posturile noastre ne stau la dispoziție, iar Generalul Cracken m-a asigurat că este în căutarea unei unități de elită pentru a putea urmări pistele de investigație referitoare la prizonierii pierduți de pe *Lusankya*. După ce ne terminăm treaba aici, intenționez să mă întorc înapoi în Noua Republică şi aş vrea să iau *Escadrila Vagabond* cu mine.

Wedge zâmbi.

— Am vorbit deja cu Tycho şi Corran şi au fost de acord să mi se alăture. Aril, ai de gând să rămâi pe *Valiant* sau să te întorci cu noi?

Sullustana zâmbi.

— Mă întorc în cadrul Alianței, Wedge. Voi comanda în continuare *Valiant*, dar cred că putem ajunge la o înțelegere cu Generalul Cracken pentru a organiza misiuni împreună.

— Bine. Asyr?

Bothana se uită la Gavin, primi un semn din cap din partea lui, apoi zâmbi.

— Suntem amândoi de acord.

— Rhysati?

— Mă bag şi eu.

— Nawara?

— Nu pot fi ofițer executiv dacă nu rămân cu unitatea, nu? Sunt de acord.

— Ooryl?

— *Escadrila Vagabond* m-a făcut *janwuine*. Nu aş refuza niciodată onoarea de a rămâne cu ea.

— Tal'dira?

Războinicul Twi'lek încuviință solemn din cap.

— Nu puteam lăsa *Escadrila Vagabond* să rămână fără un pilot Twi'lek. Sunt încântat să accept oferta de a mă alătura unității.

Wedge îi zâmbi lui Inyri Forge.

— Ştiu că a servi în cadrul *Escadrilei Vagabond* a fost visul surorii tale, dar tu ți-ai câştigat propriul loc alături de noi. Am fi mândri să te avem alături dacă vrei să rămâi cu noi.

Un zâmbet se întinse încet pe fața femeii cu ochi albaştri.

— Sora mea a vrut întotdeauna ce e mai bun pentru toți ceilalți. Alăturându-se escadrilei a însemnat că a ajuns să lupte împotriva răului care îi chinuie pe alții, făcând lucrurile mai bune pentru ei. Exemplul ei este destul de convingător. Mă bag

şi eu.

Odată cu acceptarea ei, izbucniră aplauzele, mâinile se strângeau şi plesneau pe spate. Wedge înghiți în sec pentru a opri nodul care-i creştea în gât.

— Încă două lucruri, apoi vor urma comentariile mele. În primul rând, am fost invitați să mergem pe Gand pentru *janwuine-jika* lui Ooryl. Aceasta este o onoare incredibil de mare pentru unul dintre noi care a câştigat multe onoruri. În al doilea rând, şi la fel de demn de sărbătorit, este ceva ce am realizat abia acum o jumătate de oră. După cum vă amintiți, *Lusankya* mi s-a predat, făcându-mă Căpitanul ei oficial. În această calitate, cu Tycho şi Iella prezenți ca martori, am avut plăcerea de a-i căsători pe Mirax şi Corran.

— Ce!

Strigătul lui Booster însoți roşeața imediată a chipului acestuia.

Wedge îşi ridică mâinile.

— Ia-o uşor, Booster. Ei plănuiesc o altă ceremonie, mai solemnă, la care să participăm cu toții pe Coruscant, dar s-au gândit că, dacă te vei supăra pe ei pentru că s-au logodit, ar fi mai bine să se scutească de acea neplăcere şi să te facă să fii supărat pe ei pentru că s-au căsătorit.

— Nu sunt supărat din cauza asta, Wedge. Am fost supărat când am aflat că se mărită cu cineva de la CorSec. Tatăl lui Mirax zâmbi. Acum face parte din nou din *Escadrila Vagabond*, aşa că nu am de ce să mă plâng.

— Corect. Wedge clătină din cap. N-ai nicio plângere pe care să vrei să o exprimi în acest moment.

Booster ezită o clipă, apoi aprobă din cap pe un acompaniament de râsete binevoitoare. Corran se încruntă privindu-l pe socrul său.

— Înseamnă că roşeața de pe fața ta şi furia din voce nu au fost din cauza noastră?

— Voi, cei de la CorSec, credeți întotdeauna că este vorba despre voi. Booster clătină din cap, apoi îndreptă un deget spre Karrde. A pariat cu mine un milion de credite că te vei duce şi vei face exact ceea ce ai făcut, şi chiar m-a păcălit să-i dau şanse.

Wedge râse.

— Corran, Mirax, cred că ăsta ar putea fi un subiect de disensiuni majore în viitor.

— Unul dintre noi se va îngrijora asemenea unui nek înfometat. Corran duse mâna stângă a lui Mirax la gură şi o sărută. Totuşi, nu e un preț prea mare de plătit.

— Ha, chicoti Mirax. Aşa-i trebuie pentru că a pariat împotriva noastră.

Chiar şi Booster se alătură râsetelor provocate. Pentru Wedge sunetul era ca un tonic. *În tot timpul cât am fost în Escadrila Vagabond, au fost prea puține râsete şi prea multe lacrimi.* Din nou i se strânse gâtul, dar zâmbi şi înghiți pentru a şi-l destinde.

— Din nou, vreau să fiu scurt cu comentariile mele. În urmă cu aproximativ un an şi jumătate v-am întâlnit pentru prima dată pe majoritatea dintre voi. Aveați ochii strălucitori şi erați entuziaşti, gata să vă lansați în aventuri mărețe, una după alta. Mai văzusem asta şi la alți piloți din *Escadrila Vagabond*. Îmi amintesc zilele de dinaintea Yavinului, când eram cu toții tineri, înarmați cu invincibilitatea tinereții şi înflăcărați de credința că maleficul Imperiu al Împăratului nu putea învinge. Nu a reuşit, dar costul a fost mai oribil decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi. Ați

văzut cu toții lista celor care au murit în *Escadrila Vagabond*. Dacă am fi ştiut la începutul lucrurilor cât de puțini dintre noi vor supraviețui, cred că mulți nu ar fi răspuns la chemarea de a lupta.

Wedge îşi prinse buza inferioară între dinți pentru o secundă, apoi continuă.

— Ați venit cu toții în *Escadrila Vagabond* ştiind cât de puțini dintre noi au supraviețuit. Decizia voastră de a vă alătura a fost una în cunoştință de cauză. Da, Împăratul era mort, Darth Vader dispăruse, dar capacitatea Imperiului de a ne zdrobi luptătorii nu fusese semnificativ diminuată. De ambele părți ale bătăliei, cei slabi şi incompetenți fuseseră ucişi, lăsându-i doar pe cei mai letali din fiecare forță să se urmărească reciproc. Nimic din ceea ce am făcut – inclusiv cucerirea Coruscantului – nu se va putea compara cu distrugerea Stelelor Morții şi cu moartea lui Palpatine, dar, când privesc în urmă la ceea ce am făcut, simt un sentiment de împlinire mai mare acum decât am simțit vreodată înainte. Yavin şi Endor au fost bătălii pe care a trebuit să le ducem şi pe care trebuia să le câştigăm, pentru că dacă nu o făceam, mişcarea noastră ar fi fost exterminată. Am purtat lupta cu deznădejdea celor care ştiau că, indiferent de situație, erau morți. Iar disperarea, deşi nu este frumoasă, poate fi adesea foarte puternică şi mortală.

Privi pentru o secundă în jos, apoi îşi ridică privirea.

— Misiunile noastre nu au fost mai puțin cruciale în distrugerea Imperiului decât cele dinainte, dar au fost diferite. Ne-am dus războiul împotriva Imperiului. Am făcut planuri şi am improvizat cu succes atunci când aceste planuri s-au năruit. Am făcut lucruri pe care nimeni – nici măcar aparent prevăzătorul Talon Karrde – nu s-ar fi aşteptat să le facem. Şi am făcut lucruri pe care nimeni nu ni le-ar fi putut ordona să le facem. Am acceptat povara responsabilității care ne-a fost impusă şi am depăşit obstacolele din calea noastră. Aceasta a fost întotdeauna tradiția *Escadrilei Vagabond*, dar voi ați adăugat un nou nivel la ea. Ați supraviețuit acelor misiuni. Pentru asta vă sunt foarte recunoscător, pentru că nu m-am alăturat *Escadrilei Vagabond* pentru a pierde prieteni.

Se aplecă, acceptă un pahar de whisky Corellian de la un droid servitor, apoi îl ridică în mâna stângă.

— V-aş ruga pe toți să ridicați paharele şi să țineți alături de mine un toast. Pentru *Escadrila Vagabond* – trecut, prezent şi viitor. Cei care se opun libertății şi independenței, ne sunt inamici. Fie ca acest fapt să le dea de gândit şi să-i încurajeze să meargă pe calea păcii.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre. ”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

